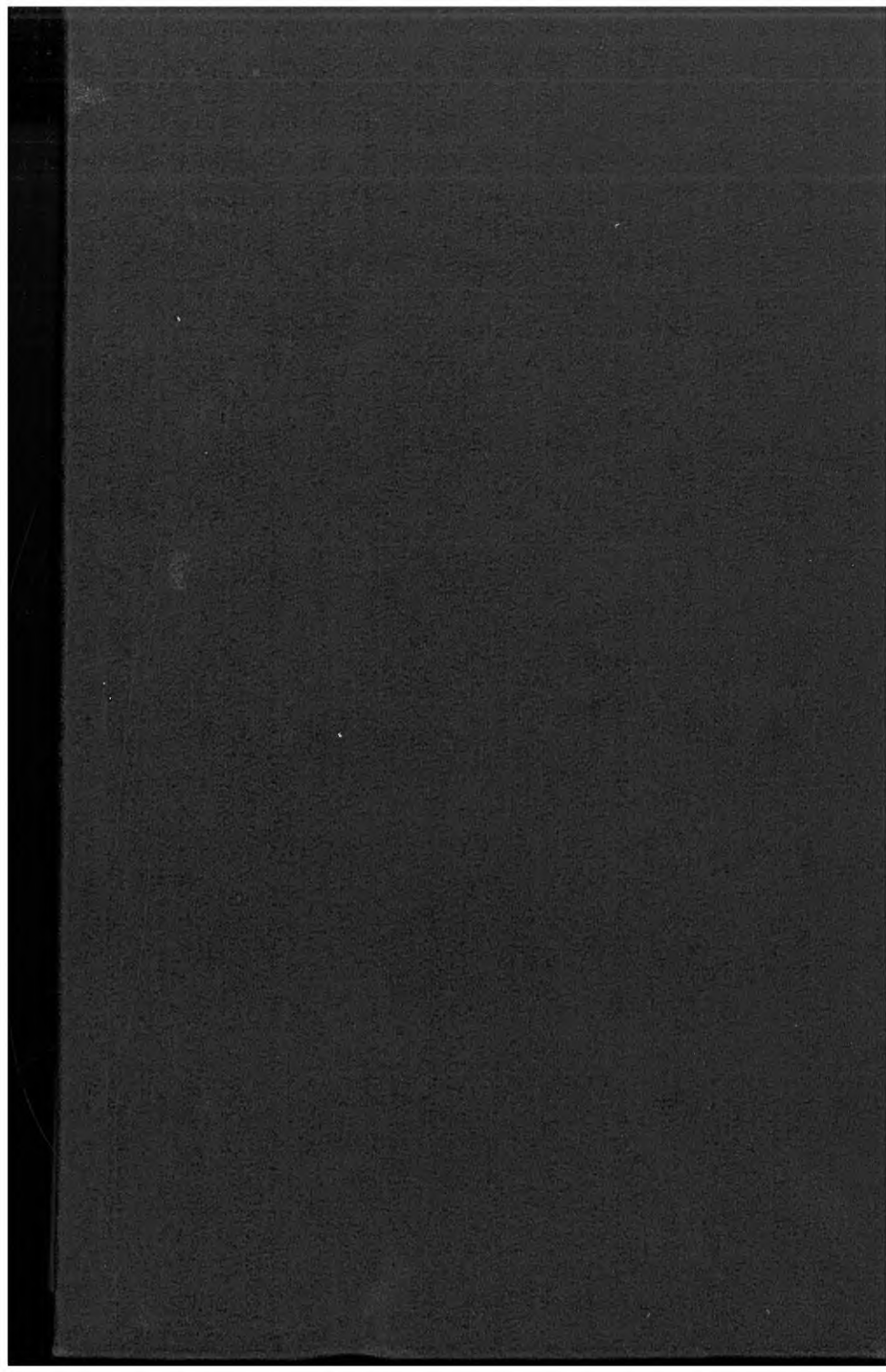
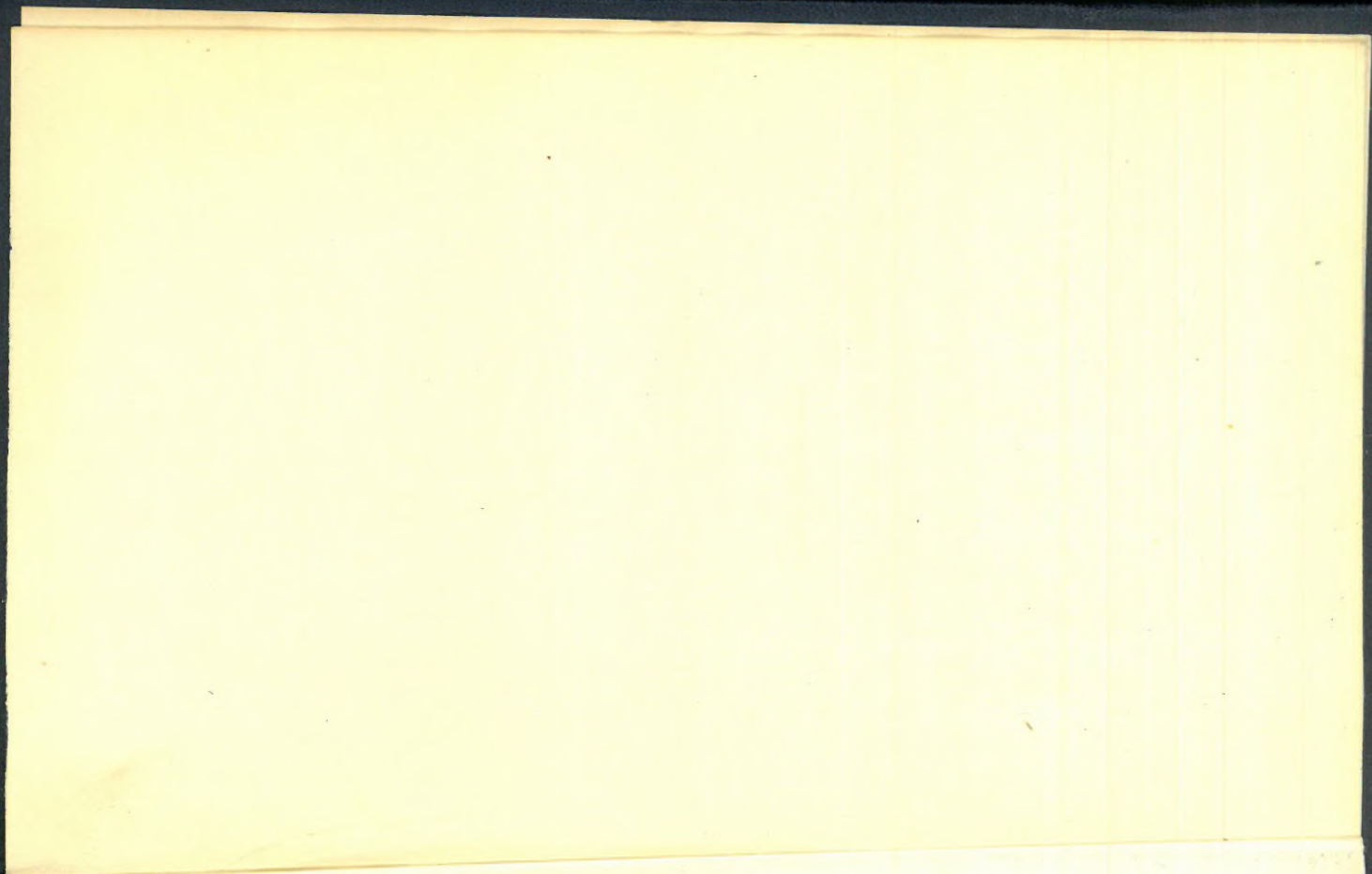

MAO TZE-DUN

3

Proletari din toate țările, uniți-vă!

MAO TZE-DUN

OPERE ALESE

毛澤東選集

第二卷

MAO TZE-DUN

OPERE ALESE

VOLUMUL

3

EDITURA DE STAT
PENTRU LITERATURĂ POLITICĂ
București—1955

Prezenta traducere a fost întocmită
în colectivul de redacție al Editurii
de stat pentru literatură politică
după traducerea din limba chineză
în limba rusă apărută în Editura
pentru literatură străină, Moscova,

1953

PERIOADA RĂZBOIULUI
ÎMPOTRIVA COTROPITORILOR
JAPONEZI

(II)

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

LIBRARY OF THE UNIVERSITY OF CHICAGO

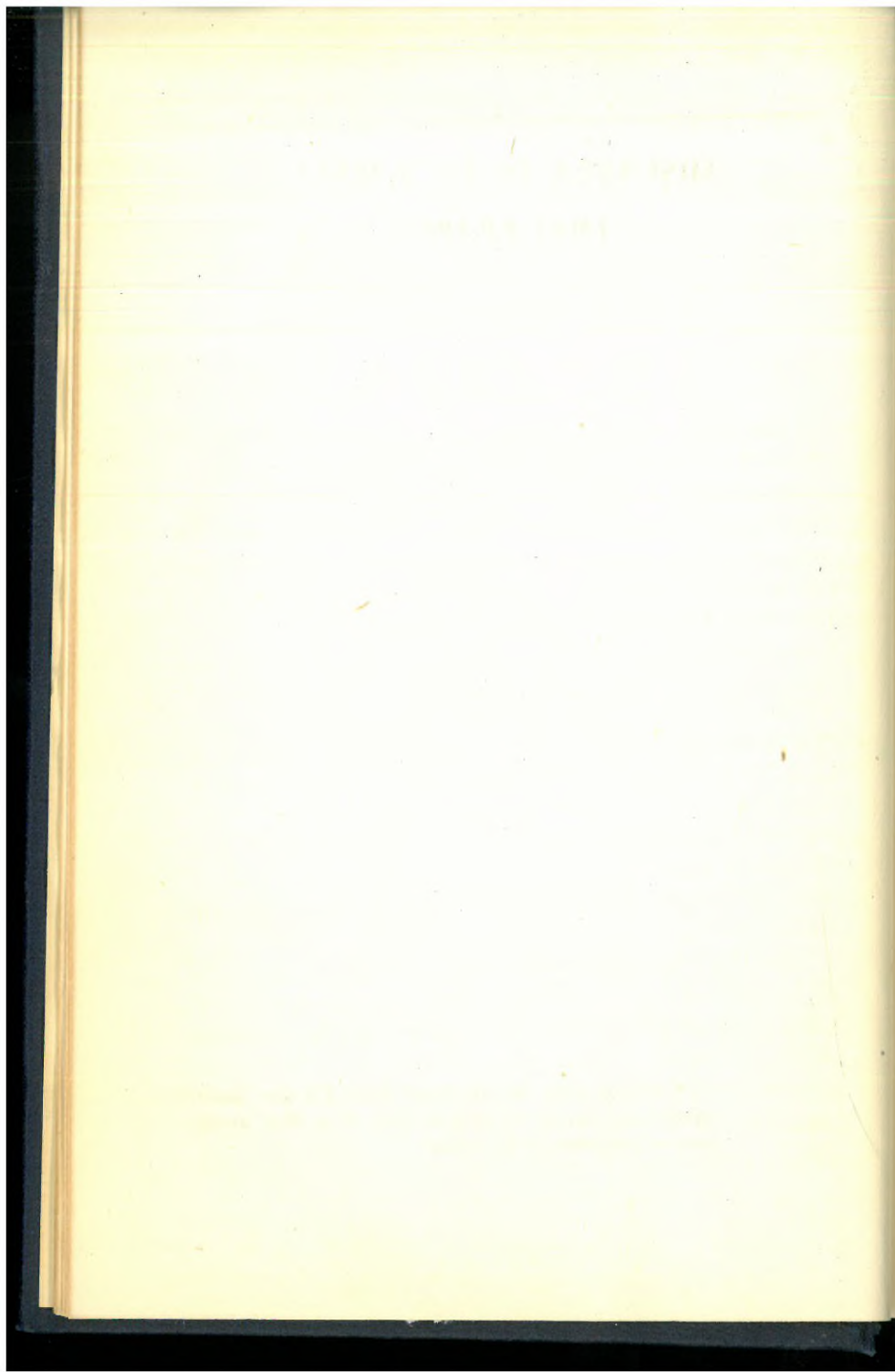
EX LIBRIS

1911

MIȘCAREA DE LA 4 MAI *

(Mai 1939)

* Articol scris de tovarășul Mao Tze-dun pentru ziarele din Ianan cu prilejul celei de-a 20-a aniversări a „mișcării de la 4 mai“.

„Mișcarea de la 4 mai“, desfășurată cu 20 ani în urmă, a arătat că revoluția burghezo-democratică anti-imperialistă și antifeudală din China a ajuns în dezvoltarea ei la o nouă etapă. „Mișcarea de la 4 mai“ ca mișcare pentru o nouă cultură a fost numai una din formele de manifestare ale revoluției burghezo-democratice antiimperialiste și antifeudale din China. Creșterea și dezvoltarea din acea perioadă a noilor forțe sociale au dus la nașterea, în cursul revoluției burghezo-democratice antiimperialiste și antifeudale din China, a unui lagăr care a devenit mai târziu o forță puternică — lagărul în care au intrat clasa muncitoare, masele studentești și tînăra burghezie națională din China. În primele rînduri ale „mișcării de la 4 mai“ au luptat cu eroism sute de mii de studenți. În acest sens „mișcarea de la 4 mai“ a însemnat un pas înainte față de revoluția din 1911.

Revoluția burghezo-democratică din China, analizată de la perioada ei de pregătire, a și parcurs în dezvoltarea ei un șir de etape, ca : războaiele opiumului, războiul taipinilor, războiul chino-japonez din 1894—1895¹, reformele din 1898, mișcarea boxerilor, revoluția din 1911, „mișcarea de la 4 mai“, Campania din nord, războiul agrar revoluționar. Actualul război împotriva cötropito-

rilor japonezi constituie o nouă etapă a dezvoltării acestei revoluții, etapa cea mai însemnată, cea mai vie, cea mai activă. Revoluția burghezo-democratică va putea fi considerată ca desăvârșită cu succes numai după ce forțele imperialismului străin și forțele feudalismului din interiorul țării vor fi, în linii generale, doborâte și va fi creat un stat democrat independent. Fiecare etapă a dezvoltării revoluției, începînd cu războaiele opiului, a avut trăsăturile sale caracteristice. Deosebirea cea mai esențială dintre aceste etape constă în aceea că unele dintre ele se referă la perioada dinaintea creării partidului comunist, iar altele la perioada de după crearea lui. În general însă toate aceste etape au avut, fiecare, caracterul de revoluție burghezo-democratică. Scopul acestei revoluții democratice este crearea unei orînduiri sociale cum n-a mai fost în istoria Chinei — orînduirea democratică; precursorul acestei orînduiri este societatea feudală (care în ultimii 100 de ani s-a transformat în societate semicolonială și semi-feudală), iar locul orînduirii democratice îl va lua orînduirea socialistă. Dacă se va pune întrebarea: de ce trebuie comunistul să lupte întii pentru crearea orînduirii sociale burghezo-democratice, iar abia după aceea pentru crearea orînduirii sociale socialiste, răspunsul va fi următorul: comunistul merge pe drumul indicat de istorie.

Desăvîrșirea revoluției democratice din China depinde de anumite forțe sociale. Aceste forțe sociale sînt: clasa muncitoare, țărănimea, intelectualitatea și burghezia progresistă, cu alte cuvinte muncitorii revoluționari, țăranii, soldații, intelectualii, cercurile de afaceri, forța principală a revoluției constituind-o muncitorii și

țărani, iar conducătorul revoluției fiind clasa muncitoare. Fără această forță principală a revoluției și fără conducerea clasei muncitoare nu poate fi desăvârșită revoluția democratică antiimperialistă și antifeudală. În momentul de față principalii dușmani ai revoluției sînt imperialismul japonez și trădătorii națiunii, principala orientare politică este orientarea spre frontul național anti-japonez unic, ale cărui părți constitutive sînt toți muncitorii, țărani, soldații, intelectualitatea și cercurile de afaceri care luptă împotriva cîmpitorilor japonezi. Victoria definitivă în război va fi cucerită atunci cînd frontul unic al muncitorilor, țăranilor, soldaților, intelectualității și cercurilor de afaceri va fi considerabil lărgit și consolidat.

În mișcarea pentru revoluția democratică din China, intelectualitatea a fost pătura socială a cărei conștiință s-a trezit înaintea conștiinței tuturor. Aceasta a ieșit limpede la iveală atît în revoluția din 1911 cît și în „mișcarea de la 4 mai“, intelectualitatea fiind în perioada „mișcării de la 4 mai“ cu mult mai numeroasă și mult mai conștientă decît a fost în perioada revoluției din 1911. Totuși, dacă intelectualitatea nu se va uni cu masele de muncitori și de țărani, ea va fi cu desăvîrșire neputincioasă. Există un criteriu hotărîtor după care putem stabili dacă un reprezentant sau altul al intelectualității este revoluționar, nerevoluționar sau contrarevoluționar: trebuie să știm dacă el vrea să se unească cu masele de muncitori și de țărani și dacă el se unește efectiv cu ele. Deosebirea hotărîtoare dintre o parte a intelectualității și cealaltă constă tocmai în aceasta, și nu în trîncănelile pe temele celor trei principii populare sau ale marxismului. Adevărații revolu-

ționari trebuie să vrea să se unească cu masele de muncitori și de țărani și trebuie să se unească efectiv cu ele.

Au trecut 20 ani de la nașterea „mișcării de la 4 mai“, se apropie și a doua aniversare a războiului împotriva cotropitorilor japonezi. Întregul tineret chinez și cei ce activează pe țărimul culturii poartă marea răspundere pentru cauza revoluției democratice și pentru cauza războiului împotriva cotropitorilor japonezi. Eu nădăjduiesc că ei se vor lămuri asupra caracterului și forțelor motrice ale revoluției chineze, că se vor uni în munca lor cu masele de muncitori și de țărani, vor merge în rîndurile maselor de muncitori și de țărani, vor deveni propagandiști și organizatori în mijlocul lor. Ziua în care întregul popor chinez se va ridica într-un avînt unit va fi ziua victoriei asupra cotropitorilor japonezi.

La muncă deci, tineret chinez !

ADNOTĂRI

- ¹ Războiul chino-japonez, care a început în 1894, a fost provocat de agresiunea japoneză din Coreea și de acțiunile provocatoare ale Japoniei îndreptate împotriva forțelor terestre și maritime militare ale Chinei. Armata chineză a luptat cu eroism, însă din cauza putreziciunii regimului dinastiei manciuriene Ţin și a lipsei de pregătire pentru respingerea cu hotărîre a agresiunii, China a fost înfrîntă. Ca urmare, guvernul Ţin a încheiat cu Japonia rușinosul tratat de la Simonoseki, potrivit căruia a fost de acord cu cedarea insulei Taivan și a insulelor Penhu (Pescadore), cu plata unei contribuții de 200.000.000 de liani de argint, a permis japonezilor să înființeze întreprinderi industriale în China, le-a deschis pentru comerț porturile Șași, Ciunțin, Suciou și Hanciou, iar Coreea a fost transformată într-un stat vasal, pus sub controlul Japoniei.

DIRECȚIA DEZVOLTĂRII MIȘCĂRII TINERETULUI *

(4 mai 1939)

** Cuvîntare rostită de tovarășul Mao Țze-dun la
Ianan la mitingul de masă al tineretului în cinstea
celeia de-a 20-a aniversări a „mișcării de la 4 mai”.
În această cuvîntare tovarășul Mao Țze-dun a dez-
voltat o serie de teze teoretice în problema revoluției
din China.*

THE HISTORY OF THE
CITY OF NEW-YORK
FROM 1624 TO 1800

By JOHN E. BOWEN, LL.D.
OF THE UNIVERSITY OF CALIFORNIA
AND OF THE NEW-YORK LEGISLATURE
WITH A HISTORY OF THE
CITY OF NEW-YORK
FROM 1800 TO 1860
BY J. M. SMITH

Astăzi comemorăm cea de-a 20-a aniversare a „mişcării de la 4 mai“. La acest miting al tineretului nostru din Ianan vreau să ating unele probleme care privesc direcția dezvoltării mișcării tineretului din China.

Intii. Acum ziua de 4 mai este declarată Ziua tineretului chinez, și aceasta este pe deplin just¹. Este deosebit de semnificativ că în anul acesta, după 20 de ani de la nașterea „mişcării de la 4 mai“, această zi este în sfârșit declarată Ziua tineretului în întreaga Chină. Aceasta arată că la noi, în China, revoluția democrat-populară, îndreptată împotriva imperialismului și feudalismului, va atinge în curînd punctul de cotitură. În ultimele cîteva decenii, revoluția democrat-populară anti-imperialistă și antifeudală a suferit de multe ori înfrîngerii. Acum această situație trebuie schimbată: trebuie să prevenim o nouă înfrîngere și să obținem cotitura spre victorie. Acum revoluția chineză merge înainte, înainte spre victorie. Situația anterioară, cînd noi sufeream înfrîngere după înfrîngere, nu mai poate continua, și nici nu trebuie să admitem ca ea să continue; trebuie să realizăm o cotitură spre victorie. Dar s-a produs oare de pe acum această cotitură sau nu? Nu, această cotitură încă nu s-a produs, încă nu am ajuns la victorie. Totuși victoria poate fi cucerită. Pentru a realiza

această cotitură de la înfrîngeri la victorie trebuie să ne încordăm toate puterile în războiul împotriva cotoritorilor japonezi.

„Mișcarea de la 4 mai“ a fost îndreptată împotriva guvernului de trădători, împotriva guvernului care era în înțelegere cu imperialismul și trăda interesele națiunii, împotriva guvernului care asupra poporului. Trebuia oare dusă lupta împotriva unui asemenea guvern sau nu? Dacă nu trebuia dusă lupta, atunci înseamnă că „mișcarea de la 4 mai“ a fost o greșeală. Se înțelege că împotriva unor astfel de guverne trebuie neapărat luptat, un guvern de trădători trebuie să fie doborât. Iată: Sun Iat-sen s-a ridicat încă cu mult înainte de „mișcarea de la 4 mai“ împotriva guvernului care exista atunci. El a luptat împotriva guvernului manciurian Țin și l-a răsturnat. Oare a procedat el just? Eu cred că a procedat cu desăvîrșire just. Just deoarece el a luptat nu împotriva unui guvern care se împotriva imperialismului, ci împotriva unui guvern care era în înțelegere cu imperialismul; nu împotriva unui guvern revoluționar, ci împotriva unui guvern care înăbușea revoluția. „Mișcarea de la 4 mai“ și-a dat contribuția la lupta împotriva guvernului de trădători. De aceea ea a fost o mișcare revoluționară. Ca atare trebuie să și fie considerată de către întregul tineret chinez „mișcarea de la 4 mai“. Acum, cînd întregul popor s-a ridicat la luptă împotriva agresiunii japoneze, noi — ținînd seamă de experiența înfrîngerilor revoluției în trecut — sîntem ferm hotărîți să zdrobim imperialismul japonez și să nu îngăduim ivirea unor noi trădători ai națiunii, să nu îngăduim ca revoluția să sufere din nou înfrîngere. Întregul nostru tineret, cu mici excepții, s-a trezit și s-a pătruns de

hotărîrea de a învinge cu orice preț; tocmai aceasta o dovedește și proclamarea zilei de 4 mai ca Zi a tinerețului. Noi mergem înainte pe drumul spre victorie. E destul să-și încordeze puterile toți ca unul, și revoluția chineză va obține neapărat victoria în războiul împotriva cotropitorilor japonezi.

Al doilea. Împotriva cui luptă revoluția chineză? Împotriva cui e îndreptată revoluția? Toată lumea știe că ea e îndreptată pe de o parte împotriva imperialismului, pe de altă parte împotriva feudalismului. Împotriva cui e îndreptată revoluția acum? Împotriva imperialiștilor japonezi și împotriva trădătorilor națiunii. Dacă ești pentru revoluție, trebuie să lupti neapărat pentru zdrobirea imperialiștilor japonezi, pentru zdrobirea trădătorilor națiunii. Dar cine face revoluția? Cine o săvârșește? Poporul simplu al Chinei. Forțele motrice ale revoluției sînt proletariatul, țărănimea, precum și toți reprezentanții celorlalte clase care sînt gata să lupte împotriva imperialismului și feudalismului. Toate acestea sînt forțe revoluționare antiimperialiste, anti-feudale. Dar cine din această mulțime de oameni constituie forța principală, sprijinul revoluției? Muncitorii și țărani, care constituie 90% din populația țării.

Care este caracterul revoluției chineze? Ce revoluție săvîrșim noi acum? Noi săvîrșim acum o revoluție burghezo-democratică, și nimic din ceea ce facem nu depășește cadrul revoluției burghezo-democratice. Acum noi încă nu trebuie să distrugem sistemul capitalist al proprietății private în general; trebuie să distrugem imperialismul și feudalismul. Tocmai aceasta se numește revoluție burghezo-democratică. Burghezia însă nu mai e în stare să desăvîrșească această revoluție. Revoluția

poate fi desăvârșită numai prin eforturile proletariatului și ale maselor largi populare. Care este țelul pe care trebuie să-l atingă revoluția ? Țelul ei este doborârea imperialismului și a feudalismului și crearea republicii democrat-populare. O astfel de republică democrat-populară este republica bazată pe cele trei principii populare revoluționare. Această republică se deosebește de actuala China semicolonială și semifeudală ; în același timp ea se deosebește și de viitoarea China, în care va fi instaurată orînduirea socialistă. În orînduirea socială socialistă nu e loc pentru capitaliști ; în orînduirea democrat-populară însă existența capitaliștilor trebuie încă admisă. Dar China va avea oare întotdeauna nevoie de capitaliști ? Nu, în viitor, fără îndoială, nu va avea nevoie de ei. Așa va fi nu numai în China, ci și în întreaga lume. Nici în Anglia, nici în S.U.A., nici în Franța, nici în Japonia, nici în Germania, nici în Italia — nicăieri nu va fi nevoie de capitaliști. China nu va face nici ea excepție.

Uniunea Sovietică este țara care a construit socialismul. În viitor întreaga lume va urma pilda Uniunii Sovietice. În această chestiune nu încapă nici o îndoială. China va merge în dezvoltarea ei neapărat spre socialism. Aceasta este o lege de netăgăduit, pe care nimeni nu o poate răsturna. Totuși, în etapa actuală noi nu înfăptuim socialismul, ci distrugem imperialismul și feudalismul, lichidăm actuala stare semicolonială, semifeudală a Chinei, creăm orînduirea democrat-populară. Pentru aceasta tineretul țării noastre trebuie să-și încordeze toate puterile.

Al treilea. Ce ne învață experiența din trecut a revoluției chineze ? Aceasta constituie de asemenea o pro-

blemă importantă, pe care tineretul trebuie s-o priceapă. Revoluția burghezo-democratică antiimperialistă, anti-feudală din China a început, riguros vorbind, cu Sun Iat-sen și continuă de mai bine de 50 de ani. Istoria agresiunii statelor capitaliste străine împotriva Chinei numără aproape 100 de ani. În decursul acestor 100 de ani China a dus lupta în condiții diferite, însă această luptă a fost întotdeauna îndreptată înspre respingerea dușmanului extern sau înspre schimbarea situației existente în țară. Această luptă a început cu războiul opiu-lui împotriva agresiunii engleze. Apoi au urmat războiul statului Taipin, războiul chino-japonez din 1894—1895, reformele din 1898, răscoala boxerilor, revoluția din 1911, „mișcarea de la 4 mai“, Campania din nord și războiul pe care l-a dus Armata roșie. Lupta Chinei a căpătat însă numai prin activitatea lui Sun Iat-sen un caracter mai mult sau mai puțin clar exprimat de revoluție burghezo-democratică.

Mișcarea revoluționară pe care a început-o Sun Iat-sen a fost timp de 50 de ani în unele privințe încununată de succes, iar în altele a suferit înfrângere. Priviți: revoluția din 1911 a izgonit pe împărat. Oare nu a fost aceasta un succes? Dar înfrângerea a constatat în aceea că revoluția din 1911 l-a izgonit doar pe împărat, pe cînd China a rămas, ca și înainte, sub jugul imperialismului și al feudalismului, iar sarcinile antiimperialiste și antif feudale ale revoluției nu au fost nicidecum rezolvate. Ce țel a urmărit „mișcarea de la 4 mai“? Și ea a fost îndreptată împotriva imperialismului și feudalismului, dar și ea a suferit înfrângere, iar China a rămas, ca și înainte, sub stăpînirea imperialiștilor și a feudalilor. Tot așa s-a petrecut cu revoluția și în peri-

oada Campaniei din nord : ea a fost încununată de succes, însă totodată a suferit și înfrângere. Din clipa în care gomindanul a început lupta împotriva partidului comunist², China a devenit din nou împărăția imperialismului și a feudalismului. Iar aceasta a dus inevitabil la război, și acest război a fost dus de Armata roșie timp de zece ani. Însă și această luptă de 10 ani a rezolvat sarcinile revoluției numai pe o oarecare parte a teritoriului Chinei, iar nu în întreaga țară. Dacă facem bilanțul revoluției pe cele câteva decenii trecute, vom vedea că am obținut numai victorii vremelnice și parțiale și că nu am obținut victoria definitivă în întreaga țară. Lucrurile stau întocmai cum spunea Sun Iat-sen : „Revoluția încă nu e desăvârșită, și tovarășii mei de idei trebuie să-și continue eforturile“.

Dar acum se pune întrebarea : de ce după câteva decenii de luptă revoluția chineză nu și-a atins încă pînă azi țelul ? Unde se găsește pricina ? Cred că pricina se găsește în faptul că dușmanii erau puternici, iar forțele revoluției slabe. De o parte era forța, de cealaltă — slăbiciunea, și de aceea revoluția nu a învins. „Dușmanii erau puternici“ — înseamnă că erau puternici imperialismul (acesta e principalul) și feudalismul. „Forțele revoluției erau slabe“ — înseamnă slăbiciunea lor din punct de vedere militar, politic, economic și cultural. Totuși cel mai important era faptul că masele muncitoare, muncitorii și țăranii, care constituie 90% din populația țării, nu fuseseră încă puse în mișcare, și de aici a rezultat slăbiciunea ; tocmai de aceea s-au dovedit cu neputință de rezolvat sarcinile antiimperialiste și antif feudale ale revoluției. Dacă facem un bilanț al revoluției pentru câteva decenii, vedem că poporul Chi-

nei nu a fost pe deplin mobilizat și că reacționarii s-au ridicat întotdeauna împotriva unei astfel de mobilizări și au zădărnicit-o. Iar doborîrea imperialismului și a feudalismului va deveni posibilă numai dacă vor fi mobilizate și organizate masele largi de muncitori și de țărani, care constituie 90% din populația țării. Sun Iat-sen spunea în testamentul său: „Am dat 40 de ani din viața mea cauzei revoluției naționale, pentru obținerea libertății și egalității pentru China. Pe baza unei experiențe de 40 de ani am ajuns la adîncă convingere că pentru atingerea acestui scop trebuie să fie ridicate masele populare și să fie dusă lupta în alianță cu acele popoare ale lumii care au față de noi o atitudine ca de la egal la egal“.

Au trecut mai mult de 10 ani de la moartea acestui om de merit. Împreună cu cei 40 de ani despre care vorbește dînsul, mai mult de 50 de ani în total. Ce ne învață oare experiența acestor peste 50 de ani de revoluție? În primul rînd adevărul că trebuie „să fie ridicate masele populare“. Trebuie să vă însușiți bine această învățătură. Tineretul din întreaga țară trebuie să-și însușească foarte bine aceasta. Tineretul trebuie neapărat să înțeleagă că imperialismul poate fi învins, feudalismul poate fi învins numai dacă vor fi mobilizate masele largi de muncitori și de țărani, care constituie 90% din populația țării. Nici acum nu se poate obține victoria asupra Japoniei și construi o nouă Chină fără mobilizarea maseilor largi de muncitori și de țărani din întreaga țară.

Al patrulea. Voi trece la mișcarea tineretului. Cu 20 de ani în urmă au început în această zi în China marile evenimente la care a participat studențimea și care sînt cunoscute în istoria Chinei ca „mișcarea de la

4 mai". Această mișcare a avut o mare însemnătate. Care este rolul pe care a început să-l joace tineretul chinez din vremea „mișcării de la 4 mai”? El a început să joace, într-un anumit sens, rolul de avangardă. Acest lucru e recunoscut de către toți în țară, cu excepția oamenilor obtuși. Ce înseamnă a juca rolul de avangardă? Aceasta înseamnă a juca rolul de conducător, aceasta înseamnă a păși în primele rînduri ale revoluției. În rîndurile poporului chinez, care luptă împotriva imperialismului și feudalismului, există o armată de tineret, care constă din intelectualitate și din studenți. Aceasta e o armată destul de impunătoare. Deși mulți au căzut, această armată numără azi multe milioane de oameni. Această armată de multe milioane reprezintă o mare și extrem de importantă unitate de luptă în războiul împotriva imperialismului și feudalismului. Totuși, nu se poate să te bizi numai pe ea. Buzuindu-te numai pe ea, nu poți învinge pe dușman, deoarece ea nu constituie principalele forțe ale armatei. Dar cine constituie principalele forțe ale armatei? Cele mai largi mase de muncitori și de țărani. Tînăra intelectualitate chineză și studențimea trebuie să meargă în rîndurile maselor de muncitori și de țărani pentru a mobiliza și a organiza aceste mase largi de muncitori și de țărani, care constituie 90% din populația țării. Fără aceste forțe principale, adică fără muncitori și țărani, buzuindu-te numai pe partea armatei care constă din tînăra intelectualitate și din studențime, nu se poate obține victoria asupra imperialismului și feudalismului. De aceea tînăra intelectualitate și studențimea din întreaga țară trebuie neapărat să se unească cu masele largi de muncitori și de țărani, să se contopească cu ele într-un tot, și nu-

mai atunci se va forma o uriașă, o puternică armată. Aceasta va fi o armată de câteva sute de milioane de oameni ! Numai cu o astfel de armată uriașă vor putea fi sfărâmate pozițiile trainice ale inamicului, vor putea fi sfărâmate ultimele lui bastioane.

Dacă privim din acest punct de vedere mișcarea tineretului din trecut, trebuie să relevăm în această mișcare o tendință greșită : în decursul ultimelor decenii, o oarecare parte a tineretului din această mișcare nu a vrut să se unească cu masele largi de muncitori și de țărani și s-a ridicat împotriva mișcării muncitorești-țărănești. Acesta a fost un curent care se opunea mersului general al mișcării tineretului. Neunindu-se cu masele largi de muncitori și de țărani, care constituie 90% din populația țării, ridicându-se în principiu împotriva mișcării muncitorești-țărănești, această parte a tineretului acționa deosebit de prostește. A fost oare bun acest curent ? După mine nu, deoarece această parte a tineretului, ridicându-se împotriva muncitorilor și țăranilor, s-a ridicat prin aceasta împotriva revoluției. Tocmai de aceea spun că acest curent se opunea mersului general al mișcării tineretului. O astfel de mișcare a tineretului nu poate duce la nimic bun. Acum câteva zile am scris un mic articol³. În el spuneam : „Există un criteriu hotărâtor după care putem stabili dacă un reprezentant sau altul al intelectualității este revoluționar, nerevoluționar sau contrarevoluționar : trebuie să știm dacă el vrea să se unească cu masele de muncitori și de țărani, și dacă el se unește efectiv cu ele“. Am formulat aci un criteriu care, după mine, este un criteriu unic. Ce poate servi drept criteriu pentru stabilirea caracterului revoluționar al unui tânăr ? Care este măsura cu care să

fie măsurat? Există numai un singur criteriu: • trebuie văzut dacă acest tânăr vrea să se unească cu masele largi de muncitori și de țărani și dacă el se unește efectiv cu ele. Dacă vrea să se unească cu muncitorii și țăranii și înfăptuiește efectiv aceasta, înseamnă că e revoluționar; în caz contrar el este nerevoluționar sau contrarevoluționar. Dacă astăzi se unește cu masele de muncitori și de țărani, astăzi e revoluționar. Dacă însă mâine nu se va mai uni cu ele sau, și mai rău, va asupra poporul simplu, el va fi nerevoluționar sau contrarevoluționar. Unii tineri trăncănesc că ei cred în cele trei principii populare sau că cred în marxism; asta însă nu are nici o valoare. Vedeți: oare Hitler nu perorează că e „pentru socialism“? Și Mussolini era cu 20 de ani în urmă „socialist“! Ce reprezintă însă „socialismul“ lor? E limpede că nimic altceva decât fascism! Oare Cen Du-siu nu „credea“ și el în marxism? Dar ce-a fost apoi? A dezertat în lagărul contrarevoluției. Oare Cian Go-tao nu „credea“ și el în marxism? Dar încotro a luat-o acum? El a șters-o — și a căzut de-a dreptul în mlaștină. Unii se declară „adepti ai celor trei principii populare“, și încă adepti ortodocși. Dar ce-au făcut ei? Se dovedește că naționalismul lor este înțelegere cu imperialismul; suveranitatea poporului înseamnă în faptele lor asuprirea poporului simplu; dar bunăstarea poporului cum o înțeleg ei? După ei, ea constă în a suge sângele poporului, și anume a suge cât mai mult sânge. Ei sînt adepti ai celor trei principii populare numai în vorbe. De aceea, cînd apreciem un om, să-l verificăm dacă e un adept fals sau adevărat al celor trei principii populare, dacă este un marxist fals sau adevărat. E de ajuns numai

să vedem care sînt legăturile lui cu masele largi de muncitori și de țărani, și totul ne va deveni dintr-o dată limpede. Există numai acest criteriu, alt criteriu nu există. Nădăjduiesc că întregul tineret chinez se va feri să nu cadă în șuvoiul tulbure care se împotrivește mersului general al mișcării, că va înțelege pe deplin că muncitorii și țăranii sînt prietenii lui, și că va merge înainte, spre un viitor luminos.

Al cincilea. Actualul război împotriva cotropitorilor japonezi reprezintă o nouă etapă a revoluției chineze, și anume etapa cea mai însemnată, cea mai activă, cea mai vie. În această etapă tineretului îi revine o mare răspundere. La noi în China mișcarea revoluționară a parcurs în cîteva decenii un șir întreg de etape de luptă, însă niciodată ea nu a fost așa de largă ca acum, în timpul războiului împotriva cotropitorilor japonezi. Cînd afirmăm că revoluția chineză are acum trăsături caracteristice pe care nu le-a avut în trecut, că după un șir de înfrîngeri ea ajunge acum la victorie, avem în vedere tocmai împrejurarea că masele largi ale poporului chinez au făcut un mare pas înainte; progresul tineretului este mărturie vie a acestui mare pas înainte. De aceea actualul război împotriva cotropitorilor japonezi se va termina neapărat cu victoria, nu poate să nu se termine cu victoria. Este îndeobște cunoscut că principala linie de orientare în perioada războiului împotriva cotropitorilor japonezi este linia de orientare spre frontul național anti-japonez unic. Scopul războiului este înfrîngerea imperialismului japonez și nimicirea trădătorilor națiunii, transformarea vechii Chine într-o Chină nouă, eliberarea întregului popor de sub jugul semi-colonial, semifeudal.

În momentul de față o mare lipsă a mișcării tinerețului din China este lipsa de unitate a tineretului. Trebuie să continuați lupta pentru unitate, fiindcă numai în unitate e puterea. Trebuie să căutați ca întregul tineret din China să înțeleagă situația actuală, să se unească și să ducă războiul împotriva cotropitorilor japonezi pînă la victoria finală.

Și, în sfîrșit, al șaselea. Vreau să mă opresc asupra mișcării tineretului din Ianan. Mișcarea de tineret din Ianan constituie un model pentru mișcarea tineretului din întreaga țară. Drumul mișcării tineretului din Ianan trebuie să devină drumul mișcării tineretului din întreaga țară. De ce? Pentru că drumul mișcării tineretului din Ianan e just. Judecați singuri: tineretul din Ianan a lucrat perseverent pentru obținerea unității, și a lucrat bine. Tineretul din Ianan e strîns unit. În Ianan e unit întregul tineret — intelectualii, studenții, muncitorii, țărani. Din toate colțurile țării și chiar din țările îndepărtate unde trăiesc emigranți chinezi, vin la Ianan la învățătură mari grupuri de tineret revoluționar. Majoritatea celor prezenți la acest miting a făcut un drum extrem de lung pentru a veni la Ianan, și ei toți — Ciani și Lii, tineri și tinere, muncitori și țărani — sînt uniți în năzuințele lor. Oare aceasta nu este un model pentru întreaga țară?

Tineretul din Ianan nu e numai el singur unit, ci s-a unit cu masele de muncitori și de țărani. Și aceasta cu atît mai mult trebuie să slujească de model pentru întreaga țară. Cu ce se ocupă tineretul din Ianan? El învață teoria revoluționară, studiază principiile și metodele de luptă împotriva cotropitorilor japonezi, pentru

salvarea patriei. El participă la mișcarea pentru dezvoltarea producției și a desțelenit pînă acum mii și mii de mu de pămînt. Cu aratul țelinei, cu munca pe ogoare nu s-a ocupat nici chiar Confucius. Cînd Confucius avea școala sa, el avea mulți elevi : „70 de tovarăși de idei și 3.000 de elevi“ — un tablou destul de impunător ! Inșă el avea cu mult mai puțini elevi decît sînteți voi, cei care învățați în Ianan, și el nu i-a atras la nici un fel de mișcare pentru dezvoltarea producției. Cînd elevii lui Confucius l-au întreat cum se cultivă pămîntul, el a răspuns : „Nu știu, în această privință sînt mai prejos decît țaranul“. Cînd l-au întreat cum se cultivă legumele, el a răspuns din nou : „Nu știu, în această privință sînt mai prejos decît grădinarul“. În China antică, tineretul care învăța de la Confucius nu numai că nu studia teoria revoluționară, dar nu se ocupa nici cu munca. Acum în instituțiile de învățămînt de pe vastul teritoriu al țării noastre se învață prea puțin teoria revoluționară ; nici de mișcarea pentru dezvoltarea producției nu se ocupă nimeni. Numai la noi în Ianan, precum și pe teritoriul bazelor de sprijin pentru împotrivirea față de cotropitori, în spatele frontului dușmanului, stau altfel lucrurile în legătură cu tineretul. La noi tineretul reprezintă într-adevăr avangarda de luptă împotriva cotropitorilor japonezi, pentru salvarea patriei, deoarece el are și o orientare politică justă și o metodă de muncă justă. Tocmai de aceea spun că mișcarea tineretului din Ianan constituie un model pentru mișcarea tineretului din întreaga țară.

Mitingul de astăzi are o mare însemnătate. Cu aceasta termin. Nădăjduiesc că vă veți ocupa cu stu-

dierea experienței revoluției chineze în decursul celor 50 de ani trecuți, că veți dezvolta ceea ce e bun în trecut, că veți ține minte greșelile care au fost săvârșite în trecut, pentru ca tineretul să se unească cu întregul popor, pentru ca revoluția să facă o cotitură de la înfrângeri la victorie. Ziua când întregul tineret și întregul popor se vor pune în mișcare, se vor organiza și se vor uni va fi ziua victoriei asupra imperialismului japonez, iar răspunderea pentru aceasta trebuie s-o ia asupra sa fiecare tînăr. Acum fiecare tînăr trebuie să devină altul decît a fost înainte: el trebuie să se pătrundă de măreța hotărîre de a obține unirea întregului tineret, organizarea întregului popor, trebuie să lupte pentru victoria asupra imperialismului japonez, trebuie să lupte pentru transformarea vechii Chine într-o Chină nouă. Iată ce nădejdi îmi pun în voi.

ADNOTĂRI

- ¹ Ziua de 4 mai a fost proclamată la început Ziua tineretului chinez din Regiunea de graniță Șensi—Gansu—Ninsia din inițiativa organizațiilor de tineret din această regiune. În timpul acela gomindanul, sub presiunea mișcării patriotice a maselor largi de tineret, a fost de asemenea de acord cu această hotărîre. Ulterior gomindanul, temîndu-se de creșterea spiritului revoluționar al tineretului, a considerat că această hotărîre este periculoasă și a mutat Ziua tineretului la 29 martie (Ziua comemorării eroilor revoluției care au pierit în 1911 și care sînt înmormîțați în Huanhuagan — suburbie a Kantonului). Totuși, pe teritoriul bazelor revoluționare de sprijin, conduse de către Partidul Comunist Chinez, Ziua tineretului a rămas ziua de 4 mai. După crearea Republicii Populare Chineze, Consiliul

administrativ de stat al Guvernului central popular a declarat oficial în decembrie 1949 ziua de 4 mai Ziua tineretului chinez.

- ² Este vorba de loviturile de stat contrarevoluționare săvârșite în 1927 de către Cian Kai-și la Șanghai și Nankin și de către Van Tzin-vei la Uhan.
- ³ Se are în vedere lucrarea „Mișcarea de la 4 mai”, publicată în volumul de față.

ÎMPOTRIVA SPIRITULUI CAPITULARD

(30 iunie 1939)

THE HISTORY OF THE UNITED STATES

OF AMERICA

Problema: a lupta sau a nu lupta a fost mult timp o problemă de importanță primordială pentru națiunea chineză, pusă în fața faptului agresiunii japoneze. În perioada dintre 18 septembrie 1931 și evenimentele de la Lugouțiao, această problemă a provocat discuții dintre cele mai aprige. „A lupta înseamnă a trăi, a nu lupta înseamnă a pieri” — la această concluzie au ajuns toate partidele și grupurile patriotice, toți cetățenii patrioți. „A lupta înseamnă a pieri, a nu lupta înseamnă a trăi” — la această concluzie au ajuns toți capitularzii. Aceste discuții au fost rezolvate pentru un timp de bubuitul tunurilor în bătălia de la Lugouțiao, unde trupele chineze s-au împotrivit cotropitorilor japonezi: bubuitul tunurilor a anunțat că prima concluzie a fost justă, iar cea de-a doua greșită. Dar de ce bubuitul tunurilor de la Lugouțiao a rezolvat aceste discuții numai pentru un timp, și nu definitiv? Aceasta se explică prin politica imperialismului japonez, care urmărea să determine China să capituleze, prin încercările capitularzilor de peste hotare¹, care voiau să obțină un compromis pe seama Chinei, și prin inconsecvența unui oarecare grup de participanți la frontul de luptă împotriva cotropitorilor japonezi din China. Acum formularea problemei s-a schimbat oarecum: acum ea se

pune ca o problemă a păcii sau a războiului, și în China s-au iscat discuții între adepții continuării războiului și propovăduitorii păcii. Pozițiile lor rămân cele anterioare. „A lupta înseamnă a trăi, a fi pentru pace înseamnă a pieri” — la această concluzie ajung adepții continuării războiului. „A fi pentru pace înseamnă a trăi, a lupta înseamnă a pieri” — la această concluzie ajung propovăduitorii păcii.

În lagărul adepților continuării războiului intră însă toate partidele și grupurile patriotice, toți cetățenii patrioți — uriașa majoritate a poporului chinez; iar în lagărul propovăduitorilor păcii, adică în lagărul capitularzilor, intră numai un pumn de elemente șovăitoare dinăuntrul frontului de luptă împotriva cotropitorilor. De aceea lagărul propovăduitorilor păcii e nevoit să ducă o propagandă menită să înșele poporul, și în primul rînd o propagandă anticomunistă. El fabrică un nesfîrșit torent de știri, referate, documente, rezoluții false cum că comuniștii sînt, chipurile, „dezorganiza-tori”, că armata a 8-a și Noua armată a 4-a „vagabondează și nu luptă”, că nu se supun comandamentului central, că „Regiunea de graniță Șensi—Gansu—Ninsia s-a desprins și tinde spre expansiune”, că „comuniștii au del gînd să răstoarne guvernul”, în sfîrșit vorbesc chiar despre „intențiile agresive secrete ale Uniunii Sovietice împotriva Chinei” etc. etc. Toate acestea se fac pentru ascunderea adevăratei stări de lucruri, pentru încercarea cîștigării opiniei publice și obținerea păcii, adică a capitulării. Lagărul propovăduitorilor păcii, adică lagărul capitularzilor, procedează astfel tocmai pentru că partidul comunist este inițiatorul creării frontului național anti-japonez unic și apărătorul lui. Fără

a duce lupta împotriva partidului comunist nu se poate zădărnici colaborarea dintre gomindan și partidul comunist, nu se poate scinda frontul național anti-japonez unic, nu se poate capitula.

Mai departe, propovăduitorii păcii speră că imperialismul japonez va face concesii. Ei socot că Japonia este istovită, că își va schimba principala sa linie politică, că va pleca singură din China centrală, de sud și chiar din cea de nord, și atunci China va putea obține victoria fără a continua războiul. Și, în sfârșit, ei nutresc speranța că puterile străine vor exercita presiuni asupra Japoniei. Mulți dintre propovăduitorii păcii speră nu numai că puterile străine vor lua atitudine și vor exercita o presiune asupra Japoniei, constrângînd-o să treacă la concesii, pentru a se putea duce tratative de pace, ci și că puterile străine vor exercita o presiune și asupra guvernului chinez, pentru ca astfel el să poată spune adepților continuării războiului : „Vedeți, într-o astfel de atmosferă internațională nu ne rămîne altceva de făcut decît să încheiem pacea ! Conferința Oceanului Pacific ² este favorabilă Chinei. Doar aceasta nu este un oarecare München ³, aceasta constituie un pas spre renașterea Chinei“. Iată totalitatea vederilor, metodelor și planurilor ascunse ale lagărului propovăduitorilor păcii în China, adică lagărul capitularzilor ⁴. Toate aceste pânglicării nu le execută numai Van Tzin-vei singur ; ceea ce e cu mult mai grav este că în China există încă mulți vanțzinvei, mari și mici, care, strecurîndu-se înlăuntrul frontului de luptă împotriva cotropitorilor, îi cîntă în strună lui Van Tzin-vei prin toate mijloacele : unii execută împreună cu el „șuanhuan“ ⁵, alții apar fardați fie în roșu, fie în alb ⁶.

Noi, comuniștii, declarăm deschis : în acest război vom fi pînă la capăt în lagărul adeptilor continuării războiului ; noi luptăm cu hotărîre împotriva propovăduitorilor păcii. Noi vrem numai ca împreună cu toate partidele și grupurile patriotice, împreună cu toți patrioții din China să întărim unitatea, să întărim frontul național anti-japonez unic, să întărim colaborarea dintre gomindan și partidul comunist, să înfăptuim cele trei principii populare, să ducem războiul împotriva cotropitorilor japonezi pînă la capăt, să ajungem pînă la rîul Ialuțian și să recîștigăm toate teritoriile pierdute⁷. Nouă nu ne trebuie nimic altceva. Condamnăm cu hotărîre pe toți vanțzinveii, fățiși și ascunși, pentru că ei creează o atmosferă de ură față de comuniști, pentru că provoacă fricțiuni între gomindan și partidul comunist⁸ și uneltesc chiar provocarea unui nou război civil între cele două partide. Noi spunem acestor oameni : intrigile voastre, care au drept țel să provoace sciziune, nu reprezintă în fond nimic altceva decît o pregătire a capitulării, iar politica voastră de capitulare și sciziune reprezintă expresia concretă a planului vostru general de satisfacere a intereselor hrăpărețe ale unui pumn de oameni prin trădarea intereselor întregii națiuni. Dar poporul are ochi ageri : intențiile voastre mîrșave vor fi demascate. Condamnăm cu hotărîre flecăreala absurdă că Conferința Oceanului Pacific nu va deveni, chipurile, un „München al Orientului“. Așa-zisa Conferință a Oceanului Pacific va fi tocmai un „München al Orientului“ ; ea va pregăti Chinei soarta Cehoslovaciei. Condamnăm cu hotărîre flecăreala că imperialiștii japonezi s-ar putea răzgîndi și ar putea face concesii. Principala linie de orientare a imperialismului japonez — linia

de orientare spre înrobirea Chinei — nu se poate schimba. Cuvîntările mieroase ale japonezilor după căderea Uhanului, ca, de pildă, renunțarea lor la „nerecunoașterea guvernului național (al Chinei) ca parte la tratative“⁹ și consimțămîntul de a-l recunoaște ca o astfel de parte, sau condițiile faimoase ale retragerii trupelor japoneze din China centrală și de sud, — toate acestea sînt manifestări ale politicii mîrșave care urmărește să momească peștele în cîrlig, să-l prindă și să-l prăjească. Cine mușcă din această momeală să se pregătească că va nimeri în tigaie. Incercările capitularzilor de peste hotare de a împinge China la capitulare constituie o manifestare a aceleiași politici mîrșave. Aceștia tolerează agresiunea Japoniei împotriva Chinei, și apoi ei „urmăresc de pe munte lupta tigrilor“, așteptînd momentul oportun pentru a organiza așa-zisa Conferință a Oceanului Pacific de reglementare pașnică și pentru a se afla în situația favorabilă „a celui de-al treilea, care se bucură“. A avea încredere în acești intriganți înseamnă de asemenea să nimerești în cîrlig.

Problema de a lupta sau a nu lupta se formulează azi ca o problemă a războiului sau a păcii; totuși esența problemei a rămas cea anterioară. Aceasta este cea mai importantă, cea mai principală dintre toate problemele. În urma activizării politicii japoneze, care are drept țel să determine China să capituleze, în urma activității vii a capitularzilor de peste hotare și în special în urma șovăielilor tot mai accentuate ale unui oarecare grup de participanți ai frontului de luptă împotriva cotropitorilor din China, în ultima jumătate a anului s-a făcut o gălăgie asurzitoare în jurul așa-numitei probleme a păcii sau a războiului, iar posibilitatea

capitulării a devenit în situația politică actuală pericolul principal. Capitularzii consideră că lupta împotriva comunismului, adică ruperea colaborării dintre gomindan și partidul comunist și scindarea frontului de luptă împotriva cotropitorilor sînt primul pas și cel mai important în pregătirea capitulării. Așa stînd lucrurile, toate partidele și grupurile patriotice, toți patrioții din China sînt datori să urmărească cu ochi ageri activitatea capitularzilor; ei sînt datori să înțeleagă limpede particularitatea esențială a actualei situații, care constă în aceea că pericolul principal îl constituie capitularea, iar lupta împotriva comunismului nu e nimic altceva decît o pregătire a capitulării; toți patrioții sînt datori să lupte din toate puterile împotriva capitulării și sciziunii.

Este cu desăvîrșire de neîngăduit ca un pumn de oameni să zădărnicească și să trădeze cauza războiului împotriva imperialismului japonez, pe care întreaga națiune, vărsîndu-și sîngele, îl duce de 2 ani. Este cu desăvîrșire de neîngăduit ca un pumn de oameni să submineze și să scindeze frontul național anti-japonez unic, creat prin eforturile întregului popor.

Dacă vom continua războiul, dacă ne vom uni, China va trăi. Dacă vom încheia pacea, dacă vom îngădui sciziunea, China va pieri.

Alegeți, cetățeni, ce să acceptăm, ce să respingem; timpul nu așteaptă.

Noi, comuniștii, vom fi, desigur, ca și înainte, pentru continuarea războiului, pentru o unire și mai strînsă.

Toate partidele și grupurile patriotice, toți patrioții din China vor fi și ei, desigur, pentru continuarea războiului, pentru o unire și mai strânsă.

Chiar dacă capitularzii, care tind spre capitulare și sciziune, vor reuși vremelnic să învingă, la urma urmelor ei tot vor fi demascați de către popor și își vor primi pedeapsa cuvenită. Sarcina istorică a poporului chinez este unirea strânsă și războiul împotriva cotropitorilor japonezi, pentru eliberarea sa. Capitularzii au conceput un plan de a se împotrivi acestei sarcini, însă oricâte succese ar obține, oricât ar triumfa presupunând că nu au de cine să se teamă, la urma urmelor nu-și vor putea evita soarta. Nu vor scăpa de pedeapsa poporului.

Lupta împotriva capitulării și sciziunii constituie sarcina urgentă a tuturor partidelor și grupurilor patriotice, a tuturor patrioților din China.

Uniți-vă, cetățeni ai Chinei, țineți-vă cu statornicie pe poziția războiului împotriva cotropitorilor japonezi și a unirii, puneți capăt uneltirilor mîrșave ale capitularzilor și scizioniştilor !

ADNOTĂRI

¹ Se au în vedere imperialiștii englezi și americani, care puseseră la cale, în perioada aceea, o înțelegere cu Japonia pe seama Chinei.

² În vremea aceea imperialiștii englezi, americani și francezi împreună cu propovăduitorii din China ai păcii cu Japonia unelteau în taină să ajungă, prin intermediul așa-zisei „Conferințe internaționale a Oceanului Pacific“, la o înțelegere cu bandiții japonezi pe seama Chinei. Opinia publică numea aceste planuri mîrșave „Münchenul Orientului“.

Condamnind în lucrarea de față flecăreala absurdă cu privire la faptul că Conferința Oceanului Pacific, chipurile, nu va deveni un „München al Orientului”, tovarășul Mao Tze-dun a avut în vedere declarațiile de atunci ale lui Cian Kai-și.

- 3 In septembrie 1938 conducătorii a 4 state — Anglia, Franța, Germania și Italia — au ținut la München (Germania) o conferință la care au încheiat acordul de la München. Potrivit acestui acord, Anglia și Franța vindeau Germaniei Cehoslovacia cu condiția ca Germania să atace Uniunea Sovietică. După luna decembrie 1938 imperialiștii englezi și americani au pregătit de repetate ori încheierea unui acord cu imperialismul japonez pe seama Chinei. În iunie 1939, cînd tovarășul Mao Tze-dun scria lucrarea de față, între Anglia și Japonia se duceau din nou tratative pe baza cărora s-a continuat pregătirea acestui acord secret. Aceste intrigi aminteau extrem de mult uneltirile de la München dintre Anglia, Franța, Germania și Italia, și de aceea au fost numite „Münchenul Orientului”.
- 4 Este vorba de vederile, metodele și planurile ascunse ale lui Cian Kai-și. Van Tzin-vei era în perioada aceea principala căpetenie a capitularzilor fățiși, iar Cian Kai-și principala căpetenie a grupului capitulard care se strecurase înăuntrul frontului anti-japonez. Tocmai la el se referă cuvintele tovarășului Mao Tze-dun cu privire la vanțzinveii „ascunși” și „mari și mici”.
- 5 Tovarășul Mao Tze-dun are aici în vedere faptul că între Cian Kai-și și Van Tzin-vei exista o împărțire a sarcinilor ca între artiștii din spectacolul „șuanhuan” (spectacol în care participă 2 interpreți; unul dintre ei, care se ascunde în spatele celui alt, declamă, iar în acest timp, corespunzător cu declamația, primul gesticulează, mișcă buzele etc. — *Nota Red.*).
- 6 În perioada aceea gruparea gomindanistă a propovăduitorilor păcii cu Japonia, condusă de către Cian Kai-și, ducea o politică de duplicitate. Pe de o parte, membrii ei îmbrăcau toga de adepți ai războiului împotriva cotropitorilor japonezi; pe de altă parte, ei duceau o activitate capitulardă în cele mai diferite forme. În teatrul clasic chinez, artiștii care înfăți-

șează pe oamenii devotați și cinstiți apar pe scenă sub un fard roșu, iar cei care înfățișează pe oamenii mîrșavi — sub unul alb.

⁷ În ianuarie 1939, la plenara a 5-a a Comitetului Executiv Central al gomindanului, convocarea a 5-a, Cian Kai-și s-a exprimat fățiș că, după concepția lui, în lozinca „război împotriva cotropitorilor japonezi pînă la capăt“, prin cuvîntul „capăt“ se înțelege „restabilirea situației existente pînă la evenimentele de la Lugouțiao“. Pentru a respinge această teză capitulară a lui Cian Kai-și, tovarășul Mao Tze-dun a explicat în mod special că lozinca „război împotriva cotropitorilor japonezi pînă la capăt“ înseamnă: a ajunge pînă la rîul Ialuțzian și a recîștiga toate teritoriile pierdute.

⁸ Prin cuvîntul „fricțiuni“ — care avea în perioada aceea o largă circulație — se înțelegeau diferitele acțiuni provocatoare ale clicii gomindaniste reacționare îndreptate spre subminarea frontului național anti-japonez unic și împotriva partidului comunist și tuturor forțelor progresiste.

⁹ La 13 decembrie 1937 armata japoneză a ocupat orașul Nankin. La 16 ianuarie 1938 guvernul japonez a publicat o declarație în care anunța că „de aici înainte nu mai recunoaște guvernul național al Chinei ca parte (la tratative) și își exprimă speranța că va fi format un nou guvern“. În octombrie 1938, după ce armata japoneză a ocupat Kantonul și Uhanul, guvernul japonez, folosindu-se de șovăielile lui Cian Kai-și în chestiunea războiului, a adoptat o nouă linie, menită să determine pe Cian Kai-și să capituleze. În acest scop, la 3 noiembrie 1938, guvernul japonez a publicat o nouă declarație, în care se spunea: „Dacă guvernul național va renunța la politica sa greșită de pînă acum și va proceda cu participarea și a altor oameni politici la reînnoirea țării și menținerea ordinii, atunci nu va întîmpina nici el un refuz din partea guvernului imperial“.

SĂ PUNEM FRÎU REACȚIONARILOR *

(1 august 1939)

* Cuvîntare rostită de tovarășul Mao Țze-dun la mitingul de masă din Ianan închinat memoriei eroilor căzuți jertfe ale evenimentelor sîngeroase de la Pinț-zian.

THE HISTORY OF THE UNITED STATES

OF AMERICA

Astăzi, 1 august, ne-am adunat aci la un miting de doliu. De ce a fost convocat acest miting? El a fost convocat pentru că reacționarii au ucis pe tovarășii noștri revoluționari, au ucis luptători dîrzi împotriva cotropitorilor japonezi. Pe cine trebuie să nimicim acum? Trebuie să-i nimicim pe trădătorii națiunii, trebuie să-i nimicim pe imperialiștii japonezi. China duce de 2 ani război împotriva imperialiștilor japonezi, un război al cărui rezultat nu e încă hotărît, iar trădătorii continuă să uneltească foarte activ, și foarte puțini dintre ei au fost nimiciți. Dimpotrivă, ei sînt aceia care au ucis revoluționari, luptători dîrzi împotriva cotropitorilor japonezi. Cine i-a ucis? Trupele i-au ucis. Dar de ce i-au ucis trupele pe cei care au luptat împotriva cotropitorilor japonezi? Trupele au executat un ordin: li s-a poruncit să săvîrșească acest omor. Cine le-a poruncit să ucidă pe acești oameni? Reacționarii le-au dat acest ordin¹. Tovarăși! Judecați, cine avea nevoie să fie uciși luptătorii împotriva cotropitorilor japonezi? Aveau nevoie în primul rînd imperialiștii japonezi, aveau nevoie în al doilea rînd Van Tzin-vei și alți trădători ai națiunii și trădători de patrie. Dar omorul nu a fost săvîrșit nici la Șanghai, nici la Beipin, nici la Tianțzin, nici la Nankin, nici pe teritoriul cucerit de bandiții japonezi și

de trădătorii națiunii, ci în spatele frontului, la Pințzian, și jertfele omorului au fost activați de răspundere ai punctului de legătură de la Pințzian al Noii armate a 4-a: tovarășii Tu Cien-kun, Lo Tzi-min și alții. Este absolut clar că reacționarii chinezi au săvârșit acest masacru din ordinul imperialiștilor japonezi și al lui Van Tzin-vei. Reacționarii pregătesc capitularea, și de aceea au executat servil ordinul japonezilor și al lui Van Tzin-vei și au ucis în primul rînd pe cei mai fermi și mai hotărîți luptători pentru împotrivirea față de cotropitorii japonezi. Acesta constituie un incident extrem de serios, și noi trebuie să luptăm, trebuie să protestăm!

Acum întreaga Chină luptă împotriva cotropitorilor japonezi, și întregul popor chinez și-a unit strîns rîndurile pentru acest țel. În această marea unire există un mănunchi de reacționari și capitularzi. Cu ce se ocupă aceștia? Eiucid pe luptătorii împotriva agresiunii japoneze, reprimă tot ceea ce este înaintat, se înțeleg cu cotropitorii japonezi și cu trădătorii națiunii, pregătesc capitularea.

S-a interesat oare cineva de un eveniment așa de mare ca asasinarea tovarășilor care au luptat împotriva cotropitorilor japonezi? Ei au fost uciși la 12 iunie, orele 3 după amiază, însă de atunci și pînă azi, 1 august, am văzut noi oare pe cineva că se interesează de această chestiune? Nu, nu am văzut. Și cine ar fi trebuit să se intereseze de ea? Trebuia să intervină legea chineză, justiția chineză trebuia să întreprindă o anchetă. Dacă un astfel de eveniment s-ar fi întîmplat în Regiunea de graniță Șensi—Gansu—Ninsia, Tribunalul nostru suprem s-ar fi ocupat de mult de el. Pe cînd acum se vor împlini curînd două luni din ziua tragediei de la Pinț-

zian, și nici legea, nici justiția nu intervin de loc. Care este cauza că se pot întâmpla asemenea lucruri? Cauza este că nu există unitate în China².

China are nevoie de unitate, fără unitate ea nu poate învinge. Dar ce înțelegem prin unitate? Unitatea cere ca toți să lupte împotriva cotropitorilor japonezi, ca toți să fie umăr la umăr, ca toți să meargă pe calea progresului. Unitatea cere ca oamenii să fie răsplătiți și pedepsiți după merite. Cine trebuie să fie răsplătit? Trebuie să fie răsplătiți aceia care luptă împotriva cotropitorilor japonezi, aceia care sînt pentru unitate, aceia care merg pe calea progresului. Cine trebuie să fie pedepsit? Trebuie să fie pedepsiți trădătorii națiunii și reacționarii, care subminează lupta împotriva cotropitorilor japonezi, care subminează unitatea și înaintarea pe calea progresului. Există oare acum la noi o astfel de unitate? Nu, nu există. Tragedia de la Pințzian este mărturia lipsei de unitate. Ea arată că acolo unde trebuie să existe unitatea ea încă nu există.

Noi cerem de mult unitatea întregii țări. Aceasta înseamnă în primul rînd unitate în războiul împotriva cotropitorilor japonezi. Acum Tu Cien-kun, Lo Tzî-min și alți tovarăși care au luptat împotriva cotropitorilor japonezi nu numai că nu au fost răsplătiți, dar au fost cu sălbăticie uciși, iar ticăloșii care se ridică împotriva războiului, pregătesc capitularea și săvîrșesc omoruri nu au primit pedeapsa ce li se cuvine. Acest fapt vorbește de lipsa de unitate. Trebuie să luptăm împotriva acestor ticăloși, împotriva acestor capitularzi, trebuie să-i prindem pe acești ucigași.

În al doilea rînd unitatea înseamnă coeziune. Partizanii coeziunii trebuie să fie răsplătiți, iar cei care o în-

calcă trebuie să fie pedepsiți. Acum însă, dimpotrivă, Tu Cien-kun, Lo Tzi-min și alți tovarăși care au fost partizanii coeziunii au suferit o pedeapsă nemeritată, fiind uciși cu sălbăticie, iar nemernicii — tulburătorii coeziunii — nu au suferit nici cea mai mică pedeapsă. Acest fapt vorbește de asemenea despre lipsa de unitate.

În al treilea rînd, unitatea înseamnă înaintare pe calea progresului. Trebuie ca întreaga țară să meargă pe calea progresului, trebuie ca cei rămași în urmă să-i ajungă pe cei înaintați, nu trebuie nicidecum să-i tragem înapoi pe cei înaintați și să-i silim să se alinieze cu cei rămași în urmă. Călăii de la Pințzian au ucis oameni înaintați. De la începutul războiului împotriva cotropitorilor japonezi au fost uciși pe la spate zeci și sute de membri ai partidului comunist și alți patrioți; tragedia de la Pințzian este doar cea mai recentă din șirul acestor asasinate. Dacă lucrurile vor merge mai departe așa, atunci va fi rău pentru China: toți fruntașii împotrivrării față de cotropitorii japonezi pot fi masacrați. Ce înseamnă aceste asasinate săvîrșite împotriva fruntașilor împotrivrării față de cotropitorii japonezi? Ele înseamnă că reacționarii chinezi au pornit să execute ordinul imperialiștilor japonezi și al lui Van Tzin-vei, că pregătesc capitularea și de aceea ucid în primul rînd pe militarii care luptă împotriva cotropitorilor japonezi, ucid în primul rînd pe comuniști, pe patrioți. Și dacă nu se va pune capăt acestor stări de lucruri, atunci China poate pieri de mîna reacționarilor. Prin urmare incidentul de la Pințzian constituie o problemă a întregii țări, și anume o problemă extrem de importantă. Trebuie să cerem ca guvernul național să pedepsească cu asprime pe acești reacționari.

Tovarășii trebuie să mai înțeleagă că provocările imperialismului japonez s-au intensificat în ultimul timp, iar ajutorul dat Japoniei de către imperialismul internațional a devenit de asemenea mai activ³; s-a intensificat și activitatea trădătorilor națiunii în China însăși, activitatea vanțzinveilor fățiși și ascunși, care subminează cauza războiului împotriva cotropitorilor japonezi, subminează unitatea, ne tirăsc înapoi. Ei încearcă să oblige marea majoritate a Chinei să capituleze, încearcă să provoace în țară o sciziune internă și război civil.

Acum în țara noastră a început să circule o instrucțiune secretă sub denumirea de „Măsuri pentru îngrădirea activității partidelor străine”⁴. După conținutul ei, ea e reacționară de la un capăt la altul. Ea ajută imperialismul japonez și dăunează cauzei războiului împotriva cotropitorilor japonezi, cauzei unirii și cauzei înaintării pe calea progresului. Ce înseamnă „partide străine”? Partid străin este imperialismul japonez, partid străin este Van Țzin-vei, partid străin sînt trădătorii națiunii. Partidul comunist și toate partidele și grupurile care sînt pentru împotrivirea față de cotropitorii japonezi s-au unit strîns și duc lupta împotriva cotropitorilor. Oare acestea sînt „partide străine”? Dar există capitularzi, reacționari, oameni obtuzi care provoacă fricțiuni, care provoacă sciziune în rîndurile ostașilor care luptă împotriva cotropitorilor japonezi. Oare sînt juste aceste acțiuni? Ele sînt complet nejuste. (*Aplauze furtunoase*). „Ingrădire” — cine trebuie să fie acum îngrădit? Trebuie îngrădiți imperialiștii japonezi, îngrădiți vanțzinveii, îngrădiți reacționarii, îngrădiți capitularzii. (*Aplauze furtunoase*). De ce să fie oare

îngrădit cel mai consecvent luptător împotriva cotropitorilor japonezi, cel mai revoluționar, cel mai înaintat partid — partidul comunist? Aceasta este complet nejust, și toată populația din Ianan se ridică cu hotărîre, protestează cu hotărîre împotriva acestor măsuri. (*Aplauze furtunoase.*) Trebuie să luptăm împotriva așa-ziselor „Măsuri pentru îngrădirea activității partidelor străine“ — măsuri care constituie cauza tuturor actelor criminale posibile care subminează unitatea noastră. Ne-am adunat astăzi la acest miting în numele continuării războiului împotriva cotropitorilor japonezi, în numele unirii și mai strînse și al mersului pe calea progresului. În numele acestora trebuie să se anuleze „Măsurile pentru îngrădirea activității partidelor străine“, trebuie să punem frîu capitularzilor și reacționarilor, trebuie să apărăm pe toți tovarășii revoluționari, pe toți cei care sînt pentru lupta împotriva cotropitorilor japonezi, trebuie să apărăm poporul, care luptă împotriva imperialismului japonez! (*Aplauze furtunoase, îndelungate ; participanții la miting strigă lozinci.*)

ADNOTĂRI

- ¹ La 12 iunie 1939 trupe care făceau parte din efectivul grupului 27 de armată al armatei gomindaniste, au înconjurat din ordinul secret al lui Cian Kai-și punctul de legătură al Noii armate a 4-a din Pințzian (provincia Hunan) și au împușcat pe tov. Tu Cien-kun, ofițer de stat-major al Noii armate a 4-a, și pe tov. U He-ciun, intendentul militar al punctului de legătură, iar 6 oameni, printre care aghiotantul statului-major al armatei a 8-a, tov. maior Lo Țzi-min, au fost îngropați de vii. Aceste evenimente sîngeroase au provocat indignarea populației din bazele de sprijin democratice pentru împotrivirea față de cotropitorii japonezi și a tuturor oamenilor cinstiți din regiu-

nile de sub dominația gomindanistă. Masacrul de la Pințzian a fost înfăptuit din ordinul lui Cian Kai-și și al complicilor lui. Prin clica reacționară pe care tovarășul Mao Țze-dun, în cuvîntarea sa, o țintuiește la stilpul infamiei se are în vedere Cian Kai-și și acoliții lui.

- ² Explicînd aici ce este unitatea, tovarășul Mao Țze-dun lovește în planurile ascunse ale reacțiunii gomindaniste, care încerca sub steagul „unității” să lichideze forțele armate create de către partidul comunist, care luptau împotriva cotropitorilor japonezi, și bazele de sprijin pentru împotrivirea față de cotropitori. Chiar din ziua în care gomindanul și partidul comunist au început să colaboreze din nou în interesul luptei comune împotriva cotropitorilor japonezi, principala armă de care s-a folosit gomindanul în acțiunile lui împotriva partidului comunist a fost lozinka „unității”.

Gomindaniștii declarau în mod calomnios că, chipurile, partidul comunist, suferind de mania proiectelor, împiedică unitatea și nu contribuie la lupta împotriva cotropitorilor japonezi. După ce în ianuarie 1939 gomindanul, la plenara a cincea a Comitetului Executiv Central, convocarea a 5-a, aprobase „Măsurile pentru îngrădirea activității partidelor străine”, măsuri propuse de către Cian Kai-și, reacțiunea s-a apucat să verse și mai mult venin. În această cuvîntare a sa, tovarășul Mao Țze-dun smulge lozinka unității din mîinile reacțiunii gomindaniste, o transformă într-o lozincă revoluționară și o folosește pentru lupta împotriva acțiunilor scizioniste antipopulare, antinaționale ale gomindanului.

- ³ Vezi lucrarea tovarășului Mao Țze-dun „Împotriva spiritului capitular”. După căderea Uhanului, în octombrie 1938, bandiții japonezi au început să ducă față de gomindan o politică ce avea drept scop principal să-l determine să capituleze; imperialiștii englezi, americani și alții dădeau și ei mereu de înțeles că China trebuie să înceapă tratative de pace cu Japonia. Chamberlain își exprima intenția de a participa la „măsurile constructive din Extremul Orient”. În 1939 uneltirile bandiților japonezi și ale imperialiștilor din alte țări s-au intensificat. În acel an, în aprilie, Kerr, ambasadorul Angliei în China, făcea

naveta între japonezi și Cian Kai-și căutînd să realizeze un acord privitor la pace între ei. În iulie a fost încheiat un acord între Anglia și Japonia și guvernul englez era gata să recunoască în întregime „starea de fapt” creată în China de către bandiții japonezi.

- 4 În 1939 Comitetul Executiv Central al gomindanului a emis o instrucțiune secretă sub denumirea de „Măsuri pentru îngrădirea activității partidelor străine”, în care se prevedeau îngrădiri extrem de severe în ce privește propagarea concepțiilor, manifestațiile publice și activitatea practică a partidului comunist și a tuturor elementelor progresiste; se presupunea că pe această cale vor fi subminate toate organizațiile populare de luptă împotriva cotropitorilor japonezi. În locurile pe care gomindaniștii le socoteau „regiuni ale celei mai intense activități a partidului comunist” a fost pusă în aplicare „Legea cu privire la răspunderea reciprocă și solidară”, iar la fiecare „zece gospodării” și „o sută de gospodării” (sistemul baoțzia) a fost creată „o rețea de informatori”, cu alte cuvinte au fost create peste tot organizații contrarevoluționare ale Serviciului special pentru urmărirea sistematică a activității poporului și pentru îngrădirea acestei activități.

**CONVORBIRE CU CORESPONDENTUL
ZIARULUI „SINHUAJIBAO“
CU PRIVIRE LA
SITUAȚIA INTERNAȚIONALĂ ACTUALĂ**
(1 septembrie 1939)

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY
AT CHICAGO, ILL.
JAN 11 1907

Întrebarea corespondentului: Ce însemnătate are semnarea pactului de neagresiune dintre U.R.S.S. și Germania? ¹

Răspunsul lui Mao Tze-dun: Pactul de neagresiune sovieto-german este rezultatul creșterii forțelor socialismului în U.R.S.S. și al politicii de pace duse cu fermitate de guvernul U.R.S.S. Acest pact a făcut să eșueze intrigile burgheziei reacționare internaționale reprezentate prin Chamberlain, Daladier și alții, intrigă menite să ducă la provocarea unui război între U.R.S.S. și Germania, a spart încercuirea U.R.S.S. de către blocul anticomunist germano-italo-japonez, a consolidat relațiile pașnice dintre U.R.S.S. și Germania, a devenit garanția desfășurării mai departe a construcției socialiste în U.R.S.S. În răsărit acest pact a dat o lovitură Japoniei, a ajutat China, iar în China însăși a consolidat pozițiile partizanilor continuării războiului împotriva cotropitorilor japonezi și a dat o lovitură capitularzilor. Toate acestea creează o bază pentru ajutorarea popoarelor lumii în lupta lor pentru eliberare și libertate. Aceasta este, în ansamblu, însemnătatea politică a pactului de neagresiune sovieto-german.

Întrebare: Unora nu le este lămurit că încheierea pactului de neagresiune sovieto-german a fost rezultatul eșuării tratativelor dintre Anglia, Franța și

U.R.S.S. Se presupune, dimpotrivă, că aceste tratative au fost rupte în urma semnării pactului sovieto-german. Vreți, vă rog, să explicați de ce tratativele anglo-franco-sovietice n-au dat rezultate?

Răspuns: Tratativele anglo-franco-sovietice n-au dat rezultate exclusiv din cauza nesincerității manifestate de guvernele Angliei și Franței. În ultimii ani burghezia reacționară internațională, și în primul rând burghezia reacționară din Anglia și din Franța, a dus față de agresiunea fascistă germană, italiană și japoneză o politică reacționară neschimbată, așa-zisa politică de „neintervenție”. Ea a dus această politică pentru ca, tolerând războiul agresiv, să-și tragă din el foloasele. De aceea Anglia și Franța au respins categoric repetatele propuneri ale U.R.S.S. de a se organiza un adevărat front de luptă împotriva agresiunii; ele s-au situat pe o poziție de „neintervenție” și, tolerând agresiunea germană, italiană și japoneză, s-au mărginit la rolul de observatori imparțiali. Scopul lor era să lase părțile beligerante să se epuizeze una pe alta, pentru ca apoi să apară pe scenă și să intervină. În cursul înfăptuirii acestei politici reacționare, jumătate din China a fost jertfită Japoniei, întreaga Abisinie, întreaga Spanie, întreaga Austrie și întreaga Cehoslovacie au fost jertfite Germaniei și Italiei². De data aceasta Anglia și Franța aveau de gând să jertfească Uniunea Sovietică. Planul lor mîrșav s-a manifestat deosebit de evident în cursul ultimelor tratative anglo-franco-sovietice. La aceste tratative, care s-au prelungit patru luni și ceva — de la 15 aprilie pînă la 23 august —, Uniunea Sovietică a dat dovadă de o extremă răbdare. La aceste tratative

însă Anglia și Franța, de la început pînă la sfîrșit, nu au fost de acord să recunoască principiul egalității și reciprocității. Ele voiau ca Uniunea Sovietică să le garanteze securitatea, însă ele, la rîndul lor, nu voiau să garanteze securitatea U.R.S.S., nu voiau să garanteze securitatea micilor țări baltice, străduindu-se să lase aci o breșă pentru trecerea trupelor germane; pe lîngă aceasta ele nu au consimțit să acorde trupelor sovietice dreptul de a trece prin teritoriul Poloniei pentru a lupta împotriva agresorului. Aceasta este cauza eșecului tratativelor. În același timp Germania a declarat că este gata să înceteze lupta împotriva U.R.S.S., a declarat că este gata să renunțe la așa-zisul „pact anticomintern“³, a recunoscut inviolabilitatea granițelor sovietice, și atunci a fost încheiat pactul de neagresiune sovieto-german. Politica de „neintervenție“ pe care a dus-o reacțiunea internațională, și în primul rînd reacțiunea anglo-franceză, este politica acelora care „urmăresc de pe munte lupta tigrilor“, aceasta este în cea mai pură formă politica imperialistă a traiului pe spînarea altuia. Această politică a început cu venirea la putere a lui Chamberlain, punctul ei culminant a fost încheierea acordului de la München în septembrie anul trecut, iar în timpul ultimelor tratative anglo-franco-sovietice ea a suferit un total eșec. În viitor această politică va duce inevitabil la o ciocnire directă între cele două mari blocuri imperialiste — cel anglo-francez și cel germano-italian. În octombrie 1938, la plenara a șasea a celui de-al 6-lea Comitet Central, eu spuneam: „Cu piatra pe care a ridicat-o își va zdrobi propriile picioare — acesta va fi rezultatul inevitabil al politicii lui Chamberlain“. Chamberlain a început cu aceea că și-a

pus sarcina să dăuneze altora, însă a terminat cu aceea că și-a dăunat lui însuși. Aceasta este legea dezvoltării oricărei linii politice reacționare.

Întrebare: După dv. cum se vor desfășura mai departe evenimentele ?

Răspuns: Situația internațională a și luat o nouă întorsătură. Inceput de mult, cel de-al doilea război imperialist, care are un caracter unilateral, întrucât în urma politicii de „nèntervenție“ una din părți atacă, iar cealaltă stă cu brațele încrucișate, va căpăta în mod inevitabil în Europa un caracter de război general.

Cel de-al doilea război imperialist intră de-acum într-o nouă etapă. În Europa e gata-gata să izbucnească un mare război între blocurile imperialiste germano-italian și cel anglo-francez pentru stăpânirea popoarelor coloniale. În cursul acestui război ambele părți beligerante vor minți cu nerușinare pentru a înșela popoarele, pentru a atrage de partea lor opinia publică ; fiecare va jura că duce un război drept, iar inamicul unul nedrept. În fond, aceasta este o curată înșelătorie, deoarece scopurile ambelor părți sînt imperialiste, ambele părți vor lupta pentru stăpânirea coloniilor, semicoloniiilor și sferelor de influență, și războiul va fi un război de cîmpire de ambele părți. Astfel, în momentul de față se dă lupta pentru Polonia, pentru peninsula Balcanică și pentru litoralul Mării Mediterane. Aceste războaie nu sînt de loc drepte. Drepte pot fi numai războaiele care nu sînt războaie de cîmpire, adică războaiele de eliberare. Comuniștii nu vor sprijini niciodată nici un fel de războaie de cîmpire. Comuniștii vor sprijini cu hotărîre toate răz-

boaiele drepte, de eliberare, care nu sînt de cotropire, și în aceste războaie vor fi în prima linie de luptă. Înăuntrul partidelor social-democrate ale Internaționalei a II-a are loc, în urma amenințărilor și promisiunilor lui Chamberlain și Daladier, o delimitare. O parte — vîrfurile reacționare ale acestor partide — merge din nou pe același drum dezastruos pe care a mers și în timpul primului război mondial și se pregătește să sprijine un nou război imperialist. Cealaltă parte însă va merge pe drumul creării împreună cu comuniștii a unui front popular antirăzboinic și antifascist. Chamberlain și Daladier, imitînd ceea ce se face în Germania și în Italia, alunecă cu fiecare pas tot mai mult pe drumul reacțiunii, folosind mobilizarea militară pentru fascizarea statelor lor și pentru trecerea economiei acestora pe picior de război. În general, cele două mari blocuri imperialiste se pregătesc febril de război, și pericolul unui război sîngeros atîrnă deasupra capetelor a milioane de oameni. Fără îndoială că aceasta va stîrni o mișcare de protest în masele largi populare. Popoarele, dacă nu vor să devină carne de tun pentru imperialiști, se vor ridica cu siguranță, atît în Germania și în Italia cît și în Anglia și în Franța, atît în Europa cît și în alte părți ale lumii, pentru a duce lupta sub cele mai diferite forme împotriva războiului imperialist.

În afară de cele două mari blocuri menționate, în lumea capitalistă există și un al treilea bloc — blocul condus de S.U.A. și care cuprinde un șir întreg de state din America centrală și de sud. Acest bloc, pornind de la propriile lui interese, nu se angajează deocamdată într-un război. Sub masca neutralității, imperialismul american intenționează să nu intre deocamdată în răz-

boi de partea nimănui, pentru ca mai târziu să intre în arenă și să cucerească locul conducător în lumea capitalistă. Burghezia americană nu intenționează să lichideze deocamdată la ea în țară regimul democratic și rînduielile economice din timp de pace, iar aceasta corespunde intereselor mișcării internaționale pentru pace.

Incheierea pactului sovieto-german a dat o serioasă lovitură imperialismului japonez, iar în viitor îl mai așteaptă încă mari greutăți. În problemele de politică externă se dă acum în Japonia lupta între două grupuri. Militaristii vor să încheie o alianță cu Germania și cu Italia pentru a obține stăpînirea exclusivă asupra Chinei, pentru a extinde agresiunea asupra țărilor din Marea de Sud și pentru a alunga Anglia, S.U.A. și Franța din Orient. O parte a burgheziei insistă însă să se acorde concesiuni Angliei, S.U.A. și Franței pentru ca Japonia să-și poată concentra toată atenția asupra jefuirii Chinei. În Japonia sînt acum foarte puternice tendințele spre un compromis cu Anglia. Reacțiunea engleză se va strădui ca, în condițiile împărțirii în comun a Chinei și în schimbul ajutorului financiar și economic, Japonia să devină cîinele de pază al intereselor engleze în Orient, să înăbușe mișcarea de eliberare națională din China și să imobilizeze Uniunea Sovietică. Așadar Japonia nu va renunța în nici un caz la ținta ei principală — înrobirea Chinei. Posibilitatea unei mari ofensive a trupelor japoneze în China nu e, poate, prea mare, dar cîmpitorii japonezi vor duce cu o înverșunare crescută ofensiva politică — „subjugarea Chinei cu mîinile chinezilor”⁴ și înfăptuirea agresiunii economice „alimentînd războiul prin război”⁵ —, iar în regiunile

cotropite vor continua cu furie „expedițiile de exterminare“⁶. Pe lângă aceasta japonezii vor încerca ca prin mijlocirea englezilor să silească China să capituleze. La un moment dat, favorabil pentru ea, Japonia va veni cu propunerea unui „München al Orientului“. Promițând Chinei ca momeală diferite concesiile relativ mari, prin promisiuni și amenințări ea o va împinge la capitulare, pentru ca în felul acesta să obțină înrobirea Chinei. Oricâte cabinete ar aduce la putere clasele stăpânitoare din Japonia, acest țel imperialist al Japoniei va rămâne neschimbat atâta timp cât nu va izbucni în Japonia revoluția populară.

Pe lângă lumea capitalistă mai există o altă lume, o lume luminoasă; aceasta este țara socialismului, Uniunea Sovietică. Pactul sovieto-german a deschis în fața Uniunii Sovietice mari posibilități de a acorda ajutor mișcării internaționale pentru pace, mari posibilități de a acorda ajutor Chinei în lupta ei împotriva cotropitorilor japonezi.

Așa apreciez eu situația internațională.

Întrebare: Ce perspective se deschid în această situație în fața Chinei?

Răspuns: În fața Chinei sînt două căi: prima — de a duce cu perseverență războiul împotriva cotropitorilor japonezi, de a menține cu fermitate linia unirii țării și mersul înainte pe calea progresului; aceasta este calea spre renaștere. Cea de-a doua — de a ajunge la conciliatorism, la sciziune și la mersul înapoi; aceasta este calea spre înrobire.

În noua situație internațională, în condițiile unei creșteri continue a greutăților pe care le întâmpină Japonia și în condițiile refuzului nostru categoric de a

accepta un compromis, etapa retragerii strategice a Chinei poate fi socotită ca terminată, iar etapa de echilibru strategic începută. Etapa de echilibru strategic este tocmai etapa de pregătire a contraofensivei.

Dar cu cât este mai stabil echilibrul de forțe pe front, cu atât mai puțin stabil este el în spatele frontului inamicului. O dată cu stabilirea echilibrului de forțe pe front, lupta în spatele frontului inamicului va deveni mai încordată. Iată de ce marile „expediții de exterminare” la care a recurs inamicul în regiunile cotate (în special în China de nord) după căderea Uhanului nu numai că vor continua în viitor, ci se vor duce și mai intens. Mai departe, acum — în condițiile în care principala linie de orientare a dușmanului este linia de orientare spre ofensiva politică pentru „a subjugă China cu mâinile chinezilor” și spre agresiunea economică pentru „a alimenta războiul prin război”, iar politica Angliei în Extremul Orient este îndreptată spre organizarea unui „München al Orientului” — crește într-o măsură foarte mare pericolul capitulării pe o mare parte a teritoriului Chinei și pericolul sciziunii interne. În ceea ce privește raportul de forțe în război, noi sîntem încă departe de inamic, și vom putea pregăti forțele pentru contraofensivă numai cu condiția ca întreaga țară să lupte în unanimitate și cu stăruință pentru aceasta.

Așadar ducerea stăruitoare a războiului împotriva coteritorilor japonezi rămîne încă pentru țara noastră o sarcină extrem de serioasă, și nu este îngăduită nici cea mai mică slăbire a atenției față de ea.

Așadar este limpede că China nu trebuie să scape în nici un caz momentul actual, nu trebuie să apuce în

nici un caz pe o cale greșită ; ea trebuie să mențină în politica sa o linie fermă !

Aceasta înseamnă :

În primul rînd, să menținem cu fermitate linia ducerii stăruitoare a războiului împotriva cotropitorilor japonezi, să luptăm împotriva conciliatorismului, sub orice forme s-ar prezenta el. Trebuie să lovim cu hotărîre pe vanțzinveii — atît pe cei fățiși cît și pe cei ascunși. Trebuie să respingem cu hotărîre orice promisiuni, indiferent dacă ar veni din partea Japoniei sau a Angliei, — China nu trebuie să participe sub nici o formă la un „München al Orientului“.

În al doilea rînd, să menținem cu fermitate linia coeziunii, să luptăm împotriva activității scizioniste, orice forme ar lua ea. Și aci trebuie să fim extrem de vigilenți față de oricine duce o activitate scizionistă— imperialiștii japonezi, un oarecare alt stat străin sau chiar capitularzii chinezi. Trebuie să punem capăt cu toată severitatea tuturor fricțiunilor interne, care dăunează cauzei războiului împotriva cotropitorilor japonezi.

În al treilea rînd, trebuie să menținem cu fermitate linia mersului înainte pe calea progresului, să luptăm împotriva oricăror acțiuni care ne trag înapoi. În interesul războiului împotriva cotropitorilor japonezi trebuie să revizuiim și să îndreptăm în mod temeinic toate ideile, rînduielile și măsurile dăunătoare cauzei războiului pe tărîm militar, politic și financiar-economic, în toate chestiunile de partid, pe tărîmul culturii și al învățămîntului, pe tărîmul mișcării de masă.

Dacă vom face aceasta, atunci China va putea să-și pregătească cum se cuvine forțele pentru contraofensivă.

De aici înainte întreaga țară trebuie să considere ca principală sarcină a sa în războiul împotriva coteritorilor japonezi pregătirea pentru contraofensivă.

Acum trebuie, pe de o parte, să ne apărăm cu vitejie pe front și să ajutăm efectiv operațiile militare din spațele frontului dușmanului, pe de altă parte să înfăptuim diferite transformări politice, militare și altele și să strângem mari forțe, pentru ca, atunci cînd va veni timpul, să le aruncăm asupra inamicului, să desfășurăm o mare contraofensivă și să eliberăm teritoriile coteropite de inamic.

ADNOTĂRI

¹ Pactul de neagresiune sovieto-german a fost încheiat la 23 august 1939.

² În octombrie 1935 Italia a început agresiunea armată împotriva Abisiniei și în mai 1936 a ocupat-o în întregime. În iulie 1936 Germania și Italia au înfăptuit în comun intervenția armată în Spania, sprijinind rebeliunea fascistului Franco, care s-a răsculat împotriva guvernului Frontului popular. Guvernul Frontului popular a dus un război îndelungat împotriva trupelor intervenționistilor germano-italieni și rebelilor franchiști, totuși în martie 1939 a fost înfrînt. În martie 1938 trupele germane au ocupat Austria, în luna octombrie a aceluiași an au ocupat Regiunea sudetă din Cehoslovacia, iar în martie 1939 au ocupat întreaga Cehoslovacie. Fasciștii germani și italieni au avut posibilitatea să întreprindă și să ducă pînă la capăt aceste acte de agresiune deșănțată datorită toleranței și ațîlărilor guvernelor englez și francez, care duceau o politică de „neintervenție“.

³ În noiembrie 1936 Japonia și Germania au încheiat așa-zisul „pact anticomintern“. În noiembrie 1937 a aderat la acest pact Italia.

- ⁴ „Subjugarea Chinei cu mîinile chinezilor” — unul din procedeele mișelești la care a recurs imperialismul japonez în agresiunea lui împotriva Chinei. Imperialiștii japonezi au creat de mult în China forțe de care să se poată folosi pentru a dezmembra China pe dinăuntru și a-și atinge scopurile agresive. Atunci cînd a izbucnit războiul împotriva cotropitorilor japonezi, imperialiștii japonezi au folosit în interesele lor nu numai gruparea fățiș projaponeză din gomindan a lui Van Tzin-vei, ci și forțele grupării lui Cian Kai-și, pentru a lega mîinile partidului comunist, care ocupa poziția cea mai hotărîtă în război. Începînd din 1939, japonezii au încetat ofensiva împotriva trupelor lui Cian Kai-și, iar în politica lor au început să-l încurajeze prin toate mijloacele la acțiuni anticomuniste. Așa s-a înfăptuit politica „subjugării Chinei cu mîinile chinezilor”.
- ⁵ Imperialiștii japonezi au prădat fără milă regiunile cotropite din China, pentru a satisface în felul acesta nevoile războiului lor agresiv. Tocmai această politică o numeau militariștii japonezi „a alimenta războiul prin război”.
- ⁶ În timpul războiului, bandiții japonezi au dus, în cursul ofensivei asupra regiunilor noastre populare eliberate, o politică extrem de barbară — „politica celor trei absoluturi”: să arzi absolut totul, să tai absolut pe toți, să prazi absolut totul. Acestea le numeau ei „expediții de exterminare”.

**CONVORBIRE CU CORESPONDENȚII
AGENȚIEI TELEGRAFICE „CIUNIANȘE“
ȘI AI ZIARELOR „SAODANBAO“
ȘI „SINMINBAO“¹**

(16 septembrie 1939)

CO/70888 10 100 200 300 400 500 600 700 800 900 1000
AGENTE TITULO "CUNTA"
SI ALIARON "STODABAO"
SI "STODABAO"

10 100 200 300 400 500 600 700 800 900 1000

Corespondenții: Permiteți-ne să vă punem câteva întrebări. Am citit astăzi în ziarul „Sinciunhua-bao“ convorbirea dv. din 1 septembrie. În unele chestiuni v-ați pronunțat deja, dar în alte câteva am dori să primim din partea dv. explicații suplimentare. Întrebările noastre se împart în 3 grupe și sînt expuse în scris. Vă rugăm să ne răspundeți la ele.

Mao Tze-dun: Bine, voi răspunde la întrebări în ordinea în care sînt pe listă.

Dv. întrebați dacă în războiul împotriva cotropitorilor japonezi a început deja etapa de echilibru al forțelor. După părerea mea, se poate eventual considera că etapa de echilibru al forțelor a început. Aceasta înseamnă că în noua situație internațională, în condițiile creșterii continue a greutăților pe care le întîmpină Japonia și în condițiile refuzului categoric al Chinei de a accepta un compromis, se poate spune că această etapă a început deja. Spunînd aceasta nu neg de loc faptul că inamicul poate să întreprindă încă o ofensivă relativ mare cu caracter operativ; este posibilă, de pildă, o ofensivă asupra Pakhoiului, Cianșaului și chiar asupra Sianului. Afirmația că, din cauza unor anumite condiții, ofensiva strategică largă a inamicului și retragerea noastră strategică au încetat în fond nu în-

seamnă de loc că orice posibilitate de ofensivă a inamicului și de retragere a trupelor noastre este exclusă cu desăvârșire.

În ceea ce privește conținutul concret al noii etape, acest conținut este pregătirea contraofensivei, și această noțiune poate include totul. Aceasta înseamnă că în etapa de echilibru China trebuie să pregătească toate forțele în vederea viitoarei contraofensive. Pregătirea contraofensivei nu înseamnă începerea imediată a contraofensivei: contraofensiva nu poate fi începută pînă cînd nu există condițiile necesare. Pe lîngă aceasta, aici este vorba despre o contraofensivă strategică, iar nu despre o contraofensivă cu caracter operativ. Contraofensive cu caracter operativ ca, de pildă, aceea cu ajutorul căreia am zădărnicit „expediția de exterminare” întreprinsă de inamic în partea de sud-est a provinciei Șansi sînt nu numai posibile, ci și absolut necesare. În momentul de față însă perioada contraofensivei strategice pe un front larg încă nu a sosit; noi trecem printr-o perioadă în care o astfel de contraofensivă pe scară largă trebuie încă activ pregătită. În cursul acestei perioade va trebui să respingem încă de multe ori pe front eventualele ofensive operative mari ale dușmanului.

Dacă vorbim separat despre sarcinile noii etape, trebuie să spunem că în spatele frontului dușman trebuie să continuăm cu stăruință războiul de partizani, trebuie să zdrobim „expedițiile de exterminare” întreprinse de inamic, trebuie să paralizăm agresiunea lui economică; pe front trebuie să întărim apărarea și să respingem eventualele ofensive operative mari, iar în adîncul spatelui frontului nostru principalul este să

înfăptuim în mod energic transformarea regimului politic. Toate acestea constituie conținutul concret al pregătirii contraofensivei.

Transformarea regimului politic din țară este de o importanță excepțională, deoarece acum inamicul duce în special o ofensivă politică, și noi trebuie să intensificăm îndeosebi împotrivirea politică. Aceasta înseamnă că problema instaurării unui regim politic democratic trebuie să fie neapărat mai repede rezolvată; numai astfel vom reuși să mărim puterea de împotrivire politică și vom putea să pregătim forțele militare. În războiul împotriva cotropitorilor japonezi, China trebuie să se călăuzească îndeosebi după principiul renașterii prin propriile forțe. Dacă despre renașterea prin propriile forțe vorbeam și în trecut, în noua situație internațională renașterea prin propriile forțe capătă o însemnătate și mai mare. Renașterea prin propriile forțe înseamnă în fond instaurarea unui regim politic democratic.

Întrebare: Spuneți că pentru obținerea victoriei în războiul împotriva cotropitorilor japonezi pe baza principiului renașterii prin propriile forțe este necesară instaurarea unui regim politic democratic; prin ce metode poate fi stabilit acest regim în condițiile actuale?

Răspuns: Pe timpuri, Sun Iat-sen a indicat o împărțire în perioade: perioada puterii militare, a tutellei politice și a conducerii constituționale². Totuși în „Declarația în legătură cu călătoria în nord”³, publicată cu puțin înainte de moartea lui, Sun Iat-sen nu mai pomeneste de aceste trei perioade, ci vorbește despre necesitatea convocării imediate în China a Adunării naționale. Din aceasta se vede că însuși Sun

Iat-sen își schimbase de mult linia de orientare în concordanță cu condițiile care se schimbaseră. Acum, în această situație grea care s-a creat în cursul războiului împotriva cotropitorilor japonezi, pentru a evita cea mai mare tragedie — înrobirea Chinei — și pentru a izgoni pe dușman din țara noastră trebuie neapărat să convocăm cât mai curînd Adunarea națională și să instaurăm un regim democratic. Cu privire la această problemă ești nevoit să asculți cele mai variate păreri. Unii spun că la noi poporul este ignorant, și de aceea nu se poate stabili un sistem democratic de guvernămînt. Aceasta nu este adevărat. În cursul războiului împotriva cotropitorilor japonezi, masele populare cresc foarte repede, iar în condițiile existenței unei conduceri corespunzătoare și ale unei linii corespunzătoare, fără îndoială că sistemul democratic de guvernămînt va putea fi înfăptuit. În China de nord, de pildă, regimul democratic se și înfăptuiește. Acolo șefii de raioane, șefii de plăși, șefii de „100 de gospodării“ și de „10 gospodării“ sînt în majoritatea lor aleși de popor. Pe alocuri sînt aleși de popor și șefii de județe. În posturile de șefi de județe sînt aleși numeroși activiști înaintați, precum și reprezentanți energici ai tineretului.

Astfel de probleme ar trebui puse în discuția generală.

În a doua grupă de întrebări puse de dv. este o întrebare cu privire la așa-zisa „îngrădire“ a activității partidelor străine“, adică cu privire la fricțiunile care au loc în provincii. Interesul dv. față de această problemă este pe deplin întemeiat. Deși în ultima vreme situația s-a îndreptat întrucîtva, totuși nu s-au produs nici un fel de schimbări radicale.

Întrebare: A adus oare Partidul comunist într-o formă oarecare la cunoștința guvernului central poziția sa în această problemă ?

Răspuns: Am protestat.

Întrebare: În ce formă ?

Răspuns: Tov. Ciu En-lai, reprezentantul partidului nostru, a scris încă în iulie, în această chestiune, o scrisoare lui Cian Kai-și, președintele Comitetului militar. La 1 august populația din Ianan a trimis la rîndul ei o telegramă lui Cian Kai-și, președintele Comitetului militar, și o telegramă guvernului național, cerînd anularea instrucțiunii cu privire la „Măsurile pentru îngrădirea activității partidelor străine“, care se difuzează în secret și care este o sursă de fricțiuni în provincii.

Întrebare: Ați primit răspuns de la guvernul central ?

Răspuns: Nu, nu am primit. Se spune că chiar și în gomindan sînt oameni care nu aprobă această instrucțiune. După cum știți, armatele care luptă împreună împotriva cotropitorilor japonezi se numesc armate prietene, și nu „străine“. Prin urmare, partidele și grupurile care luptă împreună împotriva cotropitorilor japonezi sînt de asemenea prietene, și nu „străine“. La războiul împotriva cotropitorilor japonezi iau parte numeroase partide și grupuri, forțele lor sînt diferite, dar ele toate duc acest război în comun, și este firesc că ele trebuie să se unească, iar nicidecum „să-și îngreădească activitatea“ unul altuia.

Ce este un partid străin ? Partidul trădătorilor națiunii, al lacheului japonez Van Tzin-vei, este un partid străin, deoarece din punct de vedere politic el nu are ni-

mic comun cu partidele și cu grupurile care sînt pentru lupta împotriva cotropitorilor japonezi. Activitatea acestui partid trebuie într-adevăr să fie îngrădită. În politica gomindanului și cea a Partidului comunist există un element comun — lupta împotriva agresiunii japoneze. De aceea în momentul de față problema nu constă de loc în felul cum să fie concentrate toate forțele pentru lupta împotriva Partidului comunist și pentru „împiedicarea activității comuniștilor“, ci în felul cum să fie concentrate toate forțele pentru lupta împotriva cotropitorilor japonezi, pentru împiedicarea activității lor, pentru lupta împotriva lui Van Tzin-vei și pentru împiedicarea activității lui. Lozinca noastră poate fi numai aceasta.

Van Tzin-vei are acum trei lozinci: luptă împotriva lui Cian Kai-și, luptă împotriva comuniștilor, prietenie cu japonezii. Van Tzin-vei este dușmanul comun al gomindanului, al Partidului comunist și al întregului popor chinez. Partidul comunist însă nu este dușmanul gomindanului, și gomindanul nu este dușmanul Partidului comunist. Ele nu trebuie să lupte unul împotriva altuia și „să-și îngrădească activitatea“ unul altuia, ci trebuie să se unească și să se ajute unul pe altul. Lozincile noastre trebuie să se deosebească de lozincile lui Van Tzin-vei, trebuie să fie opuse lozincilor lui Van Tzin-vei și în nici un caz nu trebuie să se asemene cu ele. El cheamă la luptă împotriva lui Cian Kai-și, iar noi trebuie să chemăm la sprijinirea lui Cian Kai-și; el cheamă la luptă împotriva comuniștilor, iar noi trebuie să chemăm la unirea cu comuniștii; el cheamă la prietenie cu cotropitorii japonezi, iar noi trebuie să chemăm la luptă împotriva cotropitorilor japonezi. Trebuie să sprijinim toate acțiunile împotriva cărora luptă dușmanul și trebuie să luptăm împotriva tuturor acțiunilor pe

care el le sprijină. Acum în articolele multor autori se întâlnește expresia : „Nu acționa spre amărăciunea prietenilor, spre bucuria dușmanilor“. Aceste cuvinte aparțin lui Ciu Fu — comandant de oști care a servit sub Liu Siu * în timpul imperiului Han de răsărit. El scria lui Pîn Ciunu, guvernatorul regiunii Iuiian: „În toate acțiunile tale să nu faci nimic care ar pricinui amărăciune prietenilor și ar aduce bucurie dușmanilor“. În aceste cuvinte ale lui Ciu Fu este exprimat un principiu politic extrem de clar, pe care noi nu trebuie să-l uităm în nici o împrejurare.

Pe lista dv. mai este o întrebare cu privire la atitudinea Partidului comunist față de așa-numitele fricțiuni. Vă pot spune cu toată franchețea că noi sîntem în mod hotărît împotriva oricăror fricțiuni între partidele și grupurile care sînt pentru lupta împotriva cotropitorilor japonezi, fricțiuni care slăbesc aceste partide și grupuri. Totuși, dacă cineva își va permite o samavolnicie față de noi, dacă se va comporta din cale-afară de neobrăzat sau va începe să folosească forța, Partidul comunist va trebui să reacționeze la aceasta serios, cu alte cuvinte, „atîta timp cît nu se ating de noi, nici noi nu ne atîngem de ei, dar dacă se ating de noi — nu vom rămîne datori“. Dar noi urmăm cu strictețe principiul de a nu ieși din limitele autoapărării, și nici unui comunist nu-i este permis să încalce acest principiu.

Întrebare: Cum stau lucrurile cu fricțiunile din China de nord ?

Răspuns: Cian In-u și Țin Ți-jun, care acționează acolo, sînt cunoscuți ca specialiști în provocarea de fric-

* Liu Siu — primul împărat din a doua dinastie Han (de răsărit). A domnit din anul 25 pînă în 57 sub numele Guan U-di.

țiuni. Cian In-u din Hebei și Țin Ți-jun din Șandun sînt oameni care nu au nimic sfînt; comportarea lor se deosebește foarte puțin de comportarea trădătorilor națiunii. Ei luptă mai mult împotriva armatei a 8-a decît împotriva dușmanului. Numeroase dovezi de netăgăduit, ca, de pildă, ordinul dat de Cian In-u unităților sale de a ataca armata a 8-a etc., au și fost trimise de noi lui Cian Kai-și, președintele Comitetului militar.

Întrebare: Există oare fricțiuni în Noua armată a 4-a?

Răspuns: Da, există și acolo. Sîngerosul incident de la Pințzian constituie un eveniment foarte important care a cutremurat întreaga țară.

Întrebare: Unii spun: frontul unic este un lucru important, dar în cazul acesta, în concordanță cu principiul unității, guvernul Regiunii de graniță trebuie să fie lichidat. Ce părere aveți în această privință?

Răspuns: Oamenii spun multe prostii. Discuțiile despre lichidarea Regiunii de graniță sînt o astfel de prostie. Regiunea de graniță Șensi—Gansu—Ninsia este o bază democratică pentru împotrivirea față de cotropitorii japonezi; din punct de vedere politic, aceasta este cea mai înaintată regiune din țară. Așadar care ar fi motivele lichidării ei? Mai mult, Regiunea de graniță este de mult recunoscută de către Cian Kai-și, președintele Comitetului militar, hotărîrea oficială de recunoaștere fiind luată de către Iuanul executiv al guvernului național încă în iarna anului 1937. China are într-adevăr nevoie de unitate, aceasta trebuie să fie însă o unitate în războiul împotriva cotropitorilor japonezi, o unitate în coeziunea forțelor, o unitate în mersul pe calea

progresului. Dacă unitatea se va înfăptui activînd în direcția contrară, China va fi înrobită.

Întrebare: Există oare posibilitatea unei rupturi între gomindan și Partidul comunist din cauza înțelegerii diferite a unității?

Răspuns: Dacă vorbim numai despre ceea ce este posibil, atunci și unirea și ruptura sînt posibile. Chestiunea va depinde de pozițiile gomindanului și ale Partidului comunist și în special de poziția întregului popor chinez. În ceea ce ne privește pe noi, comuniștii, am declarat încă de mult care este poziția noastră cu privire la colaborare: noi nu numai că dorim o colaborare îndelungată, ci și depunem toate eforturile pentru obținerea unei astfel de colaborări. Se spune că, la plenara a 5-a a Comitetului Executiv Central al gomindanului, Cian Kai-și, președintele Comitetului militar, a declarat la rîndul său că problemele de politică internă nu pot fi rezolvate cu arma. Noi stăm față în față cu un dușman puternic și, ținînd seama de experiența trecutului, este firesc ca ambele partide — atît gomindanul cît și Partidul comunist — să năzuiască ca colaborarea lor să fie îndelungată și să evite sciziunea. Dar pentru a înlătura definitiv posibilitatea sciziunii trebuie să se creeze garanții politice pentru o colaborare îndelungată, și aceasta înseamnă că trebuie să ducem în mod dîrz pînă la capăt războiul împotriva cotropitorilor japonezi și să instaurăm un regim democratic. Dacă vom merge pe această cale, vom putea să ne unim mai strîns și vom putea evita sciziunea. Pentru aceasta se cer eforturi unite din partea ambelor partide și a întregului popor, și aceste eforturi trebuie neapărat depuse.

„Pentru un război dîrz împotriva cotropitorilor ja-

ponezi, împotriva capitulării“, „Pentru unire, împotriva sciziunii“, „Pentru mersul înainte, împotriva mersului înapoi“ — iată cele trei lozinci politice principale pe care le-a dat partidul nostru, anul acesta, în declarația lui în legătură cu aniversarea evenimentelor de la 7 iulie 1937. Considerăm că numai pe această cale va putea China evita înrobirea și izgoni dușmanul. Altă cale nu există.

ADNOTĂRI

- ¹ „Ciunianșe“ („Central News“) — agenția de informații gomindanistă. Ziarul „Saodanbao“ — organul departamentului militar al guvernului gomindanist. „Sinminbao“ — unul dintre ziarele care exprima interesele burgheziei naționale.
- ² În lucrarea sa „Programul de construire a statului“, Sun Iat-sen a împărțit procesul de „construire a statului“ în trei perioade: prima — „perioada puterii militare“, a doua — „perioada tutelei politice“ și a treia — „perioada conducerii constituționale“. Clica reacționară gomindanistă, condusă de către Cian Kai-și, a folosit un timp îndelungat aceste formulări ale lui Sun Iat-sen cu privire la „puterea militară“ și „tutela politică“ pentru camuflarea dictaturii sale contrarevoluționare și pentru lipsirea poporului de orice libertăți.
- ³ În iarna anului 1924, în timpul celui de-al doilea război de la Cili — Mukden, Fin Iui-sian, care a făcut parte cândva din clica de la Cili, a părăsit frontul și a îndreptat trupele asupra Pekinului, ceea ce a dus la căderea militaristului U Pei-fu, care făcea parte din aceeași clică de la Cili. Fin Iui-sian a propus lui Sun Iat-sen să vină la Pekin. Primind această invitație, Sun Iat-sen a plecat la 12 noiembrie din Kanton spre nord. Cu două zile înainte de plecare, el a publicat „Declarația în legătură cu călătoria în nord“, în care a expus din nou platforma lui de luptă împotriva imperialiștilor și militariștilor și a făcut un apel să se convoace Adunarea națională pentru rezolvarea principalelor probleme care stăteau în fața țării. Această declarație a fost aprobată de întregul popor.

**UNITATEA DE INTERESE
A UNIUNII SOVIETICE
ȘI A ÎNTREGII OMENIRI**

(28 septembrie 1939)

THE HISTORY OF THE
CITY OF BOSTON
FROM 1630 TO 1880
BY J. B. HARRIS

Cu prilejul apropiatei aniversări a 22 de ani de la Marea Revoluție Socialistă din Octombrie, Asociația culturală chino-sovietică mi-a propus să scriu un articol. Intenționez să lămuresc, pe baza unor observații proprii, o serie de probleme care privesc atât Uniunea Sovietică cât și China. Avînd în vedere că aceste probleme dau acum naștere în cercurile largi ale poporului chinez la multe interpretări și nu s-au tras încă, după cît se vede, concluzii precise în privința lor, consider că nu este de prisos să folosesc acest prilej pentru a împărtăși unele considerații personale celor care se interesează de războiul din Europa și de relațiile chino-sovietice.

Unii afirmă că Uniunea Sovietică este interesată în izbucnirea războiului mondial, că ea nu luptă pentru menținerea păcii în întreaga lume, că la izbucnirea actualului război a contribuit tocmai faptul că U.R.S.S., în loc de a încheia un acord de asistență mutuală cu Anglia și Franța, a încheiat un pact de neagresiune cu Germania.

Consider că această părere nu este justă, deoarece de-a lungul întregii perioade trecute politica externă a Uniunii Sovietice a rămas o politică consecventă de pace, politică în care interesele Uniunii Sovietice se

îmbină cu interesele uriașei majorități a omenirii. De-a lungul perioadei trecute, Uniunea Sovietică a fost interesată în problema păcii nu numai pentru a construi socialismul în țara ei, a fost interesată în problema întăririi relațiilor pașnice cu toate țările lumii nu numai pentru a preîntîmpina un război împotriva U.R.S.S.; ea a fost interesată în același timp și în zădărnicierea oricărei agresiuni a statelor fasciste, în zădărnicierea acțiunilor de provocare a unui război ale așa-ziselor țări democratice, a fost interesată să amîne pe cît posibil dezlănțuirea unui război imperialist mondial și să obțină menținerea păcii în întreaga lume. Ani de-a rîndul Uniunea Sovietică a depus eforturi uriașe pentru menținerea păcii în lumea întreagă. A intrat, de pildă, în Liga Națiunilor¹, a încheiat acorduri de asistență mutuală cu Franța și cu Cehoslovacia², a făcut tot ce a fost cu putință pentru încheierea unui acord de asigurare a securității cu Anglia și cu toate țările iubitoare de pace. Cînd Germania și Italia au atacat Spania, iar Anglia, S.U.A. și Franța au început să ducă politica care oficial se intitula de „neintervenție“, dar care în fond era o încurajare a agresiunii italo-germane, Uniunea Sovietică a ajutat activ trupele guvernamentale spaniole în lupta lor împotriva agresiunii italo-germane și a luptat împotriva politicii anglo-americo-franceze de „neintervenție“. Cînd Japonia a atacat China, iar Anglia, S.U.A. și Franța au început să ducă aceeași politică de „neintervenție“, Uniunea Sovietică nu numai că a încheiat un pact de neagresiune cu China, ci a început să și ajute activ China în lupta ei împotriva cotropitorilor japonezi. Cînd Anglia și Franța au jertfit Austria și Cehoslovacia, ajutînd prin

aceasta agresiunea hitleristă, Uniunea Sovietică a demascată prin toate mijloacele latura ascunsă a politicii müncheneze și s-a adresat Angliei și Franței cu propunerea de a curma extinderea agresiunii. Când în primăvara și vara anului acesta problema poloneză a devenit acută și războiul mondial putea izbucni în orice moment, Uniunea Sovietică, în ciuda fățarniciei de care au dat dovadă Chamberlain și Daladier, a dus timp de patru luni și ceva tratative cu Anglia și cu Franța, străduindu-se să încheie un acord de asistență mutuală anglo-franco-sovietic și să preîntâmpine războiul mondial. Din păcate, toate acestea au fost împiedicate de politica imperialistă a guvernelor Angliei și Franței, politică de încurajare a războiului, de dezlănțuire a războiului, de extindere a războiului; cauzei păcii generale i-a fost dată o lovitură definitivă și războiul imperialist mondial a izbucnit.

Guvernele Angliei, S.U.A. și Franței nu au avut de loc intenția sinceră de a preîntâmpina războiul; dimpotrivă, ele au contribuit la izbucnirea lui. Prin refuzul lor de a încheia un acord cu Uniunea Sovietică, prin refuzul lor de a încheia cu aceasta un acord real de asistență mutuală bazat pe egalitate în drepturi și pe reciprocitate, ele au arătat că vor război, iar nu pace. Este îndeobște cunoscut că a respinge în actuala situație internațională Uniunea Sovietică înseamnă a respinge pacea. Aceasta o știe chiar și un reprezentant al burgheziei ca Lloyd George³. În această situație, în acest moment, Germania și-a exprimat hotărîrea de a înceta acțiunile antisovietice, de a renunța la „pactul anticomintern” și de a recunoaște inviolabilitatea granițelor

sovietice; în asemenea împrejurări a fost încheiat pactul de neagresiune între U.R.S.S. și Germania.

Anglia, S.U.A. și Franța voiau să împingă Germania într-un război împotriva Uniunii Sovietice, iar ele „să urmărească de pe munte lupta tigrilor”: Uniunea Sovietică și Germania să se epuizeze complet una pe alta, iar apoi să apară ele pe scenă și să facă ordine. Încheierea pactului de neagresiune sovieto-german a dejucat acest complot. În China nu s-a acordat atenție acestui complot — complotul imperialismului anglo-francez care urmărea încurajarea războiului, dezlănțuirea războiului, grăbirea începerii războiului mondial —, deoarece oamenii erau înșelați de propaganda mieroasă a complotiștilor. Când a fost vorba de Spania, de China, de Austria și de Cehoslovacia, acești complotiști nu numai că nu aveau nici cea mai mică intenție de a zădărnici agresiunea, ci, dimpotrivă, încurajau agresiunea și ațîțau războiul, se străduiau să împingă pe alții să se bată pentru a trage apoi foloase de pe urma lor. Această atitudine a fost numită „neintervenție”, ceea ce sună foarte frumos; în realitate însă aceasta însemna „să urmărești de pe munte lupta tigrilor”. Mulți oameni din lume au fost înșelați de cuvântările mieroase ale lui Chamberlain & Co., neînțelegînd cît de periculoase sînt zîmbetele lor, în dosul căroră stă ascuns cuțitul, neștiind că Uniunea Sovietică a încheiat pactul de neagresiune cu Germania numai atunci cînd Chamberlain și Daladier au respins propunerile U.R.S.S. și au hotărît dezlănțuirea războiului imperialist. A sosit timpul ca acești oameni să se trezească. Iată așa dar că Uniunea Sovietică a apărut pînă în ultima clipă pacea generală, și în aceasta și-a

găsit expresia unitatea de interese a Uniunii Sovietice și a majorității covârșitoare a omenirii.

Aceasta este prima problemă asupra căreia am vrut să mă opresc.

Unii afirmă: de vreme ce al doilea război imperialist mondial a și izbucnit, Uniunea Sovietică se va alătura cu siguranță uneia dintre părțile beligerante, cu alte cuvinte Armata Roșie a Uniunii Sovietice s-ar pregăti, chipurile, să participe la război de partea imperialismului german.

Eu socot că această părere este greșită. Războiul dezlănțuit acum este atât din partea Angliei și a Franței cât și din partea Germaniei un război imperialist, un război nedrept, de cotropire. Partidele comuniste și popoarele din toate țările lumii trebuie să ia atitudine împotriva acestui război, trebuie să demaște caracterul lui imperialist, adică să arate că războiul dăunează popoarelor lumii și nu corespunde nici în cea mai mică măsură intereselor lor; ele trebuie să demaște acțiunile criminale ale partidelor social-democrate, care sprijină războiul imperialist și care trădează interesele proletariatului.

Uniunea Sovietică este un stat socialist, un stat în care la putere se află partidul comunist, și atitudinea Uniunii Sovietice față de război se caracterizează prin următoarele două teze clare: 1. Refuzul categoric de a participa la războaie imperialiste, războaie nedrepte, de cotropire, și respectarea riguroasă a neutralității față de ambele părți beligerante. De aceea Armata Roșie a Uniunii Sovietice nu va participa în nici un caz, neprincipal, la un război de partea vreunui lagăr imperialist. 2. Sprijinirea activă a războaielor drepte, de eli-

berare, a războaielor care n-au caracter de cōtropire. Cu 13 ani în urmă, de pildă, U.R.S.S. a ajutat poporul chinez în timpul Campaniei din nord, cu un an în urmă ea a ajutat poporul spaniol în războiul împotriva agresiunii italo-germane, de doi ani ajută China în războiul împotriva cōtropitorilor japonezi, în ultimele luni ajută poporul mongol în războiul lui împotriva cōtropitorilor japonezi și va sprijini fără îndoială războaiele populare de eliberare și războaiele de eliberare națională care pot izbucni în viitor în alte țări sau vor fi duse de alte națiuni, va sprijini fără îndoială războaiele care vor corespunde intereselor apărării păcii. Acestea sînt deja confirmate de istoria U.R.S.S. din cei 22 de ani trecuți și vor fi confirmate de evenimentele viitoare.

Unii consideră comerțul U.R.S.S. cu Germania — comerț care se face pe baza acordului comercial sovieto-german — ca fiind un act de participare a Uniunii Sovietice la război de partea Germaniei. Această părere este de asemenea greșită, deoarece în cazul de față comerțul este confundat cu participarea la război. Comerțul nu trebuie confundat nici cu participarea la război și nici cu acordarea de ajutor. Astfel, de pildă, în timpul războiului din Spania, Uniunea Sovietică făcea comerț cu Germania și cu Italia, totuși nimeni în lume nu spunea că Uniunea Sovietică ajută Germania și Italia în agresiunea împotriva Spaniei, ci, dimpotrivă, se spunea că ea ajută Spania în lupta împotriva agresiunii germane și italiene, — și aceasta deoarece Uniunea Sovietică a ajutat efectiv Spania. Sau, de pildă, acum, cînd se desfășoară războiul dintre China și Japonia, Uniunea Sovietică face de asemenea comerț cu Japonia,

dar nimeni în lume nu spune că Uniunea Sovietică ajută Japonia în agresiunea ei împotriva Chinei, ci, dimpotrivă, se spune că ea ajută China în lupta împotriva agresiunii japoneze, — și aceasta deoarece U.R.S.S. ajută efectiv China. Acum ambele părți care participă la războiul mondial fac comerț cu Uniunea Sovietică; acest fapt însă nu trebuie interpretat ca fiind un ajutor pe care Uniunea Sovietică îl dă unei părți beligerante sau alteia și cu atât mai mult nu trebuie interpretat ca fiind o participare a Uniunii Sovietice la război. Acordarea unui ajutor de către Uniunea Sovietică sau participarea ei la război va deveni posibilă numai în cazul cînd se va schimba caracterul războiului, adică dacă războiul pe care-l duce o țară oarecare sau un grup oarecare de țări, suferind anumite schimbări necesare, va corespunde intereselor Uniunii Sovietice și ale popoarelor din întreaga lume. Altfel o asemenea posibilitate este exclusă. În ceea ce privește deosebirile dintre volumul și condițiile comerțului Uniunii Sovietice cu fiecare stat beligerant, deosebiri care sînt o urmare a poziției prietenești sau ostile a acestor state față de Uniunea Sovietică, de aceste deosebiri sînt vinovate statele respective, iar nu Uniunea Sovietică.

Dar chiar în cazul cînd o țară oarecare sau un grup oarecare de țări se va situa pe o poziție antisovietică, vrînd cu toate acestea să mențină relațiile diplomatice și să încheie tratate comerciale cu U.R.S.S. și nu-i va declara război — așa cum a procedat, de pildă, Germania pînă la 23 august — Uniunea Sovietică nu va întrerupe relațiile comerciale cu această țară sau grup de țări.

Astfel de relații comerciale nu înseamnă a da ajutor și, cu atât mai mult, nu înseamnă a participa la război. Aceasta trebuie să fie bine priceput.

Aceasta este a doua problemă asupra căreia am vrut să mă opresc.

Foarte mulți din țara noastră s-au încurcat în chestiunea intrării trupelor sovietice în Polonia⁴. Problema poloneză trebuie privită sub diferite aspecte, apreciind rolul Germaniei, Angliei și Franței, al guvernului polonez, al poporului polonez și al Uniunii Sovietice.

Germania duce un război de jefuire a poporului polonez, un război de distrugere a unuia dintre flancurile frontului imperialist anglo-francez. Acest război are un caracter imperialist; el nu poate fi simpatizat, împotriva lui trebuie luptat.

Anglia și Franța vedeau în Polonia numai unul dintre obiectele de jaf pentru capitalul financiar englez și francez; ele s-au folosit de Polonia pentru a împiedica imperialismul german să pornească în întreaga lume la reîmpărțirea prăzii pe care ele și-au însușit-o; ele priveau Polonia ca pe unul din flancurile frontului lor imperialist. De aceea războiul pe care-l duc Anglia și Franța este un război imperialist. Așa-zisul ajutor anglo-francez acordat Poloniei nu este decît lupta împotriva Germaniei pentru stăpînirea Poloniei. Nici acest război nu poate fi simpatizat, și împotriva lui trebuie luptat.

Guvernul polonez este un guvern fascist, un guvern reacționar al moșierilor și burgheziei poloneze. El a exploatat crîncen pe muncitorii și țărani polonezi și a persecutat pe democrați. Guvernul polonez este și un guvern șovinist, căci a supus unei crunte asupririi na-

ționale numeroase minorități naționale, și anume: ucraineni, bieloruși, evrei, germani, lituanieni și alte naționalități nepoloneze, care însumează peste 10.000.000 de oameni. El însuși este un guvern imperialist. În războiul care se duce acum, guvernul reacționar al Poloniei a fost gata să trimită poporul polonez pe front pentru a sluji drept carne de tun în folosul capitalului financiar englez și francez, precum și să se încadreze în frontul reacționar al capitalului financiar internațional ca parte integrantă a lui. În decursul ultimilor douăzeci de ani, guvernul Poloniei a acționat întotdeauna împotriva Uniunii Sovietice, iar în timpul tratatelor anglo-franco-sovietice el a refuzat categoric ajutorul din partea trupelor sovietice. Acest guvern s-a mai dovedit a fi și cu totul neputincios; marea lui armată de peste 1.500.000 de oameni a fost înfrântă dintr-o singură lovitură; în vreo două săptămîni acest guvern și-a ruinat țara și a lăsat poporul polonez pradă imperialismului german. Toate acestea constituie cea mai gravă crimă a guvernului polonez și ar fi nejust să simpatizăm un astfel de guvern.

Poporul polonez a fost jertfit, și el trebuie să se ridice la luptă împotriva jugului fascist german, împotriva propriilor lui moșieri și capitaliști reacționari, pentru a-și crea un stat democratic polonez al său, liber, independent. Nu încape nici o îndoială că simpatia noastră trebuie să fie de partea poporului polonez.

Uniunea Sovietică a întreprins acțiuni care toate au fost cu desăvîrșire drepte. În fața Uniunii Sovietice stăteau atunci două probleme. Prima: să admită ca întreaga Polonie să cadă sub stăpînirea imperialismului german, sau să facă în așa fel ca minoritățile națio-

nale din Polonia de răsărit să dobândească libertatea. În această problemă Uniunea Sovietică a ales calea a doua. Mari teritorii pe care trăiesc bieloruși și ucraineni au fost smulse cu forța din mâinile tinerei Rusii sovietice de către imperialismul german încă în anul 1918, în urma încheierii păcii de la Brest, iar apoi prin tratatul de la Versailles au fost date, tot forțat, guvernului reacționar al Poloniei. Acum Uniunea Sovietică n-a făcut altceva decât a redobândit teritoriile pierdute în trecut, a eliberat pe bielorușii și ucrainenii asupriți și i-a scăpat de pericolul de a cădea sub jugul german. Comunicările telegrafice din ultimele zile anunță că aceste naționalități întâmpină Armata Roșie cu pâine și sare, privind-o ca pe eliberatoarea lor. Nimic asemănător nu se comunică de pe teritoriul Poloniei de apus, ocupat de către armata germană, sau de pe teritoriul Germaniei de apus, ocupat de trupele franceze. Toate acestea vorbesc despre faptul că războiul pe care-l duce U.R.S.S. este un război drept, un război care nu are caracter de cotropire, un război de eliberare, care ajută naționalitățile mici să se elibereze, care ajută masele populare să se elibereze. În ceea ce privește războiul pe care-l duce Germania, războiul pe care-l duc Anglia și Franța, acest război este din ambele părți un război nedrept, un război de cotropire, imperialist, un război pentru asuprirea altor națiuni și altor popoare.

În fața Uniunii Sovietice s-a mai pus și problema a doua, a cărei esență este încercarea lui Chamberlain de a duce mai departe vechea sa politică antisovietică. Această politică a lui Chamberlain constă în următoarele: în primul rînd, să blocheze solid granița de apus a Germaniei și să exercite din apus o presiune asupra

Germaniei; în al doilea rînd, împreună cu S.U.A. să încerce să corupă Italia, Japonia și țările din nordul Europei pentru a le atrage de partea lor, izolînd astfel Germania, și, în al treilea rînd, să dăruiască Germaniei Polonia — ba mai mult, ei sînt gata să-i cedeze și Ungaria și România — pentru a o ademeni. Pe scurt, Chamberlain caută ca prin amenințări și promisiuni să determine Germania să renunțe la pactul de neagresiune sovieto-german, să întoarcă tunurile împotriva Uniunii Sovietice și s-o atace. Aceste uneltiri au avut loc nu numai în trecut, ele continuă și acum, pot continua și în viitor. Intrarea trupelor sovietice în Polonia de răsărit a fost un pas practic, avînd ca scop restabilirea teritoriului de stat al Uniunii Sovietice, eliberarea popoarelor mici și în același timp bararea drumului pentru extinderea agresiunii germane în răsărit și zădărnicierea planurilor lui Chamberlain. Judecînd după comunicările din ultimele zile, politica Uniunii Sovietice a fost încununată de un deosebit succes. Tocmai în aceasta și-a găsit exprimarea concretă unitatea de interese a Uniunii Sovietice cu majoritatea covîrșitoare a omenirii, unitatea de interese a Uniunii Sovietice cu naționalitățile asuprite aflate sub stăpînirea poloneză reacționară.

Aceasta este a treia problemă asupra căreia am vrut să mă opresc.

Incheierea pactului de neagresiune sovieto-german, dacă vorbim de situația generală creată după aceasta, a dat o puternică lovitură Japoniei, a ajutat China, a întărit în China pozițiile partizanilor războiului împotriva cotropitorilor japonezi și a dat o lovitură capitu-

larzilor. Poporul chinez salută acest pact și are desăvârșită dreptate.

După încheierea acordului cu privire la încetarea operațiilor militare de la Halhin-Gol⁵, agențiile engleze și americane răspîndesc intens zvonuri cum că U.R.S.S. și Japonia vor încheia în curînd un pact de neagresiune, zvonuri care au dat naștere la anumite temeri în rîndurile poporului chinez. Unii consideră că Uniunea Sovietică va înceta, poate, să dea ajutor Chinei.

Consider că această presupunere este greșită. Acordul cu privire la încetarea operațiilor militare de la Halhin-Gol este, prin caracterul lui, asemănător cu acordul încheiat în legătură cu încetarea operațiilor militare de la lacul Hasan⁶, și anume: după ce Japonia a fost îngenuncheată, militariștii japonezi au recunoscut inviolabilitatea frontierelor sovietice și mongole. Un astfel de acord privitor la încetarea operațiilor militare mărește posibilitatea Uniunii Sovietice de a acorda ajutor Chinei, și nu micșorează acest ajutor. În ceea ce privește pactul de neagresiune sovieto-japonez, Uniunea Sovietică s-a străduit încă cu mulți ani în urmă să obțină din partea Japoniei semnarea lui, dar Japonia a respins consecvent această propunere. Acum una din clicile claselor stăpînitoare din Japonia încearcă să obțină din partea Uniunii Sovietice încheierea unui astfel de pact. Totuși se pune întrebarea dacă Uniunea Sovietică va voi să încheie acest pact sau nu; încheierea acestui pact va fi determinată de un singur considerent, principial, fundamental, și anume: dacă pactul va corespunde intereselor Uniunii Sovietice și majorității covîrșitoare a omenirii, mai concret, dacă el nu va contraveni intereselor războiului de eliberare națională din

China. După părerea mea, judecînd după raportul de activitate făcut de I. V. Stalin la Congresul al XVIII-lea al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, la 10 martie anul curent, și după cuvîntarea lui V. M. Molotov la sesiunea Sovietului Suprem al Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste, la 30 mai anul curent, Uniunea Sovietică nu va renunța la acest principiu fundamental al său. Și chiar dacă admitem că pactul de neagresiune sovieto-japonez va fi încheiat, Uniunea Sovietică nu va admite în nici un caz ca acest pact să limiteze acțiunile ei de ajutorare a Chinei.

Interesele Uniunii Sovietice nu vor intra niciodată în conflict cu interesele eliberării naționale a Chinei; dimpotrivă, ele vor coincide întotdeauna. Eu consider acest lucru ca fiind absolut în afară de orice îndoială. Adversarii cu idei preconcepute ai Uniunii Sovietice folosesc încheierea acordului cu privire la încetarea operațiilor militare de la Halhin-Gol și zvonurile de apropiată încheiere a unui pact de neagresiune sovieto-japonez pentru a tulbura apele și pentru a provoca o înrăutățire a relațiilor dintre marile popoare ale Chinei și Uniunii Sovietice. Cu aceasta se ocupă intriganții politici din Anglia, America, Franța și capitularzii din China, ceea ce constituie un pericol serios, și dedesubtul acestor intrigi trebuie demascată pînă la capăt. Este absolut limpede că politica externă a Chinei trebuie să fie subordonată sarcinilor luptei împotriva cotropitorilor japonezi. Această politică este bazată pe principiul renașterii prin propriile forțe, dar ea nu presupune totuși refuzarea oricărui ajutor pe care-l putem primi din afară. Iar un ajutor din afară în condițiile războiului imperialist mondial care a izbucnit poate veni mai

cu seamă din următoarele trei izvoare: 1) de la statul socialist — Uniunea Sovietică; 2) de la popoarele tuturor țărilor capitaliste; 3) de la națiunile asuprite din colonii și semicolonii. Numai aceste izvoare de ajutor sînt de nădejde. Orice alt așa-zis ajutor din afară, deși este posibil, trebuie totuși privit numai ca un ajutor parțial și vremelnic. Desigur, trebuie să căutăm să obținem și un astfel de ajutor parțial și vremelnic, dar nu trebuie nicidecum să ne bizuim pe el, nu trebuie să-l considerăm ca un ajutor de nădejde. În ceea ce privește atitudinea față de țările care participă la războiul imperialist, China trebuie să respecte riguros neutralitatea și să nu se alătore nici uneia din părțile beligerante.

Părerea că China trebuie să participe la război de partea lagărului imperialist anglo-francez este o părere a capitularzilor; ea nu corespunde intereselor luptei împotriva cotropitorilor japonezi, nu corespunde intereselor independenței și eliberării poporului chinez și trebuie să fie cu desăvîrșire respinsă.

Aceasta este a patra problemă asupra căreia am vrut să mă opresc.

Problemele examinate mai sus constituie în momentul de față obiectul unor vii discuții în rîndurile compatrioților noștri. Este deosebit de îmbucurător faptul că compatrioții noștri acordă o asemenea atenție studierii problemelor internaționale, legăturii reciproce dintre războiul imperialist mondial și războiul Chinei împotriva cotropitorilor japonezi și relațiilor dintre U.R.S.S. și China, și anume în vederea unui singur țel — victoria Chinei în lupta împotriva cotropitorilor japonezi.

Eu mi-am expus principalele considerații în problemele analizate mai sus și nădăjduiesc că cititorii vor avea bunăvoința să-și exprime părerea lor, spunînd întrucît sînt îndreptățite aceste considerații.

ADNOTĂRI

¹ Liga Națiunilor a fost o organizație pe care au înființat-o imperialiștii din Anglia, Franța, Japonia și din alte țări după primul război mondial, pentru a se înțelege asupra împărțirii lumii și a reglementa temporar contradicțiile reciproce. Japonia imperialistă, după ce a cucerit în 1931 China de nord-est, pentru a-și ușura extinderea agresiunii în viitor, a ieșit în 1933 din Liga Națiunilor; în Germania partidul fascist a pus în 1933 mîna pe putere, și, pentru a-și ușura pregătirea războiului agresiv, Germania a ieșit de asemenea din Liga Națiunilor. Tocmai în această perioadă de creștere cu fiecare zi a primejdiei războiului agresiv fascist, U.R.S.S. a intrat în 1934 în Liga Națiunilor și astfel a transformat Liga Națiunilor, dintr-un instrument de înțelegere asupra împărțirii lumii între imperialiști, într-un instrument capabil să aducă un folos cauzei păcii. În 1935 Italia a invadat Abisinia și a ieșit și ea din Liga Națiunilor.

² Acordurile sovieto-francez și sovieto-cehoslovac de asistență mutuală au fost încheiate în 1935.

³ Lloyd George — unul din liderii partidului liberal al burgheziei engleze. În timpul tratativelor anglo-franco-sovietice el a declarat în parlament: „A respinge propunerea Uniunii Sovietice înseamnă a respinge pacea“.

⁴ La 1 septembrie 1939 trupele germane au invadat Polonia și au cucerit cea mai mare parte a teritoriului ei; la 17 septembrie guvernul reacționar al Poloniei a fugit în străinătate. La 17 septembrie Uniunea Sovietică și-a trimis trupele în Polonia de răsărit pentru a-și redobîndi teritoriul răpit, pen-

tru a elibera pe ucrainenii și bielorușii asupriți și pentru a bara drumul agresiunii fasciștilor germani în răsărit.

5 În mai 1939 trupele japoneze și „manciuriene“ (adică trupele statului-marionetă Manciou-Go) au început o ofensivă împotriva trupelor Uniunii Sovietice și ale Republicii Populare Mongole în regiunea riului Halhin-Gol, la frontiera dintre Manciuria și Mongolia. În urma împotrivirii eroice a trupelor sovietice și mongole, trupele japoneze și „manciuriene“ au suferit o grea înfrângere și au cerut Uniunii Sovietice să încheie armistițiu. În septembrie a fost semnat la Moscova un acord cu privire la încetarea operațiilor militare din regiunea Halhin-Gol, al cărui conținut se reduce în fond la următoarele: 1. Ambele părți să înceteze imediat operațiile militare. 2. Pentru stabilirea granițelor dintre R.P.M. și Manciou-Go se va crea în regiunea conflictului o comisie din reprezentanți ai părții japono-manciuriene și ai părții sovieto-mongole — câte doi reprezentanți de fiecare parte.

6 La sfârșitul lui iulie și începutul lui august 1938, trupele japoneze au săvârșit atacuri provocatoare împotriva trupelor sovietice de pe dealul Zaozernoi (regiunea lacului Hasan), în punctul unde se unesc frontierele Chinei, Uniunii Sovietice și Coreei. În urma puternicelor contraatacuri ale forțelor armate sovietice, japonezii au fost înfrinți și au cerut pace. La 11 august a fost semnat la Moscova un acord cu privire la încetarea operațiilor militare din regiunea lacului Hasan. Potrivit acestui acord, operațiile militare au încetat imediat, iar stabilirea definitivă a liniei de frontieră a fost dată spre examinare unei comisii mixte care se compunea din doi reprezentanți ai U.R.S.S. și doi reprezentanți ai părții japono-manciuriene.

LA APARIȚIA PRIMULUI NUMĂR AL REVISTEI „GUNCEANDANJEN“

(4 octombrie 1939)

LA AVARITIA PRIMULUS NUMER
AI REVISTE "CONCERNANT"

(V. October 1939)

Comitetul Central al partidului și-a propus mai de mult să editeze un organ de presă pentru membrii de partid, și acum, iată, aceasta s-a înfăptuit. Acest organ de presă este neapărat necesar pentru construirea Partidului Comunist Chinez bolșevic, care să cuprindă întreaga țară și care să fie un partid de masă, puternic din punct de vedere ideologic, politic și organizatoric. În momentul de față această necesitate a devenit și mai vădită. Particularitățile momentului actual sînt : pe de o parte, pericolul capitulării, al sciziunii și al mersului înapoi, pericol care crește zi de zi înăuntrul frontului național anti-japonez unic ; pe de altă parte, ieșirea partidului nostru din cadrul îngust din trecut și transformarea lui într-un partid puternic al întregii Chine. În fața partidului stă sarcina de a mobiliza masele pentru înălțurarea pericolului capitulării, sciziunii și mersului înapoi și de a fi gata să întîmpine pe deplin pregătit toate surprizele posibile, în așa fel ca partidul și revoluția să nu sufere de pe urma lor nici un fel de pagubă neprevăzută. Într-un astfel de moment, editarea unui asemenea organ este într-adevăr deosebit de necesară pentru membrii de partid.

Această revistă pentru membrii de partid se numește „Gunceandanjen” *. Care sînt sarcinile revistei ? Despre ce va scrie ea ? Prin ce se va deosebi ea de celelalte organe de presă ale partidului nostru ?

Sarcina ei este de a ajuta la construirea Partidului Comunist Chinez bolșevic, care să cuprindă întreaga țară și care să fie un partid de masă puternic din punct de vedere ideologic, politic și organizatoric. Pentru victoria revoluției chineze, construirea unui asemenea partid este neapărat necesară. Condițiile subiective și obiective pentru construirea unui astfel de partid există în genere, și această mare muncă se și desfășoară. Un organ obișnuit de partid nu poate face față sarcinii de a ajuta această grandioasă muncă ; pentru aceasta este nevoie de un organ special de partid. Iată de ce a apărut revista „Gunceandanjen”.

Partidul nostru este de pe acum, într-o anumită măsură, un partid care cuprinde întreaga țară, este de pe acum un partid de masă, iar dacă judecăm după nucleul lui conducător, după o anumită parte a membrilor lui, după linia lui generală, după activitatea lui revoluționară, el este de pe acum, din punct de vedere ideologic, politic și organizatoric, un partid puternic și bolșevic.

Atunci de ce se pun acum sarcini noi ?

Pentru că acum avem numeroase organizații noi în care sînt mulți membri de partid tineri. Aceste organizații noi încă nu pot fi considerate organizații de masă ; ele nu sînt încă puternice din punct de vedere ideologic, politic și organizatoric, ele nu sînt încă organizații bol-

* „Comunistul”.

șevice. S-a mai pus și sarcina de a ridica nivelul membrilor de partid vechi, sarcina de a întări tot mai mult din punct de vedere ideologic, politic și organizatoric și de a bolșeviza mai departe vechile organizații. Condițiile în care activează partidul și sarcinile care stau acum în fața lui se deosebesc cu mult de acelea care existau în perioada războaielor revoluționare civile din trecut. Acum situația a devenit mult mai complicată, iar sarcinile au devenit mult mai grele.

Actuala perioadă este perioada frontului național unic, când noi am format un front unic cu burghezia; actuala perioadă este perioada războiului împotriva cotropitorilor japonezi, când forțele armate ale partidului nostru, în colaborare cu trupele prietene, luptă cu înverșunare împotriva dușmanului pe front; actuala perioadă este o perioadă în dezvoltarea partidului nostru când el se transformă într-un partid puternic al întregii Chine și e schimbat față de ceea ce a fost în trecut. Examinînd aceste condiții în corelația lor, vom înțelege că sarcina pusă de noi a *construirii Partidului Comunist Chinez bolșevic, care să cuprindă întreaga țară, care să fie un partid de masă, puternic din punct de vedere ideologic, politic și organizatoric*, este o sarcină de cînte și totodată o sarcină foarte serioasă.

Dar cum trebuie să construim acum un astfel de partid? Această problemă nu trebuie rezolvată despărțit de istoria partidului nostru, de istoria luptei timp de 18 ani.

Istoria partidului nostru, de la primul lui Congres pe întreaga Chină, din anul 1921, pînă în zilele noastre numără 18 ani. În acești 18 ani partidul a dus numeroase mari bătălii. Membrii de partid, cadrele con-

ducătoare de partid, organizațiile de partid s-au călit în aceste mari bătălii. Ei au trăit marile victorii ale revoluției, au trăit și serioasele ei înfringeri. Ei au creat în trecut un front național unic cu burghezia, iar în legătură cu ruperea acestui front unic au susținut o grea luptă armată împotriva mării burghezii și aliaților ei. Ultimii trei ani constituie din nou o perioadă a frontului național unic cu burghezia. Revoluția chineză și Partidul Comunist Chinez s-au dezvoltat în condițiile unor astfel de complicate relații cu burghezia chineză. Aceasta este o particularitate istorică proprie dezvoltării revoluției din colonii și semicolonii și inexistentă în istoria revoluției din oricare altă țară capitalistă.

Apoi, din faptul că China reprezintă un stat semi-colonial și semifeudal, un stat care din punct de vedere politic, economic și cultural se dezvoltă inegal, un stat în care predomină economia semifeudală și, în plus, un stat cu un imens teritoriu, rezultă că revoluția chineză în etapa actuală este, după caracterul ei, o revoluție burghezo-democratică, că ea este îndreptată în primul rând împotriva imperialismului și feudalismului, că principalele forțe motrice ale revoluției sînt proletariatul, țărănimia și mica burghezie orășenească, iar în anumite perioade și într-o anumită măsură participă la ea și burghezia națională; mai rezultă de asemenea și că principala formă a luptei revoluționare din China este lupta armată. Putem spune că istoria partidului nostru este istoria luptei armate. Tovarășul Stalin a spus: „În China, revoluția armată luptă împotriva contrarevoluției armate. Aceasta este una din particularitățile și unul din avantajele revoluției chineze“¹. Excepțional de bine spus. Și această particularitate, proprie Chinei

semicoloniaie, a lipsit în istoria revoluțiilor care au avut loc sub conducerea partidelor comuniste în țările capitaliste, sau nu a existat în așa măsură ca în China.

Prin urmare, 1) crearea de către proletariat a frontului național revoluționar unic cu burghezia, sau ruperea forțată a acestui front și 2) lupta armată ca formă principală a revoluției au devenit două particularități esențiale ale procesului de dezvoltare a revoluției burghezo-democratice din China. Nu vom analiza aici, ca principală particularitate, relațiile partidului cu țărănimea și cu mica burghezie orășenească, deoarece, în primul rînd, aceste relații sînt în principiu aceleași la toate partidele comuniste din lume, iar în al doilea rînd în China, cînd este vorba de lupta armată, se are în vedere prin esența lucrurilor războiul țărănesc; tocmai legătura strînsă a partidului cu războiul țărănesc este legătura partidului cu țărănimea.

Ca urmare a acestor două particularități esențiale, tocmai ca urmare a acestor particularități, procesul construcției partidului nostru, procesul bolșevizării partidului nostru decurge într-o situație deosebită. Infrîngerile și victoriile partidului, retragerile și înaintările lui, reducerea și lărgirea rîndurilor lui, creșterea și întărirea lui nu pot să nu fie legate de relațiile dintre partid și burghezie și de poziția partidului față de lupta armată. Cînd partidul, stabilind linia sa politică, rezolvă just problema creării frontului unic cu burghezia sau a ruperii forțate a frontului unic, el face un pas înainte în creșterea, întărirea și bolșevizarea sa; dacă însă partidul rezolvă nejust problema relațiilor cu burghezia, se poate întîmpla ca el să facă un pas înapoi în creșterea, întărirea și bolșevizarea sa. De asemenea, cînd partidul nos-

tru rezolvă just problema luptei revoluționare armate, el face un pas înainte în creșterea, întărirea și bolșevizarea sa ; dacă însă rezolvă nejust această problemă, se poate întâmpla ca el să facă un pas înapoi în creșterea, întărirea și bolșevizarea sa. În decursul celor 18 ani, procesul construcției partidului, procesul de bolșevizare a partidului, a decurs tocmai într-o astfel de legătură strinsă cu linia politică a partidului, într-o astfel de legătură strinsă cu rezolvarea justă sau nejustă de către partid a problemei frontului unic și a problemei luptei armate. Această situație este pe deplin confirmată de întreaga istorie de 18 ani a partidului. Când partidul se bolșevizează, atunci și numai atunci el definește tot mai just linia sa politică, rezolvă tot mai just problema frontului unic și problema luptei armate. Această situație este de asemenea pe deplin confirmată de întreaga istorie de 18 ani a partidului.

Prin urmare, problema frontului unic, problema luptei armate și problema construcției de partid sînt cele trei probleme fundamentale care preocupă partidul nostru în cursul revoluției din China. A înțelege just aceste trei probleme și corelația dintre ele înseamnă a conduce just întreaga revoluție chineză. Pe baza bogatei experiențe acumulate în decursul celor 18 ani de existență a partidului, pe baza profunde și bogate experiențe a înfrîngerilor și victoriilor, a retragerilor și înaintărilor, a reducerii și lărgirii rîndurilor partidului, noi sîntem azi în stare să tragem concluzii juste cu privire la aceste trei probleme. Prin urmare, noi sîntem de acum în stare să rezolvăm just și problema frontului unic, și problema luptei armate, și problema construcției de partid. Cu alte cuvinte, experiența celor 18 ani

ne-a arătat că frontul unic, lupta armată și construcția de partid constituie în mîna Partidului Comunist Chinez trei mijloace făcătoare de minuni, cele trei — cele mai importante — mijloace ale victoriei asupra dușmanilor revoluției chineze. Aceasta este o mare cucerire a Partidului Comunist Chinez și o mare cucerire a revoluției chineze.

Acum ne vom opri pe scurt asupra fiecăruia din aceste trei mijloace făcătoare de minuni, ne vom opri separat asupra fiecăreia din aceste trei probleme.

În decurs de 18 ani frontul unic al proletariatului chinez cu burghezia chineză și cu alte clase a parcurs în dezvoltarea lui trei etape diferite, în cursul fiecăreia formîndu-se condiții deosebite, și anume: etapa primei mari revoluții 1924—1927, etapa războiului agrar revoluționar 1927—1937 și actuala etapă a războiului împotriva cotropitorilor japonezi. Istoria acestor trei etape constituie mărturia următoarelor legi:

1. Ca urmare a faptului că în China jugul cel mai greu este jugul străin, burghezia națională chineză este capabilă în anumite perioade și într-o anumită măsură să participe la lupta împotriva imperialiștilor și militariștilor feudali. De aceea în aceste perioade proletariatul trebuie să formeze un front unic cu burghezia națională și să-l mențină prin toate mijloacele.

2. În alte condiții istorice, însă, burghezia națională chineză, fiind slabă din punct de vedere economic și politic, poate șovăi și trăda. De aceea compoziția frontului revoluționar unic din China nu poate fi de la început pînă la sfîrșit aceeași, nu poate să nu sufere schimbări. În unele perioade burghezia națională participă la el, în altele nu participă.

3. Marea burghezie compradoră chineză este o clasă care este direct în slujba imperialiștilor și este întreținută de ei. De aceea revoluția chineză a fost îndreptată întotdeauna împotriva mării burghezii compradore. Totuși, deoarece în spatele diferitelor grupuri ale mării burghezii compradore chineze stau diferite state imperialiste, atunci când contradicțiile dintre diferitele state imperialiste se ascut, când ascuțișul revoluției este îndreptat mai ales împotriva unui anumit stat imperialist, grupul mării burghezii inclus în sistemul altei puteri imperialiste este de asemenea capabil, într-o anumită măsură și în anumite perioade, să participe la lupta împotriva statului imperialist dat. În asemenea perioade, în scopul slăbirii dușmanului și întăririi rezervelor proprii, proletariatul chinez poate să facă front unic cu un astfel de grup al mării burghezii și, în anumite condiții favorabile pentru revoluție, să-l mențină prin toate mijloacele.

4. Dar și atunci când marea burghezie compradoră participă la frontul unic și duce împreună cu proletariatul lupta împotriva dușmanului comun, ea va rămâne ca și înainte extrem de reacționară și va acționa cu hotărâre împotriva creșterii ideologice, politice și organizatorice a proletariatului și a partidului său, va căuta să îngrădească această creștere, va duce în acest scop o politică de subminare, de înșelare, de uneltiri, de „dizolvare“, de lovituri etc., și prin această politică își pregătește capitularea în fața dușmanului și ruperea frontului unic.

5. Aliatul statornic al proletariatului este țărănimea.

6. Mica burghezie orășenească este de asemenea un aliat de nădejde.

Aceste legi nu numai că au fost dovedite în cursul primei mari revoluții și al revoluției agrare, dar se adeveresc și în cursul actualului război împotriva cotropitorilor japonezi. De aceea în problema organizării frontului unic cu burghezia (în special cu marea burghezie) partidul proletariatului trebuie să ducă o luptă hotărâtă și dîrză pe două fronturi.

Pe de o parte, trebuie să luptăm împotriva greșelii care constă în nesocotirea posibilității participării burgheziei, în anumite perioade și într-o anumită măsură, la lupta revoluționară. Oamenii care săvîrșesc o asemenea greșeală confundă burghezia chineză cu burghezia din țările capitaliste și de aceea subapreciază politica creării frontului unic cu burghezia și a menținerii prin toate mijloacele a acestui front unic. Acesta este sectarism „de stînga“. Pe de altă parte, trebuie să luptăm împotriva greșelii care constă în identificarea programului, politiciii, ideologiei, practicii etc. proletariatului cu acelea ale burgheziei, în nesocotirea deosebirilor principiale care există între ele. Oamenii care săvîrșesc o asemenea greșeală nesocotesc faptul că burghezia (în special marea burghezie) nu numai că influențează din răspuțeri mica burghezie și țărănimea, dar influențează prin toate mijloacele și proletariatul și partidul comunist, căutînd în tot felul să nimicească independența ideologică, politică și organizatorică a proletariatului și a partidului comunist, căutînd în tot felul să transforme proletariatul și partidul comunist într-un apendice al burgheziei și al partidelor ei politice, căutînd în tot felul ca roadele revoluției să revină bandei burgheze; ei nesocotesc faptul că burghezia (în special marea burghezie) trădează revoluția îndată ce intere-

sele revoluției se ciocnesc de interesele hrăpărețe ale bandei burgheze. Nesocotirea acestei laturi a chestiunii înseamnă oportunism de dreapta. Trăsătura caracteristică a oportunismului de dreapta al lui Cen Du-siu a fost tocmai faptul că a dus proletariatul pe drumul adaptării la interesele hrăpărețe ale bandei burgheze, ceea ce a constituit cauza subiectivă a înfringerii primei mari revoluții.

Această duplicitate a burgheziei chineze în revoluția burghezo-democratică are o influență extrem de mare asupra liniei politice și construcției partidului comunist. Neînțelegînd această duplicitate a burgheziei chineze, nu e posibil să înțelegi linia politică și opera de construire a partidului comunist. Un element important al liniei politice a Partidului Comunist Chinez este linia alianței cu burghezia și în același timp a luptei împotriva ei. Un element important al construcției de partid a Partidului Comunist Chinez este dezvoltarea și călirea lui în condițiile alianței cu burghezia și în același timp a luptei împotriva ei. Prin alianță se înțelege aci front unic cu burghezia, prin luptă se înțelege lupta ideologică, politică și organizatorică „pașnică”, „nesîngeroasă” în perioadele de alianță cu burghezia; în perioadele de rupere forțată cu burghezia, această luptă devine o luptă armată. Dacă partidul nostru nu va reuși în anumite perioade să încheie o alianță cu burghezia, el nu va putea să meargă înainte, și revoluția nu va putea să se dezvolte; dacă partidul nostru, încheind alianță cu burghezia, nu va reuși să ducă în același timp împotriva ei o luptă „pașnică” hotărîtă, aspră, atunci partidul poate să se destrame din punct de vedere ideologic, politic și organizatoric, iar revoluția să

sufere înfrângere. Dacă în perioadele de rupere forțată cu burghezia partidul nostru nu va duce împotriva ei o luptă armată hotărîtă, aspră, atunci partidul poate de asemenea să se destrame, iar revoluția să sufere înfrângere. Toate acestea sînt confirmate de istoria celor 18 ani trecuți.

Lupta armată a Partidului Comunist Chinez este un război țărănesc care se duce sub conducerea proletariatului. Istoria ei se poate de asemenea împărți în trei etape. Prima etapă este participarea la Campania din nord. Deși în acel timp partidul începuse să înțeleagă importanța luptei armate, totuși el încă nu și-a dat seama pînă la capăt de această importanță, încă nu a înțeles că în revoluția chineză lupta armată este forma principală de luptă. Etapa a doua este războiul agrar revoluționar. În acest timp partidul nostru și-a creat deja forțe armate proprii, a învățat arta ducerii independente a războiului, a creat puterea populară și bazele de sprijin. Partidul nostru a fost deja în stare să îndeplinească direct sau indirect lupta armată — această principală formă de luptă — cu numeroase alte forme necesare de luptă, cu alte cuvinte a fost în stare să îndeplinească direct sau indirect, pe scară națională, lupta armată cu lupta muncitorilor, cu lupta țăranilor (aceasta este principalul), cu lupta tineretului, a femeilor și a tuturor păturilor populației, cu lupta pentru putere, cu lupta pe frontul economic, cu lupta pentru stîrpirea trădătorilor, cu lupta pe frontul ideologic și cu alte forme de luptă. Însăși această luptă armată a fost lupta revoluționară a țăranimii pentru pămînt, luptă condusă de proletariat. Etapa a treia este actuala etapă a războiului împotriva cotropitorilor japonezi. În această etapă pu-

tem să ne folosim de experiența luptei armate din prima și mai ales din a doua etapă, putem să ne folosim de experiența împletirii luptei armate cu toate celelalte forme necesare de luptă. Azi această luptă armată poate fi în general definită ca război de partizani². Ce este războiul de partizani? Este forma de luptă pe care, în statele înapoiate, în marile țări semicoloniale, trebuie neapărat s-o adopte timp îndelungat forțele armate ale poporului pentru a obține victoria asupra dușmanului înarmat și pentru a-și crea poziții de luptă proprii și care, prin urmare, este cea mai bună formă de luptă. Până în momentul de față linia politică a partidului nostru și construcția de partid sînt strîns legate de această formă de luptă. Nici linia noastră politică, nici construcția noastră de partid nu pot fi înțelese dacă le rupem de lupta armată și de războiul de partizani. Lupta armată este un important element al liniei noastre politice. În decursul celor 18 ani partidul nostru a învățat treptat să ducă lupta armată și a dus-o cu perseverență. Noi înțelegem că în China fără lupta armată nu vor putea să-și ocupe locul cuvenit nici proletariatul, nici poporul, nici partidul comunist și nici revoluția nu va putea învinge. În decursul celor 18 ani, creșterea, întărirea și bolșevizarea partidului nostru au avut loc în procesul războaielor revoluționare, iar fără luptă armată nu ar fi existat nici partidul comunist de acum. Aceste învățăminte, plătite cu sîngele nostru, trebuie să le țină minte întregul partid.

Procesul de construcție a partidului, procesul de creștere, întărire și bolșevizare a partidului se împarte de asemenea, după particularitățile lui, în trei etape. Prima etapă este tinerețea partidului. În stadiul inițial

și de mijloc al acestei etape, linia partidului a fost justă, activitatea revoluționară a maselor de partid și a cadrelor conducătoare de partid a fost la un nivel foarte înalt, și de aceea prima mare revoluție a fost încununată de succes. Totuși în acel timp partidul era încă tânăr, nu avea experiență în probleme fundamentale ca problema frontului unic, a luptei armate și a construcției de partid, nu avea o vedere destul de clară asupra mersului dezvoltării istorice a Chinei și asupra stării societății chineze, asupra particularităților și legilor revoluției chineze, nu înțelegea încă pe deplin unitatea dintre teoria marxist-leninistă și practica revoluției chineze. De aceea oamenii care ocupau o situație de comandă în organele conducătoare ale partidului s-au dovedit în ultima fază a acestei etape, în momentele ei de cea mai mare răspundere, incapabili de a conduce partidul spre consolidarea victoriilor revoluției, au fost înșelați de burghezie și au dus revoluția la înfrângere. În această etapă organizațiile de partid au crescut, dar nu s-au întărit și nu au reușit să asigure întărirea ideologică și politică a membrilor de partid și a cadrelor conducătoare de partid. Au intrat extrem de mulți membri noi în partid, dar ei nu au primit educația marxist-leninistă necesară. S-a acumulat și multă experiență în muncă, dar ea nu a fost generalizată cum se cuvine. În partid au pătruns numeroși intruși, dar ei nu au fost curățați din partid. Partidul era încercuit de comploturile și intrigile dușmanilor și aliaților, dar vigilența lipsea. În partid s-a format un activ mare, dar nu a reușit să se formeze o osatură puternică de partid. O oarecare parte a forțelor armate ale revoluției se afla în mâinile partidului, dar el nu a știut să le păstreze. Toate acestea s-au întâm-

plat pentru că partidul nu avea experiență, îi lipseau cunoștințele revoluționare profunde, el nu știa să unească teoria marxist-leninistă cu practica revoluției chineze. Așa a fost prima etapă a construcției partidului.

Etapa a doua este etapa războiului agrar revoluționar. Datorită experienței acumulate în prima etapă, datorită unei mai bune înțelegeri a mersului dezvoltării istorice a Chinei și a stării societății chineze, datorită înțelegerii particularităților și legilor revoluției chineze, datorită însușirii mai temeinice a marxism-leninismului de către cadrele noastre, datorită faptului că am învățat mai bine să unim teoria marxist-leninistă cu practica revoluției chineze, partidul nostru a putut să ducă victorioasa luptă de 10 ani pentru revoluția agrară. Burghezia a trădat, dar partidul a știut să se sprijine temeinic pe țărănime. Organizațiile de partid nu numai că au început să crească din nou, dar s-au și întărit. Dușmanii au dus în partidul nostru zi de zi, în taină, o muncă de subminare, dar partidul a alungat elementele subversive. În partid s-au ridicat numeroase cadre conducătoare noi, care au ajuns să formeze osatura lui de bază. Partidul a pășit pe calea construirii puterii populare și, în legătură cu aceasta, a învățat arta de a conduce statul și de a se îngriji de binele poporului. Partidul a creat forțe armate puternice și, în legătură cu aceasta, a învățat arta ducerii războiului. Toate acestea au fost serioase realizări și mari succese ale partidului. Totuși, în timpul acestei mari lupte, o parte din tovarăși au alunecat definitiv sau temporar în mlaștina oportunismului. Aceasta s-a întâmplat pentru că ei nu s-au străduit să-și însușească experiența trecutului, nu și-au clarificat mersul dezvoltării istorice a Chinei și starea

societății chineze, particularitățile și legile revoluției chineze, nu și-au însușit înțelegerea unității dintre teoria marxist-leninistă și practica revoluției chineze. De aceea o parte din activiștii organelor conducătoare de partid nu au fost în stare să păstreze linia politică și organizatorică justă în tot decursul acestei etape. Partidului și revoluției i-au dăunat serios la început oportunismul „de stînga“ al tov. Li Li-san, iar apoi oportunismul „de stînga“ în problema războiului revoluționar și oportunismul „de stînga“ în problema muncii în regiunile albe. Numai după consfătuirea de la Țzuni (consfătuirea Biroului Politic al Comitetului Central care a avut loc în ianuarie 1935 în orașul Țzuni din provincia Guiciou) partidul a mers definitiv pe calea bolșevizării și a pus bazele victoriei viitoare împotriva devierii oportuniste de dreapta a lui Cian Go-tao și creării frontului național antijaponez unic. Așa a fost etapa a doua a dezvoltării partidului.

Etapa a treia a dezvoltării partidului este etapa frontului național antijaponez unic. De la începutul acestei etape au trecut trei ani, și lupta care s-a dus în decursul acestor trei ani este de o foarte mare însemnătate. Buzuindu-se pe experiența celor două etape anterioare ale dezvoltării revoluției, buzuindu-se pe forța sa de organizare și pe forțele sale armate, buzuindu-se pe înalta încredere politică a întregului popor față de partid, buzuindu-se pe înțelegerea mai adîncă a unității dintre teoria marxist-leninistă și practica revoluției chineze, partidul nu numai că a creat un front național antijaponez unic, dar a și dus marele război împotriva cotropitorilor japonezi. Din punct de vedere organizatoric, partidul a și ieșit din cadrul îngust din trecut și s-a transformat în-

tr-un partid puternic al întregii Chine. Forțele armate ale partidului au crescut și s-au întărit și mai mult în lupta împotriva cotropitorilor japonezi. A crescut influența partidului asupra maselor populare din întreaga Chină. Acestea sînt mari succese. Totuși numeroși membri de partid tineri nu au trecut încă prin școala de care au nevoie, numeroase organizații de partid noi nu s-au întărit încă, mai sînt încă departe de membrii de partid vechi și de organizațiile vechi. Mulți membri de partid tineri, cadre conducătoare tinere nu au încă suficientă experiență revoluționară. Ei încă nu și-au clarificat sau nu și-au clarificat îndeajuns mersul dezvoltării istorice a Chinei și starea societății chineze, particularitățile și legile revoluției chineze. Ei mai sînt încă foarte departe de înțelegerea deplină a unității dintre teoria marxist-leninistă și practica revoluției chineze. Deși în trecut, în legătură cu munca pentru lărgirea organizațiilor de partid, Comitetul Central a dat cu toată hotărîrea lozincă : „Să lărgim cu curaj rîndurile partidului nostru, dar să nu admitem pătrunderea nici unui nemernic“, totuși s-au strecurat de fapt în partid multe elemente dubioase și diversioniste din lagărul dușmanilor noștri. Deși frontul unic a fost creat și se menține de trei ani, totuși burghezia, și în special marea burghezie, încearcă neîncetat să distrugă partidul nostru ; pretutindeni în țară au loc fricțiuni serioase provocate de capitularzii și de oamenii obtuzi din rîndurile marii burghezii ; se desfășoară din plin o deșăntată campanie anticomunistă. Capitularzii și oamenii obtuzi vor să pregătească pe această cale capitularea în fața imperialismului japonez, să scindeze frontul unic și să tîrască China înapoi. Marea burghezie încearcă „să dizolve“ comunismul din

punct de vedere ideologic, să lichideze din punct de vedere politic și organizatoric partidul comunist, să lichideze regiunile de graniță, să lichideze forțele armate ale partidului nostru. Sarcina noastră în aceste condiții este, fără îndoială, să învingem pericolul capitulării, al sciziunii și al mersului înapoi, să menținem cu toate forțele frontul național unic, să menținem colaborarea dintre gomindan și partidul comunist și să luptăm pentru continuarea împotrivirii față de cotropitorii japonezi, pentru o unire și mai strânsă și pentru continuarea mersului înainte; o dată cu aceasta trebuie să fim gata să întâmpinăm pe deplin înarmați surprizele posibile, pentru ca partidul și revoluția să nu sufere din pricina acestor surprize vreo pagubă neprevăzută. Pentru aceste țeluri trebuie să întărim organizațiile de partid, să întărim forțele armate ale partidului și să mobilizăm întregul popor la lupta hotărâtă împotriva capitulării, sciziunii și mersului înapoi. Îndeplinirea acestei sarcini depinde de străduințele întregului partid, de lupta neînduplecată și tot mai dâră a tuturor membrilor de partid, a cadrelor lui de conducere și a tuturor organizațiilor de partid, de jos pînă sus, din întreaga țară.

Sîntem convinși că Partidul Comunist Chinez, care posedă o experiență de 18 ani, prin străduințele comune ale membrilor de partid vechi, cu experiență, ale cadrelor lui de conducere vechi și ale membrilor de partid tineri și ale cadrelor de conducere tinere pline de puteri proaspete și de bărbăție, prin străduințele comune ale încercatului Comitet Central bolșevic al partidului și ale organizațiilor locale, prin străduințele comune ale puternicelor forțe armate ale partidului și ale maselor populare înaintate, va reuși să atingă aceste țeluri.

Iată ceea ce a fost principal în viața partidului nostru și care au fost principalele probleme pe care le-a avut de rezolvat partidul în cei 18 ani trecuți.

Experiența de 18 ani ne spune că frontul unic și lupta armată sînt cele două arme principale ale victoriei asupra dușmanului. Frontul unic este un front unic pentru ducerea luptei armate, dar partidul este luptătorul curajos care ține în mîinile sale atît o armă cît și cealaltă — frontul unic și lupta armată — pentru asaltul cu succes al pozițiilor inamice. Aceasta este legătura reciprocă dintre acești trei factori.

Cum să ne construim partidul nostru astăzi? Ce trebuie să facem pentru a *construi un Partid Comunist Chinez bolșevic care să cuprindă întreaga țară, care să fie un partid de masă pe deplin puternic din punct de vedere ideologic, politic și organizatoric*? Pentru a pricepe această problemă trebuie numai să cunoaștem istoria partidului nostru; pentru a o pricepe trebuie numai să analizăm problema construcției de partid în legătură cu problemele frontului unic și ale luptei armate, să analizăm problema construcției de partid în legătură cu problema alianței cu burghezia și a luptei în același timp împotriva ei, în legătură cu problema războiului de partizani împotriva cotropitorilor japonezi, război pe care-l duc cu înverșunare armata a 8-a și Noua armată a 4-a, și în legătură cu problema creării de către aceste armate a unor baze de sprijin pentru împotrivirea față de cotropitori.

Sarcina noastră este ca, bazîndu-ne pe înțelegerea unității dintre teoria marxism-leninismului și practica revoluției chineze, să totalizăm experiența celor 18 ani

trecuți și experiența nouă de acum și s-o transmitem întregului partid, pentru ca el să devină puternic ca oțelul și să evite greșelile săvârșite în trecut.

ADNOTĂRI

¹ I. V. Stalin, „Despre perspectivele revoluției din China“ (vezi și I. Stalin, Opere, vol. 8, ed. P.M.R. 1951, pag. 386. — *Nota Trad.*).

² Spunînd aci că lupta armată a revoluției chineze poate fi definită în general ca un război de partizani, tovarășul Mao Țze-dun generalizează experiența luptei revoluționare din China din perioada celui de-al doilea război civil revoluționar și perioada inițială a războiului împotriva cotropitorilor japonezi. În perioada celui de-al doilea război civil revoluționar, lupta armată condusă de Partidul Comunist Chinez a fost mereu, timp îndelungat, un război de partizani. Spre sfîrșitul acestei perioade, pe măsura creșterii forțelor Armatei Roșii, războiul de partizani s-a transformat într-un război de manevră al trupelor regulate, cu caracter de război de partizani (un astfel de război de manevră, după definiția tovarășului Mao Țze-dun, este un război de partizani ridicat la un nivel mai înalt).

Totuși, în timpul războiului împotriva cotropitorilor japonezi, avînd în față un inamic nou, acest război de manevră cu caracter de război de partizani s-a transformat din nou în război de partizani. În perioada inițială a războiului împotriva cotropitorilor japonezi, membrii de partid care au comis greșeli oportuniste de dreapta au subapreciat războiul de partizani condus de partid și și-au pus toate speranțele în acțiunile trupelor gomindaniste. Tovarășul Mao Țze-dun, în lucrările lui „Problemele strategiei războiului de partizani împotriva cotropitorilor japonezi“, „Despre războiul de lungă durată“ și „Războiul și problemele strategiei“, a condamnat aceste concepții, iar în lucrarea de față a generalizat din punct de vedere teoretic experiența ducerii îndelungate de către revoluția chineză a luptei armate sub forma războiului de partizani. La începutul ultimei etape a războiului împotriva cotropitorilor japonezi

și mai ales în perioada celui de-al treilea război civil revoluționar, datorită creșterii forțelor revoluției și avînd în față un alt adversar, principala formă a luptei armate conduse de Partidul Comunist Chinez a devenit nu războiul de partizani, ci operațiunile militare ale trupelor regulate; în etapa finală a celui de-al treilea război civil revoluționar, lupta armată s-a transformat într-un război pe care îl duceau deja mari unități militare, folosind o mare cantitate de armament greu și recurgînd la operații pentru cucerirea punctelor întărite ale inamicului.

SITUAȚIA ACTUALĂ ȘI SARCINILE PARTIDULUI *

(10 octombrie 1939)

* Hotărîre a Comitetului Central al Partidului Comunist Chinez, scrisă de tovarășul Mao Tze-dun.

SITUATIA ACTUALA

SI SARCINILE PARTIDII

(10 octombrie 1939)

• Hic sunt a Comitetul Central al Partidului
Comunist, cu sediul la Bucuresti, Strada 12.

1. Războiul imperialist mondial s-a dezlănțuit ca urmare a faptului că statele imperialiste caută să găsească o ieșire din noua criză economică și politică. După caracterul său, acest război este atât din partea Germaniei cât și din partea Angliei și Franței un război nedrept, de cotopire, imperialist. Partidele comuniste din întreaga lume trebuie să ia atitudine hotărâtă împotriva acestui război, împotriva acțiunilor criminale ale social-democraților, care au trădat proletariatul și care sprijină acest război. Țara socialismului — Uniunea Sovietică —, urmînd ferm ca întotdeauna politica sa de pace, păstrează o neutralitate strictă față de ambele părți beligerante. Introducînd trupele ei în Polonia, Uniunea Sovietică a barat drumul extinderii agresiunii germane în răsărit, a întărit pacea în Europa de răsărit și a eliberat popoarele frățești din Ucraina de apus și Bielorusia de apus, popoare care erau asuprite de guvernânții Poloniei. În scopul preîntîmpinării unei eventuale ofensive din partea reacțiunii internaționale, Uniunea Sovietică a încheiat diferite tratate cu vecinii săi și luptă pentru restabilirea păcii în lumea întreagă.

2. În noua situație internațională, politica imperialismului japonez constă în aruncarea tuturor forțelor sale în ofensiva împotriva Chinei, încercînd să termine

cu China și astfel să-și pregătească pentru viitor extinderea aventurilor sale pe arena internațională. Linia pe care o urmează imperialismul japonez încercînd să termine cu China se reduce la următoarele :

1) În ceea ce privește regiunile ocupate — să și le asigure în așa fel, încît să poată pregăti înrobirea întregii Chine. Pentru realizarea acestui țel, imperialiștii japonezi trebuie să radă de pe fața pămîntului bazele de partizani pentru împotrivirea față de cotropitorii japonezi, trebuie să-și însușească resursele economice ale teritoriului ocupat și să instaleze aci o autoritate-mașionetă, trebuie să nimicească spiritul național al chinezilor.

2) În ceea ce privește spatele frontului nostru — să pună pe primul plan ofensiva politică, făcînd din ofensiva militară un mijloc ajutător. Esența acestei ofensive politice este următoarea : în locul unor largi operații ofensive se va pune greutatea pe spargerea frontului anti-japonez unic, pe zădărnicierea colaborării dintre gomindan și partidul comunist și pe determinarea guvernului gomindanist să capituleze.

În momentul de față, datorită loviturilor pricinuite dușmanului în timpul ultimilor doi ani și ceva ai eroicului război împotriva cotropitorilor japonezi, datorită insuficienței forțelor lui militare și resurselor lui financiare, inamicul nu prea mai are posibilitatea să întreprindă o ofensivă strategică largă, asemănătoare celei pe care a desfășurat-o împotriva Uhanului. În acest sens etapa echilibrului strategic în războiul împotriva cotropitorilor japonezi a și început în fond. Această etapă a echilibrului strategic este etapa de pregătire a contra-ofensivei. Totuși, în primul rînd, cînd spunem că echi-

librul a și început în fond, nu negăm nicidecum că inamicul mai poate să întreprindă unele operații de ofensivă cu caracter operativ; acum el a pornit ofensiva în Ceanșa, iar în viitor, probabil, va întreprinde ofensiva și în alte câteva regiuni. În al doilea rând, cu cât situația pe front va deveni mai stabilă, cu atât mai mult inamicul își va intensifica operațiile „de exterminare” împotriva bazelor noastre de partizani. În al treilea rând, dacă China nu va reuși să-l izgonească pe inamic din regiunile ocupate, dacă ea le va permite cotropitorilor să se întărească în aceste regiuni și să le exploateze și dacă China nu va fi în stare să respingă ofensiva politică a dușmanului, dacă nu va fi în stare să se mențină ferm pe poziția ducerii perseverente a războiului, a unității strînse, a mersului înainte pe calea progresului pentru a pregăti astfel forțele în vederea contraofensivei, sau, în sfârșit, dacă însuși guvernul gomin-danist va merge spre capitulare, atunci nu este exclusă posibilitatea ca și în viitor inamicul să întreprindă, ca și pînă acum, o largă ofensivă. Iar aceasta înseamnă că echilibrul la care s-a ajuns poate fi răsturnat de inamic și de capitularzi.

3. În situația actuală principalul pericol în frontul anti-japonez unic rămîne, ca și pînă acum, pericolul capitulării, al sciziunii și al mersului înapoi. Acțiunile care se observă în momentul actual împotriva comunistilor și atacurile reacționare sînt întreprinse, ca și înainte, de marii moșieri și marea burghezie în scopul pregătirii capitulării. Sarcina noastră rămîne mai departe ca, în vederea pregătirii forțelor pentru contraofensivă, să mobilizăm împreună cu toți patrioții țării

masele pentru neclintita înfăptuire a celor trei lozinci politice principale date de partidul nostru în „Declarația din 7 iulie“*: „să ne menținem ferm pe linia ducerii perseverente a războiului, să luptăm împotriva punctelor de vedere capitularde“, „să ne menținem ferm pe linia unirii, să luptăm împotriva sciziunii“, „să ne menținem ferm pe linia mersului înainte pe calea progresului, să luptăm împotriva mersului înapoi“. Pentru aceasta trebuie să ducem cu stăruință războiul de partizani în spatele frontului inamicului, să zdrobim „expedițiile de exterminare“ ale inamicului, să-l izgonim pe inamic din regiunile ocupate, să înfăptuim transformări radicale, politice și economice, în interesul maseilor largi populare care luptă împotriva cotropitorilor japonezi. Pe front trebuie să menținem cu tărie apărarea, să respingem orice ofensivă dușmană posibilă cu caracter operativ. În spatele frontului nostru trebuie să înfăptuim fără întârziere și cu toată seriozitatea transformări politice, să terminăm cu dictatura unui singur partid, a gomindanului, să convocăm o Adunare națională competentă care să reprezinte într-adevăr voința poporului, să elaborăm constituția și să instaurăm un guvern constituțional. Orice șovăieli, amânări, orice orientări contrare sînt absolut greșite. Pe lîngă aceasta, organele noastre conducătoare de partid și toți membrii de partid trebuie să urmărească cu mai multă băgare de seamă tot ceea ce se întîmplă și să întărească cu

* Se are în vedere declarația Comitetului Central al Partidului Comunist Chinez, publicată la 7 iulie 1939, în legătură cu cea de-a doua aniversare a începerii războiului împotriva cotropitorilor japonezi.

toate puterile partidul nostru din punct de vedere ideologic, politic și organizatoric, să întărească unitățile armate și organele puterii conduse de partidul nostru, pentru a fi gata să întâmpinăm bine înarmați orice surprize posibile care pot dăuna cauzei revoluției chineze, pentru ca partidul și revoluția să nu sufere de pe urma acestor surprize vreo pagubă neprevăzută.

SĂ ATRAGEM PE SCARĂ LARGĂ INTELECTUALITATEA *

(1 decembrie 1939)

* Hotărîre a Comitetului Central al Partidului Comunist Chinez, scrisă de tovarăşul Mao Tze-dun.

... ..
... ..
... ..

(1 December 1938)

ИНТЕГРИТАТЕА.
27 УИВАСЕМ РЕ ЗСАВУ ГАРБОУ

1. În cursul îndelungatului și cruntului război de eliberare națională, în cursul marii lupte pentru crearea unei Chine noi, Partidul comunist trebuie să știe să atragă în această luptă intelectualitatea. Numai atunci el va putea să organizeze marile forțe ale războiului împotriva cotropitorilor japonezi, să organizeze masele țărănești de multe milioane, numai atunci el va putea să desfășoare mișcarea pentru o cultură revoluționară și să lărgască frontul revoluționar unic. Fără participarea intelectualității victoria revoluției nu este posibilă.

2. În cursul ultimilor trei ani, partidul și armata noastră au depus o anumită stăruință pentru atragerea intelectualității, au atras un mare grup de intelectuali revoluționari în partid și în armată, în munca organelor puterii, în mișcarea de culturalizare, în munca în rîndul maselor și prin aceasta au lărgit frontul unic. Aceasta constituie o mare înfăptuire. Totuși multe cadre de conducere din unitățile armatei subapreciază încă marea însemnătate a intelectualității, se tem încă de ea, ba și mai rău, înclină chiar să o alunge. Multe din instituțiile noastre de învățămînt nu se hotărăsc încă să-și deschidă larg porțile pentru primirea tineretului studențesc. Multe organizații de partid locale

nu vor încă să atragă intelectualitatea în partid. Asemenea fenomene se explică prin neînțelegerea rolului important pe care-l joacă intelectualitatea în revoluție, prin neînțelegerea deosebirii dintre intelectualitatea din țările coloniale și semicoloniale și intelectualitatea din țările capitaliste, prin neînțelegerea deosebirii dintre intelectualitatea care se află în slujba moșierilor și burgheziei și intelectualitatea care slujește clasei muncitoare și țăranimii, prin neînțelegerea importanței serioase a faptului că partidele burgheze duc o luptă desperată împotriva noastră pentru intelectualitate, iar imperialismul japonez caută și el prin orice mijloace să corupă și să amețească intelectualitatea chineză, și, în sfârșit, ceea ce este cel mai important, se explică prin neînțelegerea situației favorabile pe care o avem că partidul nostru și armata noastră și-au creat de acum o osatură puternică și sînt în stare să conducă intelectualitatea.

3. De aceea trebuie să ne concentrăm de acum înainte atenția asupra următoarelor: a) Organizațiile de partid din toate regiunile operațiilor militare și unitățile armate conduse de partid trebuie să atragă pe scară largă intelectualitatea în armata noastră, în școlile noastre, la participare în munca organelor puterii. Pe toți reprezentanții intelectualității mai mult sau mai puțin loiali și capabili să suporte greutățile și lipsurile, dacă vor să lupte împotriva cotropitorilor japonezi, trebuie să-i atragem prin toate mijloacele și să-i educăm pentru ca să se călească în cursul operațiilor militare și în procesul muncii lor, pentru ca să muncească pentru armată, pentru organele puterii, să slujească maselor populare. O dată cu aceasta trebuie atrași indivi-

dual în partid intelectualii care corespund condițiilor de primire în partid. Trebuie să creăm de asemenea relații bune în munca comună și cu acea parte a intelectualității care nu poate sau nu vrea să intre în partid și să dirijăm munca ei. b) Se înțelege că în timp ce realizăm politica de atragere pe scară largă a intelectualității trebuie să urmărim cu cea mai serioasă atenție ca să nu intre în rîndurile noastre persoane trimise de dușman și de partidele burgheze, precum și oameni nelloiali; în astfel de cazuri trebuie să acționăm în modul cel mai aspru. Pe cei care au reușit să pătrundă în partidul nostru, în armata noastră și în organele puterii trebuie să-i înlăturăm bazîndu-ne pe dovezi sigure, acționînd cu hotărîre și în mod individual. Din cauza aceasta nu trebuie însă să suspectăm pe reprezentanții relativ loiali ai intelectualității; trebuie să ne ferim deosebit de mult de încercările contrarevoluționarilor de a ponegri pe oamenii cinstiți. c) Tuturor reprezentanților intelectualității, mai mult sau mai puțin loiali, care ne pot fi folositori într-o măsură oarecare trebuie să le oferim o muncă corespunzătoare, să-i educăm în mod corespunzător, să-i facem să ne urmeze și, în cursul unei lupte îndelungate, să învingem treptat lipsurile lor, în așa fel ca ei să se pătrundă de spirit revoluționar și să se apropie de mase, să se împrietească cu membrii vechi de partid și cu cadrele conducătoare vechi, să se împrietească cu membrii de partid dintre muncitori și țărani. d) Pe acele cadre de conducere, în special unele cadre din armata regulată, care se opun participării intelectualității în muncă trebuie să le convingem ca ele să înțeleagă necesitatea atragerii intelectualității. În același timp trebuie să

stimulăm cadrele de conducere ieșite din rîndurile muncitorilor și țăranilor să învețe stăruitor și să-și ridice nivelul cultural, pentru ca, o dată cu apropierea intelectualității de masele muncitorești-țăărănești, cadrele de conducere din rîndurile muncitorilor și țăranilor să se transforme treptat în intelectuali. e) În regiunile de sub dominația gomindanistă și în regiunile ocupate de bandiții japonezi urmează să ne călăuzim în general după aceleași principii, dar la atragerea intelectualilor în partid trebuie să acordăm o atenție și mai mare gradului de loialitate a lor, pentru a asigura și mai mult invulnerabilitatea organizațiilor de partid. În ceea ce privește păturile largi ale intelectualității fără partid care simpatizează cu noi, trebuie să stabilim cu ele legătura cuvenită și să le organizăm în vederea participării la marea luptă pentru izgonirea cotropitorilor japonezi și pentru instaurarea democrației, în vederea participării la mișcarea de culturalizare și la munca frontului unic.

4. Toți membrii de partid trebuie să înțeleagă că politica justă față de intelectualitate este una din principalele condiții ale victoriei revoluției. Atitudinea nejustă față de intelectualitate, atitudine pe care organizațiile noastre de partid din multe localități și din multe unități militare au avut-o în perioada revoluției agrare, nu trebuie în nici un caz să mai aibă loc de acum înainte, dar și problema creării de către proletariat a unei intelectualități proprii nu poate fi nicidecum înfăptuită cu succes fără folosirea intelectualității care există deja în societate. Comitetul Central așteaptă ca toate comitetele de partid și toți membrii de partid să acorde acestei probleme o serioasă atenție.

REVOLUȚIA CHINEZĂ ȘI PARTIDUL COMUNIST CHINEZ *

(Decembrie 1939)

★ Lucrarea „Revoluția chineză și Partidul Comunist Chinez” constituie un material didactic scris de tovarășul Mao Tze-dun împreună cu un grup de tovarăși din Ianan în iarna anului 1939. Primul capitol — „Societatea chineză” — a fost pregătit de

acești tovarăși și apoi prelucrat de tovarășul Mao Tze-dun. Al doilea capitol — „Revoluția chineză“ — este scris personal de tovarășul Mao Tze-dun. Se prevedea și scrierea unui al treilea capitol — „Construcția de partid“ —, dar întrucât tovarășii însărcinați să scrie acest capitol nu l-au terminat, lucrarea a fost întreruptă. Totuși și cele două capitole existente, în special al doilea, au avut o foarte mare însemnătate educativă pentru Partidul Comunist Chinez și pentru poporul chinez. Concepțiile tovarășului Mao Tze-dun cu privire la noua democrație, exprimate în capitolul al doilea al acestei lucrări, au fost mult dezvoltate de el în lucrarea „Despre noua democrație“, scrisă în ianuarie 1940.

Capitolul I

SOȚIETATEA CHINEZĂ

1. POPORUL CHINEZ

China noastră este una din cele mai mari țări din lume. Teritoriul ei este aproape egal cu întregul teritoriu al Europei. Pe acest imens teritoriu se întind cîmpii roditoare, care ne dau îmbrăcăminte și hrană; se înșiră lanțuri mari și mici de munți străbătînd în lung și-n lat întreaga țară, munți pe care cresc pentru noi uriașe păduri și care ascund în adîncurile lor bogate zăcăminte de minereuri; numeroasele noastre fluvii și lacuri sînt prielnice navigației și irigației; litoralul mării, întinzîndu-se pe o mare lungime, ne permite să comunicăm cu popoarele de peste mări. Din timpuri străvechi strămoșii poporului nostru chinez au trăit, au muncit și și-au înmulțit neamul pe acest întins pămînt.

Granița de stat a Chinei este acum următoarea : la nord-est, nord-vest și parțial la vest, ea se mărginește cu Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste; la nord, cu Republica Populară Mongolă; la sud-vest și parțial la vest, cu Afganistanul, India, Butanul și Nepalul; la sud, cu Birmania și Vietnamul; la est, China se mărginește cu Coreea și are ca vecini Japonia și Filipinele. Această situație geografică a Chinei între celelalte țări creează pentru revoluția populară chineză condiții externe atît favorabile cît și nefavorabile. Favorabil ne

este că țara noastră se mărginește cu Uniunea Sovietică, iar toate statele imperialiste principale din Europa și America se află relativ departe de noi, și că multe din țările care ne înconjură sînt colonii sau semicolonii. Nefavorabil ne este însă că imperialismul japonez, folosindu-se de apropierea sa geografică de China, amenință permanent existența popoarelor Chinei, amenință revoluția populară chineză.

Populația țării noastre numără acum 450.000.000 de oameni, adică aproape un sfert din populația întregului glob pămîntesc. Peste 90 % din aceste 450.000.000 sînt chinezi (hani *). În afară de chinezi trăiesc în China încă cîteva zeci de minorități naționale diferite: mongoli, dungani, tibetani, uiguri, meao, ii, tuni, ciunțzia, coreeni și multe altele. Deși nivelul lor de dezvoltare culturală este diferit, fiecare din aceste naționalități are istoria ei îndelungată. China este o țară multinațională cu o populație foarte numeroasă.

În procesul lui de dezvoltare, poporul chinez (aici este vorba mai ales de istoria hanilor), ca și multe alte popoare din lume, a parcurs perioada de zeci de mii de ani a orînduirii comunității primitive fără clase. De la descompunerea comunității primitive și formarea claselor sociale au trecut pînă acum aproape patru mii de ani, în decursul cărora poporul chinez a parcurs epoca societății sclavagiste și cea a societății feudale. În procesul de dezvoltare a civilizației lui, poporul chinez a creat agricultura și producția meșteșugărească, vestită de mult prin nivelul său înalt, a dat naștere la numeroși mari gînditori, oameni de știință, inventatori,

* Hani (chinezește hanjen) — chinezi ca naționalitate, spre deosebire de alte naționalități și populații care trăiesc în China.

oameni politici și conducători de oști, scriitori, pictori, și a creat o mulțime de monumente de cultură. Încă foarte de mult a fost inventată în China busola¹, acum 1.800 de ani a fost inventat un mod de producere a hîrtiei², acum 1.300 de ani a fost inventată tipărirea de pe plăci de lemn³ și cu 800 de ani în urmă caracterele de tipar demontabile⁴. Chinezii au început să folosească și praful de pușcă⁵ înaintea europenilor. Prin urmare China este unul din statele lumii care posedă cea mai veche cultură. Istoria Chinei, dovedită prin opere scrise, numără aproape 4.000 de ani.

Poporul chinez este cunoscut întregii lumi nu numai prin dragostea lui de muncă și rezistența lui, ci și prin faptul că este un popor iubitor de libertate, care posedă bogate tradiții revoluționare. Istoria chinezilor (hanilor), de pildă, stă mărturie că poporul chinez nu a tolerat niciodată dominația forțelor întunecate și că de fiecare dată a realizat pe cale revoluționară răsturnarea unei asemenea stăpîniri sau înfăptuirea unor transformări. În decurs de milenii, istoria chinezilor este însemnată de sute de răscoale țărănești, mari și mici, îndreptate împotriva cruntei stăpîniri a moșierilor și aristocrației, și în majoritatea cazurilor înlocuirea dinastiilor a fost posibilă numai în urma răscoalelor țărănești. Nici un popor din China multinațională nu a vrut să se împace cu jugul străin, și ele toate s-au străduit întotdeauna să se elibereze de acest jug printr-o împotrivire activă. Ele admiteau unirea numai pe bază de egalitate, dar nu admiteau asuprirea unui popor de către altul. În cursul celor cîteva milenii ale istoriei sale, poporul chinez a dat numeroși eroi naționali și

conducători revoluționari. Așa dar poporul chinez este un popor care posedă și glorioase tradiții revoluționare și o minunată moștenire istorică.

2. VECHEA SOCIETATE FEUDALĂ

Deși China este un stat al unui mare popor, deși ea este un stat cu un imens teritoriu, cu o populație numeroasă, cu o istorie seculară, cu bogate tradiții revoluționare și cu o minunată moștenire istorică, totuși după trecerea de la orînduirea sclavagistă la cea feudală ea a intrat într-o îndelungată perioadă de dezvoltare economică, politică și culturală încetinită. Perioada de existență a acestei orînduiri feudale, care a început din timpul dinastiilor Ciou și Ţin, a durat aproximativ 3.000 de ani.

Orînduirea economică și politică a Chinei în epoca feudalismului se caracteriza prin următoarele trăsături mai importante :

1. În țară domnea economia naturală. Țăranii produceau pentru nevoile lor nu numai produsele agricole, ci și o mare parte din obiectele meșteșugărești. Producția gospodăriei țărănești, acaparată de moșieri și aristocrație ca arendă pentru pămînt, era și ea folosită mai ales pentru consumul personal, și nu pentru schimb. Deși în acel timp schimbul începuse să se dezvolte, totuși în economie, luată în întregul ei, el nu juca un rol hotărîtor.

2. Clasa conducătoare a societății feudale — moșierii, aristocrația și împăratul — stăpînea cea mai mare parte a pămîntului ; țăranii aveau foarte puțin pămînt sau nu aveau de loc. Țăranii lucrau cu propriile

lor unelte pe pământurile moșierilor, aristocrației și curții imperiale, dând acestor stăpîni ai pămîntului 40 %, 50 %, 60 %, 70 % și 80 % din recoltă, și chiar mai mult. Acești țărani erau, în fond, iobagi.

3. Moșierii, aristocrația și curtea imperială nu numai că trăiau din arenda stoarsă din munca țăranilor, ci prin statul lor moșieresc îi mai sileau să plătească biruri grele și să muncească gratuit pentru întreținerea unei enorme haite de funcționari de stat și a unei armate pe care le foloseau mai ales pentru reprimarea chiar a țăranilor.

4. Aparatul puterii care ocrotea acest sistem de exploatare feudală a fost statul feudal moșieresc. Dacă, în cursul unei anumite perioade care a precedat dinastia Țin, prinții independenți din statul feudal erau stăpîni atotputernici în feudele lor, după unificarea Chinei de către împăratul Și-huan din dinastia Țin s-a format un stat feudal absolutist cu o putere centralizată, cu toate că și în acest stat s-a menținut încă într-o oarecare măsură fărîmițarea feudală. În statul feudal împăratul avea putere nelimitată: el pune în localități slujbașii pentru ducerea treburilor militare, judecătorești, financiare, alimentare și altele și se sprijinea pe moșieri și șenși, ei fiind temelia întregului regim feudal.

În astfel de condiții de exploatare economică feudală și de jug politic și-a dus țărănimea chineză, în decursul multor veacuri, existența de robie amară, plină de lipsuri. Țăranii, încătușați de lanțurile feudale, nu dispuneau de libertate personală. Moșierul putea, după bunul lui plac, să-i ocărască, să-i lovească și chiar să-i ucidă. Țăranii erau lipsiți de orice drepturi politice. Pauperizarea extremă și rămînerea în urmă a țăranilor,

generate de crunta exploatare și asuprire moșierească, au fost principala cauză că în decursul citorva milenii societatea chineză a bătut pasul pe loc din punct de vedere economic și social.

Contradicția principală a societății feudale este contradicția dintre clasa țăranilor și clasa moșierilor.

Intr-o asemenea societate numai țăranimea și muncitorii meseriași sînt clasele principale care creează valori materiale și culturale.

Crunta exploatare economică a țăranimii și asuprirea ei politică de către moșieri au provocat nenumărate răscoale țăărănești, îndreptate împotriva stăpînirii moșierilor. Răscoalele lui Cen Șen, U Guan, Sian Iui, Liu Ban ⁶ din timpul dinastiei Țin; mișcările cunoscute sub denumirile Sinși, Pinlin, Cimei, Tunma ⁷, Huanțzin ⁸, din timpul dinastiei Han; răscoalele de sub conducerea lui Li Mi și Dou Țzian-de ⁹ din timpul dinastiei Sui; răscoalele lui Van Sian-ci și Huan Ceao ¹⁰ din timpul dinastiei Tan; mișcarea în frunte cu Sun Țzian și Fan La ¹¹ din timpul dinastiei Sun; răscoala lui Ciu Iuan-cian ¹² din timpul dinastiei Iuan, a lui Li Țzî-cen ¹³ din timpul dinastiei Min; în sfîrșit, războiul taipinilor ¹⁴ din timpul dinastiei Țin, — toate aceste răscoale mari și mici, în total în număr de cîteva sute, au fost mișcări țăărănești de protest, războaie țăărănești revoluționare. În întreaga istorie mondială au fost puține răscoale și războaie țăărănești de asemenea proporții mari ca cele desfășurate în China. În societatea feudală chineză, tocmai această luptă de clasă a țăranimii, tocmai aceste răscoale și războaie țăărănești au fost adevăratele forțe motrice ale dezvoltării istorice.

Rezultatul fiecărei răscoale țărănești mai mari sau mai mici, al fiecărui război țărănesc mai mare sau mai mic a fost o lovitură dată stăpînirii feudale existente atunci, iar aceasta a dat la rîndul său un impuls mai mult sau mai puțin puternic dezvoltării forțelor de producție ale societății. Totuși, dat fiind că în timpul acela lipseau încă noile forțe de producție și noile relații de producție, lipseau noile forțe de clasă, lipseau partidele politice înaintate, aceste răscoale țărănești și războaie țărănești nu au putut avea acea conducere justă pe care o înfăptuiesc acum proletariatul și partidul comunist. Din aceste cauze revoluțiile țărănești din timpurile acelea s-au terminat întotdeauna printr-o înfrîngere și au fost invariabil folosite, atît în procesul desfășurării lor cît și după terminarea lor, de către moșieri și aristocrație ca instrument pentru răsturnarea unei dinastii și înscăunarea alteia. Astfel, deși de fiecare dată după încetarea luptei revoluționare largi a țărănimii se observa în societate un oarecare progres, totuși în fond se mențineau relațiile economice feudale și orînduirea politică feudală.

Situația s-a schimbat numai în ultimul secol.

3. SOCIETATEA COLONIALĂ, SEMICOLONIALĂ ȘI SEMIFEUDALĂ CONTEMPORANĂ

S-a spus mai sus că în decursul celor 3.000 de ani trecuți societatea chineză a fost o societate feudală. Dar actuala societate din China este ea oare încă în întregime feudală? Nu, China a suferit schimbări. După războiul opiului din 1840 ea s-a transformat treptat într-o țară semicolonială și semifeudală. După evenimintele de la 18 septembrie 1931, cînd imperialismul

japonez a săvârșit invazia armată în China, societatea chineză a suferit noi schimbări, transformându-se într-o societate colonială, semicolonială și semifeudală. Vom arăta mai jos cum s-au petrecut aceste schimbări.

După cum s-a arătat la punctul 2, societatea feudală a existat în China timp de aproximativ 3.000 de ani. În această societate au avut loc schimbări profunde abia la mijlocul secolului al XIX-lea, în urma invaziei capitalului străin.

În economia de mărfuri care se dezvolta în sînul societății feudale chineze se și născuseră primii germeni ai capitalismului. De aceea China s-ar fi transformat treptat și fără influența capitalismului străin într-o țară capitalistă. Invazia capitalismului străin a grăbit acest proces. Pătrunderea capitalismului străin a jucat un foarte mare rol în descompunerea orînduirii social-economice care exista în China : pe de o parte ea a subminat bazele economiei naturale, a distrus industria meșteșugărească la orașe și meșteșugul casnic al țăranilor, iar pe de altă parte a contribuit la dezvoltarea economiei de mărfuri la oraș și sat.

Toate acestea au dus nu numai la descompunerea bazelor economiei feudale din China, dar au creat și anumite condiții și posibilități obiective pentru dezvoltarea producției capitaliste. Descompunerea economiei naturale a creat pentru capitalism o piață de desfacere a mărfurilor, iar ruinarea unor uriașe mase de țărani și meseriași a creat pentru el o piață a forței de muncă.

Și într-adevăr, sub influența capitalismului străin și ca urmare a unei oarecare descompuneri a orînduirii economice feudale, o parte din negustorime, moșierime și burocrăție a început încă în cea de-a doua jumătate

a secolului al XIX-lea, cu 60 de ani în urmă, să investească capitaluri în industria de tip nou. La sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul secolului al XX-lea, adică cu 40 de ani în urmă, capitalismul național chinez făcuse primul pas în dezvoltarea lui. Cu 20 de ani în urmă, în perioada primului război imperialist mondial, datorită faptului că statele imperialiste din Europa și din America, ocupate cu războiul, au slăbit temporar presiunea lor asupra Chinei, industria națională chineză, în special cea textilă și morăritul, a făcut încă un pas înainte.

Procesul apariției și dezvoltării capitalismului național în China a fost în același timp și un proces de apariție și dezvoltare a burgheziei și a proletariatului. Dacă din rîndurile negustorimii, moșierimii și birocrației a ieșit burghezia chineză, apoi din rîndurile țărănimii și muncitorilor meseriași a ieșit proletariatul chinez. Burghezia chineză și proletariatul chinez ca clase sociale distincte sînt clase noi, care nu au existat înainte în istoria Chinei. Ele au ieșit din sînul societății feudale și s-au constituit în clase sociale noi. Acestea sînt două clase strîns legate una de alta și totodată antagoniste. Sînt gemeni născuți de vechea societate (feudală) din China. Dar procesul apariției și dezvoltării proletariatului chinez a mers împreună nu numai cu apariția și dezvoltarea burgheziei naționale chineze, ci și cu crearea și exploatarea de către imperialiștii străini a unor întreprinderi proprii în China. De aceea o însemnată parte a proletariatului chinez este mai veche și cu mai multă experiență decît burghezia chineză; de aceea forța lui socială este mai mare și baza socială mai largă.

Totuși schimbările descrise mai sus, adică apariția și dezvoltarea capitalismului, au constituit numai o latură a schimbărilor care s-au petrecut de la pătrunderea imperialismului în China. A mai fost și o altă latură, care exista alături de schimbările arătate și care împiedica aceste schimbări, și anume: imperialismul, înțelegându-se cu forțele feudale, înăbușea dezvoltarea capitalismului chinez.

Țelul pătrunderii puterilor imperialiste în China nu era de loc transformarea Chinei feudale într-o țară capitalistă. Puterile imperialiste urmăreau tocmai țelul contrar: transformarea Chinei într-o semicolonie și colonie a lor.

Pentru atingerea acestui țel, puterile imperialiste au întrebuințat și continuă să întrebuințeze față de China următorul fel de metode de asuprire militară, politică, economică și culturală, cu ajutorul cărora ele au și transformat-o treptat într-o semicolonie și colonie.

1. Ele au dus împotriva Chinei de repetate ori războaie agresive, ca, de pildă, războiul opiului în 1840, război urzit de Anglia, războiul din 1857 pe care l-au dus trupele unite ale Angliei și Franței, războiul chino-francez din 1884¹⁵, războiul chino-japonez din 1894, războiul pe care l-au dus forțele unite a 8 puteri în 1900. În urma înfrîngerilor militare pe care le-au pricinuit Chinei, puterile imperialiste au cucerit nu numai numeroase state așezate în jurul Chinei și care înainte se aflau sub protecția ei, dar au și răpit sau „au luat în arendă” de la China părți din teritoriul țării. De pildă: Japonia a cucerit insula Taivan, insulele Penhu* și „a luat în arendă” Port-Arthurul; Anglia a cucerit

* Insulele Pescadore.

Honkongul; Franța „a luat în arendă“ Guanciouvan. Pe lângă cotoșirea teritoriilor, imperialiștii au forțat China să plătească enorme despăgubiri de război. China — acest imens imperiu feudal — a primit lovituri foarte grele.

2. Puterile imperialiste au silit China să încheie numeroase tratate bazate pe inegalitate de drepturi. Potrivit acestor tratate, imperialiștii și-au asumat dreptul de a ține în China forțe maritime militare și trupe terestre, dreptul de jurisdicție consulară¹⁶, și au împărțit întreaga Chină în sfere de influență ale statelor imperialiste¹⁷.

3. Pe baza tratatelor bazate pe inegalitate de drepturi, puterile imperialiste au pus sub controlul lor toate porturile comerciale importante ale Chinei și au transformat în concesiuni¹⁸, care se află sub administrația lor directă, o parte din teritoriul numeroaselor porturi comerciale. Ele au acaparat vămile și comerțul exterior al Chinei, au acaparat căile de comunicație (maritime, terestre, fluviale și aeriene). Astfel ele au căpătat posibilitatea de a desface în China mărfurile lor în cantități enorme, transformând China într-o piață de desfacere a produselor lor industriale și subordonând în același timp nevoilor lor producția agricolă a Chinei.

4. Pe lângă aceasta, puterile imperialiste au deschis în China numeroase întreprinderi de industrie ușoară și grea pentru a folosi pe loc materiile prime chineze și mîna de lucru ieftină și pentru a exercita prin aceasta o presiune economică directă asupra industriei naționale chineze, frînînd direct dezvoltarea forțelor de producție din China.

5. Acordînd împrumuturi guvernului chinez și înființînd în China bănci, puterile imperialiste au monopolizat circulația banilor și finanțele Chinei. În felul acesta ele nu numai că au sugrumat capitalul național chinez, făcînd concurență mărfurilor chineze, dar i-au pus Chinei mîna în gît și în privința circulației banilor și a finanțelor.

6. Pentru a-și ușura exploatarea maselor largi de țărani și a altor pături ale poporului chinez, puterile imperialiste au împletit o rețea deasă de exploatare compradoră și cămătărească-negustorească, cu care au împinzit întreaga Chină, începînd cu porturile comerciale și terminînd cu fundurile de provincie înapoiate; au crescut burghezia compradoră și cea cămătărească-negustorească, aflată în slujba lor.

7. Pe lîngă burghezia compradoră, imperialismul a transformat într-un sprijin al stăpînirii sale în China și clasa feudalilor-moșieri; „...el se unește în primul rînd cu păturile stăpînitoare ale orînduirii sociale de mai înainte — cu feodalii și burghezia cămătărească-negustorească, împotriva majorității poporului. Pretutindeni imperialismul se străduiește să mențină și să eternizeze toate acele forme de exploatare precapitaliste (în special la sate), care constituie baza de existență a aliaților lui reacționari“¹⁹.

„...Imperialismul din China, cu întreaga lui putere financiară și militară, este forța care sprijină, însuflețește, cultivă și conservă rămășițele feudale, cu întreaga lor suprastructură birocrato-militaristă“²⁰.

8. Puterile imperialiste au aprovizionat guvernele reacționare din China cu imense cantități de armament și au trimis în China mari grupuri de consilieri militari

pentru organizarea războaielor interne între militariștii chinezi și pentru sugrumarea poporului chinez.

9. Pe lângă toate aceste măsuri, puterile imperialiste nu au uitat nici prostirea spirituală a poporului chinez. În această direcție este îndreptată politica lor agresivă în domeniul culturii. Această politică agresivă este dusă prin activitatea misionarilor, prin înființarea de spitale, instituții de învățământ, editarea de ziare, atragerea tineretului chinez în instituțiile de învățământ de peste hotare. Toate acestea se fac pentru a crea cadre de intelectuali supuși imperialiștilor și pentru a prosti păturile largi ale poporului chinez.

10. După 18 septembrie 1931, în urma ofensivei largi a imperialismului japonez, o parte însemnată a teritoriului Chinei, care și devenise semicolonie, s-a transformat în colonie japoneză.

Toate acestea, constituind cealaltă latură a schimbărilor petrecute după invazia imperialismului în China, dau tabloul sîngeros al transformării Chinei feudale într-o Chină semifeudală, semicolonială și colonială.

Astfel vedem că, pe de o parte, invazia puterilor imperialiste în China a contribuit la descompunerea societății feudale chineze, a contribuit la dezvoltarea în China a elementelor capitalismului și a dus la transformarea societății feudale într-una semifeudală. Pe de altă parte însă, stabilindu-și în China stăpînirea lor cruntă, puterile imperialiste au transformat China independentă într-o țară semicolonială și colonială.

Rezumînd cele de mai sus referitoare la cele două laturi ale schimbărilor petrecute în China, trebuie să spunem că această societate colonială, semicolonială și

semifeudală din China are următoarele trăsături caracteristice.

1. Baza economiei naturale a epocii feudale a fost distrusă. Totuși baza exploatării feudale — exploatarea țăranilor de către moșieri — nu numai că se menține ca și înainte, dar, împletită cu exploatarea compradoră și cămătărească, ocupă în viața economică a Chinei poziții vădit dominante.

2. Capitalismul național a căpătat o oarecare dezvoltare și a început să joace un rol destul de însemnat în viața politică și culturală a Chinei. Totuși el nu s-a transformat în formațiunea economică-socială principală a Chinei; el este foarte slab, majoritatea reprezentanților lui este legată într-o măsură oarecare cu imperialismul străin și cu feudalismul din țară.

3. Puterea absolută a împăratului și a aristocrației a fost doborâtă. Dar locul ei l-a luat la început stăpânirea clasei moșierilor, reprezentată prin militariști și birocrați, apoi dictatura blocului moșierilor și marii burghezii, iar în regiunile ocupate stăpânește imperialismul japonez și marionetele lui.

4. Imperialismul ține în mâinile lui nu numai posturile de comandă ale vieții financiare și economice a Chinei, ci și aparatul de stat și aparatul militar al țării. În regiunile ocupate ale Chinei, imperialismul japonez este stăpînul absolut.

5. Din pricina stăpînirii și a semistăpînirii în China a unui șir întreg de state imperialiste, a lipsei efective de închegare în care s-a aflat China un timp îndelungat și, în sfîrșit, datorită vastității teritoriului ei, dezvoltarea economică, politică și culturală a Chinei este extrem de inegală.

6. Sub jugul dublu al imperialismului și feudalismului, și îndeosebi în urma largii ofensive a imperialismului japonez, masele populare din China, în primul rând țărani, se pauperizează, se ruinează tot mai mult pe zi ce trece, duc o existență de foame, sînt lipsiți de drepturi. Rar mai pot fi întîlnite undeva în lume o mizerie și o lipsă de drepturi a poporului ca în China.

Acestea sînt trăsăturile caracteristice ale societății coloniale, semicoloniale și semif feudale din China.

Această situație s-a format mai ales sub influența puterii imperialismului japonez, a imperialismului altor state și a împlinirii imperialismului străin cu feudalismul chinez.

Contradicția dintre imperialism și poporul chinez și aceea dintre feudalism și masele populare sînt în perioada actuală principalele contradicții ale societății chineze. Există, desigur, și altele, de pildă contradicția dintre burghezie și proletariat, contradicțiile interne în rîndurile claselor stăpînitoare reacționare. Dar, dintre toate, principala contradicție este aceea dintre imperialism și poporul chinez. Lupta dintre aceste contradicții și ascuțirea lor dă naștere inevitabil mișcării revoluționare, care se dezvoltă zi de zi. Marea revoluție chineză din timpurile noi și cele mai noi a apărut și se dezvoltă acum pe baza acestor contradicții fundamentale.

Capitolul II

REVOLUȚIA CHINEZĂ

1. MIȘCAREA REVOLUȚIONARĂ DIN ULTIMUL SECOL

Istoria transformării Chinei de către imperialism, în cărdășie cu feudalismul chinez, într-o țară semicolonială și colonială este în același timp istoria luptei poporului chinez împotriva imperialismului și lacheilor lui. Războiul opiului, războiul taipinilor, războiul chino-francez, războiul chino-japonez, mișcarea pentru reforme din 1898, răscoala boxerilor, revoluția din 1911, „mișcarea de la 4 mai“, „mișcarea de la 30 mai“, Campania din nord, războiul agrar revoluționar și, în sfârșit, războiul actual împotriva cotropitorilor japonezi, — toate acestea dovedesc spiritul neînduplecat de împotrivire al poporului chinez, care nu vrea să se supună imperialismului și lacheilor lui.

Datorită luptei statornice, tot mai îndrjite, eroice a poporului chinez în decursul ultimului veac, imperialismul nu a reușit să înrobească pînă acum China și nu va reuși s-o înrobească niciodată.

Cu toate că imperialismul japonez își încordează acum toate puterile, ducînd o largă ofensivă împotriva Chinei, cu toate că mulți reprezentanți ai moșierimii și ai marii burghezii, de felul vanțzinveilor fățiși și ascunși, au și capitulat sau se pregătesc să capituleze în fața dușmanului, eroicul popor chinez va continua neclintit lupta sa. Pentru nimic în lume el nu va înceta această luptă atîta timp cît nu va alunga imperialismul japonez din China, atîta timp cît nu va obține eliberarea deplină a țării sale.

De la războiul opiului din 1840, istoria luptei revoluționare naționale a poporului chinez numără exact 100 de ani; chiar de la revoluția din 1911 au trecut deja 30 de ani. Acest proces revoluționar nu este încă terminat; în rezolvarea problemelor revoluției nu s-au obținut încă rezultate simțitoare; trebuie ca întregul popor chinez și în primul rând Partidul Comunist Chinez să-și ia sarcina de răspundere de a duce lupta pînă la capăt.

Dar împotriva cui este, la urma urmei, îndreptată această revoluție? Care sînt sarcinile acestei revoluții? Care sînt forțele ei motrice? Care este caracterul ei? Care sînt perspectivele acestei revoluții?

Acestea sînt problemele pe care le vom lămuri mai jos.

2. ÎMPOTRIVA CUI ESTE ÎNDREPTATĂ REVOLUȚIA CHINEZĂ ?

Din analiza făcută mai sus (capitolul I, punctul 3) știm că societatea chineză contemporană este, prin caracterul ei, o societate colonială, semicolonială și semifeudală. Numai înțelegînd caracterul societății chineze se poate înțelege împotriva cui este îndreptată revoluția chineză, se pot înțelege sarcinile, forțele motrice, caracterul, perspectivele revoluției chineze și căile transformării ei viitoare. De aceea a înțelege caracterul societății chineze, adică a înțelege particularitățile naționale ale Chinei, înseamnă a înțelege temelia temeliilor tuturor problemelor revoluției.

Dacă societatea chineză contemporană este prin caracterul ei colonială, semicolonială și semifeudală, atunci

împotriva cui este în fond îndreptată revoluția chineză în etapa actuală, cine este dușmanul ei principal.

Se înțelege că imperialismul și feudalismul, adică burghezia statelor imperialiste și clasa moșierilor din China, deoarece în China de azi tocmai aceștia sînt forța principală care asuprește societatea și frînează dezvoltarea ei, — imperialismul și feudalismul s-au înțeles în scopul asupririi poporului chinez; și întrucît jugul național al imperialismului este jugul cel mai greu, imperialismul este primul și cel mai aprig dușman al poporului chinez.

De cînd imperialiștii japonezi au săvîrșit invazia armată în China, dușmanii principali ai revoluției chineze sînt imperialismul japonez, toți trădătorii națiunii și reacționarii, care s-au înțeles cu japonezii și au capitulat fățiș sau se pregătesc să capituleze.

De fapt burghezia chineză suferă și ea de pe urma jugului imperialist. Ea a fost și conducătoarea luptei revoluționare, a jucat un rol conducător, principal în revoluție, de exemplu în timpul revoluției din 1911; a fost și participantă la lupta revoluționară, ca, de pildă, în timpul Campaniei din nord; participă și în războiul actual împotriva cotropitorilor japonezi. Totuși vîrfurile acestei burghezii, adică pătura ei a cărei reprezentantă este clica reacționară a gomindanului, au colaborat cu imperialismul timp îndelungat — din 1927 pînă în 1937 — și, încheind o alianță reacționară cu clasa moșierilor, au trădat pe prietenii lor care îi sprijineau — partidul comunist, proletariatul, țărănimea și alte pături ale micii burghezii —, au trădat revoluția chineză și au dus-o la înfrîngere. De aceea în acea perioadă poporul revoluționar și partidul revoluționar (partidul comunist) nu au

putut să nu considere și aceste elemente ale burgheziei ca pe unii dintre dușmanii împotriva cărora este îndreptată revoluția. În războiul împotriva cotropitorilor japonezi, o parte din marea moșierime și din marea burghezie, al cărei reprezentant este Van Tzin-vei, a și trădat, s-a și transformat în trădători ai națiunii. De aceea poporul, care luptă împotriva cotropitorilor japonezi, nu poate să nu considere și aceste elemente ale mării burghezii, care au trădat interesele naționale, ca pe unii dintre dușmanii împotriva cărora este îndreptată revoluția.

Prin urmare, vedem că dușmanii revoluției chineze sînt din cale-afară de puternici. Dușmani ai revoluției chineze sînt nu numai imperialismul puternic, dar și forțele feudale puternice, iar în anumite perioade și clica reacționară a burgheziei, care se înțelege cu imperialismul și cu forțele feudale pentru lupta comună împotriva poporului. De aceea ar fi nejust să subapreciem puterea dușmanilor poporului chinez revoluționar.

Ciocnirea cu un astfel de dușman a determinat caracterul înverșunat și de durată al revoluției chineze, căci dușmanul nostru fiind extraordinar de puternic este nevoie de timp îndelungat pentru strîngerea, călirea forțelor revoluției și transformarea lor într-o putere în stare să cîștige victoria definitivă asupra dușmanului. Tocmai pentru că dușmanul înăbușă revoluția chineză cu o extraordinară cruzime, forțele revoluției nu vor putea să-și mențină trainic pozițiile și să ocupe pozițiile dușmanului dacă nu vor fi perseverente și nu-și vor dezvolta această calitate. De aceea este nejust să se considere că forțele revoluției chineze se pot crea cît ai clipi din ochi și că

lupta revoluționară din China se poate imediat termina prin victorie.

Ciocnirea cu un astfel de dușman a determinat și metoda principală a revoluției chineze, forma ei principală neputînd fi lupta pașnică, ci neapărat lupta armată, căci dușmanii noștri nu-i dau poporului chinez posibilitatea să acționeze cu mijloace pașnice, poporul chinez fiind lipsit de toate drepturile și libertățile politice. I. V. Stalin spune: „În China, revoluția armată luptă împotriva contrarevoluției armate. Aceasta este una din particularitățile și unul din avantajele revoluției chineze”²¹. Aceasta este absolut adevărat. De aceea este nejust să fie subapreciată lupta armată, să fie subapreciat războiul revoluționar, să fie subapreciat războiul de partizani, să fie subapreciată munca în armată.

Ciocnirea cu un astfel de dușman a ridicat și problema bazei de sprijin a revoluției, căci imperialismul și aliații lui reacționari din China, care dispun de o mare putere, se stabilesc de regulă pentru mult timp în orașele centrale ale țării; de aceea luptătorii revoluției — dacă ei nu vor să meargă la compromis cu imperialismul și cu lacheii lui, ci vor să continue cu fermitate lupta, dacă vor să pregătească, să acumuleze și să călească forțele lor, iar cînd aceste forțe sînt insuficiente să evite lupta decisivă cu dușmanul puternic — trebuie să transforme satul înapoiat într-o bază de sprijin puternică înaintată, într-un bastion militar, politic, economic și cultural puternic al revoluției, ca sprijinindu-se pe el să ducă lupta împotriva dușmanului de moarte, care folosește orașele pentru ofensiva împotriva regiunilor sătești, și într-o luptă de durată să cucerească pas cu pas victoria revoluției în întreaga Chină.

În aceste condiții dezvoltarea economică inegală a Chinei (lipsa unei economii capitaliste unitare), marea întindere a teritoriului ei (forțele revoluției dispun de posibilități de manevrare), lipsa unității și abundența a tot felul de contradicții în lagărul contrarevoluției chineze, conducerea de către partidul proletariatului, partidul comunist, a luptei țăranilor, care reprezintă armata de bază a revoluției din China, — toate acestea creează pe de o parte posibilitatea victoriei revoluției chineze la început la sate, iar pe de altă parte determină dezvoltarea inegală a revoluției și fac ca lupta pentru victoria deplină a revoluției să fie de durată și grea. De aici rezultă că lupta revoluționară de durată care se duce la sate — această bază de sprijin a revoluției — este în fond un război țăranesc de partizani, condus de Partidul Comunist Chinez. De aceea este nejust să fie nesocotită necesitatea folosirii satelor drept baze de sprijin ale revoluției, să fie nesocotită necesitatea muncii stăruitoare cu țăranimea, să fie nesocotit războiul de partizani.

Dar punerea pe primul plan a luptei armate nu înseamnă de loc că se poate renunța la celelalte forme de luptă. Dimpotrivă, fără îmbinarea cu diferite alte forme de luptă, lupta armată nu poate să ducă la victorie. Punerea pe primul plan a muncii în bazele de sprijin de la sate nu înseamnă de loc că se poate neglija munca la orașe și în vastele regiuni sătești care se află încă sub stăpânirea dușmanului. Dimpotrivă, fără munca la orașe și în regiunile sătești care se află încă sub stăpânirea dușmanului, bazele de sprijin de la sate vor fi izolate și revoluția va fi înfrântă. Mai trebuie știut că scopul final al revoluției constă în cucerirea orașelor — bazele prin-

cipale ale dușmanului —, iar fără o muncă intensă la orașe acest țel nu poate fi atins.

De aici rezultă că nu se poate obține victoria revoluției atît la sate cît și la orașe fără a înfrînge arma principală de luptă a dușmanului împotriva poporului — armata dușmană. De aceea, în afară de nimicirea trupelor dușmane pe cîmpurile de bătălie, o mare însemnătate capătă și munca de descompunere a armatei dușmanului.

De aici mai rezultă că în orașele și satele ocupate de mult de dușman, scufundate în bezna reacțiunii, Partidul Comunist Chinez nu trebuie să urmeze, în munca sa propagandistică și organizatorică, linia unor acțiuni nechibzuite, aventuriste, ci trebuie să-și acopere cu grijă cadrele sale cele mai bune și să acumuleze forțe, așteptînd momentul favorabil pentru ofensivă. În aceste regiuni tactica organizațiilor de partid care conduc lupta poporului împotriva dușmanului trebuie să constea în folosirea tuturor posibilităților de muncă deschisă, legală, în cadrul admis de legile, ordinele și tradițiile sociale existente. Numai echitatea, chibzuința și fermitatea pot să asigure succesul; trebuie să întărim pas cu pas fiecare poziție cîștigată; dacă acționăm la întîmplare, neîntîlnind seama de nimic, atunci nu vom reuși.

3. SARCINILE REVOLUȚIEI CHINEZE

Dacă în etapa actuală dușmanii principali ai revoluției chineze sînt imperialismul și clasa moșierilor feudali, atunci care sînt sarcinile revoluției în această etapă?

Nu încapă nici o îndoială că sarcina ei principală este de a-i bate pe amîndoi acești dușmani. Pe de o

parte sarcina constă în înlăptuirea revoluției naționale, îndreptată spre doborîrea jugului imperialismului străin, iar pe de altă parte în înlăptuirea revoluției democratice, îndreptată spre doborîrea jugului moșierilor feudali dinăuntrul țării, cea mai importantă dintre aceste două sarcini fiind revoluția națională, îndreptată spre doborîrea imperialismului.

Aceste două mari sarcini ale revoluției chineze sînt strîns legate între ele. Dacă nu doborîm stăpînirea imperialismului, atunci nu putem nimici nici stăpînirea clasei moșierilor feudali, căci imperialismul este forța principală care o susține. Iar dacă nu vom ajuta țărănimea să doboare clasa moșierilor feudali, atunci nu vom reuși să creăm o armată puternică a revoluției chineze și să doborîm stăpînirea imperialismului, căci clasa moșierilor feudali este baza socială principală a stăpînirii imperialiste în China, iar țărănimea este armata principală a revoluției chineze. Prin urmare aceste două sarcini principale — revoluția națională și revoluția democratică —, deosebindu-se una de alta, formează în același timp o unitate.

Sarcina revoluției naționale din China este astăzi mai ales lupta împotriva imperialismului japonez care a copleșit pămîntul chinez, iar sarcinile revoluției democratice trebuie să fie îndeplinite în vederea cuceririi victoriei în război. Sarcinile ambelor revoluții s-au contopit într-una singură. Este nejust să se considere că revoluția națională și revoluția democratică formează două etape strict delimitate ale revoluției.

4. FORȚELE MOTRICE ALE REVOLUȚIEI CHINEZE

Care sînt deci forțele motrice ale revoluției chineze în lumina analizei și a definirii — făcută mai sus — a caracterului societății chineze în etapa actuală, a dușmanilor împotriva cărora este îndreptată revoluția chineză și a sarcinilor revoluției?

Dacă societatea chineză este o societate colonială, semicolonială și semifeudală, dacă revoluția chineză este îndreptată mai ales împotriva stăpînirii imperialismului străin și a feudalismului chinez, dacă sarcina revoluției chineze este răsturnarea ambelor acestor categorii de asupritori, atunci care clase și pături din toate clasele și păturile societății chineze pot să reprezinte forța care se opune imperialismului și feudalismului? La aceasta se și reduce problema forțelor motrice ale revoluției chineze în etapa actuală. Numai pricepînd problema forțelor motrice ale revoluției chineze se poate rezolva just problema liniei tactice principale a revoluției.

Ce fel de clase există în societatea chineză contemporană? Există clasa moșierilor, există burghezia. Păturile superioare ale clasei moșierilor și ale burgheziei formează vîrfurile stăpînitoare ale societății chineze. Paralel cu ele există proletariatul și țărăimea; există și diferite categorii ale micii burghezii, în afară de țărăime. Ultimele trei clase mai sînt încă clase supuse pe aproape întregul vast teritoriu al Chinei de azi.

Atitudinea fiecăreia din aceste clase față de revoluția chineză și poziția lor în revoluție e determinată în întregime de situația lor social-economică. De aceea caracterul relațiilor social-economice determină nu nu

mai împotriva căror dușmani este îndreptată revoluția și sarcinile revoluției, dar și forțele ei motrice.

Să ne oprim asupra caracterului diferitelor clase ale societății chineze.

Moșierimea

Clasa moșierilor este baza socială principală a dominației imperialismului în China, clasă care, folosind orînduielile feudale, exploatează și asuprește țărănimea, clasă care frînează progresul politic, economic și cultural al societății chineze și care nu joacă nici un fel de rol progresist.

De aceea moșierii ca clasă sînt dușmani ai revoluției, iar nu o forță motrice a ei.

În războiul împotriva cîmpitorilor japonezi, o parte a marilor moșieri, urmînd o parte a marii burghezii (pe capitularzi), a capitulat în fața bandiților japonezi și s-a transformat în trădători ai națiunii. O altă parte a marilor moșieri, urmînd o altă parte a marii burghezii (oamenii obtuși), deși este încă în lăgărul războiului împotriva cîmpitorilor, totuși manifestă de asemenea o nestatornicie extremă. Însă mulți șenși înaintați, proveniți din rîndurile moșierilor mijlocii și mici, adică moșierii îmburgheziți într-o oarecare măsură, mai participă activ la lupta împotriva cîmpitorilor japonezi, și cu aceștia noi trebuie să ne unim încă pentru a lupta în comun.

Burghezia

Burghezia se împarte în marea burghezie compradoră și burghezia națională.

Marea burghezie compradoră este clasa care se află în slujba directă a capitaliștilor din țările imperialiste și este crescută de ei ; ea este legată cu mii de fire de forțele feudale de la sate. De aceea în istoria revoluției chineze marea burghezie compradoră nu a fost niciodată forța motrice a revoluției, ci a fost întotdeauna dușmanul împotriva căruia era îndreptată revoluția.

Totuși, dat fiind că diferitele grupuri ale marii burghezii compradore din China depind de imperialiștii din țări diferite, în perioadele ascuțirii bruște a contradicțiilor dintre statele imperialiste, în perioadele când revoluția este îndreptată mai ales împotriva imperialismului unei anumite țări, burghezia compradoră, legată de sistemele altor state imperialiste, poate de asemenea, într-o oarecare măsură și pentru anumite perioade, să adere la frontul antiimperialist care se formează în astfel de momente. Dar îndată ce stăpînii acestei burghezii compradore încep lupta împotriva revoluției chineze, această burghezie se ridică și ea imediat împotriva revoluției.

În războiul împotriva cotropitorilor japonezi, marea burghezie projaponeză (capitularzii) a și capitulat sau se pregătește să capituleze. Marea burghezie cu orientare americană și europeană (oamenii obtuzi), deși este încă în lagărul luptei împotriva cotropitorilor japonezi, manifestă însă o extraordinară nestatornicie. Ea este cu două fețe: ea luptă și împotriva cotropito-

rilor japonezi și împotriva comuniștilor. Politica noastră față de marea burghezie capitulardă este următoarea : noi o considerăm ca pe un dușman și o lovim cu hotărâre. În ceea ce privește oamenii obtuzi din mijlocul marii burghezii, față de ei se aplică politica revoluționară cu caracter dublu, adică pe de o parte ne unim cu ei, deoarece ei luptă încă împotriva cotropitorilor japonezi și trebuie să profităm de pe urma contradicțiilor dintre ei și imperialismul japonez, iar pe de altă parte ducem o luptă hotărâtă împotriva lor, deoarece ei duc o politică represivă anticomunistă, antipopulară, ceea ce duce la subminarea cauzei războiului împotriva cotropitorilor și la subminarea unității. Dacă nu am lupta împotriva lor, aceasta ar dăuna cauzei războiului împotriva cotropitorilor japonezi, cauzei unității.

Burghezia națională are o dublă natură.

Pe de o parte, burghezia națională suferă jugul imperialismului și este încătușată de lanțurile feudalismului, și din această cauză între ea, pe de o parte, și imperialism și feudalism, pe de altă parte, există contradicții. În acest sens burghezia națională este una din forțele revoluției. În istoria revoluției chineze burghezia națională a desfășurat în trecut o anumită activitate în lupta împotriva imperialismului și guvernelor militarist-birocratice.

Dar, pe de altă parte, din cauza slăbiciunii economice și politice a burgheziei naționale și pentru că nu a rupt nicidecum complet legăturile economice cu imperialismul și feudalismul, ea nu are suficient curaj de a duce pînă la capăt lupta împotriva imperialismului și feudalismului. Această situație devine deosebit de

evidentă în perioadele cînd se ridică puternicele forțe revoluționare ale maselor populare.

Datorită acestei duble naturi, burghezia națională poate în anumite perioade și într-o anumită măsură să participe la revoluție împotriva imperialismului, împotriva guvernelor militarist-birocratice, poate să devină una din forțele revoluției. Dar în alte perioade există pericolul ca ea, tirîndu-se după marea burghezie compradoră, să se transforme într-un pârtaș al contra-revoluției.

Burghezia națională din China este în general o burghezie mijlocie. Deși în perioada dintre 1927 și 1931 (pînă la evenimentele de la 18 septembrie 1931) ea, urmînd pe marii moșieri și marea burghezie, a luptat împotriva revoluției, totuși în fond nu a avut puterea și mîinile îi erau legate de către politica reacționară a marilor moșieri și a marii burghezii care erau la putere. În războiul împotriva cotropitorilor japonezi, burghezia națională se deosebește prin poziția ei nu numai de grupul capitular al marilor moșieri și al marii burghezii, dar și de oamenii obtuși din rîndurile marii burghezii, și pînă în momentul de față ea este, ca și înainte, aliatul nostru relativ de nădejde. De aceea față de burghezia națională trebuie să ducem neapărat o politică prudentă.

Diferitele categorii ale micii burghezii în afară de țărănime

Mica burghezie cuprinde, în afară de țărănime, păturile largi ale intelectualității, ale micilor negustori, ale meseriașilor și liber-profesioniștii.

Situația tuturor acestor categorii ne amintește situația țăranilor mijlocași. Suferind jugul imperialismului, feudalismului și al marii burghezii, ei toți se ruinează zi de zi tot mai mult și merg la fund.

De aceea mica burghezie este una din forțele motrice ale revoluției, un aliat de nădejde al proletariatului. Mica burghezie poate și ea să-și obțină eliberarea numai sub conducerea proletariatului.

Să analizăm acum diferitele categorii ale micii burghezii în afară de țăranime.

a) Intelectualitatea și tineretul studios. Intelectualitatea și tineretul studios nu constituie o clasă sau o pătură cu caracter de clasă. Totuși, după proveniența socială, condițiile de viață și concepțiile politice, majoritatea intelectualității chineze și a tineretului studios chinez de azi poate fi considerată că face parte din categoria micii burghezii. În ultimele decenii s-a format în China o mare pătură de intelectuali și tineret studios. Cu excepția acelei părți a intelectualității care s-a apropiat de imperialism și de marea burghezie, care stă în slujba lor și este dușmană poporului, masa principală a intelectualității și a tineretului studios îndură jugul imperialismului, al feudalismului și al marii burghezii și se află sub amenințarea fie a șomajului, fie a pierderii posibilității de a învăța. Din această cauză intelectualitatea și tineretul studios se deosebesc printr-un puternic spirit revoluționar. Ei și-au însușit mai mult sau mai puțin știința burgheză, înțeleg repede evenimentele politice și joacă adeseori, în etapa actuală a revoluției chineze, rolul de inițiator și de mecanism de transmisie. Iată câteva exemple vii: înainte de revoluția din 1911 — mișcarea celor care studiau în

străinătate, iar după ea — mișcarea de la 4 mai 1919, mișcarea de la 30 mai 1925, mișcarea de la 9 decembrie 1935. Păturile largi ale intelectualității, care trăiesc în condiții proaste, pot cu deosebire — mergînd pe același drum cu muncitorii și țărani — să participe la revoluție și să apere cauza revoluției. Ideile marxism-leninismului sînt larg răspîndite și însușite în China în primul rînd în mijlocul intelectualității și al tinerețului studios. Organizarea forțelor revoluției și organizarea muncii revoluționare nu se pot îndeplini cu succes fără participarea intelectualității revoluționare. Totuși atîta timp cît intelectualitatea nu se încadrează în mod organic în lupta revoluționară a maselor, atîta timp cît ea nu este pe deplin hotărîtă să se consacre slujirii intereselor maselor populare și să trăiască aceeași viață cu masele, ea înclină adesea spre subiectivism și individualism, ideile ei sînt adesea narodnice, ea este adesea nestatornică în acțiunile ei. De aceea, deși păturile largi ale intelectualității revoluționare din China joacă rolul de inițiator și de mecanism de transmisie, totuși nu întreaga intelectualitate este capabilă să ia parte la revoluție pînă la capăt. În momentele critice o parte a intelectualității părăsește rîndurile revoluției, devine pasivă, iar o mică parte a ei se transformă chiar în dușmani ai revoluției. Lipsurile de mai sus ale intelectualității pot fi înlăturate numai în procesul participării ei îndelungate la lupta maselor.

b) Micii negustori. Fiind proprietari ai unor prăvălii, ei de regulă fie că nu au de loc salariați, fie că au foarte puțini. Exploatarea la care sînt supuși din

partea imperialiștilor, a marii burghezii și a cămătariilor îi ține permanent sub amenințarea ruinării.

c) Meseriașii. Numărul lor este foarte mare. Posezând mijloace de producție proprii, ei fie că nu recurg de loc la angajare de brațe de muncă, fie că au numai 1—2 ucenici sau calfe. Situația meseriașilor este asemănătoare situației țăranilor mijlocași.

d) Liber-profesioniștii. În această categorie sînt cuprinși reprezentanții diferitelor profesii, de pildă doctorii. Liber-profesioniștii fie că nu exploatează de loc muncă străină, fie că o exploatează într-o măsură neînsemnată. Situația lor se aseamănă cu situația meseriașilor.

Categoriile micii burghezii examinate mai sus cuprind un enorm număr de oameni. În majoritatea lor, ei pot participa la revoluție și apăra cauza revoluției. Ei sînt aliați de nădejde ai revoluției. De aceea trebuie să-i atragem de partea noastră și să-i apărăm. Lipsa micii burghezii constă în aceea că unii dintre reprezentanții ei cad ușor sub influența burgheziei; de aceea trebuie să dăm mare atenție propagandei revoluționare și muncii organizatorice în rîndurile micii burghezii.

Țărănimea

Țărănimea, care reprezintă cam 80 % din populația Chinei, este acum forța principală a economiei naționale a țării.

În rîndurile ei are loc un vertiginos proces de descompunere.

a) Chiaburimea. Chiaburimea reprezintă aproximativ 5 % din populația sătească (iar împreună cu mo-

șierii aproximativ 10 %). Ea este numită burghezie sătească. Majoritatea chiaburilor chinezi dau o parte a pământurilor lor în arendă; în afară de aceasta, ei se ocupă și cu cămătăria. Ei exploatează crunt pe argați, și această exploatare are un caracter semifeudal. Totuși chiaburii, de regulă, participă ei înșiși la muncă și deci, din această cauză, urmează să fie considerați ca făcând parte din țărănime. În cursul unei anumite perioade, producția chiaburească rămâne totuși folositoare. Chiaburii pot în general să participe întrucitva la lupta maselor țărănești împotriva imperialismului, precum și să păstreze neutralitate în revoluția agrară îndreptată împotriva moșierilor. De aceea noi nu trebuie să-i punem pe chiaburi pe același plan cu moșierii, nu trebuie să ducem înainte de vreme o politică de lichidare a chiaburimii.

b) Mijlocașii. Mijlocașii reprezintă cam 20 % din populația sătească a Chinei. În marea lor majoritate, mijlocașii nu exploatează muncă străină. Gospodăria mijlocașilor le asigură satisfacerea nevoilor proprii (iar în anii îmbelșugați ei pot să aibă chiar unele prisosuri de produse; câteodată ei folosesc într-o oarecare măsură muncă salariată sau dau sume mici de bani cu împrumut); ei sînt exploatați de imperialiști, moșieri și burghezie. Mijlocașii nu au drepturi politice. O parte dintre mijlocași nu are pământ suficient și numai o oarecare parte a lor (mijlocașii înstăriți) are mici prisosuri de pământ. Mijlocașii pot să participe nu numai la revoluția agrară și antiimperialistă, dar pot să accepte și socialismul. De aceea întreaga masă a mijlocașilor poate să devină aliatul de nădejde al proletariatului și constituie o parte integrantă importantă a

forțelor motrice ale revoluției. Atitudinea mijlocașului față de revoluție este unul din factorii hotărâtori ai victoriei sau ai înfrîngerii revoluției, și aceasta se referă îndeosebi la perioada de după revoluția agrară, cînd majoritatea covârșitoare a populației sătești devine mijlocașă.

c) Țăranii săraci. Țăranii săraci împreună cu argații reprezintă aproximativ 70 % din populația sătească a Chinei. Țăranii săraci formează imensa masă a populației sătești, care nu are pămînt de loc sau are prea puțin pămînt. Țăranii săraci formează semiproletariatul sătesc, forța motrice cea mai de masă a revoluției chineze, aliatul firesc și cel mai de nădejde al proletariatului, armata principală a revoluției chineze. Țăranii săraci și mijlocași pot să devină liberi numai sub conducerea proletariatului, și proletariatul, la rîndul său, poate să ducă revoluția la victorie numai în alianță trainică cu țăranii săraci și mijlocași. Altfel nu se poate obține victoria. Cînd vorbim despre „țărănime“, avem în vedere mai cu seamă țăranii săraci și mijlocași.

Proletariatul

În rîndurile proletariatului chinez se numără 2.500.000—3.000.000 de muncitori din industria modernă, circa 12.000.000 de oameni care lucrează ca salariați în mica industrie orășenească și în industria meșteșugărească, precum și ca vînzători în întreprinderile comerciale; în afară de aceștia există un mare număr de proletari agricoli (argați) și de alți proletari în orașe și sate.

Proletariatul chinez mai are pe lângă principalele avantaje proprii proletariatului în general — adică pe lângă faptul că el este legat de cea mai înaintată formă a economiei, că se distinge prin organizarea și disciplina sa și că nu are în proprietatea sa privată mijloace de producție — încă multe avantaje speciale.

Care sînt aceste avantaje speciale ale proletariatului chinez ?

În primul rînd, proletariatul chinez, suportînd un jug triplu (al imperialismului, al burgheziei și al forțelor feudale) — jug atît de greu și aspru cum rar se mai poate întîlni undeva în lume —, este mai revoluționar și mai consecvent în lupta revoluționară decît oricare altă clasă. În China colonială și semicolonială nu există o bază economică pentru un social-reformism asemănător celui din Europa apuseană; și de aceea întregul proletariat — cu excepția unui neînsemnat pumn de spărgători de greve — este o clasă în cel mai înalt grad revoluționară.

În al doilea rînd, proletariatul chinez, din momentul apariției lui pe arena luptei revoluționare, a devenit sub conducerea partidului său revoluționar — Partidul Comunist Chinez — cea mai conștientă dintre clasele societății chineze.

În al treilea rînd, datorită faptului că o covârșitoare parte a proletariatului este provenită din țărani ruinați, proletariatul chinez este legat prin legături firești de masele largi ale țărănimii, ceea ce îi ușurează făurirea unei alianțe strînse cu țărăimea.

În virtutea acestora, deși proletariatul chinez are inevitabil și părțile lui slabe, ca de pildă faptul că este relativ puțin numeros (în comparație cu țărăimea), că

este relativ tânăr (în comparație cu proletariatul din țările capitaliste), că are un nivel cultural relativ scăzut (în comparație cu burghezia), totuși el a devenit forța motrice principală a revoluției chineze. Fără conducerea proletariatului revoluția chineză nu poate în nici un caz învinge. Dacă ne referim la trecut, avem în fața noastră exemplul revoluției din 1911, care a eșuat pentru că în acea perioadă proletariatul încă nu participa conștient la revoluție, pentru că atunci încă nu exista un partid comunist. Dacă ne referim la un timp mai apropiat, avem în fața noastră exemplul revoluției din 1924—1927, care într-o anumită perioadă a obținut succese mari pentru că atunci proletariatul a participat conștient la revoluție și a jucat în ea un rol conducător, pentru că atunci exista deja partidul comunist. Totuși, pentru că pe urmă marea burghezie a trădat alianța cu proletariatul, a trădat programul revoluționar comun, și pentru că proletariatul chinez și partidul său nu aveau încă atunci o bogată experiență revoluționară, această revoluție a fost de asemenea înfrântă. După începerea războiului împotriva ciotropitorilor japonezi, datorită conducerii frontului național anti-japonez unic de către proletariat și partidul comunist s-a realizat unirea întregului popor, marele război a fost larg desfășurat și linia ducerii lui perseverente se realizează cu fermitate.

Proletariatul chinez trebuie să înțeleagă că, deși el este clasa cea mai conștientă și cea mai organizată, nu poate totuși obține victoria dacă se va sprijini numai pe forțele proprii, că pentru a obține victoria trebuie să fie format în cele mai diferite condiții frontul revoluționar unic, care să unească toate clasele și păturile

populației care pot să participe la revoluție. Dintre toate clasele societății chineze, țărănimea este aliatul statornic al clasei muncitoare; mica burghezie orășenească este de asemenea un aliat de nădejde al ei; în ceea ce privește burghezia națională, ea este un aliat numai în anumite perioade și într-o anumită măsură. Aceasta este una din legile de bază confirmate de istoria revoluției chineze actuale.

• Elementele declasate

Situația colonială și semicolonială a Chinei a făcut ca în satele și în orașele chineze să se formeze o imensă masă de oameni rămași fără lucru. În rîndurile lor există mulți oameni care, pierzînd posibilitatea să-și obțină mijloacele de trai pe cale cinstită, sînt nevoiți să-și obțină hrana pe căi necinstite. Din acest mediu ies bandiții, vagabonzii, cerșetorii, prostituatele și diferiții exploataitori de profesie ai superstițiilor. Aceasta este o pătură nestabilă a populației. O parte dintre acești oameni este ușor coruptă de reacțiune, însă cealaltă parte a lor poate să participe la revoluție. Ei nu au înclinații constructive, sînt mai degrabă în stare să distrugă decît să construiască și, participînd la revoluție, devin izvorul unor porniri de volniță haiducească și anarhism în rîndurile revoluționarilor. Prin urmare trebuie să-i reeducăm cu iscusință și să ne străduim să le frînăm pornirile spre distrugere.

Aceasta este analiza noastră asupra forțelor motrice ale revoluției chineze.

5. CARACTERUL REVOLUȚIEI CHINEZE

Am lămurit caracterul societății chineze, adică particularitățile naționale specifice ale Chinei. Aceasta este temelia temeliilor pentru rezolvarea tuturor problemelor revoluției chineze. Am lămurit de asemenea împotriva căror dușmani este îndreptată revoluția chineză, care sînt sarcinile ei și care sînt forțele ei motrice. Toate acestea sînt problemele principale ale revoluției chineze în etapa actuală, care decurg din caracterul specific al societății chineze, din particularitățile naționale specifice ale Chinei. După ce am lămurit toate acestea, putem să înțelegem încă o problemă principală a revoluției chineze în etapa actuală — problema caracterului revoluției chineze.

Ce caracter are revoluția chineză în etapa actuală? Este ea o revoluție burghezo-democratică sau una proletar-socialistă? Desigur, ea nu este o revoluție de tipul celei din urmă, ci de tipul celei dintîi.

Întrucît societatea chineză mai este încă o societate colonială, semicolonială și semifeudală, întrucît dușmanii revoluției chineze mai sînt încă înainte de toate imperialismul și forțele feudale, întrucît sarcinile revoluției chineze constau în înlăptuirea revoluției naționale și a revoluției democratice, îndreptate spre doborîrea acestor doi dușmani principali, iar în această revoluție mai participă din cînd în cînd și burghezia, și ascuțișul revoluției — chiar dacă marea burghezie trădează revoluția și devine dușmanul ei — nu este totuși îndreptat împotriva capitalismului și proprietății capitaliste în general, ci împotriva imperialismului și feudalismului, — întrucît așa stau lucrurile, revoluția chineză în etapa actuală, potrivit caracterului ei, nu este o revoluție pro-

letar-socialistă, ci o revoluție burghezo-democratică²².

Însă revoluția burghezo-democratică actuală din China nu mai este o revoluție burghezo-democratică obișnuită de tip vechi, deoarece aceste revoluții sînt ale trecutului, ci o revoluție burghezo-democratică specifică, o revoluție burghezo-democratică de tip nou. O revoluție de acest tip se desfășoară acum în China și în toate țările coloniale și semicoloniale. Noi o numim revoluție nou-democratică. Această revoluție nou-democratică este o parte din revoluția socialistă proletară mondială; ea se ridică hotărît împotriva imperialismului, adică împotriva capitalismului internațional. Din punct de vedere politic, această revoluție reprezintă dictatura alianței cîtorva clase revoluționare, dictatură îndreptată împotriva imperialiștilor și trădătorilor națiunii — reacționarilor —, și luptă împotriva transformării societății chineze într-o societate a dictaturii burgheze. Din punct de vedere economic, această revoluție constă în trecerea în administrația statului a marilor capitaluri și a marilor întreprinderi care aparțin imperialiștilor și trădătorilor națiunii — reacționarilor —, în împărțirea pămînturilor moșierilor și trecerea lor în proprietatea țăranilor; paralel cu acestea, ea presupune menținerea întreprinderilor privat-capitaliste în general și nu lichidează nicidecum gospodăriile chiabu-rești. De aceea, cu toate că această revoluție democratică de tip nou, pe de o parte, netezește calea pentru capitalism, pe de altă parte ea creează premisele pentru socialism. Etapa actuală a revoluției din China este o etapă de trecere, ale cărei sarcini sînt lichidarea societății coloniale, semicoloniale și semifeudale și pregătirea condițiilor pentru construirea societății socialiste; acesta

este procesul revoluției nou-democratice. Acest proces a început abia după primul război mondial și după Revoluția din Octombrie din Rusia ; în China acest proces a început cu mișcarea de la 4 mai 1919. Ceea ce noi numim revoluție nou-democratică este o revoluție anti-imperialistă și antifeudală a maselor largi populare sub conducerea proletariatului. Societatea chineză va putea ajunge la socialism numai prin această revoluție. Altă cale spre socialism nu există.

Această revoluție nou-democratică se deosebește net de revoluțiile democratice care au avut loc în țările din Europa și din America. Ea creează nu dictatura burgheziei, ci dictatura frontului unic al claselor revoluționare conduse de proletariat. Puterea democratică anti-japoneză, care a fost creată în cursul războiului împotriva cotropitorilor japonezi în bazele de sprijin pentru împotrivirea față de cotropitori conduse de partidul comunist, este tocmai puterea frontului național anti-japonez unic. Aceasta nu este dictatura exclusivă a burgheziei, nici dictatura exclusivă a proletariatului, ci dictatura alianței câtorva clase revoluționare conduse de proletariat. La înfăptuirea acestei puteri poate să participe oricine, indiferent din ce partid sau grup face parte, dacă sprijină războiul împotriva cotropitorilor japonezi și este pentru democrație.

Această revoluție nou-democratică se deosebește de asemenea și de revoluția socialistă, deoarece ea se limitează la doborârea stăpînirii imperialismului în China și a trădătorilor națiunii — a reacționarilor —, dar ea nu lichidează acele elemente capitaliste care sînt încă în stare să participe la lupta împotriva imperialismului și feudalismului.

Această revoluție nou-democratică se aseamănă în general cu revoluția celor trei principii populare, despre necesitatea căreia a vorbit Sun Iat-sen în 1924. În Manifestul primului Congres pe întreaga Chină al gomindanului, publicat în 1924, Sun Iat-sen scria: „În zilele noastre burghezia monopolizează adesea în diferite țări așa-zisa «putere populară» și o transformă într-un instrument de asuprire a poporului simplu. Puterea populară, conform principiului gomindanist, trebuie să fie un bun comun al întregului popor simplu, și nu însușită de un pumn de oameni“; mai departe: „Toate întreprinderile care aparțin chinezilor sau străinilor și care au un caracter monopolist sau sînt foarte mari și nu pot fi administrate de persoane particulare, ca de pildă băncile, căile ferate, comunicațiile aeriene etc., vor fi exploatate și administrate de stat, pentru ca să nu poată capitalul privat ține în mîinile sale viața poporului. Iată în ce constă ideea fundamentală a îngrădirii capitalului“. Și, în sfîrșit, Sun Iat-sen a formulat în testamentul său principiile de bază ale politicii interne și externe: „Trebuie să fie ridicate masele populare și să fie dusă lupta în alianță cu acele popoare ale lumii care au față de noi o atitudine ca de la egal la egal“. Toate acestea laolaltă transformă cele trei principii populare ale vechii democrații, care corespundeau vechii situații interne și internaționale, în trei principii populare ale noii democrații, care corespund noii situații interne și internaționale.

În declarația Partidului Comunist Chinez din 22 septembrie 1937, în care se spune că „cele trei principii populare ale lui Sun Iat-sen sînt necesare pentru China modernă, și partidul nostru este gata să lupte pentru

deplina lor înfăptuire“, se avea în vedere tocmai aceste trei principii populare, și nu alte oarecare trei principii populare.

Tocmai aceste trei principii populare reprezintă cele trei principii populare care conțin cele trei obiective politice fundamentale ale lui Sun Iat-sen : alianța cu Rusia, alianța cu partidul comunist și sprijinirea țăranilor și muncitorilor.

În noile condiții interne și internaționale, cele trei principii populare, rupte de cele trei obiective politice fundamentale, nu mai sînt cele trei principii populare revoluționare (nu vom aminti aici că principiile comunismului și cele trei principii populare coincid numai în problemele esențiale ale programului politic al revoluției democratice, dar că în toate celelalte privințe ele sînt diferite).

Din cele spuse rezultă că și în revoluția burghezodemocratică din China — fie că este vorba de un front de luptă (frontul unic) sau de structura de stat — nu se poate să se ignoreze însemnătatea proletariatului, însemnătatea țăranimii și a celorlalte păтури ale miciei burghezii. Cel care crede că poate să treacă cu vederea proletariatul chinez, să treacă cu vederea țăranimea chineză și celelalte păтури ale miciei burghezii, acela fără îndoială nu va putea să hotărască soarta poporului chinez, acela fără îndoială nu va rezolva nici o problemă care stă în fața Chinei. Republica democratică pe care trebuie s-o creăm în etapa actuală a revoluției chineze trebuie să fie o republică în care muncitorii, țăranii și celelalte păтури ale miciei burghezii vor ocupa o anumită poziție, vor juca un anumit rol. Cu alte cuvinte, ea trebuie să fie o republică democratică bazată

pe alianța revoluționară dintre muncitori, țărani, mica burghezie orășenească și toate celelalte elemente anti-imperialiste și antifeudale. Numai sub conducerea proletariatului poate să fie dusă pînă la capăt cauza creării unei astfel de republici.

6. PERSPECTIVELE REVOLUȚIEI CHINEZE

După ce am lămurit problemele principale care se referă la caracterul societății chineze în etapa actuală, după ce am lămurit cine sînt dușmanii împotriva cărora este îndreptată revoluția chineză, după ce am lămurit sarcinile revoluției chineze, forțele ei motrice și caracterul ei, nu este greu să răspundem la chestiunea perspectivelor revoluției chineze, adică la chestiunea legăturii dintre revoluția burghezo-democratică și revoluția proletar-socialistă din China, a legăturii dintre etapa actuală și etapa viitoare a revoluției chineze.

Intrucît revoluția burghezo-democratică din China în etapa actuală nu este o revoluție burghezo-democratică obișnuită, de tip vechi, ci este o revoluție democratică de un tip deosebit, de un tip nou, o revoluție nou-democratică, și întrucît revoluția chineză se desfășoară în noua situație internațională din perioada deceniilor al 4-lea și al 5-lea din secolul al XX-lea, adică în situația internațională care este caracterizată prin avîntul socialismului și declinul capitalismului, în perioada celui de-al doilea război mondial și a noului avînt al mișcării revoluționare, nu încape nici o îndoială că perspectiva finală a revoluției chineze sînt socialismul și comunismul, și nu capitalismul.

Fără îndoială că întrucît în etapa actuală a revoluției chineze sarcina este lichidarea caracterului colonial, semicolonial și semifeudal al societății chineze, adică sarcina desăvîrșirii revoluției nou-democratice, este ușor să ne închipuim — și în aceasta nu este nimic uimitor — că după victoria revoluției în China va lua o anumită dezvoltare economia capitalistă, deoarece revoluția înlătură piedicile din calea dezvoltării capitalismului. O anumită dezvoltare a capitalismului în China înapoiată din punct de vedere economic va fi un rezultat inevitabil al victoriei revoluției democratice. Dar acesta va fi numai unul din rezultatele revoluției chineze, lucrurile neterminîndu-se aci. În general revoluția chineză va avea ca rezultat, pe de o parte, dezvoltarea elementelor capitaliste, iar pe de altă parte dezvoltarea elementelor socialiste. Care sînt elementele socialiste? Un astfel de element este creșterea greutății specifice a proletariatului și a partidului comunist în viața politică a țării. Un alt element este recunoașterea de către țărănime, intelectualitate și mica burghezie orășenească a rolului conducător al proletariatului și al partidului comunist, recunoaștere care și are loc sau poate să aibă loc în viitor; alt element este economia de stat a republicii democratice și economia cooperatistă a populației muncitoare. Acestea vor fi elementele socialiste. Dacă vom mai lua în considerație situația internațională favorabilă, atunci trebuie să socotim foarte probabil faptul că drept rezultat final al revoluției burghezo-democratice China va ocoli calea capitalistă de dezvoltare și va porni pe calea socialistă,

7. DUBLA SARCINĂ A REVOLUȚIEI CHINEZE ȘI PARTIDUL COMUNIST CHINEZ

Rezumînd cele spuse în acest capitol, înțelegem că revoluția chineză în ansamblu rezolvă o dublă sarcină; cu alte cuvinte, ea rezolvă atît sarcina revoluției burghezo-democratice (nou-democratice) cît și sarcina revoluției proletar-socialiste, atît sarcina etapei actuale a revoluției cît și sarcina etapei viitoare a revoluției. Conducerea rezolvării acestei duble sarcini revoluționare apasă în întregime pe umerii partidului proletariatului chinez — Partidul Comunist Chinez — și fără conducerea partidului comunist nu poate fi încununată de succes nici o revoluție.

A desăvîrși revoluția burghezo-democratică chineză (nou-democratică) și a pregăti trecerea ei, cînd pentru aceasta vor exista toate condițiile necesare, la etapa revoluției socialiste — iată în deplinătatea ei sarcina revoluționară măreață și glorioasă care stă în fața Partidului Comunist Chinez. Fiecare membru al partidului comunist trebuie să lupte pentru îndeplinirea acestei sarcini, să nu se oprească pentru nimic în lume la jumătatea drumului. Unii membri insuficient de maturi ai partidului comunist consideră că în fața noastră stau numai sarcinile etapei actuale a revoluției — a revoluției democratice — și nu și sarcinile etapei viitoare — a revoluției socialiste, sau consideră că revoluția actuală sau revoluția agrară este revoluția socialistă. Trebuie să arătăm cu toată seriozitatea cît de greșite sînt aceste vederi. Fiecare comunist trebuie să înțeleagă că mișcarea revoluționară condusă de Partidul Comunist Chinez este în ansamblu o mișcare revoluționară unitară, care cuprinde atît etapa revoluției de-

mocratice cît și etapa revoluției socialiste. Acestea sînt două procese revoluționare diferite prin caracterul lor, și numai după desăvîrșirea primului dintre ele se poate trece la desăvîrșirea celui de-al doilea. Revoluția democratică este o pregătire necesară a revoluției socialiste, iar revoluția socialistă este drumul inevitabil pe care merge dezvoltarea revoluției democratice. Țelul final al tuturor comuniștilor este de a lupta din toate puterile pentru construirea definitivă a societății socialiste și a societății comuniste. Numai înțelegînd deosebirea dintre revoluția democratică și revoluția socialistă și în același timp lămurind legătura dintre ele putem să conducem just revoluția din China.

În afară de Partidul Comunist Chinez nu există nici un alt partid politic (nici burghez, nici mic-burghez) care să fie în stare să ducă pînă la desăvîrșirea totală aceste două mari revoluții — revoluția democratică chineză și revoluția socialistă chineză. Partidul Comunist Chinez însă, din ziua creării sale, a luat asupra sa această dublă sarcină și duce de 18 ani o luptă grea pentru îndeplinirea ei.

Aceasta este o sarcină de o neobișnuită cinste, dar în același timp și neobișnuit de grea. Această sarcină nu poate fi îndeplinită fără Partidul Comunist Chinez, un partid bolșevic cuprinzînd întreaga țară, un partid de masă absolut puternic din punct de vedere ideologic, politic și organizatoric. De aceea a lua parte activă la construirea unui astfel de partid comunist este o datorie a fiecărui comunist.

ADNOTĂRI

- ¹ Potrivit povestirilor chineze din bătrâni, busola a fost inventată foarte de mult. În cartea „Liuişi ciunţiu“, referitoare la perioada Ciango (secolele V—III î.e.n.), se spunea: „magnetul atrage fierul“, din care se poate deduce că chiar din acea vreme chinezii cunoşteau proprietatea magnetului de a atrage fierul. Se ştie din sursă sigură că la începutul domniei dinastiei Han de răsărit (în jurul anului 50) chinezii descoperiseră deja proprietatea magnetului de a indica polii. După mărturia izvoarelor literare din epoca Sun, în secolul al XI-lea busola a luat o foarte largă răspindire.
- ² În perioada dinastiei Han de răsărit, eunucul Ţai Lun de la curtea împărătească a inventat un mod de producere a hîrtiei din coajă de lemn, din partea lemnoasă a fibrelor de in şi cînepă, zdrenţe şi năvoade pescăreşti. În 105, în ultimul an al domniei împăratului He-di, Ţai Lun a predat împăratului invenţia sa, şi din acel timp hîrtia a intrat în uz, primind denumirea de „mătasea prinţului Ţai“.
- ³ Tipărirea cărţilor a fost inventată în China în perioada domniei dinastiei Sui, aproximativ în anul 600.
- ⁴ În deceniul al 5-lea al secolului al XI-lea (sub împăratul Jen-ţzun din dinastia Sun), Bi Şen a inventat un mod de tipărire cu ajutorul caracterelor de tipar demontabile.
- ⁵ După datele existente, praful de puşcă a fost inventat în China în secolul al IX-lea. În secolul al XI-lea în China se fabricau tunuri, şi praful de puşcă se folosea pentru scopuri de război.
- ⁶ Aceasta a fost prima mare răscoală ţărănească din istoria Chinei. În anul 209 î.e.n., în perioada domniei împăratului Er-şi din dinastia Ţin, Cen Şen şi U Guan, aflîndu-se în drum spre garnizoana de frontieră, au condus împotriva cruntei tiranii a curţii dinastiei Ţin răscoala celor 900 de soldaţi din paza frontierei, care se deplasau împreună cu ei. Răscoala a fost sprijinită în întreaga Chină. Sian lui şi un-

chiul său Sian Lian au ridicat trupele în U (acum județul Usian din provincia Țziansu), iar Liu Ban — în Pei (acum județul Peisian din provincia Țziansu). Armata lui Sian Lui a nimicit forțele principale ale armatei imperiului dinastiei Țin, iar armata lui Liu Ban a fost prima care a ocupat regiunea Guanciun (în actuala provincie Șensi) și capitala statului dinastiei Țin. Apoi a început între Liu Ban și Sian Lui o luptă în cursul căreia Sian Lui a fost înfrânt și a pierit. Imediat după aceea Liu Ban a devenit împărat și a întemeiat dinastia Han, care a înlocuit dinastia Țin.

- ⁷ În ultimii ani de domnie ai dinastiei Han de apus au avut loc pretutindeni în țară mișcări țărănești și mici răscoale țărănești izolate. În anul 8 Van Man a răsturnat puterea dinastiei Han, a devenit împărat și, încercând să slăbească mișcările țărănești, a decretat unele reforme. În acea vreme bîntuia în sud o puternică foamete. Infometații, alegîndu-și conducători pe Van Kuan și Van Fin, originari din Sinși (acum în județul Țzinșan din provincia Hubei), s-au răscolat. Mai tîrziu, armata țărănească creată de ei, care a primit denumirea de „trupele din Sinși“, a cucerit prin lupte orașul Nanian. Cen Mu, originar din Pinlin (la nord-est de actualul județ Suisian din provincia Hubei), în fruntea unei armate de peste 1.000 de oameni, a pornit și el răscoala. Detașamentul său a primit denumirea de „trupele din Pinlin“. Cimei („Sprîncene roșii“) și Tunma („Caii de aramă“) au fost de asemenea armate țărănești, care s-au răscolat în timpul lui Van Man în partea centrală a actualei provincii Șandun. Conducătorul „Sprîncenelor roșii“ a fost Fan Ciun. Ei au primit denumirea de „armata Sprîncenelor roșii“ deoarece toți participanții la răscoală și-au vopsit sprîncenele cu culoare roșie. În vremea aceea, aceasta a fost cea mai mare dintre armatele de țărani răsculați.

- ⁸ Huanțzin — „Basmalele galbene“. În anul 184, în perioada domniei împăratului Lin-di din dinastia Han de răsărit, a izbucnit o răscoală țărănească sub conducerea lui Cian Țziao; drept semn de recunoaștere, răsculații purtau pe cap basmale galbene.

- ⁹ La sfârșitul domniei dinastiei Sui au izbucnit pretutindeni răscoale țărănești. Aceste răscoale au fost conduse de Li Mi și Dou Țzian-de. Li Mi a condus armatele răsculate în Henan, iar Dou Țzian-de în Hebei; aceste armate s-au bucurat de cea mai mare faimă în vremea aceea.
- ¹⁰ Van Sian-ci a condus în anul 874 (sub domnia împăratului Si-țzun din dinastia Tan) răscoala din actuala provincie Șandun, iar în anul următor Huan Ceao, originar din districtul Țaciou, a sprijinit pe Van Sian-ci, ridicînd de asemenea masele la răscoală. Vezi adnotarea 2 la lucrarea „Despre dezrădăcinarea concepțiilor greșite din partid” din vol. 1 al prezentei ediții.
- ¹¹ Sun Țzian și Fan La erau conducători vestiți ai celor două răscoale țărănești — din nordul și sudul Chinei — în ultimii ani de domnie a împăratului Huei-țzun din dinastia Sun (1101—1125). Sun Țzian a acționat în regiunea de întîlnire a granițelor celor trei provincii — Șandun, Hebei și Henan —, iar Fan La în regiunea provinciilor Cețzian și Anhuei.
- ¹² În 1352, sub domnia împăratului Șun-di din dinastia Iuan, au avut loc pretutindeni răscoale populare. Ciu Iuan-cian, originar din județul Finian din actuala provincie Anhuei, a intrat în armata răsculaților condusă de Go Țzi-sin; cînd Go Țzi-sin a murit, Ciu Iuan-cian a condus pe răsculați, a răsturnat domnia dinastiei mongole și a devenit primul împărat din dinastia Min.
- ¹³ Vezi adnotarea 3 la lucrarea „Despre dezrădăcinarea concepțiilor greșite din partid” din vol. 1 al prezentei ediții.
- ¹⁴ Vezi adnotarea 31 la lucrarea „Despre tactica luptei împotriva imperialismului japonez” din vol. 1 al prezentei ediții.
- ¹⁵ În 1884—1885 agresorii francezi au întreprins o invazie armată în Vietnam, Guansi, Fuțzian, Cețzian și în insula Taiwan. Armatele chineze, sub conducerea comandanților-patrioți Fin Țzi-țai și Liu Iun-fu, s-au împotrivit eroic cotropitorilor și au repurtat o serie întreagă de victorii. Însă guvernul putred al dinastiei manciuriene Țin a semnat, cu toate aceste victorii,

un tratat umilitor la Tianțzin în 1885, a recunoscut ocuparea Vietnamului de către Franța și a permis agresorului să-și întindă laba asupra Chinei de sud.

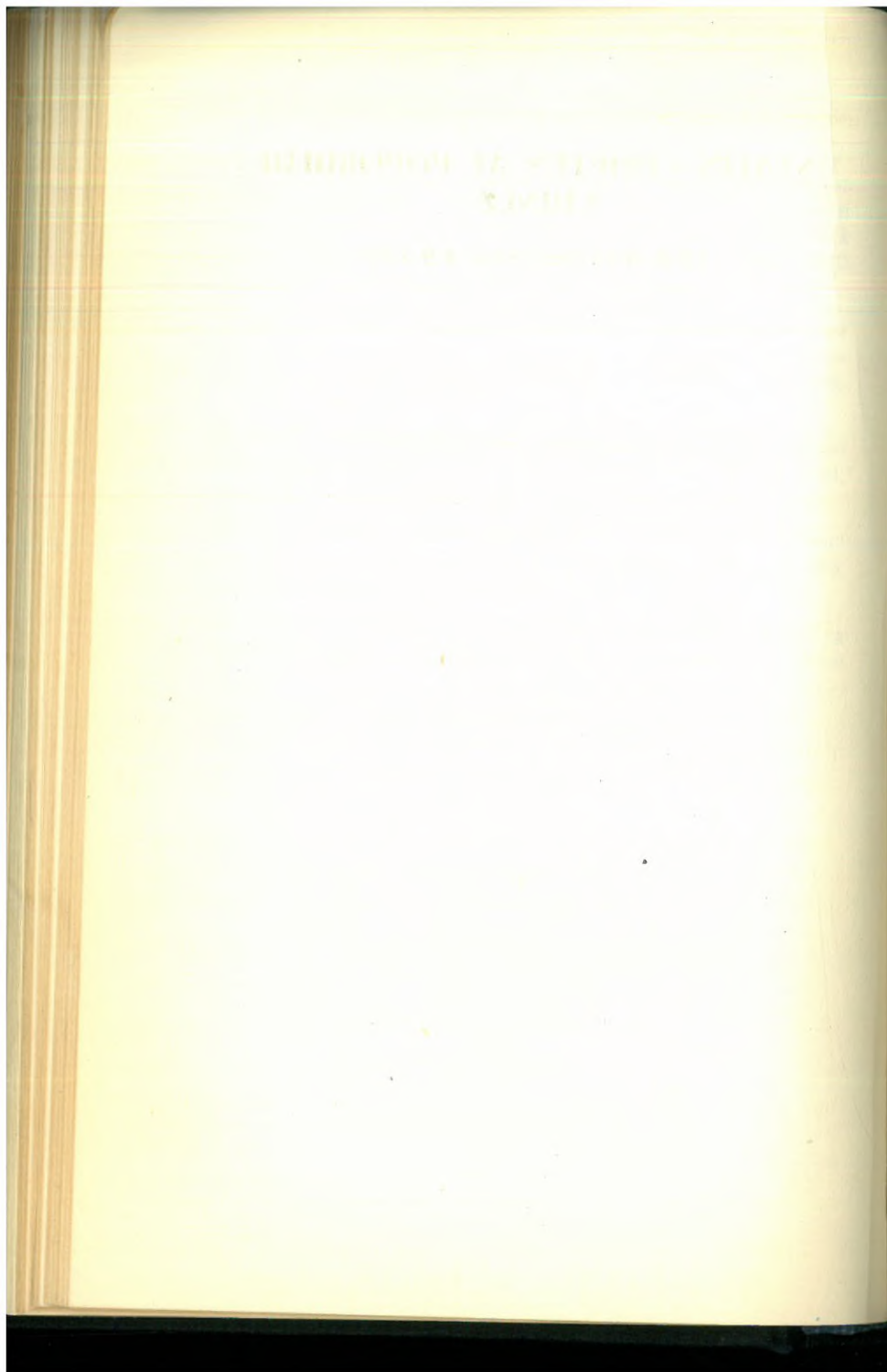
- 16 Dreptul de jurisdicție consulară a fost unul din privilegiile stabilite pentru străini prin tratate încheiate pe bază de inegalitate de drepturi, pe care statele imperialiste le-au impus cu forța vechilor guverne chineze. Acest drept a fost stabilit pentru prima oară prin tratatul chino-englez de la Humîn în 1843 și prin tratatul chino-american din Vansia în 1844. Acest privilegiu constă în aceea că supusul unui stat care se bucură de dreptul jurisdicției consulare, locuind în China, în toate cazurile cînd trebuie să apară ca pîrit sau inculpat într-un proces civil sau penal, nu este judecat de o judecătorie chineză, ci numai de judecătoria consulului statului său.
- 17 La sfîrșitul secolului al XIX-lea, statele imperialiste care au invadat China au început s-o împartă în sfere de influență potrivit cu forța lor economică și militară în China. Așa, de pildă, partea centrală a bazinului fluviului Ianțzi a fost prefăcută în sferă de influență a Angliei; provinciile Iunnan, Guansi și Guandun în sferă de influență a Franței; provincia Șandun în sferă de influență a Germaniei; provincia Fuțzian în sferă de influență a Japoniei; cele trei provincii din răsărit au devenit sferă de influență a Rusiei țariste, iar după războiul ruso-japonez din 1905 partea de sud a celor trei provincii din răsărit a devenit sferă de influență a Japoniei.
- 18 După ce statele imperialiste au silit cu forța guvernul manciurian al dinastiei Ţin să recunoască un anumit număr de puncte pe țărmul mării și pe malurile fluviilor ca porturi deschise, ele au ocupat tot cu forța cîteva cartiere în localitățile care li s-au părut potrivite și le-au transformat în așa-zise „concesiuni”. Pe teritoriul acestor concesiuni funcționa un sistem special de administrație, absolut independent de administrația chineză și de instituțiile judiciare chineze, adică a fost introdus un regim colonial imperialist. Totodată prin aceste concesiuni imperialismul ținea direct sau indirect sub controlul lui politic și economic puterea feudalilor și a compradorilor chinezi. În perioada revoluției din 1924—1927, ma-

sele revoluționare, sub conducerea Partidului Comunist Chinez, au desfășurat o mișcare pentru restituirea concesiunilor și în ianuarie 1927 au luat înapoi de la englezi concesiunile din Hankou și Tziutșian. Însă după lovitura contrarevoluționară a lui Cîan Kai și concesiunile imperialiștilor în diferite părți ale Chinei au continuat să existe ca și înainte.

- ¹⁹ Tezele „Despre mișcarea revoluționară din țările coloniale și semicoloniale” (Raport stenografic la Congresul al VI-lea al Internaționalei Comuniste. Volumul 6. Moscova, 1929, pag. 128. — *Nota Red.*).
- ²⁰ I. V. Stalin, „Revoluția din China și sarcinile Internaționalei Comuniste” (vezi și *I. Stalin*, Opere, vol. 9, ed. P.M.R. 1951, pag. 301. — *Nota Trad.*).
- ²¹ I. V. Stalin, „Despre perspectivele revoluției din China” (vezi și *I. Stalin*, Opere, vol. 8, ed. P.M.R. 1950, pag. 386. — *Nota Trad.*).
- ²² Vezi V. I. Lenin, „Programul agrar al social-democrației în prima revoluție rusă din 1905—1907” (Opere, vol. 13. — *Nota Red.*).

**STALIN ~ PRIETEN AL POPORULUI
CHINEZ**

(20 decembrie 1939)

La 21 decembrie anul acesta tovarășul Stalin împlinește 60 de ani. E lesne de închipuit ce însuflețire sinceră și fierbinte va stârni această zi în întreaga lume, în inimile tuturor acelor care cunosc această dată și care au spirit revoluționar.

Dar a-l sărbători pe Stalin nu înseamnă a-i aduce numai urările noastre. A-l sărbători pe Stalin înseamnă a sta de partea lui, a lupta pentru cauza lui, pentru victoria socialismului, pentru calea pe care el o arată omenirii, a-l urma pe prietenul tău drag. Acum imensa majoritate a omenirii se zbate în grele suferințe, și numai calea indicată de Stalin, numai ajutorul lui Stalin poate să salveze omenirea de nenorociri.

Poporul nostru chinez trece prin timpurile celor mai grele nenorociri din istoria sa, și acum are nevoie mai mult decât oricând de ajutor. Cum se spune în Șițzin *, „răsună strigătul lui, caută răspunsul prietenului“.

Dar cine sînt prietenii noștri ?

Există o categorie de așa-ziși prieteni, oameni care se laudă că sînt prieteni ai poporului chinez ; ba chiar

* Șițzin — „Cartea cîntecelor“; cele mai vechi cîntece sînt din perioada Ciou de apus (1122—770 î.e.n.). După povestirile din bătrîni, aceste cîntece au fost culese de Confucius în secolul al V-lea î.e.n.,

și câte unii din rîndurile chinezilor îi numesc fără multă chibzuință prietenii lor. Totuși acest fel de prieteni pot fi asemănați cu Li Lin-fu¹. Li Lin-fu a fost prim-ministrul curții Tan; el a fost un fățarnic vestit despre care se spunea: „Pe buze are miere, iar în sîn cuțit“. Așa sînt și acești așa-zisi prieteni, acești „prieteni“ care „pe buze au miere, iar în sîn cuțit“. Cine sînt acești oameni? Aceștia sînt imperialiștii. Ei au simpatii pentru China numai în vorbe.

Adevărații noștri prieteni sînt cu totul altfel de oameni. Ei ne simpatizează în mod sincer, ne consideră adevărații lor frați.

Cine sînt acești oameni? Poporul sovietic, Stalin.

Nici o țară nu a renunțat la privilegiile ei din China; numai Uniunea Sovietică a renunțat la ele.

În timpul primei noastre mari revoluții, toți imperialiștii s-au ridicat împotriva noastră; numai Uniunea Sovietică ne-a ajutat.

De cînd a început războiul împotriva cîmpitorilor japonezi, nici unul dintre guvernele statelor imperialiste nu ne-a ajutat cu adevărat; numai Uniunea Sovietică ne-a ajutat cu aviație militară și cu resurse materiale.

Nu sînt oare aceste dovezi destul de convingătoare?

Numai țara socialismului, conducătorul socialismului, poporul socialist, gînditorii, oamenii politici și oamenii muncii din țara socialismului pot să sprijine cu adevărat cauza eliberării naționale și sociale a poporului chinez; fără ajutorul lor cauza noastră nu poate fi încununată de victoria finală.

Stalin e prietenul credincios al poporului chinez în lupta lui pentru eliberare. Dragostea poporului chinez

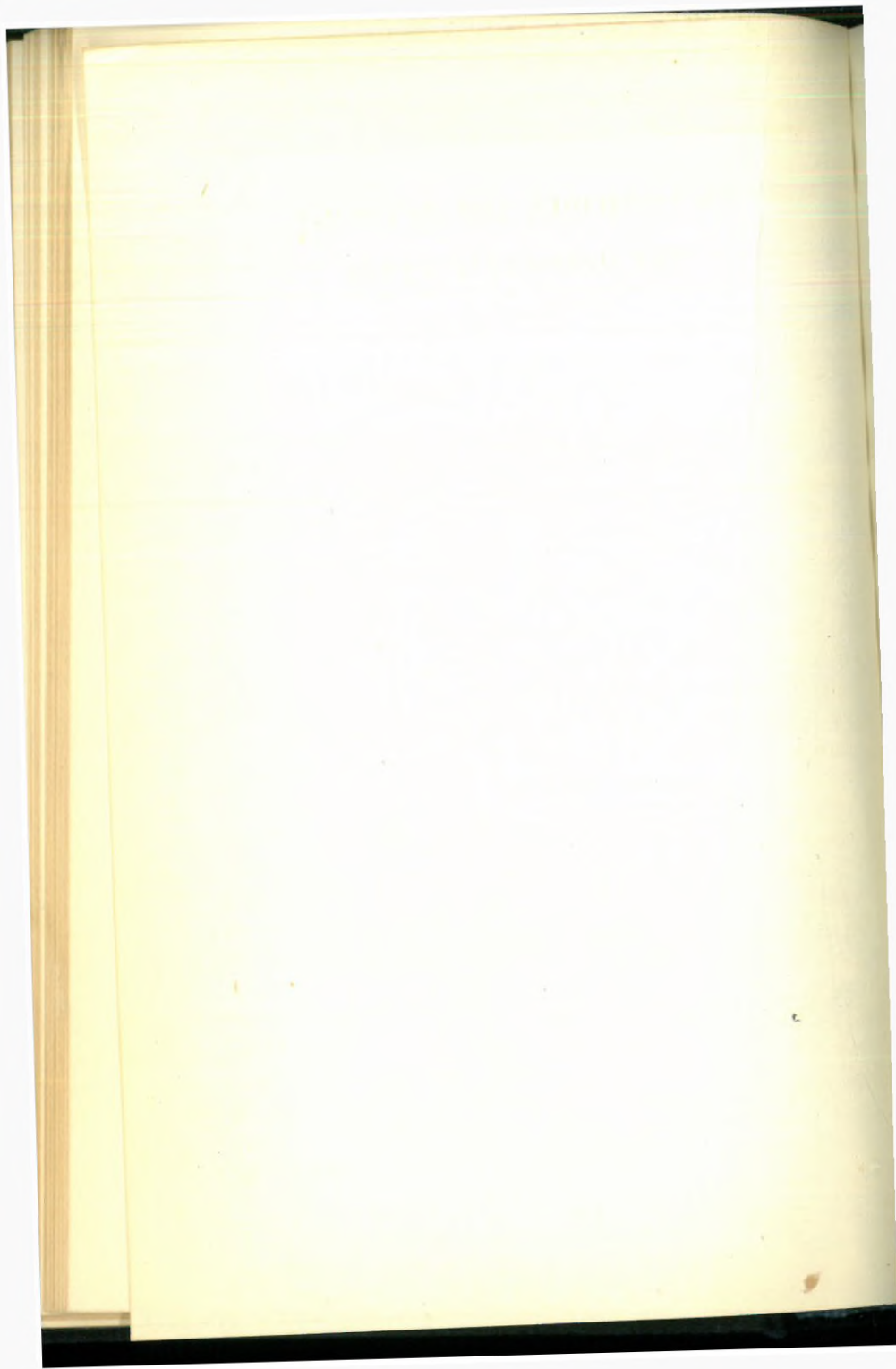
pentru Stalin, sentimentele de prietenie ale poporului chinez pentru Uniunea Sovietică sînt profund sincere. Nici o clevetire, nici un fel de încercări de a ne învrăjbi nu-și vor atinge țelul.

ADNOTĂRI

- ¹ Li Lin-fu (secolul al VIII-lea) a fost prim-ministrul împăratului Min-huan din dinastia Tan. În lucrarea istorică „Țzici tunțzian“ se spune despre el: „Fiind prim-ministru, Li Lin-fu căuta să scape de toți aceia care îl întreceau prin talentele sau meritele lor, de toți aceia față de care împăratul era binevoitor, de toți a căror influență sau situație putea să amenințe cariera lui. Ura în special pe savanți. Pe față era bun cu ei, îi îndemna prin vorbe dulci, iar în ascuns se străduia să-i piardă. Contemporanii spuneau că Li Lin-fu «pe buze are miere, iar în sîn cuțit»“.

ÎN MEMORIA LUI BETHUNE

(21 decembrie 1939)

Tovarășul Bethune¹ a fost membru al Partidului muncitoresc progresist din Canada. Abia împlinise 50 de ani. El a fost trimis la noi de Partidul muncitoresc progresist din Canada și de Partidul Comunist din S.U.A. și, netemându-se de greutatea drumului îndepărtat, a venit aici ca să ajute China în războiul ei împotriva cotropitorilor japonezi. În primăvara anului trecut, el a venit în Ianan, apoi a plecat să muncească în regiunea Utaisan, unde a murit înainte de vreme la postul de luptă. Străin, neurmărind nici un fel de interese egoiste, el și-a dat viața pentru cauza eliberării poporului chinez. Ce l-a îndemnat să facă aceasta? Internaționalismul lui, conștiința lui comunistă, care trebuie să servească drept pildă fiecărui comunist chinez. Leninismul ne învață că revoluția mondială poate să învingă numai atunci când proletariatul din țările capitaliste va sprijini lupta de eliberare a popoarelor din țările coloniale și semicoloniale, iar proletariatul din colonii și semicolonii va sprijini lupta de eliberare a proletariatului din țările capitaliste². Tovarășul Bethune a aplicat această linie leninistă în practică. Noi, comuniștii chinezi, trebuie de asemenea să punem această linie în practică. Noi trebuie să ne unim cu proletarii din toate țările capitaliste, trebuie să ne unim cu proletarii din

Japonia, Anglia, S.U.A., Germania, Italia și din toate celelalte state capitaliste, și numai atunci vom putea să răsturnăm imperialismul, să obținem eliberarea națională și socială a poporului nostru, eliberarea națională și socială a tuturor popoarelor din lume. Tocmai în aceasta constă internaționalismul nostru — arma noastră în lupta împotriva naționalismului îngust și a patriotismului îngust.

Spiritul dezinteresării și al slujirii oamenilor, care-l caracterizau pe tovarășul Bethune, și-au găsit expresia în sentimentul lui de cea mai adâncă răspundere pentru munca sa și în dragostea fierbinte față de tovarăși și față de popor. Fiecare comunist trebuie să învețe aceasta de la el. Există mulți oameni care privesc munca fără simț de răspundere, primesc numai muncile mai ușoare, ferindu-se de cele grele, trec sarcinile grele asupra altora, rezervându-și pe cele ușoare; orice ar face, ei au grijă înainte de toate de ei înșiși, și pe urmă de alții. Fac un lucru de nimic și-l dau drept act de vitejie, umblă de colo pînă colo și se laudă, temîndu-se că altfel oamenii nu vor afla despre aceasta. În sufletul acestor oameni nu există dragoste fierbinte pentru tovarăși și popor, ci răceală, indiferență, asprime. La drept vorbind, acești oameni nu sînt comuniști sau, în orice caz, nu trebuie să-i considerăm comuniști adevărați. Toți cei care s-au întors de pe front au vorbit despre Bethune cu cel mai profund respect; toți fără excepție erau entuziasmați de el. Bethune a produs o adâncă impresie asupra tuturor luptătorilor și locuitorilor din regiunea de graniță Șansi — Ceahar — Hebei care au avut ocazia să fie vindecați de el sau să vadă cu ochii lor cum muncește el. Fiecare membru al partidului comunist tre-

buie să învețe de la tovarășul Bethune cum trebuie să fie un adevărat comunist.

Tovarășul Bethune a fost medic. El și-a ales ca profesie vindecarea oamenilor și și-a perfecționat neînterupt măiestria. În tot serviciul sanitar al armatei a 8-a n-a fost medic mai iscusit decât el. Aceasta este o lecție minunată pentru toți aceia care sînt gata să schimbe cu ușurință profesia lor cu una nouă, pentru toți aceia care disprețuiesc munca practică legată de cunoștințe practice, considerînd această muncă de mică valoare, considerînd-o fără perspectivă.

M-am întîlnit numai o singură dată cu tovarășul Bethune. După aceasta el mi-a scris de multe ori. Fiind prea ocupat, eu i-am răspuns numai printr-o singură scrisoare, dar nici pe aceasta nu știu dacă a primit-o. Sînt adînc mîhnit de moartea lui. Acum noi toți cinstim memoria lui, și aceasta dovedește profunzimea sentimentelor, trezite în noi de puterea lui sufletească. Noi toți trebuie să învățăm de la el ce este dezinteresarea și jertfirea de sine. Așa putem deveni oameni care aduc un mare folos poporului. Omul poate să fie înzestrat cu aptitudini mai mari sau mai mici, dar numai dezinteresarea și jertfirea de sine îl fac un om cu suflet ales, un om adevărat, un om de înaltă moralitate, un om lipsit de interese josnice, un om folositor poporului.

ADNOTĂRI

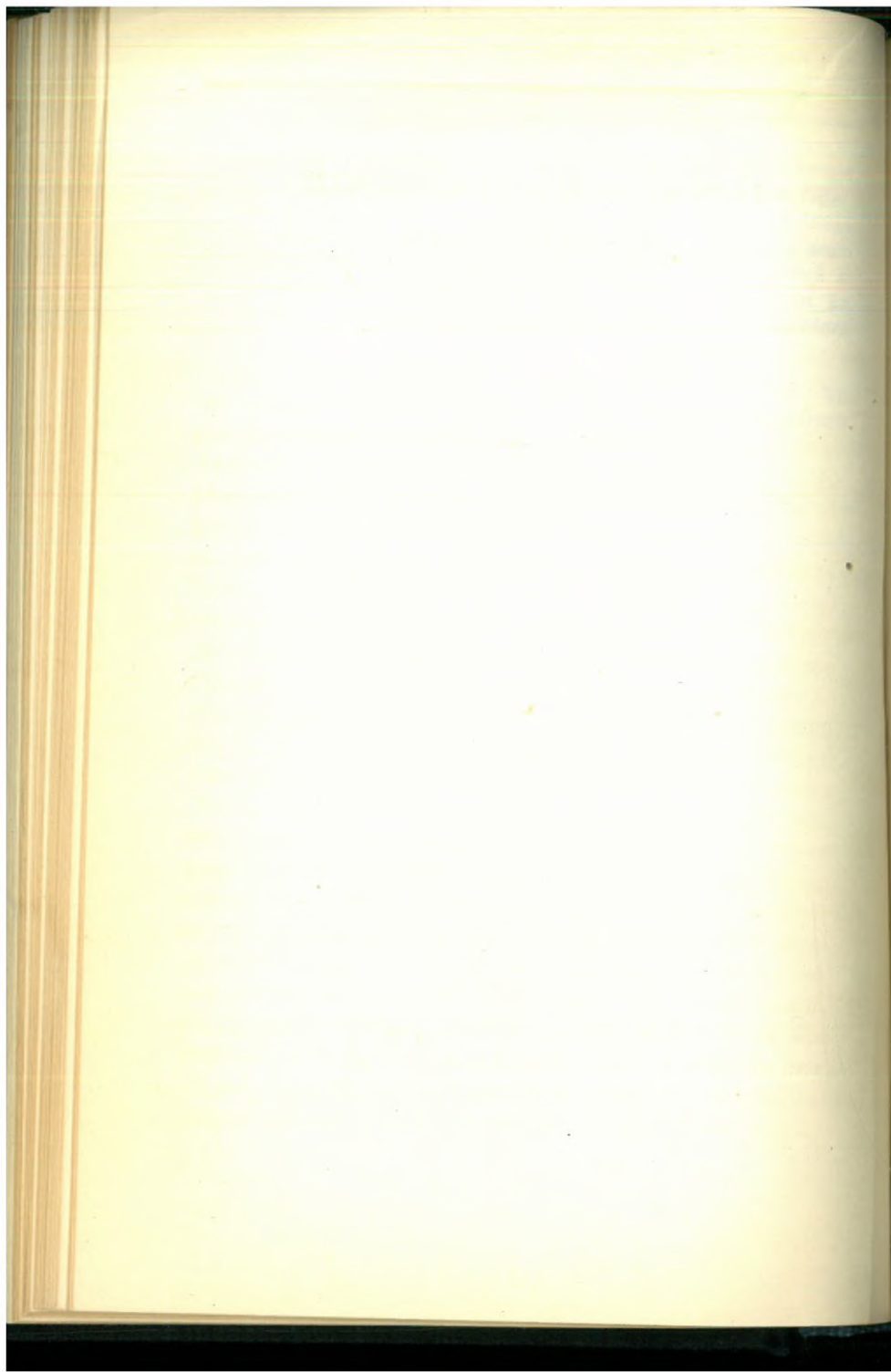
- ¹ Norman Bethune — membru al Partidului muncitoresc progresist din Canada, medic renumit. În 1936, cînd bandiții fasciști germani și italieni au atacat Spania, el a plecat pe front și s-a consacrat slujirii poporului spaniol, care lupta împotriva fascismului. În 1937, cînd în China a izbucnit războiul împo-

triva cotropitorilor japonezi, el, în fruntea unui grup format din personal medical, americani și canadieni, a venit în regiunile eliberate din China. În aprilie 1938 el a plecat prin Ianan în regiunea de graniță Șansi-Ceahar-Hebei și a lucrat acolo timp de doi ani. Abnegația lui, entuziasmul lui în muncă și simțul lui de răspundere au fost un model demn de imitat. La 12 noiembrie 1939, operînd răniți, s-a îmbolnăvit de septicemie și a murit în județul Vansian din provincia Hebei.

² Vezi I. V. Stalin, „Despre bazele leninismului“, cap. VI, „Problema națională“ (vezi și *I. Stalin, Opere*, vol. 6, Editura pentru literatură politică, 1953. — *Nota Trad.*).

DESPRE NOUA DEMOCRAȚIE

(Ianuarie 1940)

1. ÎNCOTRO MERGE CHINA ?

Cînd a început războiul împotriva cotropitorilor japonezi, poporul nostru s-a însuflețit, toți credeau că s-a găsit soluția, fețele posomorîte s-au înseninat deodată. În ultima vreme se observă însă iarăși o atmosferă grea de conciliatorism, s-a declanșat din nou isteria anticomunistă, iar poporul chinez a ajuns din nou în impas. Și aceasta se manifestă în primul rînd la intelectuali și la tineretul studios, adică la oamenii care reacționează cel mai rapid la schimbarea evenimentelor. Și iarăși se pune întrebarea : ce să facem ? Încotro merge China ? Iată de ce este poate oportun să folosim apariția noii reviste „Ciungo venhua“¹ pentru a lămuri calea dezvoltării vieții politice și a culturii din țara noastră. Eu nu sînt competent în probleme de cultură ; m-am tot pregătit să mă ocup de ele, dar numai acum m-am apucat de această treabă. Din fericire, mai mulți tovarăși de-ai noștri din Ianan au și scris pe această temă articole complete, și fie ca însemnările mele să servească drept o mică introducere la aceste articole. Aceste considerații ale noastre trebuie să fie privite numai ca rezultate izolate ale unor cercetări stîngace, ca acel grăunte de nisip care dă viață perlei, ca un început modest care îndeamnă pe fruntașii vieții culturale din întreaga noastră țară să-i răspundă cu lucrări impor-

tante. Sperăm că dezbătînd laolaltă vom ajunge la concluzii juste, corespunzătoare cerințelor naționale ale Chinei.

Metoda științifică constă în cercetarea conștiințioasă a adevărului. Este o neghiobie să te consideri fără greș și să cauți numai să înveți pe alții; cu o astfel de metodă nu se rezolvă nici o problemă. Sînt prea grele nenorocirile prin care trece poporul nostru. Numai o metodă științifică, numai un înalt simț de răspundere pot să conducă poporul nostru spre calea eliberării. Există un singur adevăr, și chestiunea de partea cui este adevărul va fi rezolvată în cele din urmă de practica obiectivă, și nu de lăudăroșenia subiectivă. Numai practica revoluționară a poporului de multe milioane poate să servească drept criteriu al adevărului. Eu cred că tocmai această poziție trebuie să o ocupe revista „Ciungo venhua“, care își începe apariția.

2. NOI VREM SĂ CONSTRUIM O CHINĂ NOUĂ

Noi, comuniștii, luptăm de mulți ani nu numai pentru revoluția economică și politică în China, ci și pentru revoluția culturală. Ţelul acestei întregi lupte este construirea unei societăți noi și a unui stat nou al poporului chinez. În această societate nouă și în acest stat nou va exista nu numai un regim politic nou și o economie nouă, ci și o cultură nouă. Iar aceasta înseamnă că noi tindem nu numai să transformăm China subjugată din punct de vedere politic și exploatată din punct de vedere economic într-o Chină liberă din punct de vedere politic și înfloritoare din punct de vedere economic, ci că noi mai vrem s-o transformăm dintr-o țară în care

domină o cultură veche, și de aceea întunecată și înapoiată, într-o țară în care să domnească o cultură nouă, și prin urmare într-o țară civilizată și înaintată. Într-un cuvânt, noi vrem să construim o Chină nouă. Crearea unei culturi noi a poporului chinez — iată ținta noastră pe tărîmul culturii.

3. PARTICULARITĂȚILE DEZVOLTĂRII ISTORICE A CHINEI

Noi vrem să creăm cultura nouă a poporului chinez. Dar ce reprezintă această cultură nouă ?

O anumită cultură (privită ca sistem de concepții) este reflectarea politicii și a economiei unei anumite societăți și, la rîndul său, exercită o imensă influență și acțiune asupra politicii și economiei societății date; economia este baza, iar politica este expresia concentrată a economiei². Aceasta este în esență concepția noastră despre raportul dintre cultură, pe de o parte, și politică și economie, pe de altă parte, și despre raportul dintre politică și economie. Așadar politica și economia unei formațiuni date determină cultura ei, și numai după aceea această cultură exercită la rîndul ei o influență și o acțiune asupra politicii și economiei formațiunii date. Marx spune: „Nu conștiința oamenilor le determină existența, ci, dimpotrivă, existența lor socială le determină conștiința“³. Și mai departe: „Filozofii n-au făcut decît să interpreteze lumea în moduri diferite, e vorba însă de a o schimba“⁴. Aceasta este definiția științifică, care pentru prima oară în istoria omenirii a rezolvat just problema raportului dintre conștiință și existență și a devenit fundamentul teoriei revoluționare,

active a reflectării, dezvoltată profund mai târziu de Lenin. Discutînd problemele culturii chineze, nu trebuie să uităm această teză fundamentală.

Chestiunea este limpede: elementele reacționare din vechea cultură a poporului chinez pe care vrem să le nimicim sînt indisolubil legate de vechea politică și de vechea economie a poporului chinez, iar noua cultură a poporului chinez pe care vrem s-o creăm este de asemenea indisolubil legată de noua politică și de noua economie a poporului chinez. Vechea politică și vechea economie sînt baza vechii culturi a poporului chinez, iar noua politică și noua economie devin baza noii culturi a poporului chinez.

Care este vechea politică și vechea economie a poporului chinez? Și ce reprezintă vechea cultură?

Din timpul dinastiilor Ciou și Ţin a existat în China societatea feudală; politica era o politică feudală, economia era o economie feudală, iar cultura care domina, ca reflectare a acestei politici și economii, era o cultură feudală.

Din timpul pătrunderii capitalismului străin în China și din timpul cînd a început să se nască treptat în societatea chineză elemente capitaliste, China s-a transformat treptat într-o țară colonială, semicolonială și semifeudală. În China de azi, în regiunile ocupate de japonezi, există societatea colonială, în regiunile de sub stăpînirea gomindanistă tot mai există în general o societate semicolonială, și atît în regiunile ocupate de japonezi cît și în regiunile de sub stăpînirea gomindanistă predomină rînduielile feudale și semifeudale. Acesta este caracterul societății chineze de azi, acestea sînt particularitățile naționale ale Chinei de azi. Și dacă

luăm în considerare trăsăturile dominante, atunci regimul politic al acestei societăți este un regim colonial, semicolonial și semifeudal, economia ei este o economie colonială, semicolonială și semifeudală, iar cultura care domină în această societate, ca reflectare a acestei politici și economii, este o cultură colonială, semicolonială și semifeudală.

Revoluția noastră este îndreptată tocmai împotriva acestei formațiuni politice, economice și culturale dominante. Noi vrem să nimicim tocmai acest vechi regim politic colonial, semicolonial și semifeudal, vechea economie și vechea cultură care le deservește. Noi năzuim să construim ceva diametral opus — un regim politic nou, o economie nouă și o cultură nouă a poporului chinez.

Dar, în acest caz, ce reprezintă un regim politic nou, o economie nouă a poporului chinez, ce reprezintă cultura lui nouă ?

Trebuie să împărțim mersul istoric al revoluției chineze în două faze : prima — revoluția democratică, iar a doua — revoluția socialistă. Acestea sînt două procese revoluționare deosebite în ceea ce privește caracterul lor. Însă ceea ce noi numim democrație nu mai este acum o democrație de tip vechi. Aceasta nu mai este vechea democrație, ci o democrație de tip nou, noua democrație.

Pornind de la aceasta, putem afirma că regimul politic nou al poporului chinez va fi regimul politic al noii democrații, economia lui nouă — economia noii democrații, iar cultura nouă a poporului chinez — cultura noii democrații.

Aceasta este particularitatea istorică a revoluției chineze actuale. Partidele și oamenii politici care, înfăptuind revoluția din China, nu înțeleg această particularitate istorică nu pot să conducă revoluția, nu pot s-o ducă la victorie. Ei vor fi respinși de popor și se vor transforma în jalnici renegați.

4. REVOLUȚIA CHINEZĂ — PARTE A REVOLUȚIEI MONDIALE

Particularitatea istorică a revoluției chineze constă în aceea că revoluția chineză se împarte în două faze: democratică și socialistă, iar în prima fază nu mai este vorba de o democrație în general, ci de o democrație de tip chinez, de o democrație specială de tip nou — noua democrație. Cum s-a format această particularitate istorică? A existat ea oare și acum o sută de ani sau a apărut mai târziu?

Este de ajuns să urmărim mersul istoriei Chinei și al istoriei mondiale, ca să ne fie limpede că această particularitate istorică nu s-a format nicidecum în timpul războiului opiuului, ci abia mai târziu, după primul război mondial și după Revoluția din Octombrie din Rusia. Mai jos vom examina procesul ivirii ei.

Este limpede că, întrucât societatea chineză contemporană este după caracterul ei o societate colonială, semicolonială și semifeudală, revoluția chineză trebuie să se împartă în două faze. Prima fază este transformarea societății coloniale, semicoloniale și semifeudale într-o societate independentă, democratică; a doua fază este dezvoltarea mai departe a revoluției, construirea

societății socialiste. În momentul de față revoluția chineză trece prin prima sa fază.

Etapele pregătitoare ale acestei prime faze au început încă din timpul războiului opiuului din 1840, adică din timpul când societatea chineză a început să se transforme dintr-o societate feudală într-o societate semicolonială și semifeudală. Pe acest drum au fost parcurse o serie întreagă de etape, cum sînt: mișcarea taipinilor, războiul chino-francez, războiul chino-japonez, reformele din 1898, revoluția din 1911, „mișcarea de la 4 mai“, Campania din nord, războiul agrar revoluționar și, în sfîrșit, actualul război împotriva cōtropitorilor japonezi. Toate aceste etape numeroase au cuprins un secol întreg și, într-un anumit sens, toate au servit pentru îndeplinirea sarcinilor primei faze a revoluției. În cursul acestei perioade, poporul chinez a înfăptuit, în epoci diferite și în măsură diferită, prima fază a revoluției, a luptat împotriva imperialismului și forțelor feudale, a luptat pentru construirea unei societăți democratice independente, pentru înfăptuirea primei faze a revoluției. Iar revoluția din 1911 a servit, într-un înțeles mai deplin, ca început al acestei revoluții, care prin conținutul său social este o revoluție burghezo-democratică, și nu o revoluție proletară, nu o revoluție socialistă. Această revoluție nu este deocamdată desăvîrșită, și pentru desăvîrșirea ei se mai cer multe eforturi, deoarece dușmanii ei sînt și acum încă foarte puternici. Cînd Sun Iat-sen a spus: „Revoluția încă nu e desăvîrșită, și tovarășii mei de idei trebuie să-și continue eforturile“, el avea în vedere tocmai această revoluție burghezo-democratică.

Însă după ce în 1914 a izbucnit primul război imperialist mondial, iar în 1917 Revoluția din Octombrie din Rusia a creat pe a șasea parte a globului pământesc un stat socialist, revoluția burghezo-democratică din China a suferit o schimbare.

Pînă atunci revoluția burghezo-democratică din China era o revoluție burghezo-democratică de tip vechi, era o parte a revoluției burghezo-democratice mondiale de tip vechi.

După aceea revoluția burghezo-democratică din China a început să fie o revoluție burghezo-democratică de tip nou și, în frontul revoluționar general, reprezintă o parte a revoluției proletare socialiste mondiale.

De ce? Pentru că primul război imperialist mondial și Revoluția din Octombrie — prima revoluție socialistă victorioasă — au schimbat întregul mers al istoriei mondiale, au deschis o nouă epocă în istoria omenirii.

În epoca în care într-o parte a lumii (care reprezintă a șasea parte a globului pământesc) frontul capitalismului mondial e rupt, iar în celelalte părți ale lumii a ieșit în întregime la iveală putreziciunea lui, în epoca în care partea lumii în care capitalismul încă n-a fost doborât nu poate să trăiască fără să se sprijine într-o măsură și mai mare pe colonii și semicolonii, în epoca în care a fost creat statul socialist care și-a proclamat voința de a lupta pentru sprijinirea tuturor mișcărilor de eliberare din colonii și semicolonii, în epoca în care proletariatul din țările capitaliste se eliberează cu fiecare zi tot mai mult de sub influența partidelor social-democrate social-imperialiste și-și declară solidaritatea cu mișcarea de eliberare din colonii și semicolonii, — dacă în această epocă într-o țară colonială sau semicolonială

oarecare izbucnește o revoluție îndreptată împotriva imperialismului, adică împotriva burgheziei internaționale, împotriva capitalismului internațional, atunci această revoluție nu va fi o revoluție burghezo-democratică de tip vechi, ci va fi o revoluție de tip nou; ea nu va fi o parte a vechii revoluții burgheze, capitaliste mondiale, ci va fi o parte a revoluției mondiale noi, adică o parte a revoluției proletare, socialiste mondiale. Aceste colonii și semicolonii revoluționare nu mai pot să fie aliate ale frontului capitalist mondial al contrarevoluției, ele se transformă în aliate ale frontului socialist mondial al revoluției.

Deși această revoluție din colonii sau semicolonii în prima ei etapă, în prima ei fază, după conținutul ei social mai rămîne în fond tot burghezo-democratică și revendicările ei duc în mod obiectiv la netezirea drumului pentru dezvoltarea capitalismului, totuși această revoluție nu mai este o revoluție veche, condusă de burghezie și care își pune ca țel organizarea societății capitaliste și a statului dictaturii burgheze. Acum ea este o revoluție nouă, condusă de proletariat și care își pune ca țel în prima etapă crearea unei societăți a noii democrații și a statului dictaturii alianței tuturor claselor revoluționare. Tocmai de aceea această revoluție netezește calea și pentru dezvoltarea socialismului, calea aceasta fiind chiar o cale mai largă. Potrivit cu schimbările care se produc în tabăra dușmanului și în componența aliaților, această revoluție, în cursul înlăptuirii ei, se împarte la rîndul său într-o serie de etape, însă caracterul ei esențial rămîne neschimbat.

Această revoluție înseamnă sfîrșitul imperialismului. De aceea nu este acceptabilă pentru imperialism și în-

tîmpină împotrivirea acestuia. În schimb însă este acceptabilă pentru socialism și primește ajutor din partea statului socialist și a proletariatului socialist internațional.

Iată de ce această revoluție nu poate să nu devină o parte a revoluției proletar-socialiste mondiale.

„Revoluția chineză este o parte a revoluției mondiale“ — această teză justă a fost formulată încă în perioada primei mari revoluții chineze din 1924—1927. Ea a fost formulată de către comuniștii chinezi și a fost aprobată de toți participanții la lupta antiimperialistă și antifeudală din timpul acela. Însă atunci conținutul acestei teze teoretice n-a fost încă cunoscut, și ca urmare înțelegerea acestei chestiuni a fost încă foarte confuză.

Această „revoluție mondială“ nu mai este o revoluție mondială de tip vechi — vechea revoluție burgheză mondială a luat de mult sfîrșit —, ci este o revoluție mondială nouă, o revoluție socialistă mondială. În aceeași măsură nici această „parte“ nu mai este o parte a revoluției burgheze, vechi, ci este o parte a revoluției socialiste, noi. Aceasta este o cotitură uriașă, o cotitură care nu are egal în istoria Chinei și a întregii lumi.

Formulînd teza justă citată mai sus, comuniștii chinezi s-au bazat pe învățătura lui I. V. Stalin.

Încă în 1918, în lucrarea dedicată primei aniversări a Revoluției din Octombrie, I. V. Stalin scria :

„Marea însemnătate mondială a Revoluției din Octombrie constă, mai ales, în faptul că :

1) a lărgit cadrul problemei naționale, transformînd-o, dintr-o problemă particulară legată de lupta împotriva asupririi naționale

în Europa, în problema generală a eliberării popoarelor asuprite din colonii și semicolonii de sub jugul imperialismului ;

2) a deschis posibilități largi și căi reale pentru această eliberare, ceea ce a ușurat simțitor cauza eliberării popoarelor asuprite din Occident și Orient, aducându-le pe făgașul comun al luptei victorioase împotriva imperialismului ;

3) prin aceasta a fost aruncată o punte între Occidentul socialist și Orientul robit, constituindu-se un nou front al revoluției împotriva imperialismului mondial, de la proletarii din Occident prin revoluția din Rusia, până la popoarele asuprite din Orient“⁵.

După această lucrare, I. V. Stalin a dezvoltat de repetate ori teza teoretică că revoluțiile din colonii și semicolonii nu mai sînt de vechiul tip, ci au devenit o parte a revoluției proletare socialiste. Această teză este expusă în modul cel mai precis și cu cea mai mare claritate într-un articol al lui I. V. Stalin publicat la 30 iunie 1925, în care polemizează cu naționaliștii iugoslavi. Acest articol, intitulat „Încă o dată despre problema națională“, este publicat în cartea tradusă de Cîan Ciun-și, apărută sub titlul „Stalin despre problema națională“. Acolo citim următorul alineat :

„Semici se referă la un pasaj din broșura lui Stalin «Marxismul și problema națională», scrisă la sfîrșitul anului 1912. Acolo se spune că «lupta națională în condițiile capitalismului ascendent este o luptă a claselor burgheze între ele». Probabil că prin aceasta el vrea să dea a înțelege că formula prin care definește sensul social al mișcării naționale în condițiile istorice de astăzi este justă. Dar broșura lui Stalin este scrisă înainte de războiul imperialist, cînd problema națională nu era considerată încă de marxiști drept o problemă de importanță universală, cînd revendicarea principală a marxiștilor cu privire la dreptul la autodeterminare nu era privită ca o parte a revoluției proletare, ci ca o parte a revoluției burghezo-democratice. Ar fi ridicol să

nu vedem că de atunci situația internațională s-a schimbat radical, că războiul, pe de o parte, și Revoluția din Octombrie din Rusia, pe de altă parte, au transformat problema națională dintr-o parte a revoluției burghezo-democratice într-o parte a revoluției proletaro-socialiste. Încă în octombrie 1916, în articolul său «Bilanțul discuției asupra autodeterminării», Lenin spunea că punctul principal al problemei naționale, dreptul la autodeterminare, a încetat să mai fie o parte a mișcării democratice generale, că a devenit o parte integrantă a revoluției proletare generale, a revoluției socialiste. Nu mai vorbesc despre lucrările ulterioare asupra problemei naționale atât ale lui Lenin cât și ale altor reprezentanți ai comunismului rus. Ce sens poate avea după toate acestea invocarea de către Semici a cunoscutului pasaj din broșura lui Stalin, scrisă în perioada revoluției burghezo-democratice din Rusia, ce sens poate avea acum, când, datorită noii situații istorice, am pășit într-o epocă nouă, epoca revoluției proletare? Aceasta nu poate avea alt sens decât că Semici citează în afara spațiului și timpului, în afara dependenței de situația istorică vie, încălcând astfel cerințele elementare ale dialecticii și neținând seama că ceea ce este just într-o situație istorică poate să fie greșit în altă situație istorică*.

De aici este evident că sînt două revoluții mondiale. Una dintre ele este revoluția burgheză, capitalistă mondială; timpul acestei revoluții a trecut de mult, ea a luat sfîrșit o dată cu izbucnirea în 1914 a primului război imperialist mondial și mai ales o dată cu Revoluția din Octombrie 1917 din Rusia. Din acel moment a început o altă revoluție mondială — revoluția mondială proletară, socialistă. În această revoluție se ridică ca forță principală proletariatul din țările capitaliste, iar aliatul lui sînt popoarele asuprite din colonii și semi-colonii. Independent de faptul care clase, care partide și

* I. V. Stalin, Opere, vol. 7, Editura pentru literatură politică, 1953, pag. 230—232. — *Nota Trad.*

care reprezentanți izolați ai popoarelor asuprite iau parte la revoluție, independent de faptul dacă își dau seama sau nu de aceasta, dacă înțeleg sau nu aceasta în mod subiectiv, atunci când se ridică împotriva imperialismului, revoluția lor devine o parte a revoluției proletare, socialiste mondiale și ei înșiși devin aliații ei.

În momentul de față importanța revoluției chineze a crescut și mai mult. Acum s-a creat o situație când, din cauza crizei economice și politice a capitalismului, lumea este atrasă cu fiecare zi tot mai mult în cel de-al doilea război mondial; când U.R.S.S. a intrat în perioada de trecere de la socialism la comunism și este de pe acum în stare să conducă proletariatul mondial și popoarele asuprite și să le dea sprijin în lupta lor împotriva războiului imperialist, în luptele lor împotriva reacțiunii capitaliste; când proletariatul din țările capitaliste se pregătește să răstoarne capitalismul și să construiască socialismul; când proletariatul, țărănimea, intelectualitatea și celelalte păături ale micii burghezii din China, sub conducerea Partidului Comunist Chinez s-au constituit într-o mare forță politică de sine stătătoare. Acum noi trecem tocmai printr-o asemenea situație; și, dacă e așa, nu trebuie oare să considerăm că importanța mondială a revoluției chineze a crescut și mai mult? Eu cred că trebuie. Revoluția chineză este o *foarte mare* parte a revoluției mondiale.

Revoluția chineză în prima sa etapă (care la rîndul ei este subîmpărțită într-o serie de etape mai mici), fiind după conținutul ei social o revoluție burghezo-democratică de tip nou, nefiind încă o revoluție proletară, socialistă, a devenit totuși de mult o parte a revoluției proletare, socialiste mondiale, și acum a devenit chiar

o foarte mare parte a acestei revoluții mondiale, marele ei aliat.

Prima fază, prima etapă a acestei revoluții nu trebuie în nici un caz să ducă și nu poate să ducă la crearea în China a unei societăți capitaliste de dictatură burgheză; în această etapă sarcina este de a crea o societate nou-democratică a dictaturii alianței tuturor claselor revoluționare din China sub conducerea proletariatului chinez și de a desăvârși astfel prima etapă. Apoi revoluția va trece în etapa a doua — etapa construirii societății socialiste în China.

În aceasta constă particularitatea fundamentală a revoluției chineze actuale, în aceasta constă noul proces revoluționar din ultimii douăzeci de ani (socotind din timpul mișcării de la 4 mai 1919), în aceasta constă conținutul viu, concret al revoluției chineze actuale.

5. REGIMUL POLITIC AL NOII DEMOCRAȚII

Revoluția chineză se împarte în două etape istorice, din care prima este revoluția nou-democratică. Aceasta reprezintă o nouă particularitate istorică a revoluției chineze. Care este expresia concretă a acestei noi particularități în relațiile economice și politice din China? Răspundem mai jos la această chestiune.

Pînă la mișcarea de la 4 mai 1919 (această mișcare a luat naștere după primul război mondial din 1914 și după Revoluția din Octombrie 1917 din Rusia) rolul de conducător politic al revoluției burghezo-democratice din China aparținea micii burghezii și burgheziei (intelectualilor lor). În acel timp proletariatul chinez încă nu apăruse pe arena politică ca forță de

clasă conștientă, de sine stătătoare. Participînd la revoluție, el a mers încă în urma micii burghezii și burgheziei. De pildă, în timpul revoluției din 1911 proletariatul a jucat tocmai un astfel de rol.

Deși după „mișcarea de la 4 mai” burghezia națională chineză continuă să participe la revoluție, totuși rolul de conducător politic al revoluției burghezo-democratice din China nu-i mai aparține burgheziei chineze, ci îi aparține proletariatului chinez. În această perioadă creșterea proletariatului chinez și influența revoluției ruse au dus la aceea că proletariatul s-a transformat rapid într-o forță politică conștientă, de sine stătătoare. Partidul proletariatului — Partidul Comunist Chinez — a formulat lozinca „Jos imperialismul!” și programul înfăptuirii consecvente a revoluției burghezo-democratice chineze. Partidul Comunist Chinez a și înfăptuit, de sine stătător, revoluția agrară.

Pentru că burghezia națională chineză este burghezia unei țări coloniale și semicoloniale și îndură jugul imperialist, ea păstrează chiar în epoca imperialismului, în anumite perioade și într-o anumită măsură, spiritul revoluționar în lupta împotriva imperialismului străin și împotriva guvernelor birocratice militariste din țara ei (cele din urmă sînt confirmate de exemplele din perioada revoluției din 1911 și ale Campaniei din nord) și poate, în alianță cu proletariatul și cu mica burghezie, să se ridice împotriva dușmanilor contra cărora ea este dispusă să lupte. În aceasta constă deosebirea dintre burghezia chineză și burghezia fostului imperiu rus. În fostul imperiu rus, din cauză că acesta era un stat al imperialismului militar-feudal și ducea o politică de cotropire, burghezia era lipsită de orice

spirit revoluționar. Acolo sarcina proletariatului era să lupte împotriva burgheziei, iar nu să încheie alianță cu ea. Din cauză că China este o țară colonială și semicolonială și ea însăși este obiectul agresiunii, burghezia națională chineză mai are spirit revoluționar în anumite perioade și într-o anumită măsură. Aici sarcina proletariatului este de a ține seama de acest spirit revoluționar al burgheziei naționale și de a alcătui cu aceasta din urmă un front unic împotriva imperialismului și împotriva guvernelor birocratice militariste.

Dar tocmai pentru că burghezia națională chineză este o burghezie colonială și semicolonială și de aceea extrem de slabă din punct de vedere economic și politic, ea posedă în același timp și o altă trăsătură — tendința spre conciliatorism cu dușmanii revoluției. Nici chiar în timpul revoluției burghezia națională chineză nu este dispusă să rupă în întregime cu imperialismul. Ea este strâns legată de exploatarea satului, realizată pe calea dării pământului în arendă. De aceea ea nu este dispusă și nu este în stare să accepte deplina doborîre a imperialismului și cu atât mai mult deplina doborîre a forțelor feudale. Așadar burghezia națională chineză nu este în stare să rezolve nici una din cele două probleme fundamentale, nici una din cele două sarcini principale ale revoluției burghezo-democratice chineze. În ceea ce privește marea burghezie chineză reprezentată de gomindan, ea, aruncîndu-se în decursul întregii perioade dintre 1927 și 1937 în brațele imperialismului și făcînd bloc cu forțele feudale, a luptat împotriva poporului revoluționar. Și în 1927, și în cursul unei oarecare perioade după 1927, burghezia națională chineză s-a alăturat contrarevoluției. În

cursul războiului împotriva cotropitorilor japonezi, o parte din marea burghezie, reprezentată de Van Tzin-vei, a capitulat din nou în fața dușmanului, dînd o nouă dovadă de trădare. Prin aceasta burghezia chineză se deosebește de burghezia europeană și americană din trecut și mai ales de burghezia franceză. În țările din Europa și din America, îndeosebi în Franța, în timpul cînd ele treceau încă prin epoca revoluțiilor, revoluțiile burgheze au fost relativ consecvente; în China burghezia este lipsită chiar și de o astfel de consecvență.

Dubla natură a burgheziei chineze constă, pe de o parte, în capacitatea ei de a participa la revoluție și, pe de altă parte, în tendința spre conciliatorism cu dușmanii revoluției. În trecut această duplicitate a fost proprie și burgheziei europene și celei americane. În fața unui dușman puternic burghezia încheie alianță cu muncitorii și țăranii în vederea luptei împotriva acestui dușman; cînd însă conștiința de clasă a muncitorilor și țăranilor se trezește, burghezia încheie alianță cu dușmanul pentru a duce lupta împotriva muncitorilor și țăranilor. Aceasta este o lege generală pentru burghezia din toate țările lumii. Această trăsătură însă se manifestă cu o deosebită forță la burghezia chineză.

În China chestiunea este absolut limpede: cine știe să conducă poporul la lupta pentru doborîrea imperialismului și a forțelor feudale, acela cucerește încrederea poporului, deoarece dușmanii de moarte ai poporului sînt imperialismul și forțele feudale, mai ales imperialismul. Astăzi cel care știe să ducă după sine poporul la lupta pentru izgonirea imperialismului japonez și pentru instaurarea unei orînduiri democratice,

acela devine salvatorul poporului. Istoria a arătat că burghezia chineză nu poate să ducă pînă la capăt aceste sarcini, și ele revin în mod inevitabil proletariatului.

De aceea, în orice condiții, forța principală care hotărăște soarta țării sînt proletariatul, țărănimea, intelectualitatea și alte pături ale micii burghezii chineze. Aceste clase fie că au devenit, fie că vor deveni conștiente, ele vor forma în mod inevitabil osatura organizării de stat și a organizării puterii în republica democratică chineză, iar proletariatul va fi forța conducătoare. Republica democratică chineză, în al cărei ajun de construire sîntem, poate să fie numai o republică democratică a dictaturii alianței tuturor forțelor antiimperialiste și antifeudale, conduse de proletariat. Aceasta va fi o republică de democrație nouă, o republică a celor trei principii populare noi, într-adevăr revoluționare, care includ cele trei obiective politice fundamentale ale lui Sun Iat-sen.

Această republică a noii democrații se deosebește de republicile burgheze de tip vechi, european-american, de republicile dictaturii burgheze. Acelea au fost republici ale democrației vechi, al cărei timp a trecut. Dar republica noii democrații se deosebește și de republicile socialiste de tipul U.R.S.S., de republicile dictaturii proletariatului. Aceste republici socialiste prosperă de acum în U.R.S.S., și ele vor lua naștere în toate țările care acum sînt capitaliste. Ele vor deveni fără îndoială forma dominantă a organizării de stat și a organizării puterii în toate țările industriale înaintate. Însă deocamdată, pentru o anumită perioadă istorică, această formă nu poate încă să fie aplicată de revoluțiile din țările coloniale și semicoloniale. Și de aceea,

pentru o anumită perioadă istorică, în cursul revoluțiilor din toate țările coloniale și semicoloniale poate să fie admisă ca formă a construcției de stat numai o a treia formă: ceea ce noi numim republica noii democrații. Aceasta este o formă inerentă pentru o anumită perioadă istorică și, prin urmare, este o formă de trecere; dar este o formă necesară și obligatorie.

Așadar, dacă noi vom clasifica diferitele forme ale orînduirii de stat, care există în lume, după caracterul de clasă al puterii, ele se reduc în fond la următoarele trei tipuri: 1) republici ale dictaturii burgheze; 2) republici ale dictaturii proletare; 3) republici ale dictaturii alianței mai multor clase revoluționare.

Primul tip este statul democrației vechi. Astăzi, după izbucnirea celui de-al doilea război imperialist, multe țări capitaliste au lichidat orice urmă de democrație; ele s-au transformat sau se transformă în state de sîngeroasă dictatură militară a burgheziei. Unele state de dictatură comună a burgheziei și moșierimii pot să fie clasate în aceeași categorie.

Al doilea tip există în U.R.S.S.; nașterea lui se pregătește acum în toate țările capitaliste și va deveni în viitor forma dominantă mondială pentru o anumită perioadă.

Al treilea tip este o formă de trecere a statului, formă creată de revoluțiile din țările coloniale și semicoloniale. Se înțelege, revoluțiile din diferitele țări coloniale și semicoloniale vor avea particularitățile lor, dar acestea vor fi numai mici deosebiri pe lângă marea lor asemănare. Dacă este vorba de revoluțiile din colonii și semicolonii, atunci organizarea de stat și organizarea puterii vor fi acolo în fond neapărat aceleași.

Acestea vor fi state ale democrației noi, în care mai multe clase antiimperialiste se vor uni în vederea unei dictaturi comune. Pentru China de astăzi acest stat al noii democrații trebuie să fie statul frontului anti-japonez unic. Frontul anti-japonez unic își propune ca țel lupta împotriva cotropitorilor japonezi, adică lupta împotriva imperialismului; acesta este frontul unic, adică alianța mai multor clase revoluționare. Dar, din păcate, cu toate că războiul împotriva cotropitorilor japonezi se duce de mult, pe cea mai mare parte a teritoriului țării — cu excepția bazelor democratice pentru împotrivirea față de cotropitorii japonezi, conduse de partidul comunist — acțiunea de democratizare nici nu a început în fond. Imperialismul japonez a profitat de această slăbiciune principală a noastră și a pătruns foarte repede în interiorul țării. Dacă nici în viitor linia de orientare nu va fi schimbată, atunci soarta națiunii noastre se va găsi într-o mare primejdie.

Este vorba, de fapt, de orînduirea de stat. În jurul acestei chestiuni se face gălăgie de cîteva decenii, începînd cu ultimii ani de existență ai dinastiei Ţin, dar nici pînă acum această chestiune nu s-a limpezit. În fond această problemă se reduce numai la situația diferitelor clase sociale în stat. Burghezia trece întotdeauna sub tăcere această diferență în situația claselor și, ascunzîndu-se sub cuvîntul „națiune“, realizează în practică dictatura unei singure clase. Această trecere sub tăcere nu este nicidecum în interesul poporului revoluționar, și despre aceasta trebuie să vorbim cu toată hotărîrea. Cuvîntul „națiune“ se poate folosi, însă în această noțiune nu se includ nicidecum elementele contrarevoluționare și trădătorii națiunii. Dictatura tuturor

claselor revoluționare, îndreptată împotriva contrarevoluționarilor, împotriva trădătorilor națiunii — iată statul care ne trebuie astăzi.

„In zilele noastre burghezia monopolizează adesea în diferite țări așa-zisa «putere populară» și o transformă într-un instrument de asuprire a poporului simplu. Puterea populară, conform principiului gomindanist, trebuie să fie un bun comun al întregului popor simplu, și nu însușită de un pumn de oameni“. Această declarație solemnă este cuprinsă în Manifestul primului Congres pe întreaga Chină al gomindanului, care a avut loc în 1924, în perioada colaborării dintre gomindan și partidul comunist. De 16 ani gomindanul încalcă această declarație, ceea ce a și dus țara la situația actuală extrem de grea. În aceasta constă cea mai mare greșeală a gomindanului, și noi sperăm că în lupta împotriva cotropitorilor japonezi, în focul purificator al războiului, gomindanul își va îndrepta greșeala.

În chestiunea despre așa-zisa formă a puterii este vorba despre forma construcției puterii politice, este vorba despre forma pe care o va alege o anumită clasă socială, creînd organele puterii pentru lupta împotriva dușmanilor și pentru propria sa apărare. Statul nu există fără organele puterii corespunzătoare formeii. În China se poate adopta acum următorul sistem: Adunarea deputaților populari din întreaga Chină, adunările provinciale, județene, raionale — pînă la cele sătești — ale deputaților populari, organele puterii de stat trebuind să se aleagă de către adunările deputaților populari de toate gradele. Dar pentru aceasta este necesar să elaborăm și să înfăptuim un sistem electoral bazat pe alegeri cu vot adevărat universal și egal, fără

deosebiri de sex și de religie, fără deosebiri de proprietate și de grad de cultură etc. Numai acest sistem va corespunde situației diferitelor clase revoluționare în stat, va face posibile exprimarea voinței poporului și conducerea luptei revoluționare, va corespunde spiritului noii democrații. Acest sistem este centralismul democratic. Numai organele puterii construite după principiul centralismului democratic pot să contribuie în măsură deplină la exprimarea voinței întregului popor revoluționar, numai ele sînt capabile să atace cu cea mai mare putere pe dușmanii revoluției. Principiul care spune că puterea nu trebuie „să fie însoțită de un pumn de oameni“ trebuie să-și găsească expresia în organizarea puterii de stat și a armatei. Nu se poate atinge acest țel fără un regim cu adevărat democratic. Altfel rezultă o neconcordanță între organizarea de stat și forma de organizare a puterii.

Organizarea de stat este dictatura alianței tuturor claselor revoluționare, forma de organizare a puterii este centralismul democratic. Acesta este regimul politic al noii democrații, aceasta este republica noii democrații, republica frontului antijaponez unic, republica celor trei principii populare noi care includ cele trei principii politice fundamentale — Republica Chineză, a cărei esență va corespunde cu denumirea ei. Astăzi, cu toate că la noi există denumirea de „Republică Chineză“, nu există însă esența republicii, și sarcina de astăzi constă în aceea de a pune în concordanță esența cu denumirea.

Acestea sînt relațiile politice interne pe care urmează să le creăm și nu se poate să nu le creăm în

China revoluționară, în China care luptă împotriva cotropitorilor japonezi. Astăzi numai aceasta este singura linie justă în opera construcției de stat.

6. ECONOMIA NOII DEMOCRAȚII

Republica pe care o vom construi în China trebuie să fie atât din punct de vedere politic cât și din punct de vedere economic o republică a noii democrații.

Marile bănci, marile întreprinderi industriale și comerciale trebuie să fie trecute în proprietatea statului acestei republici. „Toate întreprinderile care aparțin chinezilor sau străinilor și care au un caracter monopolist sau sînt foarte mari și nu pot fi administrate de persoane particulare, ca de pildă băncile, căile ferate, comunicațiile aeriene etc., vor fi exploatate și administrate de stat, pentru ca să nu poată capitalul privat ține în mîinile sale viața poporului. Iată în ce constă ideea fundamentală a îngrădirii capitalului“. Aceasta este de asemenea o declarație solemnă, cuprinsă în Manifestul primului Congres pe întreaga Chină al gomindanului, care a avut loc în perioada colaborării dintre gomindan și partidul comunist. Aceasta și este principiul just al organizării economiei în republica nou-democratică. În republica noii democrații, condusă de proletariat, sectorul de stat al economiei va fi socialist după caracterul său și va reprezenta forța conducătoare în întreaga economie națională. Însă în această republică proprietatea privată capitalistă nu va fi de loc confiscată, în afară de cea indicată mai sus, și nu va fi nicidecum oprită dezvoltarea acelei producții capitaliste care nu poate „să țină în mîinile sale viața poporului“, aceasta

pentru că în China economia mai este încă extrem de înapoiată.

În această republică vor fi luate unele măsuri necesare în vederea confiscării pământului moșieresc și împărțirii lui țăranilor fără pământ și cu pământ puțin, pentru realizarea lozincii lui Sun Iat-sen: „Fiecare plugar să aibă ogorul său“, pentru lichidarea relațiilor feudale la sate și trecerea pământului în proprietatea țăranilor. La sate va fi permisă și existența gospodăriilor chiaburești. Aceasta este linia de orientare spre „egalizarea dreptului asupra pământului“. Lozinca justă care exprimă esența acestei linii de orientare este: „Fiecare plugar să aibă ogorul său“. În general vorbind, agricultura socialistă nu este creată încă în această etapă, dar în diferitele gospodării cooperatiste care se vor dezvoltă pe baza lozincii „Fiecare plugar să aibă ogorul său“ vor fi și elemente socialiste.

Economia Chinei va merge neapărat pe calea „îngrădirii capitalului“ și „egalizării dreptului asupra pământului“. Este absolut inadmisibil ca economia Chinei să fie „însușită de un pumn de oameni“. Este absolut inadmisibil ca un mic grup de capitaliști și moșieri „să țină în mâinile lor viața poporului“. A construi o societate capitalistă după modelul americano-european este tot atât de inadmisibil ca și menținerea vechii societăți semif feudale. Cel care îndrăznește să se abată de la linia de orientare indicată mai sus nu va obține cu siguranță nimic și își va sparge capul.

Iată relațiile economice interne care vor fi create neapărat în China revoluționară, în China care luptă împotriva cotropitorilor japonezi.

Această economie va fi economia noii democrații.

Iar politica noii democrații va fi expresia concentrată a acestei economii a noii democrații.

7. ÎMPOTRIVA DICTATURII BURGHEZIEI

Peste 90 % din întregul nostru popor este pentru această republică, care prin structura ei politică și economică va fi o republică a noii democrații; altă cale nu poate să existe.

Oare n-ar fi mai bine să mergem pe calea construirii societății capitaliste a dictaturii burgheze? Desigur, aceasta este o cale veche, bătătorită de burghezia din Europa și din America. Dar vezi — nici situația internațională, nici situația internă nu permit Chinei să meargă pe această cale.

În actuala situație internațională, această cale este închisă. Situația internațională se caracterizează, în fond, prin aceea că se duce o luptă între capitalism și socialism; capitalismul se rostogolește în jos, iar socialismul se găsește în ascensiune. Crearea societății capitaliste a dictaturii burgheze în China nu o permite, în primul rând, capitalismul internațional, adică imperialismul. Noua istorie a Chinei este istoria modului cum a înfăptuit imperialismul agresiunea lui în China, cum a luptat împotriva năzuinței spre independență a Chinei, cum a împiedicat dezvoltarea capitalismului în China. În trecut toate luptele revoluționare din China au fost înăbușite de imperialism, nenumărații eroi care au căzut în aceste lupte revoluționare au fost pătrunși în întreaga lor viață de un sentiment de ură aprinsă împotriva imperialismului. Acum țara este invadată de

puternicul imperialism japonez, care caută să transforme China într-o colonie a lui. În China se dezvoltă acum capitalismul japonez, și nicidecum vreun capitalism chinez. În China există acum dictatura burgheziei japoneze, și nicidecum vreo dictatură a burgheziei chineze. E adevărat că noi trăim în perioada ultimelor zvîrcoliri ale imperialismului, curînd el va pieri. Imperialismul este „capitalism muribund“⁶. Dar, tocmai din cauză că va pieri curînd, imperialismul trăiește tot mai mult pe seama coloniilor și semicoloniiilor și nu admite cu nici un chip ca în vreuna din colonii sau semicolonii să fie creată o societate capitalistă a dictaturii burgheze. Tocmai pentru că imperialismul japonez s-a împotmolit în mlaștina unei grele crize economice și politice, adică tocmai pentru că va pieri curînd, va căuta să zdrobească neapărat China, s-o transforme în colonia lui, și tocmai de aceea el i-a tăiat Chinei calea spre instaurarea dictaturii burgheziei, spre dezvoltarea capitalismului național.

Mai departe, nici socialismul nu permite crearea unei societăți capitaliste a dictaturii burgheze. Toți imperialiștii din lume sînt dușmanii noștri. Dacă China vrea să devină independentă, nu poate nicidecum să se lipsească de ajutorul statului socialist și al proletariatului internațional. Aceasta înseamnă că China nu poate să se lipsească de ajutorul U.R.S.S., nu poate să se lipsească de ajutorul proletariatului din Japonia, și de asemenea din Anglia, S.U.A., Franța, Germania, Italia, care luptă — fiecare în propria-i țară — împotriva capitalismului. Cu toate că nu se poate afirma că victoria revoluției chineze va avea loc abia după victoria revoluției în Japonia, precum și în Anglia, S.U.A., Franța,

Germania, Italia sau într-una sau două din aceste țări, totuși fără îndoială că pentru victoria revoluției chineze sînt necesare, în afară de eforturile noastre, și eforturile proletariatului din aceste țări. Aceasta se referă mai ales la ajutorul din partea Uniunii Sovietice, care reprezintă condiția necesară pentru cucerirea victoriei finale în războiul împotriva cotropitorilor japonezi. A renunța la ajutorul Uniunii Sovietice înseamnă a condamna revoluția la înfrîngere. Oare învățămintele campaniei antisovietice care s-a desfășurat după 1927⁷ nu dovedesc aceasta cu o excepțională limpezime? Lumea contemporană trăiește într-o epocă nouă, epoca revoluțiilor și a războaielor, epoca pieirii inevitabile a capitalismului și a înfloririi tot mai vertiginoase a socialismului. În aceste condiții nu ar fi oare cea mai completă absurditate ca după victoria Chinei asupra imperialismului și feudalismului să începem să construim o societate capitalistă a dictaturii burgheze?

Dacă după primul război imperialist mondial și după Revoluția din Octombrie, din cauza unor condiții speciale (victoria burgheziei turce în lupta împotriva agresiunii grecești, slăbiciunea excepțională a proletariatului), a apărut în lume mica Turcie kemalistă⁸, unde a fost instaurată dictatura burgheziei, după cel de-al doilea război mondial și după desăvîrșirea construirii socialismului în U.R.S.S. o altă Turcie asemănătoare nu va mai apărea, și cu atît mai mult este de neînchipuit apariția unei asemenea Turcii cu o populație de 450.000.000 de oameni. Din cauza condițiilor speciale ale Chinei (burghezia slabă și dispusă să se înțeleagă cu dușmanul, proletariatul puternic și consecvent revoluționar) nu vor putea fi niciodată obținute

aici „succese ușoare“ ca în Turcia. Oare după înfrîngerea marii revoluții din 1927 burghezi chinezi n-au pâlăvrăgit despre kemalism? Dar unde este Kemalul chinez? Unde sînt dictatura burgheziei chineze și societatea capitalistă în China? Ba mai mult, chiar și așa-zisa Turcie kemalistă a fost obligată în cele din urmă să se arunce în brațele imperialiștilor anglo-francezi și cu fiecare zi este tot mai mult transformată într-o semicolonie, este transformată într-o parte a lumii reacțiunii imperialiste. Situația internațională de acum este de așa natură, încît în țările coloniale și semicoloniale oricine caută o folosire a propriilor forțe trebuie să se situeze fie de partea frontului imperialist, și atunci el se transformă într-o părticică a forțelor contrarevoluției mondiale, fie de partea frontului antiimperialist, și atunci el se transformă într-o părticică a forțelor revoluției mondiale. Una din două. O a treia cale nu există.

În ceea ce privește situația internă, burghezia chineză iar fi trebuit să tragă învățămintele necesare din istorie. În 1927, în momentul în care revoluția era pe cale să repurteze victoria cu forțele proletariatului, țărânimii și altor pături ale micii burghezii, burghezia chineză în frunte cu marea burghezie a înlăturat cu brutalitate masele populare, și-a însușit roadele revoluției și a intrat în alianță contrarevoluționară cu imperialismul și cu forțele feudale. După aceea, timp de zece ani, depunînd mari eforturi, burghezia chineză a dus „campanii anticomuniste“. Dar ce a ieșit din aceasta? Nu cumva și în acest moment, cînd dușmanul puternic a pătruns în interiorul țării și războiul împotriva cetro-pitorilor japonezi continuă de mai mult de doi ani, tot mai aveți de gînd să imitați vechile metode-șablon ale

burgheziei din Europa și din America, metode care și-au trăit traiul? Zece ani ați dus „campanii anticomuniste“, dar nu „ați cucerit“ societatea capitalistă a dictaturii burgheze; nu cumva aveți de gând să mai încercați încă o dată? Este adevărat că în aceste „campanii“ „ați cucerit“ „dictatura unui singur partid“, însă aceasta este o dictatură semicolonială și semifeudală. Ba chiar mai mult, în primii patru ani ai „campaniilor anticomuniste“ (din 1927 pînă la 18 septembrie 1931) ați mai „cucerit“ și „Manciou-Go“, iar peste încă 6 ani, în 1937, ați reușit „să cuceriti“ și pătrunderea imperialismului japonez în interiorul Chinei. Dacă și acum i se mai face cuiva poftă „să ducă campanii“ încă vreo zece ani, acesta va fi un „anticomunism“ de tip nou, nu chiar la fel cu cel din trecut. Dar oare nu s-a găsit încă omul care să-i întreacă pe toți și să se apuce cu furie să organizeze o nouă întreprindere „anticomunistă“? Acesta este Van Tzin-vei, vestitul erou anticomunist de tip nou. Dacă cineva dorește să intre în companie cu Van Tzin-vei, mă rog, s-o facă! Dar atunci să nu mai îndrume verzi și uscate despre vreo dictatură a burgheziei, despre vreo societate capitalistă, despre kemalism, despre statul modern, despre dictatura unui singur partid, despre „doctrina unică“ și alte baliverne de același fel. Iar dacă vrei ca, neînfrînd în companie cu Van Tzin-vei, să faci parte din lagărul luptei împotriva cotropitorilor japonezi și dacă îți faci socoteala ca după victoria în război să înlături din nou cu brutalitate poporul care a luptat împotriva cotropitorilor, să-ți însușești roadele victoriei și să dai drumul cîntecului: „Trăiască dictatura unui singur partid!“, asta, s-o știi, este mai mult decît o aiureală. Voi toți strigați: „Ba-

teți pe cotropitori ! Bateți pe cotropitori !". Dar cine-i bate ? Doar fără muncitori, fără țărani, fără alte pături ale micii burghezii nu puteți să faceți nici un pas. Din cel care ar îndrăzni să-i înlăture nu ar rămîne nici urmă. Acestea sînt adevăruri elementare. Însă oamenii obtuzi din rîndurile burgheziei chineze (vorbesc tocmai despre oamenii obtuzi), se vede, n-au învățat nimic în timpul acestor 20 de ani. Ei continuă să urle despre „îngrădirea activității comuniste“, despre „dizolvarea comuniștilor“, despre lupta împotriva comunismului. După „Măsurile pentru îngrădirea activității partidelor străine“ au urmat „Măsurile pentru reglementarea problemei partidelor străine“ și „Programul măsurilor practice pentru reglementarea problemei partidelor străine“. Ia te uită cum s-au umflat ! Dar dacă aceste „îngrădiri“ și „reglementări“ vor continua, ce soartă vor pregăti acești oameni națiunii și ce soartă își vor pregăti lor înșiși ? Îi sfătuim sincer pe acești domni : deschideți ochii, priviți China și întreaga lume, priviți ce se face în țară și în afară de granițele ei, priviți ce vremuri sînt acum și nu repetați greșelile voastre. Fiecare nouă greșeală înseamnă, fără îndoială, nenorociri pentru națiune, dar după părerea mea nici vouă n-o să vă fie bine. Este indiscutabil, limpede și neîndoielnic că, dacă oamenii obtuzi nu se dezmeticesc, nu le va fi bine : ei își sapă singuri groapa. De aceea noi sperăm că frontul anti-japonez unic din China se va întări, că la noi nimeni nu va face pe dictatorul, ci va fi o colaborare generală, că lupta împotriva cotropitorilor japonezi va fi dusă pînă la victorie. Iată singura cale justă ; toate celelalte căi nu fac doi bani. Iată ce

vă sfătuim noi, comuniștii, în mod sincer, și „să nu vă plîngeți după aceea că nu ați fost preveniți“.

În China se spune de mult: „Este de mîncare — să mănînce toți“. Așa este drept. De vreme ce pe dușmani trebuie să-i bată toți, urmează să și mănînce toți, și treburile să le rezolve toți și să și învețe toți. Cînd „unul devorează totul“ și „nu îi e frică de nimeni“, el se poartă ca un stăpîn feudal, dar în deceniul al 5-lea al secolului al XX-lea așa ceva nu mai merge.

Noi, comuniștii, nu respingem pe nimeni dintre oamenii cu tendințe revoluționare; noi vom întări frontul unic și vom realiza o colaborare trainică cu toate clasele, păturile, partidele, organizațiile și persoanele izolate care sînt pentru ducerea războiului pînă la victorie asupra cotropitorilor japonezi. Dar dacă cineva încearcă să-i respingă pe comuniști, aceasta nu-i va merge; dacă cineva va voi să scindeze frontul unic, nici aceasta nu-i va merge. China trebuie să continue războiul împotriva cotropitorilor japonezi, să se unească și să meargă înainte pe calea progresului, și noi nu vom tolera pe cei care vor capitularea, sciziunea, mer-sul înapoi.

8. ÎMPOTRIVA PĂLĂVRĂGELII STÎNGISTE

Dacă noi nu mergem pe calea capitalistă a dictaturii burgheze, atunci poate că se poate merge pe calea socialistă a dictaturii proletariatului?

Nu, nici aceasta nu se poate.

Fără îndoială că acum revoluția trece prin prima ei fază și că, prin urmare, în cursul dezvoltării ulterioare ea va trece în faza a doua, în faza socialismului. Numai

epoca socialismului va fi epoca de adevărată fericire pentru China. Acum însă nu este încă timpul să înfăptuim socialismul. Sarcina de astăzi a revoluției din China este lupta împotriva imperialismului și împotriva feudalismului. Atîta timp cît această sarcină nu este îndeplinită, nu este cazul să vorbim de socialism. Revoluția chineză trebuie să parcurgă inevitabil două faze : faza noii democrații și, numai după aceea, faza socialismului. Prima fază va fi relativ îndelungată, nu se desăvîrșește într-o zi, două. Noi nu sîntem visători și nu ne putem rupe de condițiile situației reale.

Unii demagogi de rea-credință amestecă în mod conștient aceste două etape diferite ale revoluției și propovăduiesc așa-zisa „teorie a revoluției unice“, încercînd să demonstreze cu ajutorul ei că cele trei principii populare se extind la toate etapele revoluției și că comunismul, prin urmare, a pierdut dreptul de existență. Cu ajutorul acestei „teorii“ ei încearcă să lupte împotriva învățăturii comuniste și partidului comunist, împotriva armatei a 8-a și a Noii armate a 4-a, împotriva Regiunii de graniță Șensi—Gansu—Ninsia. Ţelul lor este de a nimici din rădăcină orice revoluție, de a lupta împotriva ducerii pînă la capăt a revoluției burghezo-democratice, împotriva ducerii pînă la capăt a luptei împotriva cotropitorilor japonezi și de a pregăti opinia publică pentru capitulare. Această campanie este inspirată, sistematic, de către imperialiștii japonezi. Înțelegînd, după ce au ocupat Uhanul, că numai cu forța armelor nu vor reuși să supună China, imperialiștii japonezi au trecut la ofensiva politică și la momeli economice. Așa-zisa ofensivă politică constă în aceea că imperialiștii japonezi încearcă să atragă de partea lor elementele șo-

văielnice din cadrul frontului anti-japonez, să scindeze frontul unic, să zădărnicească colaborarea dintre gomindan și partidul comunist. Așa-zisa momeală economică își găsește expresia în crearea de „întreprinderi industriale comune“. În China centrală și de sud bandiții japonezi au permis capitaliștilor chinezi să-și investească capitalurile în întreprinderi în proporție de 51% din capitalul total, 49% fiind capital japonez. În China de nord cotropitorii japonezi au permis capitaliștilor chinezi să investească în întreprinderi 49% din capital, 51% fiind capital japonez. Cotropitorii mai promit capitaliștilor chinezi să le înapoieze fostele întreprinderi și să considere valoarea lor ca parte chineză a investițiilor de capital. Și, iată, unor capitaliști cu totul lipsiți de scrupule, care au pierdut simțul elementar al datoriei văzînd o asemenea ispită, li s-au aprins ochii de lăcomie. O parte din ei, reprezentată de Van Tzin-vei, a și capitulat, o altă parte, ascunzîndu-se în sînul frontului anti-japonez, intenționează de asemenea să fugă. Dar acești lași nemernici se tem că comuniștii le vor tăia drumul, se tem că poporul îi va înfiera ca trădători ai națiunii. Și atunci întreaga această bandă se adună și hotărăște: Îa început este necesar să efectuăm o pregătire în cercurile culturale și sociale. După vorbă urmează fapta: se angajează cîțiva metafizicieni turbați⁹, acestora li se alătură cîțiva troțkiști; curge otrava pe hîrtie, izbucnește isteria. Și iată că oameni lipsiți de experiență sînt prostiți prin „teoria revoluției unice“, prin afirmații cum că comunismul nu corespunde particularităților naționale ale Chinei, cum că în China nu-i nevoie de existența partidului comunist, cum că armata a 8-a și Noua armată a 4-a zădărnicesc lupta

împotriva cotropitorilor japonezi, cum că partizanii „vagabondează, dar nu luptă“, cum că Regiunea de graniță Șensi—Gansu—Ninsia este un patrimoniu feudal, cum că comuniștii sînt nesupuși, nu doresc unitatea, urzesc planuri obscure, pregătesc dezordini; și toate acestea se spun pentru ca la momentul potrivit capitaliștii să se poată duce, cu deplină justificare, după cele 49 sau 51 de procente, să poată vinde cu ridicata dușmanului interesele națiunii întregi. Aceasta înseamnă „a juca cu cărți măsluite“, aceasta este pregătirea ideologică în vederea capitulării, pregătirea prealabilă a opiniei publice. Acești domni propovăduiesc cu cea mai serioasă mină „teoria revoluției unice“ și atacă comunismul și pe comuniști exclusiv numai de dragul celor 49 sau 51 de procente ale lor. Și cum își ies din piele! Iar esențialul este că „teoria revoluției unice“ este teoria renunțării la revoluție.

Dar mai există și un alt grup de oameni, care, pe cît se vede, nu nutrește nici un fel de gînd rău, ci este pur și simplu indus în eroare prin „teoria revoluției unice“, indus în eroare prin ideea curat subiectivă cum că „revoluția politică și revoluția socială trebuie să fie înfăptuite într-o singură bătălie“. Ei nu înțeleg că revoluția se împarte în etape, că se poate trece de la o revoluție la alta, dar că „înăfptuirea lor într-o singură bătălie“ nu este posibilă. Asemenea concepții, care amestecă diferitele faze ale revoluției și care micșorează efectul eforturilor noastre în opera de îndeplinire a sarcinilor curente, sînt de asemenea dăunătoare. Teza care spune că din cele două faze ale revoluției prima pregătește condițiile pentru a doua, că aceste faze trebuie să se îmbine și că nu trebuie să se admită ca între ele să se intro-

ducă etapa dictaturii burgheze, este justă. Aceasta este teoria marxistă a dezvoltării revoluției. A afirma că revoluția democratică nu are sarcinile ei determinate, că nu are perioada sa determinată, că alte sarcini, care se pot îndeplini numai într-o altă perioadă, ca de pildă sarcinile revoluției socialiste, pot fi rezolvate unindu-le cu sarcinile revoluției democratice, și a numi toate acestea „îndeplinire într-o singură bătălie“, — aceasta este o fantezie, inadmisibilă pentru adevărații revoluționari.

9. ÎMPOTRIVA OAMENILOR OBTUZI

Și iată se ivesc pe scenă burghezii obtuși și spun : bine, dacă voi, comuniștii, amînați regimul social socialist pentru etapa următoare și dacă declarați în același timp că „cele trei principii populare ale lui Sun Yat-sen sînt necesare pentru China modernă, și partidul nostru este gata să lupte pentru deplina lor îndeplinire“¹⁰, atunci puneți pentru o vreme comunismul vostru la o parte. Asemenea pălăvrăgeli, ascunse sub firma „doctrinei unice“, au luat caracterul unor strigăte turbate. Aceste strigăte exprimă în fond tendința oamenilor obtuși spre dominație absolută a burgheziei și, exprimîndu-ne politicos, le putem numi și manifestarea unei absolute ignoranțe.

Comunismul este ideologia încheagată a proletariatului și în același timp o orînduire socială nouă. Această ideologie și această orînduire socială nouă diferă de orice altă ideologie și de orice altă orînduire socială și sînt cele mai desăvîrșite, cele mai progresiste, cele mai revoluționare, cele mai raționale din întreaga istorie a omenirii. Ideologia și orînduirea socială feudală sînt

trecute în muzeul istoriei. Ideologia și orînduirea socială a capitalismului sînt de asemenea trecute la muzeu într-o parte a lumii (în U.R.S.S.), iar în celelalte țări abia mai răsuflă, trăiesc ultimele zile și vor ajunge curînd în muzeu. Și numai ideologia și orînduirea socială a comunismului, necunoscînd obstacole, se vor extinde cu o forță de neînvins în întreaga lume, trăindu-și minunata primăvară. De cînd a apărut comunismul științific în China, oamenilor li s-a lărgit orizontul, s-a schimbat și aspectul revoluției chineze. Revoluția democratică din China nu poate nicidecum să învingă fără să se călăuzească după învățătura comunistă ; într-o și mai mare măsură se referă aceasta la etapa următoare a revoluției. Iată de ce zbiară atît de tare burghezii obtuzi și ne cer „să punem pentru o vreme la o parte“ comunismul. Dar comunismul nu poate fi „pus pentru o vreme la o parte“, deoarece, dacă l-ai „pune pentru o vreme la o parte“, China ar putea să piară. Comunismul este steaua călăuzitoare pentru întreaga lume contemporană, inclusiv pentru China contemporană.

Cine nu știe că în problema orînduirii sociale partidul comunist are un program pentru prezent și un program pentru viitor, cu alte cuvinte un program minimal și un program maximal? Pentru prezent — noua democrație, pentru viitor — socialismul ; aceste două programe, la a căror bază stă ideologia comunistă încheată, sînt organic legate între ele. Este cea mai mare stupiditate să urlî ca scos din minți despre necesitatea „de a pune pentru o vreme la o parte“ comunismul numai pentru că programul minimal al partidului comunist coincide în fond cu cele trei principii populare ! În ceea ce-i privește

pe comuniști, ei au putut să recunoască că „cele trei principii populare sînt baza politică a frontului anti-japonez unic“, au declarat că „cele trei principii populare ale lui Sun Iat-sen sînt necesare pentru China modernă, și partidul nostru este gata să lupte pentru deplina lor înfăptuire“ numai pentru că tezele politice ale celor trei principii populare coincid în fond cu programul minimal comunist. Altfel acest lucru ar fi fost imposibil. Acesta este frontul unic al comunismului și al celor trei principii populare în etapa revoluției democratice. Cînd Sun Iat-sen spunea că „comunismul este prietenul cel mai bun al celor trei principii populare“¹¹, el a avut în vedere tocmai acest front unic. Negarea comunismului înseamnă de fapt negarea frontului unic. Oamenii obtuzi au inventat toată această prostească vorbărie de negare a comunismului tocmai pentru că ei se agață de ideea lor a partidului unic și resping frontul unic.

Nici cu „doctrina unică“ nu fac nici o ispravă. În condițiile existenței claselor există tot atîtea doctrine cîte clase sînt. Mai mult decît atîta, chiar și diferite grupuri din aceeași clasă au doctrinele lor. În prezent clasa feudalilor are doctrina feudală, burghezia — doctrina capitalistă, budiștii — budismul, creștinii — creștinismul, țăranii — politeismul, iar în ultimul timp s-au mai găsit propovăduitori ai kemalismului, fascismului, „filozofiei vieții“¹², ai „doctrinei despre repartitia după muncă“¹³. De ce nu poate avea proletariatul învățătura sa — comunismul? Dacă există un asemenea număr imens de diferite doctrine, atunci de ce, văzînd comunismul, ați început să zbierați că el trebuie „pus pentru o vreme la o parte“? Trebuie să spunem de-a dreptul: din această „punere pentru o vreme la o parte“ nu iese

nimic. Hai să ne luăm mai bine la întrecere! Dacă va învinge cineva comunismul, noi, comuniștii, vom recunoaște eșecul nostru. Dacă nu-l va învinge nimeni, atunci va trebui voi „să puneți pentru o vreme la o parte” cerința voastră antidemocratică a „doctrinei unice”, și asta cât mai de grabă!

Pentru a evita o neînțelegere și pentru a ajuta și oamenilor obtuși să-și lărgască orizontul, trebuie să facem lumină în următoarea chestiune; prin ce se aseamănă și prin ce se deosebesc între ele cele trei principii populare și comunismul.

Comparînd cele trei principii populare cu învățătura comunistă, constatăm că în unele privințe ele se aseamănă, iar în altele se deosebesc.

Întîi, prin ce se aseamănă? În ambele învățături se aseamănă programele fundamentale pentru etapa revoluției burghezo-democratice din China. Cele trei principii populare revoluționare — naționalism, suveranitatea poporului și bunăstarea poporului —, interpretate într-un fel nou de Sun Yat-sen în 1924, se aseamănă în general cu programul comunist pentru etapa revoluției democratice din China. Frontul unic al ambelor învățături și al ambelor partide există tocmai datorită faptului că ele se aseamănă și pentru că cele trei principii populare sînt puse în practică. Ar fi nejust să subapreciem această latură a problemei.

Al doilea, prin ce se deosebesc? Aci vedem:

- 1) Deosebirea parțială a programelor pentru etapa revoluției democratice. La comuniști, în programul integral al revoluției democratice sînt puncte despre înfăptuirea consecventă a puterii populare, despre ziua de muncă de 8 ore și despre revoluția agrară consec-

ventă, iar în cele trei principii populare acestea nu există. Dacă se presupune înlăptuirea celor trei principii populare nerealizînd această parte, atunci cele două programe ale etapei democratice se vor asemăna numai în general, fără a se putea vorbi despre o deplină asemănare a lor.

2) Deosebirea care se exprimă prin aceea că una dintre învățături prevede etapa revoluției socialiste, iar cealaltă n-o prevede. Învățătura comunistă prevede, în afară de etapa revoluției democratice, și etapa revoluției socialiste, și de aceea în afară de programul minimal, are și programul maximal, adică programul instaurării orînduirii sociale socialiste și comuniste. Cele trei principii populare prevăd numai etapa revoluției democratice și nu prevăd etapa revoluției socialiste, și de aceea ele conțin numai programul minimal și nu conțin programul maximal, adică nu conțin programul instaurării orînduirii sociale socialiste și comuniste.

3) Deosebirea în concepțiile despre lume. Concepția comunistă despre lume este materialismul dialectic și materialismul istoric, iar concepția despre lume exprimată în cele trei principii populare este „explicarea istoriei prin nevoile vieții poporului“, adică, în esență, dualism, sau idealism. Aceste concepții despre lume sînt opuse una alteia.

4) Deosebirea în ceea ce privește consecvența revoluționară. La comuniști există o unitate între teorie și practică, cu alte cuvinte comuniștii sînt revoluționari consecvenți. La partizanii celor trei principii populare, în afară de cei care sînt cei mai devotați revoluției și adevărului, nu există o unitate între teorie și practică, vorbele și faptele se contrazic, cu alte cuvinte par-

tizanilor celor trei principii populare le lipsește consecvența revoluționară.

Iată deosebiriile dintre învățătura comunistă și cele trei principii populare. Din cauza acestor deosebiri există diferență și între comuniști și partizanii celor trei principii populare. A trece cu vederea aceste deosebiri, a vedea numai unitatea și a nu observa contradicțiile, înseamnă fără îndoială să cazi într-o serioasă greșală.

Examinînd în întregime această problemă, înțelegem ușor ce înseamnă cererea oamenilor obtuși „de a pune pentru o vreme la o parte” comunismul. Ea înseamnă fie tendința burgheziei spre dominație absolută, fie ignoranță absolută.

10. CELE TREI PRINCIPII POPULARE VECHI ȘI CELE TREI PRINCIPII POPULARE NOI

Burghezii obtuși nu înțeleg de loc schimbările istorice; cunoștințele lor sînt atît de sărace, încît sînt aproape egale cu zero. Ei nu înțeleg nici deosebiriile dintre învățătura comunistă și cele trei principii populare, nici deosebiriile dintre cele trei principii populare noi și cele trei principii populare vechi.

Noi, comuniștii, recunoaștem „cele trei principii populare ca bază politică a frontului național anti-japonez unic”, recunoaștem că „cele trei principii populare ale lui Sun Iat-sen sînt necesare pentru China modernă, și partidul nostru este gata să lupte pentru depunerea lor înfăptuire”, recunoaștem că programul minimal comunist coincide în general cu cele trei principii populare. Însă despre care principii populare este vorba? Nu este vorba despre oarecare alte trei prin-

cipii populare, ci tocmai despre acelea cărora Sun Iat-sen le-a dat o nouă interpretare în Manifestul primului Congres pe întreaga Chină al gomindanului. Aș fi vrut ca domnii obtuși, în clipele lor de beatitudine după muncile pentru „îngrădirea activității comuniste“, „dizolvarea comuniștilor“ și lupta împotriva comunismului, să-și arunce ochii pe acest manifest. În acest manifest Sun Iat-sen spune: „Aceasta este adevărata interpretare a celor trei principii populare ale gomindanului“. De aici este evident că numai aceste trei principii populare sînt adevărate, iar oricare altele sînt false, că numai interpretarea dată celor trei principii populare în Manifestul primului Congres pe întreaga Chină al gomindanului este „adevărata interpretare“, iar oricare alta este falsă. Aceasta, după cum se vede, nu este o „minciună comunistă“; și eu, și foarte mulți membri ai gomindanului am fost prezenți cînd s-a adoptat acest manifest.

Manifestul primului Congres al gomindanului este o piatră de hotar între cele două epoci din istoria celor trei principii populare. Pînă la acesta, cele trei principii populare au fost trei principii populare de tip vechi, trei principii populare ale vechii revoluții burghezo-democratice într-o țară semicolonială, trei principii populare ale vechii democrații, trei vechi principii populare.

După acesta cele trei principii populare au devenit trei principii populare de tip nou, trei principii populare ale revoluției burghezo-democratice noi într-o țară semicolonială, trei principii populare ale noii democrații, trei noi principii populare. Numai aceste trei principii

populare sînt cele trei principii populare ale noii perioade.

Aceste trei principii populare revoluționare ale perioadei noi, cele trei noi, sau adevărate, principii populare, includ cele trei principii politice fundamentale: alianța cu Rusia, alianța cu partidul comunist și sprijinirea țăranilor și muncitorilor. În noua perioadă, fără aceste trei principii politice fundamentale sau chiar fără unul din ele, cele trei principii populare vor fi false sau ciuntite.

Întîi, cele trei noi, sau adevărate, principii populare revoluționare, trebuie neapărat să fie trei principii populare care să includă și principiul alianței cu Rusia. Acum situația este absolut limpede: dacă nu se duce o politică de alianță cu Rusia, dacă nu se duce o politică de alianță cu statul socialist, atunci se duce neapărat o politică de alianță cu imperialiștii, neapărat o politică de alianță cu imperialismul. Oare n-am văzut noi aceasta după 1927? De îndată ce lupta dintre Uniunea Sovietică socialistă și imperialism devine și mai ascuțită, China trebuie să se situeze fie de o parte, fie de alta. Aceasta este de neînlăturat. Nu se poate oare să ne situăm la mijloc? Nu, aceasta este o iluzie. Întreaga lume va fi atrasă în luptă de partea unui lagăr sau a altuia. În lumea actuală termenul de „neutralitate” servește numai pentru înșelarea oamenilor. Cu atît mai mult acum, cînd China luptă împotriva imperialismului care a pătruns în adîncul țării, nici nu se poate gîndi la victoria finală fără ajutorul U.R.S.S. Dacă respingi Uniunea Sovietică și intri în alianță cu imperialiștii, ajungi să suprimi cuvîntul „revoluționare”, și atunci cele trei principii populare devin reac-

ționare. La urma urmelor, trei principii populare „neutre“ nu există, pot să existe numai trei principii populare revoluționare sau contrarevoluționare. Se poate de asemenea da ascultare vechiului sfat al lui Van Tzin-vei și să se încerce „lupta împotriva ambelor lagăre“¹⁴, să se încerce cele trei principii populare îndreptate „împotriva ambelor lagăre“. Aceasta nu este oare eroism? Dar, vai, chiar însuși autorul acestei teorii, Van Tzin-vei, a renunțat la aceste trei principii populare (sau le-a „pus pentru o vreme la o parte“) și le-a transformat în „trei principii populare“ bazate pe alianța cu imperialiștii. Se poate judeca și așa; imperialiștii se împart doar și ei în răsăriteni și apuseni, și dacă el (Van Tzin-vei) a făcut alianță cu răsăritenii, eu, dimpotrivă, mă aliez cu apusenii, și — la luptă împotriva răsăritului! Nu este aceasta oare revoluție? Dar, vai, imperialiștii din apus au de gând să lupte împotriva U.R.S.S., să lupte împotriva comuniștilor. Te aliezi cu ei, iar ei îți cer să mergi „la luptă împotriva nordului“ și nimic nu mai rămîne din revoluția ta. Toate aceste împrejurări au și determinat teza că cele trei noi, sau adevărate, principii populare revoluționare, pot să fie numai acele trei principii populare care includ principiul alianței cu Rusia, și în nici un caz nu pot să fie trei principii populare bazate pe alianța cu imperialiștii împotriva Rusiei.

În al doilea rînd, cele trei noi, sau adevărate, principii populare revoluționare, trebuie să fie neapărat trei principii populare care includ principiul alianței cu partidul comunist. Lipsa alianței cu partidul comunist înseamnă lupta împotriva lui. Lupta împotriva comunismului — aceasta este politica imperialismului ja-

ponez și a lui Van Tzin-vei. Dacă și tu vrei să lupți împotriva comunismului, foarte bine — ei te invită să intri în întreprinderea lor anticomunistă. Dar aceasta nu miroase oare a trădare a națiunii? Eu, cică, nu mă alătur Japoniei, ci mă alătur altei puteri. Însă aceasta este o comedie: cu oricine ai merge, dacă lupți împotriva comuniștilor, ai și devenit trădător al națiunii, deoarece nu mai poți lupta împotriva cotropitorilor japonezi. Atunci zici: eu merg în mod independent împotriva comuniștilor. Dar aceasta este o aiureală! Oare se găsesc asemenea „viteji“ în țările coloniale și semi-coloniale care ar putea, fără ajutorul imperialiștilor, să înfăptuiască o „ispravă“ contrarevoluționară atât de mare? Cum ar reuși astăzi cineva să învingă deodată „în mod independent“ pe comuniști dacă ei nu au putut fi învinși în cursul unei lupte care a durat timp de 10 ani, fiind mobilizate forțele ale aproape întregului imperialism mondial? Se spune că astăzi circulă următoarea expresie: „Lupta împotriva comunismului este o treabă bună, însă nu iese nimic din asta“. Dacă aceste zvonuri sînt autentice, atunci expresia respectivă este pe jumătate greșită, căci ce este bun în „lupta împotriva comunismului“? Însă a doua jumătate este perfect justă: din această luptă într-adevăr „nu iese nimic“. Și aceasta nu se datorește atât comuniștilor cît poporului, deoarece poporul îi iubește pe comuniști și nu vrea să lupte împotriva lor. Poporul este necruțător, și dacă acum, în momentul în care dușmanul națiunii a pătruns în adîncul țării noastre, lupți împotriva comuniștilor, atunci poporul te va nimici. Oricine are de gînd să lupte împotriva comuniștilor trebuie să știe că praful se va alege din el. Aceasta este în afară de

orice îndoială. Dacă însă nu te-ai hotărît să fii făcut praf, atunci e mai bine să nu te bagi în această luptă. Acesta este sfatul nostru sincer pentru toți „vitejii“ anticomuniști. De aici rezultă cât se poate de limpede că cele trei principii populare actuale trebuie să includă neapărat principiul alianței cu partidul comunist, altfel cele trei principii populare vor pieri. De aceasta depinde viața sau moartea celor trei principii populare. Alianța cu partidul comunist înseamnă pentru ele viața, lupta împotriva partidului comunist înseamnă moartea. Cine poate să dovedească contrarul ?

În al treilea rând, cele trei noi, sau adevărate, principii populare revoluționare trebuie să fie neapărat trei principii care includ principiul sprijinirii țăranilor și muncitorilor. A respinge acest principiu, a respinge sprijinirea sinceră a țăranilor și muncitorilor, a respinge înlăptuirea chemării care este cuprinsă în testamentul lui Sun Yat-sen — „trebuie să fie ridicate masele populare“ — înseamnă să se pregătească înfrângerea revoluției, să se pregătească și propria înfrângere. I. V. Stalin spunea : „...problema națională este o problemă în esență țărănească“¹⁵. Dar aceasta înseamnă că revoluția chineză este în esență o revoluție țărănească, actuala luptă împotriva cotropitorilor japonezi este în esență o luptă țărănească. Regimul politic al noii democrații este în esență acordarea puterii țărănimii. Cele trei noi, adevărate principii populare sînt în esență principiile revoluției țărănești. Cultura maseilor este în esență avîntul culturii țărănimii. Războiul împotriva cotropitorilor japonezi este un război în esență țărănesc. Acum domnește ideea „mersului în munți“¹⁶. Acolo se țin adunări, se muncește, se învață,

se scot ziare, se scriu cărți, se joacă piese, — toate acestea în munți, toate în esență pentru țărani. Tot ceea ce e necesar pentru lupta împotriva cotropitorilor japonezi, tot ceea ce este necesar pentru viața noastră este dat în esență de țărani. Cînd noi spunem „în esență“ aceasta înseamnă în linii generale, însă nicidecum nu înseamnă o subapreciere a celorlalte elemente; acest lucru a fost explicat de Stalin însuși. Fiecare școlar știe că 80% din populația Chinei este formată din țărani. De aceea problema țărănească a devenit problema fundamentală a revoluției chineze, forța țărănimii este forța principală a revoluției chineze. O a doua parte a populației din China sînt muncitorii. În China sînt cîteva milioane de muncitori industriali și cîteva zeci de milioane de meseriași și muncitori agricoli. Fără muncitori, diferitele ramuri ale industriei din China nu ar putea să existe, pentru că ei, muncitorii, sînt producătorii producției industriale. Fără clasa muncitoare, ocupată în industria din zilele noastre, revoluția nu poate să învingă, pentru că ea este conducătorul revoluției chineze, ea este clasa cea mai revoluționară. În aceste condiții, cele trei noi, sau adevărate, principii populare revoluționare, trebuie să fie neapărat trei principii populare care să includă principiul sprijinirii țăranilor și muncitorilor. Iar dacă vor exista trei principii populare care nu vor include acest principiu, care nu vor prevedea sprijinirea sinceră a țăranilor și muncitorilor, care nu vor prevedea realizarea chemării „trebuie să fie ridicate masele populare“, atunci aceste trei principii populare vor pieri necondiționat.

De aici rezultă că cele trei principii populare rupte de cele trei principii politice fundamentale — alianța

cu Rusia, alianța cu partidul comunist și sprijinirea țăranilor și muncitorilor — nu au viitor. Toți partizanii cinstiți ai celor trei principii populare trebuie să chibzuiască serios asupra acestui fapt.

Cele trei principii populare care includ cele trei principii politice fundamentale, cele trei noi, adevărate principii populare revoluționare, sînt cele trei principii populare ale noii democrații, sînt dezvoltarea vechilor trei principii populare care sînt marele merit al lui Sun Iat-sen, sînt opera epocii în care revoluția chineză a devenit o parte a revoluției socialiste mondiale. Partidul Comunist Chinez numește „necesare pentru China modernă“ numai aceste trei principii populare, numai pentru „deplina înfăptuire“ a acestor trei principii populare s-a exprimat el că este gata să lupte. Numai aceste trei principii populare corespund în genere cu programul Partidului Comunist Chinez pentru etapa revoluției democratice, adică cu programul minimal al partidului.

În ceea ce privește cele trei principii populare vechi, ele au fost create de vechea perioadă a revoluției chineze. În acea vreme Rusia era imperialistă și, desigur, nu putea să existe principiul alianței cu Rusia. În acea vreme în China nu exista încă partidul comunist și, desigur, nu putea exista principiul alianței cu partidul comunist. În acea vreme nu ieșise încă în întregime la iveală marele rol politic al mișcării muncitorești-țăranesti, această mișcare nu atrăgea încă atenția și, desigur, nu exista principiul alianței cu muncitorii și țăranii. De aceea cele trei principii care au existat pînă la reorganizarea gomindanului în 1924 sînt trei principii populare de tip vechi, trei principii populare, care și-au trăit traiul. Nedezvoltîndu-le în cele trei principii popu-

lare noi, gomindanul nu putea să meargă înainte. Sun Iat-sen, cu perspicacitatea proprie lui, a înțeles aceasta și, cu ajutorul Uniunii Sovietice și al Partidului Comunist Chinez, a dat celor trei principii populare o nouă interpretare, a reflectat în ele noile particularități istorice ale epocii. Ca urmare a acestui fapt a fost creat frontul unic al celor trei principii populare și al comunismului, a fost stabilită prima colaborare dintre gomindan și partidul comunist, a fost câștigată simpatia întregului popor chinez și înfăptuită revoluția din 1924—1927.

Cele trei principii populare vechi au fost revoluționare pentru vechea perioadă, ele au reflectat particularitățile istorice ale vechii perioade. Dar dacă și în noua perioadă, după ce cele trei principii populare noi au fost create, se va cînta vechiul cîntec de împotrivire alianței cu Rusia, după ce a fost creat statul socialist, de împotrivire alianței cu partidul comunist, după ce a fost creat partidul comunist, de împotrivire principiului sprijinirii țăranilor și muncitorilor, după ce s-a trezit conștiința de clasă a țăranilor și muncitorilor și ei au arătat forța lor politică, — atunci cele trei principii populare vor reprezenta ceva reacționar, care este în contradicție cu spiritul vremii. Reacțiunea care a luat naștere după 1927 a fost rezultatul tocmai al acestei neînțelegeri a spiritului vremii. Se spune: „Erou este acela care merge în pas cu vremea“. Eu aș vrea ca partizanii actuali ai celor trei principii populare să țină minte aceasta.

Dacă vorbim despre cele trei principii populare de tip vechi, atunci ele nu au nimic care ar corespunde în fond cu programul minimal comunist, pentru că ele se

referă la vechea perioadă, pentru că ele și-au trăit traiul. Dacă vor exista oarecare trei principii populare îndreptate împotriva Rusiei, împotriva partidului comunist, împotriva țăranilor și muncitorilor, atunci acestea vor fi trei principii reacționare, și în ele nu numai că nu va fi absolut nimic care să coincidă cu programul minimal comunist, ci, dimpotrivă, ele vor fi ostile comunismului, și atunci în general nu vor mai putea fi obiect de discuție. Partizanii celor trei principii populare trebuie să chibzuiască adânc și asupra acestui fapt.

În orice caz, pînă cînd sarcina luptei împotriva imperialismului și feudalismului nu va fi realizată în linii generale, nici un om cinstit nu poate să înlătore cele trei principii populare noi. Le înlătură numai vanțzinveii și cei de teapa lor. Oricît s-ar strădui însă toți acești vanțzinvei și cei de teapa lor să dea naștere unor trei principii populare false antiruse, anticomuniste, antițăărănești și antimuncitorești, se vor găsi totuși, fără îndoială, oameni cinstiți, dreپți care vor apăra și în viitor cele trei principii populare adevărate ale lui Sun Iat-sen. Dacă chiar și în perioada reacțiunii care a început în 1927 s-au găsit mulți partizani adevărați ai celor trei principii populare, care au continuat lupta pentru cauza revoluției chineze, atunci acum, cînd dușmanul națiunii a pătruns adînc în țara noastră, astfel de oameni vor fi fără îndoială foarte mulți. Noi, comuniștii, vom realiza cu fermitate o colaborare îndelungată cu toți partizanii sinceri ai celor trei principii populare și nu vom respinge pe nici un prieten, pe nimeni, în afară de trădătorii națiunii și dușmanii înrăiți ai comunismului.

11. CULTURA NOII DEMOCRAȚII

Am lămurit mai sus particularitățile regimului politic care s-au format din punct de vedere istoric în China în noua perioadă, am lămurit chestiunea cu privire la republica noii democrații. Acum putem trece la problemele culturii.

Fiecare cultură dată reprezintă reflectarea în ideologie a economiei și a politicii societății respective. În China există o cultură imperialistă, care reflectă dominația sau semidominația economică și politică a imperialismului în China. Această cultură este popularizată nu numai de instituțiile „culturale“, create în China în mod nemijlocit de către imperialiștii înșiși, ci și de către chinezii care și-au pierdut orice conștiință. Aici intră toate manifestările culturale care conțin idei colonizatoare. Paralel cu aceasta există în China o cultură semifeudală, care reflectă politica semifeudală și economia semifeudală. Reprezentanții acestei culturi sînt toți aceia care sînt pentru confucianism, pentru studierea cărților canonice, toți aceia care propovăduiesc etica veche și vechile idei și care luptă împotriva noii culturi și a noilor idei. Cultura imperialistă și cultura semifeudală sînt doi frați buni; ele reprezintă blocul reacționar și duc lupta împotriva noii culturi din China. Această cultură reacționară servește imperialiștilor și clasei feudalelor. Cultura reacționară trebuie distrusă. Fără a o distruge nu se poate crea nici un fel de cultură nouă.

„Nu distrugi vechiul — nu construiești noul; nu închizi drumul vechiului — nu deschizi drum noului; nu oprești vechiul — nu înaintează noul“.

Lupta dintre cultura nouă și cultura veche este o luptă pe viață și pe moarte.

Noua cultură reprezintă reflectarea în ideologie a noii politici și a noii economii și servește noua politică și noua economie.

După cum am mai vorbit despre aceasta în capitolul al treilea, o dată cu apariția economiei capitaliste în China caracterul societății chineze se schimbă treptat; ea încetează de a fi o societate în întregime feudală și devine o societate semifeudală, cu toate că mai predomină încă economia feudală. Economia capitalistă în comparație cu economia feudală este o economie nouă. Concomitent cu apariția noii economii, capitaliste, apar și se dezvoltă noi forțe politice: burghezia, mica burghezie și proletariatul. Noua cultură este reflectarea în ideologie a acestor forțe economice și politice noi, este cultura care le și servește. Fără existența economiei capitaliste, fără existența burgheziei, a micii burghezii, a proletariatului, fără existența forței politice a acestor clase n-ar fi putut să se nască nici noua ideologie și nici noua cultură.

Noile forțe politice, economice și culturale sînt forțele revoluționare ale Chinei. Ele luptă împotriva vechii politici, vechii economii și vechii culturi, care sînt formate din două elemente: din politica, economia și cultura semifeudală chineză propriu-zisă, pe de o parte, și din politica, economia și cultura imperialistă, pe de altă parte, elementele din urmă dominînd în această uniune. Toate acestea sînt răul pe care trebuie să-l distrugem în întregime. Lupta dintre nou și vechi în societatea chineză este lupta dintre noile forțe ale maselor populare (ale claselor revoluționare) și vechile forțe ale im-

perialismului și clasei feudalilor. Lupta dintre nou și vechi este lupta dintre revoluție și contrarevoluție. Această luptă durează de 100 de ani dacă socotim din timpul războiului opiului și de aproape 30 de ani dacă socotim din timpul revoluției din 1911.

Dar, așa cum s-a arătat mai sus, și revoluția însăși se împarte în nouă și veche, și ceea ce a fost nou într-o perioadă istorică devine vechi în alta. Perioada de 100 de ani a revoluției burghezo-democratice din China se împarte în două etape mari, din care prima reprezintă 80 de ani, iar a doua 20 de ani. Fiecare din aceste două etape mari are particularități istorice principale proprii, și anume: de-a lungul primilor 80 de ani revoluția burghezo-democratică din China era o revoluție de tip vechi, iar în ultimii 20 de ani, din cauza schimbărilor în situația politică internă și internațională, ea a devenit o revoluție de tip nou. Particularitatea primilor 80 de ani este vechea democrație, particularitatea ultimilor 20 de ani — noua democrație. Această deosebire există atît în politică cît și în cultură.

Cum se manifestă această deosebire în cultură? Tocmai această chestiune intenționăm s-o examinăm mai jos.

12. PARTICULARITĂȚILE ISTORICE ALE REVOLUȚIEI CULTURALE DIN CHINA

Vorbind despre situația de pe frontul cultural sau ideologic din China, trebuie să deosebim două perioade istorice: înainte de „mișcarea de la 4 mai“ și după această mișcare.

Înainte de „mișcarea de la 4 mai“ lupta pe frontul cultural din China a fost o luptă dintre noua cultură a

burgheziei și vechea cultură a clasei feudalilor. Înainte de „mișcarea de la 4 mai“ lupta dintre sistemul școlar și sistemul vechi al examenelor de stat¹⁷, dintre știința nouă și știința veche, dintre știința occidentală și știința chineză avea tocmai acest caracter. Sub denumirea de sistem școlar, de nouă știință și știință occidentală se aveau în vedere în acea vreme, în fond, științele naturii și teoriile social-politice burgheze de care au simțit nevoie reprezentanții burgheziei (spun „în fond“ pentru că cu ele era amestecată într-o măsură însemnată otrava rămășițelor feudale). În timpul acela ideile așa-zisei științe noi au jucat un rol revoluționar în lupta împotriva ideilor feudale chineze și au servit revoluției burghezo-democratice chineze din vechea perioadă. Dar ca o consecință a faptului că burghezia chineză era foarte slabă și lumea intrase în epoca imperialismului, în primele ciocniri de opinii, aceste idei burgheze au fost înfrînte de către forțele alianței reacționare dintre ideile colonizatoare ale imperialismului străin și ideile restauratoare ale feudalismului chinez. La primele contralovituri ale acestei alianțe ideologice reacționare, așa-zisa știință nouă a aruncat steagul și a decretat retragerea; ea și-a pierdut conținutul și a păstrat numai învelișul exterior. În epoca imperialismului vechea cultură burghezo-democratică se descompune, e slăbită și înfrîngerea ei este de neînlăturat.

Altfel s-au desfășurat lucrurile după „mișcarea de la 4 mai“. După „mișcarea de la 4 mai“ a apărut pe frontul culturii în China o armată cu totul nouă, plină de forțe proaspete, condusă de Partidul Comunist Chinez și care se călăuzește după ideile culturii comuniste, adică după concepția comunistă despre lume și după

teoria revoluției sociale. „Mișcarea de la 4 mai“ a luat naștere în anul 1919, Partidul Comunist Chinez a fost creat și mișcarea muncitorească a început efectiv în anul 1921, cu alte cuvinte și una și alta au avut loc după primul război mondial și după Revoluția din Octombrie, cînd în întreaga lume problema națională și mișcarea revoluționară din țările coloniale au dobîndit o nouă înfățișare. Această legătură dintre revoluția chineză și revoluția mondială este deosebit de evidentă. Datorită faptului că pe arena politică din China a apărut o nouă forță politică — proletariatul chinez și Partidul Comunist Chinez — pe frontul culturii noua armată în zale noi și cu arme noi, unindu-se cu toți aliații posibili, a început o ofensivă curajoasă, pe un front larg, împotriva culturii imperialiste și feudale. Această armată nouă și-a desfășurat larg forțele atît pe tărîmul științelor sociale cît și pe tărîmul literaturii și artei — în știința filozofică, economică, politică, militară, istorică, în beletristică, în artă (teatru, cinema, muzică, sculptură, pictură). De-a lungul celor 20 de ani, oriunde această armată nouă și-a îndreptat arma, începînd cu ideile și terminînd cu forma (limba literară etc.), ea a săvîrșit pretutindeni o mare revoluție. Acțiunile ei au căpătat asemenea proporții, atacul ei a fost atît de puternic, încît nimeni n-a putut să-i reziste. Forțele mobilizate de ea n-au avut seamăn ca număr în nici o epocă din istoria Chinei. Cel mai mare și cel mai curajos stejar al acestei armate noi a fost Lu Sin. Lu Sin a fost cîrmaciul revoluției culturale din China. El n-a fost numai un mare scriitor, dar și un mare gînditor și un mare revoluționar. Lu Sin a fost un om dintr-o bucată; el nu avea nici umbră de supunere de rob și de lingușire, și

tocmai aceasta este o foarte prețioasă calitate pentru oamenii din țările coloniale și semicoloniale. Lu Sin a fost cel mai drept, cel mai îndrăzneț, cel mai hotărât, cel mai devotat, cel mai înflăcărat și pînă atunci fără seamăn erou național care, reprezentînd majoritatea poporului, a dat asalt pozițiilor dușmanului pe frontul culturii. Linia de orientare a lui Lu Sin este linia de orientare a noii culturi a poporului chinez.

Înainte de „mișcarea de la 4 mai“ noua cultură a Chinei avea un caracter vechi-democratic și era o parte a revoluției culturale burgheze, capitaliste mondiale. După „mișcarea de la 4 mai“ noua cultură a Chinei are un caracter nou-democratic și reprezintă o parte a revoluției culturale proletare, socialiste mondiale.

Înainte de „mișcarea de la 4 mai“ mișcarea pentru o cultură nouă în China — revoluția culturală chineză — a fost condusă de burghezie, care atunci mai juca rolul de conducător. După „mișcarea de la 4 mai“ ideile culturii burgheze au rămas în urmă chiar față de instituțiile politice ale burgheziei, și acum sînt cu totul incapabile să joace un rol conducător. În perioada revoluției ideile culturii burgheze vor juca în cel mai bun caz, într-o anumită măsură, rolul unui aliat. În ceea ce privește rolul conducător în această alianță, el va aparține în mod necondiționat ideilor culturii proletare. Acesta este un fapt incontestabil, pe care nimeni nu-l poate nega.

Cultura noii democrații este o cultură antiimperialistă și antifeudală a maselor populare. Astăzi această cultură este cultura frontului antijaponez unic. Numai ideile culturii proletare, adică ideile comunismului, pot să joace rolul conducător într-însa. Ideile culturii unei

alte clase nu pot să joace rolul conducător. Pe scurt, cultura noii democrații este cultura antiimperialistă, antifeudală a maselor populare, conduse de proletariat.

13. CELE PATRU PERIOADE

Revoluția culturală reflectă în ideologie revoluția politică și economică și este în slujba lor. În revoluția culturală din China, ca și în revoluția politică, există un front unic.

Istoria frontului unic al revoluției culturale din timpul celor 20 de ani se împarte în patru perioade. Prima perioadă — din 1919 pînă în 1921 (2 ani), a doua — din 1921 pînă în 1927 (6 ani), a treia — din 1927 pînă în 1937 (10 ani) și a patra — din 1937 pînă în momentul de față (3 ani).

Prima perioadă a început cu „mișcarea de la 4 mai“, în 1919, și s-a terminat o dată cu crearea Partidului Comunist Chinez, în 1921. Această perioadă s-a remarcat mai ales prin „mișcarea de la 4 mai“. „Mișcarea de la 4 mai“ a fost o mișcare antiimperialistă și totodată antifeudală. Importanța istorică deosebită a „mișcării de la 4 mai“ constă în faptul că această mișcare avea o trăsătură pe care nu o avusese încă revoluția din 1911, și anume: lupta consecventă și intransigentă împotriva imperialismului și feudalismului. „Mișcarea de la 4 mai“ a avut acest caracter, pentru că în acea vreme economia capitalistă chineză a înregistrat un nou pas în dezvoltarea ei; pentru că sub ochii intelectualității revoluționare chineze de atunci s-au prăbușit puteri imperiale mari ca Rusia, Germania, Austria, au fost slăbite de război state imperialiste mari ca Anglia și Franța, proletariatul rus a creat statul socialist, iar în Germa-

nia, Austria (Ungaria) și Italia au avut loc acțiuni revoluționare ale proletariatului, și în urma tuturor acestor fapte intelectualitatea revoluționară a căpătat noi nădejdi în eliberarea națională a Chinei. „Mișcarea de la 4 mai“ a luat naștere ca răspuns la chemarea revoluției mondiale, la chemarea revoluției ruse, la chemarea lui Lenin. Ea a reprezentat o parte a revoluției proletare mondiale. Deși Partidul Comunist Chinez nu exista încă în perioada „mișcării de la 4 mai“, existau totuși mulți reprezentanți ai intelectualității solidari cu revoluția rusă și care începuseră să-și însușească ideile comuniste. De la început „mișcarea de la 4 mai“ a fost o mișcare revoluționară a frontului unic al intelectualității comuniste cu intelectualitatea revoluționară mic-burgheză și burgheză (intelectualitatea burgheză reprezentând aripa dreaptă a mișcării). Slăbiciunea „mișcării de la 4 mai“ a constatat în faptul că la ea a participat numai intelectualitatea, și nu și muncitorii și țărani. Însă o dată cu începutul „mișcării de la 3 iunie“¹⁸ ea s-a transformat într-o mișcare revoluționară pe întreaga Chină, la care au luat parte nu numai intelectualitatea, ci și masele largi ale proletariatului, ale micii burghezii și ale burgheziei. Revoluția culturală care a fost înfăptuită de „mișcarea de la 4 mai“ a dus o luptă consecventă împotriva culturii feudale. În decursul întregii sale istorii, China nu a mai cunoscut o atît de mare și consecventă revoluție culturală. Sub steagul revoluției culturale, în lupta împotriva moralei vechi, pentru o morală nouă și în lupta împotriva literaturii vechi, pentru o literatură nouă au fost săvîrșite fapte mărețe. Această mișcare culturală n-a putut să cuprindă în acel timp masele de muncitori și țărani. Ce-i drept, mișcarea culturală a for-

mulat lozinca „literaturii pentru poporul simplu“, dar în acea vreme „poporul simplu“ se limita, practic, la intelectualii din mica burghezie orășenească și din burghezie, adică la așa-zisa intelectualitate orășenească. Atît din punct de vedere ideologic cît și în privința cadrelor, „mișcarea de la 4 mai“ a pregătit crearea Partidului Comunist Chinez în 1921. Ea a pregătit și „mișcarea de la 30 mai“ și Campania din nord. Intelectualitatea burgheză reprezenta aripa dreaptă a „mișcării de la 4 mai“. În a doua perioadă a mișcării, cea mai mare parte a intelectualității burgheze a pactizat cu dușmanul și a trecut de partea reacțiunii.

Perioada a doua este însemnată prin crearea Partidului Comunist Chinez, precum și prin „mișcarea de la 30 mai“ și Campania din nord. În această perioadă a continuat să acționeze și să se dezvolte frontul unic al celor trei clase, format în timpul „mișcării de la 4 mai“, front în care a fost atrasă acum și țărănimea. Acest front unic al tuturor claselor s-a constituit și ca front unic politic ; a fost stabilită pentru prima dată colaborarea dintre gomindan și partidul comunist. Sun Iat-sen este mare nu numai pentru că a condus marea revoluție din 1911 (cu toate că ea a fost o revoluție democratică din vechea perioadă), dar și pentru că el a știut să formuleze, „în concordanță cu mersul dezvoltării istoriei mondiale, în concordanță cu cerințele maselor“, cele trei principii politice revoluționare fundamentale : alianța cu Rusia, alianța cu partidul comunist și sprijinirea țăranilor și muncitorilor ; a știut să dea o nouă interpretare celor trei principii populare și să creeze cele trei principii populare noi care să includă cele trei principii politice fundamentale. Pînă atunci cele trei princi-

pii populare au interesat puțin pe oamenii de cultură, pe oamenii de știință, tineretul, deoarece aceste principii nu formulau lozinca luptei împotriva imperialismului, nu formulau nici lozinca luptei împotriva rînduieiilor sociale feudale, împotriva ideilor culturii feudale. Pînă atunci ele au fost trei principii populare vechi, care erau privite de societate ca steagul vremelnic al unui grup de persoane în lupta pentru putere, adică pentru posturi în guvern, în goana după carieră politică. După aceasta au apărut trei noi principii populare, care includ cele trei principii politice fundamentale. Datorită colaborării dintre gomindan și partidul comunist, datorită stăruințelor revoluționarilor membri ai ambelor partide, cele trei principii populare noi s-au răspîndit în întreaga țară, s-au răspîndit în rîndurile unei părți a oamenilor de cultură și de știință, în rîndurile maselor largi ale tineretului studios. Și toate acestea pentru că cele trei principii populare vechi au fost dezvoltate în trei principii populare antiimperialiste, antif feudale, nou-democratice, care includ cele trei principii politice fundamentale. Neluînd această dezvoltare, ideile celor trei principii populare n-ar fi putut să se răspîndească.

În această perioadă cele trei principii populare revoluționare devin baza politică a frontului unic al gomindanului și al partidului comunist, precum și al tuturor claselor revoluționare. „Comunismul este cel mai bun prieten al celor trei principii populare“; de aceea cele două învățăături au format un front unic. În ceea ce privește componența lui de clasă, acesta a fost un front unic al proletariatului, țărănimii, micii burghezii orașenești și burgheziei. În vremea aceea, în paginile săptămînalului „Siandaocioubao“ al partidului comu-

nist, în ziarul gomindanist „Mingojibao“ din Şanghai şi în organele de presă locale, gomindanul şi Partidul Comunist Chinez au propagat în comun ideile antiimperialiste, au dus în comun lupta împotriva sistemului de învăţămînt confucianist-canonic feudal, împotriva vechii literaturi îmbrăcate în vechea armură feudală şi a limbii literare vechi „venian“, au propagat literatura antiimperialistă şi antifeudală, nouă în ceea ce priveşte conţinutul ei, şi limba literară „baihua“ înţeleasă de toţi. În timpul acţiunilor militare din provincia Guandong şi în timpul Campaniei din nord au început să pătrundă în armata chineză idei antiimperialiste şi antifeudale, şi armata s-a schimbat. În masele ţărăneşti de multe milioane se formulează lozincile gonirii funcţionarilor delapidatori şi corupţi, gonirii tuhaoilor şi leşenilor, şi începe marea luptă revoluţionară a ţărănimii. Datorită tuturor acestora, datorită sprijinului din partea Uniunii Sovietice, Campania din nord s-a terminat victorios. Însă de îndată ce marea burghezie a acaparat puterea, ea a pus imediat capăt revoluţiei şi atunci s-a creat o situaţie politică nouă.

Perioada a treia este o perioadă nouă a revoluţiei şi durează din 1927 pînă în 1937. Deoarece la sfîrşitul perioadei precedente s-au produs schimbări în lagărul revoluţionar — marea burghezie chineză a dezertat în tabăra contrarevoluţionară a imperialismului şi a forţelor feudale, iar burghezia naţională a aderat la marea burghezie — în lagărul revoluţionar au rămas trei clase din cele patru: proletariatul, ţărănimia, celelalte păături ale micii burghezii (incluzîndu-se aci şi intelectualitatea revoluţionară). De aceea revoluţia chineză a intrat prin forţa lucrurilor într-o nouă perioadă, în care Partidul

Comunist Chinez a condus singur masele la revoluție. Aceasta a fost perioada, pe de o parte, a „campaniilor“ contrarevoluționare și, pe de altă parte, a adâncirii revoluției. În acel timp se duceau „campanii“ contrarevoluționare de două feluri — militare și culturale. Adâncirea revoluției a mers de asemenea în două direcții — adâncirea revoluției la sate și adâncirea revoluției culturale. În vederea „campaniilor“ mai sus amintite au fost mobilizate, la comanda imperialiștilor, forțele contrarevoluționare din întreaga Chină și din întreaga lume. Aceste „campanii“ au durat zece ani în șir și s-au distins prin cruzimea lor fără seamăn. Au fost uciși câteva sute de mii de comuniști și studenți, câteva milioane de muncitori și țărani au fost supuși unor represiuni bestiale. Cei care au pus la cale toate acestea credeau că comunismul și partidul comunist vor fi „șterși de pe fața pământului“, însă lucrurile s-au petrecut pe dos. „Campaniile“ de ambele feluri au suferit cea mai crâncenă prăbușire. Rezultatul „campaniilor“ militare a fost că în nord Armata roșie a trecut de partea luptei împotriva cotropitorilor japonezi; rezultatul „campaniilor“ pe tărîmul culturii a fost mișcarea revoluționară a tineretului de la 9 decembrie 1935. Rezultatul comun al „campaniilor“ de ambele feluri a fost trezirea întregului popor. Acestea sînt rezultatele pozitive. Însă cel mai uimitor rezultat este faptul că „campaniile“ pe tărîmul culturii au sfîrșit de asemenea printr-o rușinoasă prăbușire, cu toate că pe acest tărîm comuniștii nu aveau nici o posibilitate să le opună rezistență în instituțiile culturale din regiunile de sub dominația gomindanistă. Care este pricina acestei prăbușiri? Nu este oare cazul să se chibzuiască asupra acestui fapt? Doar și Lu Sin

— comunist prin convingerile sale — a devenit tocmai în timpul acestor „campanii“ un mare militant al revoluției culturale din China.

Rezultatul negativ al „campaniilor“ contrarevoluționare a fost pătrunderea imperialismului japonez în China. Aceasta și este principala pricină a urii adânci cu care întregul nostru popor își amintește pînă în ziua de azi de lupta de zece ani împotriva comunismului.

În această perioadă de luptă, lagărul revoluției a apărut principiile luptei maselor populare împotriva imperialismului și feudalismului — noua democrație și cele trei noi principii populare, iar lagărul contrarevoluției — năzuințele absolutiste ale blocului moșierimii și mării burghezii sub egida imperialismului. Atît pe tărîmul politicii cît și pe tărîmul culturii, blocul moșierimii și mării burghezii s-a răfuit fără cruțare cu cele trei principii politice fundamentale ale lui Sun Iat-sen, s-a răfuit fără cruțare cu cele trei noi principii populare ale lui și a adus poporului chinez cele mai grele nenorociri.

Perioada a patra este perioada actualului război împotriva cotropitorilor japonezi. Drumul sinuos al revoluției chineze a dus din nou la frontul unic al celor patru clase, cadrul acestui front lărgindu-se și mai mult. În păturile de sus ale societății chineze, acest front a cuprins mulți reprezentanți ai claselor stăpînitoare, în păturile mijlocii — burghezia națională și mica burghezie, și în păturile de jos — întregul proletariat. Toate păturile populației au alcătuit o alianță și au opus o rezistență hotărîtă imperialismului japonez. Prima etapă a acestei perioade s-a terminat cu căderea Uhanului. Pe toate tărîmurile vieții țării s-a observat în această etapă un progres îmbucurător, în politică a apărut tendința

spre democratizare, pe frontul cultural s-a realizat o mobilizare relativ largă a forțelor. În etapa a doua, care a început după căderea Uhanului, în situația politică s-au produs o serie întreagă de schimbări. O parte a marii burghezii a capitulat în fața dușmanului, cealaltă parte e și ea gata să termine cât mai repede cu războiul. În viața culturală oglindirea situației create a fost activitatea reacționară a lui E Țin, Cian Țziun-mai și a altora, precum și lipsa libertății cuvântului și a presei.

Pentru a învinge această criză trebuie dusă o luptă hotărâtă cu toate ideile care sînt îndreptate împotriva războiului contra cotropitorilor, împotriva unirii forțelor, împotriva progresului. Fără zdrobirea acestor idei reacționare nu se poate conta pe victorie în război. Care sînt perspectivele luptei noastre? Această importantă chestiune atrage acum atenția întregului popor. Ținînd seama de condițiile interne și internaționale existente, se poate afirma că, orice greutăți am întîmpina în războiul împotriva cotropitorilor japonezi, poporul chinez tot va învinge. Dacă luăm întreaga istorie a Chinei, atunci progresul obținut de China în timpul celor douăzeci de ani după „mișcarea de la 4 mai” întrece succesele nu numai din cei 80 de ani precedenți, dar chiar și pe cele din ultimele cîteva mii de ani. Ne putem închipui ce succese va repurta China în următorii douăzeci de ani! Dezmățul forțelor negre din interiorul și din afara țării a dat naștere calamităților naționale actuale. Dar acest dezmăț ne spune nu numai că obscuranțiștii sînt încă puternici, ci și că acestea sînt ultimele lor zvîrcoliri, că masele populare se apropie treptat de victorie. Așa stau lucrurile în China, așa stau lucrurile în întregul Orient, așa stau lucrurile și în întreaga lume.

14. DEVIERI ÎN PROBLEMA CARACTERULUI CULTURII

Tot ce este nou se făurește în luptă grea. Aceasta se referă și la noua cultură, care în decursul celor douăzeci de ani ai dezvoltării sale a săvârșit trei cotituri, a parcurs un zig-zag, și cu această ocazie a apărut tot ce este bun și rău într-însa.

Burghezii obtuzi nu au de loc dreptate în problemele culturii, la fel ca și în problemele puterii politice. Ei nu înțeleg particularitățile istorice ale noii perioade din China și nu recunosc cultura nou-democratică a maseilor largi populare. Ei pornesc de la dorința de a instaura puterea nelimitată a burgheziei, iar pe tărîmul culturii dominația monopolistă a culturii burgheze. O parte dintre oamenii de cultură ai așa-zisei orientări européano-americane¹⁹ (vorbesc despre o parte dintre ei) s-au solidarizat în trecut, practic, cu „campaniile” anti-comuniste duse de guvernul gomindanist pe frontul culturii, iar acum se solidarizează, se vede, cu politica de „îngrădire a activității comuniste” și de „dizolvare a comuniștilor”. Ei nu vor ca muncitorii și țărani să ridice capul în viața politică, nu vor ca muncitorii și țărani să ridice capul în cultură. Însă din această dominație monopolistă a burghezilor obtuzi în cultură nu iese nimic, pentru că și aici, ca și în problema puterii politice, nu sînt condiții nici interne, nici internaționale pentru această dominație. Și de aceea ar fi bine „să se pună pentru o vreme la o parte” și teoria dominației monopoliste a culturii burgheze.

În orientarea culturii populare, ideile comuniste joacă un rol conducător. Trebuie să propagăm intens în rîn-

durile clasei muncitoare socialismul și comunismul, și paralel cu aceasta trebuie să educăm corespunzător și sistematic țărănimea și celelalte mase ale poporului în spiritul socialist. Dar cultura populară nu este încă în ansamblu socialistă.

În politica, economia și cultura noii democrații, pe toate aceste țărimuri, datorită conducerii proletare, există elemente socialiste, și anume nu pur și simplu elemente, ci elemente care joacă un rol hotărîtor. Dacă însă vorbim despre politică, economie și cultură în ansamblu, toate acestea nu sînt deocamdată socialiste, ci nou-democratice. În etapa dată a revoluției, principala ei sarcină constă mai ales în lupta împotriva imperialismului străin și a feudalismului chinez, și de aceea revoluția este deocamdată o revoluție burghezo-democratică, și nu o revoluție socialistă, care-și pune ca țel doborîrea capitalismului. În ceea ce privește cultura populară nu ar fi just să se considere că toată cultura noastră populară actuală este sau trebuie să fie în ansamblu socialistă. Aceasta ar însemna să se confunde sarcina propagandei ideologiei comuniste cu sarcina îndeplinirii practice a comunismului ca program de acțiune în momentul actual; să se confunde folosirea concepției comuniste, a metodelor comuniste la examinarea diferitelor probleme, la cucerirea științei, la organizarea muncii, la pregătirea cadrelor, cu realizarea ideilor comuniste ca principiu practic pentru întregul învățămînt public și întreaga cultură populară în etapa revoluției democratice din China. Cultura populară, socialistă în conținut, trebuie să reflecte politica și economia socialistă. La noi, în politică și în economie există elemente socialiste, și, ca o oglindire a lor, în cultura noastră popu-

lară există de asemenea elemente socialiste. În ceea ce privește societatea în ansamblu nu s-au format încă la noi deocamdată în întregime o politică socialistă și o economie socialistă și de aceea nici cultura populară nu poate fi la noi în întregime socialistă.

Revoluția chineză actuală fiind o parte a revoluției proletare socialiste mondiale, cultura nouă modernă a Chinei este de asemenea o parte a noii culturi proletare socialiste mondiale, marele ei aliat. Dar, deși într-însa există importante elemente ale culturii socialiste, ea, dacă vorbim despre cultura populară în ansamblul ei, nu intră încă deocamdată în cultura proletară socialistă mondială în calitate de cultură în întregime socialistă, ci în calitate de cultură antiimperialistă, antifeudală, nou-democratică a maselor populare. Deoarece revoluția chineză actuală nu este posibilă fără conducerea de către proletariatul chinez, nici cultura nouă modernă a Chinei nu este posibilă fără conducerea de către ideile culturii proletare, adică ideile comunismului. Dar această conducere duce în etapa actuală masele populare la revoluția politică și culturală antiimperialistă, antifeudală, și de aceea, după conținutul ei, actuala nouă cultură populară rămîne în întregime o cultură nou-democratică, și nu socialistă.

Nu încapă nici o îndoială că acum trebuie să lărgim propaganda ideilor comuniste, să intensificăm studiul marxist-leninist. Fără această propagandă și acest studiu nu va fi posibilă nu numai asigurarea trecerii revoluției chineze la etapa următoare, etapa socialistă, dar nici ducerea la victorie a revoluției actuale, democratice. Trebuie să facem însă o deosebire între propaganda ideologiei comuniste, a orînduirii sociale comuniste, pe

de o parte, și înfăptuirea practică a programului de acțiune nou-democratic, pe de altă parte; trebuie să facem o deosebire între aplicarea teoriei comuniste și a metodelor comuniste la examinarea chestiunilor, la cuțerirea științei, la organizarea muncii, la pregătirea cadrelor, pe de o parte, și linia de orientare nou-democratică în cultura populară în întregime ei, pe de altă parte. Se înțelege că nu trebuie confundate una cu alta.

De aici rezultă că conținutul noii culturi populare din China nu este în etapa actuală nici stăpânirea monopolistă a culturii burgheze, nici socialism proletar pur, ci noua democrație antiimperialistă, antifeudală a maselor populare, condusă de ideile culturii proletare socialiste.

15. PENTRU O CULTURĂ NAȚIONALĂ, ȘTIINȚIFICĂ, DE MASĂ

Cultura noii democrații este o cultură națională. Ea luptă împotriva jugului imperialist, pentru demnitate națională, pentru independența poporului chinez. Ea aparține națiunii noastre și poartă pecetea particularităților noastre naționale. Ea se unește cu toate culturile socialiste și nou-democratice ale celorlalte națiuni, intră în relații cu ele pentru îmbogățirea reciprocă și dezvoltarea reciprocă și formează împreună cu ele cultura mondială nouă. Dar ea nu poate să se unească cu culturile imperialiste, reacționare a nici unei alte națiuni, deoarece cultura noastră este o cultură națională revoluționară. China trebuie să absoarbă în mari cantități cultura progresistă a statelor străine ca materie primă pentru îmbogățirea propriei culturi. În trecut acest lucru nu s-a făcut nici pe departe în măsură suficientă. Este

vorba nu numai de cultura socialistă și nou-democratică actuală, dar și de cultura străină din trecut, de pildă de cultura epocii Renașterii din diferitele țări capitaliste. Trebuie să absorbim tot ceea ce ne poate fi astăzi de folos. Dar tot ceea ce este străin trebuie să fie tratat ca și alimentele, care la început sînt mestecate în gură, se prelucrează în stomac și intestine, se moaie cu salivă, suc gastric și intestinal, iar apoi sînt împărțite în resturi, care se elimină, și extract care se asimilează; numai atunci alimentele devin folositoare pentru organismul nostru. Tot astfel nu trebuie să înghițim în întregime, fără discernămint tot ce este străin. Cererea „europenizării complete“²⁰ este greșită. Imprumutarea mecanică a tot ceea ce este străin a adus Chinei în trecut un mare prejudiciu. Comuniștii chinezi, aplicînd marxismul în China, trebuie de asemenea să știe să îmbine pe deplin și cu iscusință adevărurile generale ale marxismului cu practica concretă a revoluției chineze, cu alte cuvinte să le unească cu particularitățile naționale ale Chinei, să le îmbrace într-o anumită formă națională, și numai atunci vom trage foloase de pe urma muncii noastre. Nu se poate nicidecum aplica marxismul în mod subiectiv, schematic. Ceea ce fac marxistii schematici este o simplă bătaie de joc față de marxism și față de revoluția chineză. Nu este loc pentru ei în rîndurile revoluției chineze. Cultura chineză trebuie să aibă o formă proprie, adică națională. Națională în formă, nou-democratică în conținut — aceasta este noua noastră cultură de astăzi.

Cultura noii democrații este o cultură științifică. Ea luptă împotriva oricăror idei feudale și mistice, pentru conștiinciozitate în căutarea adevărului, pentru un ade-

văr obiectiv, pentru unitate între teorie și practică. În cultură, gândirea științifică a proletariatului chinez poate să formeze un front unic împotriva imperialismului, feudalismului, misticismului cu naturaliștii și materialiștii burghezi care mai joacă un rol progresist în China. Cultura noii democrații nu poate însă în nici un caz forma front unic cu nici un fel de idealism reacționar. În activitatea politică comuniștii pot să încheie un front unic antiimperialist și antifeudal cu unii idealiști și chiar cu partizanii unor doctrine religioase, dar în nici un caz nu pot fi de acord cu idealismul lor sau cu dogmele lor religioase. În decursul îndelungatei perioade de existență a societății feudale a fost creată în China o admirabilă cultură. Trebuie să cunoaștem procesul dezvoltării acestei culturi vechi, să înlăturăm dintr-însa vechiturile feudale, să luăm dintr-însa grăuntele democratice — iată condiția necesară a dezvoltării culturii naționale noi și a întăririi încrederii națiunii în propriile sale forțe. În nici un caz însă nu trebuie să preluăm totul în mod necritic, fără discernământ. Trebuie să deosebim întregul putregai produs de clasa feudală stăpînitoare din vechime de minunata cultură populară veche, adică de ceea ce era pătruns într-o măsură mai mică sau mai mare de spirit democratic și revoluționar. Noua politică și noua economie modernă ale Chinei s-au dezvoltat din vechea politică și din vechea economie ale epocilor precedente; noua cultură modernă a Chinei s-a dezvoltat de asemenea din vechea cultură a epocilor precedente. De aceea trebuie să respectăm trecutul nostru istoric și nu trebuie să ne lepădăm de el. Dar acest respect trebuie să se manifeste în a da istoriei locul cuvenit în știință, în a respecta dezvoltarea dialectică

a istoriei, și nu în a preamări trecutul și a jeli prezentul, nu în a admira orice otravă feudală. În ceea ce privește masele populare și tineretul studios, principalul este de a le îndrepta în așa fel, încît să privească înainte, și nu înapoi.

Cultura noii democrații este o cultură de masă, și de aceea democratică. Ea trebuie să slujească maselor muncitoare de muncitori și țărani, care formează peste 90 % din națiune, ea trebuie să devină treptat cultura lor. Între suma de cunoștințe pe care trebuie s-o dăm cadrelor conducătoare revoluționare și suma de cunoștințe pe care trebuie s-o dăm maselor revoluționare trebuie să existe o deosebire, dar totodată între aceste cunoștințe trebuie să existe și o legătură. Trebuie să deosebim și totodată să punem de acord cerința ridicării nivelului de cultură și cerința asigurării accesibilității ei. Pentru masele populare largi, cultura revoluționară este o armă puternică a revoluției. În perioada prerevoluționară ea servește țelurilor pregătirii ideologice a revoluției, în cursul revoluției ea reprezintă o parte importantă și necesară a frontului general al revoluției, iar revoluționarii care lucrează pe frontul cultural sînt comandanții de diferite grade în acest front. „Fără teorie revoluționară nu poate să existe nici mișcare revoluționară”²¹; din aceasta se vede ce mare însemnătate are pentru practica mișcării revoluționare mișcarea pentru o cultură revoluționară. Atît lupta pentru o cultură revoluționară cît și lupta revoluționară practică sînt mișcări de masă, și de aceea militanții progresiști de pe frontul culturii trebuie să aibă armata lor în războiul împotriva cotropitorilor japonezi. Această armată sînt masele populare. Dacă militantul de pe frontul

culturii revoluționare nu se apropie de popor, el devine „un general fără armată“, prin urmare focul lui nu va lovi în dușman. Pentru atingerea acestor țeluri, scrierea trebuie să fie în anumite condiții reformată, limba trebuie să fie apropiată de masele populare. Trebuie să se înțeleagă că poporul este izvorul nesecat al culturii revoluționare.

Cultura națională, științifică, de masă este o cultură antiimperialistă și antifeudală a maselor populare, cultura noii democrații, cultura nouă a poporului chinez.

Unirea între politica nou-democratică, economia nou-democratică și cultura nou-democratică va da republica noii democrații, Republica Chineză, esența căreia va corespunde denumirii ei, China nouă, pe care noi vrem s-o construim.

China nouă este în fața noastră, să mergem în înțîmpinarea ei !

Vîrfurile corăbiei — China nouă — se zărește la orizont ; aplaudați, salutați-o !

Bucurați-vă, China nouă ne aparține !

ADNOTĂRI

¹ Revista „Ciungo venhua“ („Cultura Chinei“) a început să apară la Ianan în ianuarie 1940. Lucrarea „Despre noua democrație“ a fost publicată pentru prima oară în primul număr al acestei reviste.

² Vezi V. I. Lenin, „Despre syndicate, despre momentul actual și despre greșelile lui Troțki“ (Opere, vol. 32, pag. 13. — *Nota Red.*)

³ K. Marx: „Contribuții la critica economiei politice“, prefată (vezi și K. Marx: „Contribuții la critica economiei politice“, E.S.P.L.P. 1954, pag. 9. — *Nota Trad.*).

- ⁴ K. Marx, „Teze despre Feuerbach“ (vezi și F. Engels: „Ludwig Feuerbach și sfârșitul filozofiei clasice germane“, ed. P.M.R. 1950, ediția a III-a, pag. 59. — *Nota Trad.*).
- ⁵ I. V. Stalin, „Revoluția din Octombrie și problema națională“ (vezi și I. Stalin, Opere, vol. 4, Editura pentru literatură politică, 1953, pag. 170. — *Nota Trad.*).
- ⁶ V. I. Lenin, „Imperialismul, stadiul cel mai înalt al capitalismului“ (vezi și V. I. Lenin, Opere, vol. 22, ed. P.M.R. 1952, pag. 296. — *Nota Trad.*).
- ⁷ Se are în vedere întreaga serie de acțiuni antisovietice întreprinse de guvernul gomindanist după ce Cian Kai-și a trădat revoluția: la 13 decembrie 1927 gomindaniștii au asasinat pe viceconsulul U.R.S.S. din Kanton, la 14 decembrie guvernul gomindanist din Nankin a dat „un decret cu privire la întreruperea legăturilor cu Rusia“, a refuzat să recunoască consulatele sovietice din diferitele localități și a silit organizațiile comerciale sovietice din diferitele provincii ale Chinei să-și întrerupă activitatea. În august 1929 Cian Kai-și, fiind instigat de imperialiști, a provocat în nord-est un conflict armat cu U.R.S.S.
- ⁸ Kemal a fost reprezentantul burgheziei comerciale turce. După primul război mondial, imperialiștii englezi au împins pe satelitul lor, Grecia, la o agresiune armată împotriva Turciei. Poporul turc, primind ajutor din partea Uniunii Sovietice, a re-purtat în 1922 victoria asupra armatei grecești. În 1923 Kemal a fost ales președinte al Turciei. I. V. Stalin spunea: „Revoluția kemalistă este revoluția unor virfuri, a burgheziei comerciale naționale, care a luat naștere în lupta împotriva imperialiștilor străini și care în dezvoltarea ei ulterioară e îndreptată, în fond, împotriva țăranilor și muncitorilor, împotriva chiar a posibilităților unei revoluții agrare“ (I. Stalin: „Convorbire cu studenții Universității Sun Iat-sen“, Opere, vol. 9, ed. P.M.R. 1951, pag. 268. — *Nota Trad.*).
- ⁹ Tovarășul Mao Țze-dun are aci în vedere pe Cian Țziun-mai și compania lui. După „mișcarea de la 4 mai“, Cian Țziun-

mai s-a ridicat deschis împotriva științei, propovăduind o doctrină metafizică despre „cultura spirituală“, și a fost poreclit „metafizician turbat“. În decembrie 1938, Cian Tziun-mai, îndemnat de Cian Kai-și, a publicat o „Scrisoare deschisă domnului Mao Tze-dun“, în care a dezvoltat ideea aiuristică a lichidării armatei a 8-a, a Noii armate a 4-a și a Regiunii de graniță Șensi—Gansu—Ninsia, dovedindu-se complice al cotropitorilor japonezi și al lui Cian Kai-și.

¹⁰ Din declarația Comitetului Central al Partidului Comunist Chinez, publicată în septembrie 1937, cu privire la stabilirea colaborării dintre partidul comunist și gomindan.

¹¹ Sun Iat-sen, „Conferințe despre principiul bunăstării poporului“, 1924, conferința a 2-a.

¹² Cen Li-fu, unul dintre capii Serviciului special (contraspionajului) ciankaișist, a angajat o bandă de scribi venali reacționari. Aceștia au confecționat o cărțuție sub denumirea „Vei-șenlun“ („Filozofia vieții“), care este o îngrămădire de absurdități și prin care se propaga un fascism de tip gomindanist. Cărțuția a fost semnată cu numele demn de dispreț al lui Cen Li-fu.

¹³ Militaristul Ian Si-șan, reprezentant al marilor moșieri și marilor compradori din provincia Șansi, i-a făcut în mod cinic reclamă acestei lozinci.

¹⁴ Trădind în 1927 revoluția, Van Tzin-vei a dat publicității o serie de calomnii injurioase sub denumirea „Lupta împotriva ambelor lagăre“.

¹⁵ La 30 martie 1925, I. V. Stalin, în cuvîntarea „Cu privire la problema națională din Iugoslavia“, rostită la ședința comisiei iugoslave a Comitetului Executiv al Internaționalei Comuniste, spunea că: „...țărănimea formează principala armată a mișcării naționale, că fără armata țărănească nu există și nici nu poate exista o puternică mișcare națională. ...Problema națională este o problemă în esență țărănească“ (*I. Stalin, Opere, vol. 7, Editura pentru literatură politică, 1954, pag. 74. — Nota Trad.*).

- ¹⁶ În trecut unii dogmatici din partidul comunist și-au bătut joc de faptul că tovarășul Mao Tze-dun a acordat o mare atenție bazelor de sprijin revoluționare de la sate, și au numit aceasta ideea „mersului în munți“. Tovarășul Mao Tze-dun se folosește aici de această expresie ironică a dogmaticilor ca să arate imensul rol al bazelor de sprijin revoluționare de la sate.
- ¹⁷ Sub sistemul școlar se are în vedere aici sistemul învățămîntului public copiat de la statele capitaliste din Europa și din America. Sistemul examenelor de stat „kețziui“ exista în China feudală din timpuri străvechi. La sfîrșitul secolului al XIX-lea intelectualii chinezi partizani ai reformelor au stăruit pentru desființarea vechiului sistem al examenelor și pentru instituirea școlilor de tip european.
- ¹⁸ Mișcarea patriotică începută la 4 mai 1919 a intrat la începutul lunii iunie într-o nouă etapă, marcată de faptul că la 3 iunie studenții din Pekin au opus rezistență acțiunilor de violență ale armatelor și poliției, au organizat mitinguri și au ținut discursuri. După grevele studențești au urmat grevele muncitorilor și comercianților din Șanghai, Nankin, Tianțzin, Hanciou, Uhan, Tziuțzian și în diferite puncte din provinciile Șandun și Anhuei. Astfel „mișcarea de la 4 mai“ s-a transformat într-o largă mișcare de masă cu participarea proletariatului, micii burghezii orășenești și burgheziei naționale.
- ¹⁹ Se are în vedere grupul ai cărui reprezentanți au fost Hu Și și alții.
- ²⁰ Pentru „europenizarea completă“ s-au pronunțat o parte dintre savanții burghezi. Ei elogiau fără rezervă cultura burgheză individualistă a Occidentului care și-a trăit de mult traiul și au stăruit ca China să urmeze în totul exemplul statelor capitaliste din Europa și America, numind aceasta „europenizare completă“.
- ²¹ V. I. Lenin, „Ce-i de făcut?“ (vezi V. I. Lenin, Opere, vol. 5, Editura pentru literatură politică, 1953, pag. 355.— *Nota Trad.*).

**SĂ BIRUIM PRIMEJDIA CAPITULĂRII,
SĂ REALIZĂM O COTITURĂ
ÎN SITUAȚIA EXISTENTĂ ***

(28 ianuarie 1940)

** Directivă a Comitetului Central al Partidului
Comunist Chinez către organizațiile de partid, scrisă
de tovarășul Mao Tze-dun.*

Desfășurarea evenimentelor a arătat că toate aprecierile asupra situației, date în repetate rînduri de Comitetul Central al partidului, au fost juste. Tendinței marilor moșieri și a marii burghezii de a capitula în fața dușmanului și de a se opune tendința proletariatului, a țărănimii, a micii burghezii orășenești și a burgheziei mijlocii de a continua războiul împotriva cotropitorilor japonezi, și între aceste două tendințe se dă lupta. În momentul de față există ambele tendințe și ambele perspective sînt posibile. Toți tovarășii noștri comuniști sînt datori să înțeleagă că asemenea fenomene grave, ivite în diverse locuri ca acțiuni capitularde, acțiuni împotriva comuniștilor și mersul înapoi, nu trebuie privite izolat. Trebuie înțeleasă gravitatea acestor fenomene, trebuie luptat cu hotărîre împotriva lor, nu trebuie să se dea înapoi în fața lor. Dacă fiecare nu se va pătrunde de acest spirit, dacă nu se va adopta o linie de orientare justă spre o luptă hotărîtă împotriva acestor fenomene, dacă se va da clicii oamenilor obtuși din gîmindan posibilitatea de a-și continua activitatea în direcția „îngrădirii pe calea armelor a comuniștilor” și „îngrădirii politice a comuniștilor”, dacă se va porni în toate acțiunile numai de la teama de a nu scînda frontul unic, atunci soarta războiului împotriva cetro-

pitorilor japonezi va fi amenințată, capitularea și campania anticomunistă se vor extinde în toată țara, și în sânul frontului unic se va ivi primejdia sciziunii. Trebuie să ne dăm seama că în momentul de față, atât înăuntrul țării cât și pe arena internațională, există încă multe condiții obiective care favorizează lupta noastră pentru continuarea războiului împotriva cotropitorilor japonezi, pentru unirea și mai strînsă și pentru mersul înainte. De pildă, Japonia se menține cu fermitate pe poziția adoptată față de China; deși contradicțiile dintre Anglia, S.U.A. și Franța, pe de o parte, și Japonia, de cealaltă, s-au atenuat întrucîtva, totuși ele n-au fost pe deplin reglementate; în afară de aceasta, pozițiile Angliei și Franței în Extremul Orient au fost slăbite de războiul din Europa, și de aceea convocarea așa-numitei „conferințe a Munchenului Extremului Orient” prezintă pentru ele mari greutăți. Uniunea Sovietică sprijină China în mod activ. Toate acestea sînt condiții ale politicii externe care îi îngreuiază gomindanului capitularea sau compromisul și-l împiedică să dezlănțuie războiul împotriva comuniștilor în întreaga Chină.

Mai departe, partidul comunist, armata a 8-a și Noua armată a 4-a iau cu hotărîre atitudine împotriva capitulării și înfăptuiesc cu fermitate linia de orientare spre războiul împotriva cotropitorilor japonezi și spre unire. Forțele intermediare iau și ele atitudine împotriva capitulării. Deși în cadrul gomindanului puterea se află în mîinile capitularzilor și ale oamenilor obtuzi, ei constituie totuși o minoritate în partidul lor. Acestea sînt condițiile politicii interne care îi îngreuiază gomindanului capitularea sau compromisul și-l

împiedică să dezlănțuie războiul împotriva comuniștilor în întreaga Chină.

În această situație sarcina partidului este, pe de o parte, de a opune o rezistență hotărâtă ofensivei militare și politice a capitularzilor și oamenilor obtuzi, iar pe de alta de a lărgi în mod activ rîndurile frontului național unic, care unește diferitele cercuri de partid, politice, militare și civile, precum și tineretul studios, de a duce o luptă energică pentru cucerirea majorității în gomindan, a forțelor intermediare, a elementelor care ne simpatizează din cadrul armatei și care iau parte la războiul împotriva cotropitorilor japonezi, pentru adîncirea mișcării de masă, pentru cucerirea intelectualilor, pentru consolidarea bazelor pentru împotrivirea față de cotropitori, pentru dezvoltarea forțelor armate anti-japoneze și a organelor puterii, pentru întărirea partidului nostru și pentru mersul lui înainte pe calea progresului. Dacă vom acționa în aceste două direcții, vom putea birui primejdia capitulării marilor moșieri și a marii burghezii și vom realiza o cotitură în situația actuală. De aceea linia generală a partidului nostru în ziua de astăzi este lupta energică pentru o cotitură în situația existentă și în același timp sporirea vigilenței față de eventualele surprize (deocamdată încă surprize cu caracter parțial și local).

După ce a fost dat de curînd publicității acordul trădător¹ încheiat de Van Tzin-vei și după apelul adresat de Cian Kai-și poporului, atmosfera conciliatoristă se va risipi întrucîtva, iar forțele care sînt pentru războiul împotriva cotropitorilor japonezi vor crește fără îndoială. Pe lîngă aceasta însă se prea poate să mai continue activitatea de „îngrădire pe calea armelor a

comuniștilor“ și de „îngrădire politică a comuniștilor“; mai este posibilă ivirea de noi incidente ici-colo, e posibil ca gomindanul să insiste asupra așa-numitei „unități în lupta împotriva dușmanului din afară“, pentru ca sub acest pretext să ne atace. Aceasta este posibil pentru că forțele care sînt pentru războiul împotriva cotropitorilor japonezi și pentru progres nu pot să se dezvolte într-un răstimp atît de scurt în așa măsură, încît să înăbușe complet forțele care sînt pentru capitulație și pentru mersul înapoi. Linia noastră constă în a desfășura din toate puterile, pretutindeni în țară unde există organizații ale partidului comunist, propaganda împotriva acordului trădător încheiat de Van Tzin-vei. În apelul său, Cian Kai-și a declarat că intenționează să continue războiul împotriva cotropitorilor, însă el n-a subliniat că întreaga țară trebuie să se unească și mai strîns și nici n-a pomenit nimic despre orientarea spre ducerea dirză a războiului împotriva cotropitorilor și spre mersul pe calea progresului; fără o asemenea orientare nu se poate continua cu dirzenie războiul. De aceea la baza campaniei împotriva lui Van Tzin-vei trebuie să punem următoarele lozinci: 1) Pentru politica războiului pînă la victoria finală împotriva cotropitorilor, împotriva acordului trădător încheiat de Van Tzin-vei! 2) Pentru unirea întregului popor chinez! Jos cu trădătorul Van Tzin-vei, jos guvernul central marionetă al lui Van Tzin-vei! 3) Pentru colaborarea dintre gomindan și partidul comunist! Jos politica de luptă împotriva comuniștilor dusă de Van Tzin-vei! 4) Lupta împotriva comuniștilor este un complot al lui Van Tzin-vei, îndreptat spre scindarea frontului anti-japonez unic. Jos vanțzinveistii,

trădători camuflați ai națiunii! 5) Să se consolideze unirea în țară, să se pună capăt fricțiunilor interne! 6) Pentru înnoirea structurii politice a țării, pentru lărgirea mișcării în vederea unui regim constituțional, pentru introducerea unui sistem democratic de guvernare! 7) Să se anuleze interzicerea activității partidelor, să se admită existența legală a partidelor și grupurilor care sînt pentru lupta împotriva cîmpitorilor japonezi! 8) Să se garanteze poporului libertatea cuvîntului și a întrunirilor în interesul luptei împotriva cîmpitorilor japonezi și a trădătorilor națiunii! 9) Să fie consolidate bazele de sprijin pentru împotrivirea față de cîmpitorii japonezi, să fie dusă lupta împotriva activității de subminare duse de vanțzinvești, trădători ai națiunii! 10) Să se dea toată atenția unităților militare care au merite în lupta împotriva cîmpitorilor japonezi, să se asigure pe deplin aprovizionarea frontului! 11) Să se dezvolte cultura, subordonată sarcinilor războiului împotriva cîmpitorilor! Să fie apărut tineretul progresist, să se pună capăt propagandei trădătorilor națiunii!

Trebuie să fie popularizate deschis toate lozincile enumerate. Trebuie publicate pretutindeni pe scară largă articole, declarații, manifeste, cuvîntări și broșuri și trebuie să mai fie lansate și lozinci suplimentare, potrivit cu situația locală.

La 1 februarie va fi convocat la Ianan un miting de masă de protest împotriva acordului trădător încheiat de Van Țzin-vei. Trebuie să se țină pretutindeni în prima sau a doua decadă a lunii februarie mitinguri de masă cu participarea tuturor cercurilor sociale și grupărilor anti-japoneze din cadrul gomindanului, pen-

tru a porni în întreaga țară o mișcare puternică împotriva capitulării, împotriva trădării, împotriva fricțiunilor interne.

ADNOTĂRI

- ¹ Este vorba despre tratatul secret trădător: „Principiile stabilirii noilor relații între Japonia și China“, încheiat de Van Tzin-vei cu bandiții japonezi la sfârșitul anului 1939. Conținutul lui se reducea la următoarele teze principale: 1) China de nord-est a fost cedată Japoniei; regiunile mongole (este vorba despre provincia Suiiuan, partea de sud a provinciei Ceahar și partea de nord a provinciei Șansi), China de nord, cursul inferior al fluviului Iantzi și insulele din China de sud au fost recunoscute ca „zonă a alianței întărite dintre Japonia și China“ și urmau să fie ocupate timp îndelungat de trupele japoneze. 2) Organele puterii, organe marionetă, de la guvernul central și pînă la administrația locală, au fost puse în întregime sub controlul consilierilor și funcționarilor japonezi. 3) Trupele marionetă și poliția marionetă urmau să fie instruite de instructori japonezi, iar armamentul lor urma să fie furnizat de asemenea de Japonia. 4) Politica financiară și economică a guvernului marionetă, industria, agricultura, căile de comunicație, poșta și telecomunicațiile au fost puse sub control japonez; Japoniei i s-a acordat dreptul de a exploata toate resursele naturale așa cum va vrea ea. 5) Orice activitate anti-japoneză a fost interzisă.

**SĂ UNIM TOATE FORȚELE
CARE SÎNT PENTRU LUPTA
ÎMPOTRIVA COTROPITORILOR JAPONEZI,
SĂ LUPTĂM ÎMPOTRIVA CLICII
ANTICOMUNISTE A OBTUZILOR ***

(1 februarie 1940)

** Cuvîntare rostită de tovarășul Mao Țze-dun la
Ianan la mitingul de protest împotriva acțiunilor
trădătoare ale lui Van Țzin-vei.*

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY
540 EAST 58TH STREET
CHICAGO, ILL. 60637

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY
540 EAST 58TH STREET
CHICAGO, ILL. 60637

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY
540 EAST 58TH STREET
CHICAGO, ILL. 60637

Pentru ce ne-am adunat astăzi noi, reprezentanți ai tuturor cercurilor populației din Ianan, la acest miting? Pentru ca să înfierăm pe infamul trădător de patrie Van Tzin-vei, pentru ca să unim toate forțele care sînt pentru împotrivirea față de cotropitorii japonezi, pentru lupta împotriva clicii anticomuniste a obtuzilor.

Noi, comuniștii, am arătat în repetate rînduri că imperialismul japonez a pornit ferm și irevocabil spre înrobirea Chinei. Oricare ar fi cabinetele care s-ar perinda în Japonia, orientarea fundamentală a acestora spre înrobirea Chinei, spre transformarea Chinei într-o colonie va rămîne întotdeauna neschimbată. Înțelegînd aceasta, Van Tzin-vei, reprezentantul politic al clicii projaponeze a marii burghezii chineze, și-a pierdut mințile de frică, a căzut în genunchi în fața Japoniei și a semnat un tratat trădător cu ea prin care a vîndut China imperialismului japonez. Acum el se pregătește să formeze și un guvern-marionetă, pe care să-l opună guvernului care duce război împotriva cotropitorilor japonezi, și să organizeze o armată-marionetă, pe care s-o opună armatei care luptă împotriva cotropitorilor. În ultima vreme el nu prea mai pomeniște de lupta împotriva lui Cian Kai-și și se spune că și-a schimbat orientarea spre „alianța cu Cian Kai-și“. Lupta

împotriva comuniștilor este principalul scop al Japoniei și al lui Van Tzin-vei. Ei știu că partidul comunist luptă cel mai consecvent împotriva cotropitorilor, iar colaborarea dintre gomindan și partidul comunist sporește forțele care duc această luptă. De aceea ei se străduiesc din răputeri să zădărnicească această colaborare, să izoleze cele două partide unul de celălalt sau, și mai bine, să le aște unul împotriva celuilalt. Și astfel, prin intermediul gomindaniștilor obtuți, ei provoacă pretutindeni conflicte. În Hunan oamenii obtuți au organizat măcelul de la Pințian¹, în Henan — măcelul din Tiu-eșan², în Șansi — atacul trupelor vechi împotriva celor noi³, în Hebei — atacul lui Cian In-u împotriva armatei a 8-a⁴, în Șandun — atacul lui Tin Ti-jun împotriva detașamentelor de partizani⁵, în Hubeiul de est Cen Ju-huai a organizat un masacru sîngeros în care au fost uciși circa 600 de comuniști⁶, în Regiunea de graniță Șensi—Gansu—Ninsia au organizat „munca pentru crearea punctelor și liniilor de sprijin”⁷, și în afara acestei regiuni duc „o muncă în vederea blocadei” și pregătesc un atac militar⁸. Ei au mai arestat un grup mare din rîndurile tineretului progresist și l-au azvîrlit în lagăre de concentrare⁹; l-au tocmit pe metafizicianul turbat Cian Tziun-mai să lanseze teza reacționară a lichidării partidului comunist, a lichidării Regiunii de graniță Șensi—Gansu—Ninsia, a lichidării armatei a 8-a și a Noii armate a 4-a; l-au tocmit pe troțkistul E Tin și pe alții să fabrice articolașe de ponegrire a partidului comunist. Toate acestea nu au alt scop decît subminarea luptei împotriva cotropitorilor japonezi, pentru a transforma întregul popor în robi coloniali¹⁰.

Astfel, vanțzinvești și clica anticomunistă de obtuzi din cadrul gomindanului, acționînd unii din afară, iar ceilalți dinăuntru și ținîndu-și reciproc isonul, înveinează atmosfera din țară cu miasme otrăvitoare.

Indignați de aceasta pînă în adîncul sufletului, mulți încep să considere că lupta împotriva imperialismului japonez este fără nădejde și că gomindaniștii sînt toți niște mișei, împotriva cărora trebuie dusă lupta. Trebuie spus că această indignare este întru totul întemeiată. Poți oare să nu te indignezi cînd vezi toate aceste ticăloșii? Or, lupta împotriva imperialismului japonez nu este cîtuși de puțin fără nădejde, iar în gomindan nu toți sînt canalii. Față de diferitele grupuri de gomindaniști trebuie să ducem o politică diferită. Nu putem să ne purtăm nicidecum îngăduitor cu acei mișei care au pierdut orice înfățișare omenească, cu cei care au îndrăznit să tragă pe la spate în armata a 8-a și în Noua armată a 4-a, care au îndrăznit să dezlănțuie masacrele de la Pințzian și Țiueșan, care au cutezat să ducă o muncă de subminare în Regiunea de graniță, care au cutezat să atace unitățile militare progresiste, organizațiile progresiste, pe activiștii progresiști. Unor asemenea oameni trebuie să le răspundem la lovitură prin lovitură, fără nici un compromis. Căci acești ticăloși au pierdut orice înfățișare omenească, și în momentul cînd dușmanul național a pătruns adînc în țara noastră ei se îndeletnicesc cu provocarea de conflicte, pun la cale incidente sîngeroase și provoacă sciziune. Orice părere ar avea despre ei înșiși, ei sprijină efectiv Japonia și pe Van Țzin-vei, iar unii dintre ei se prea poate să fie pur și simplu trădători camuflați ai națiunii. Dacă pe asemenea oameni

nu-i vom pedepsi, aceasta va fi o greșeală din partea noastră, va fi îngăduință față de trădători, va fi o încălcare a datoriei pe care o avem față de războiul de eliberare națională, va fi o nesocotire a datoriei noastre față de patrie, va fi o încurajare a oricărui bandit care subminează frontul unic, va fi o încălcare a politicii partidului. Dar această politică de lovire a capitularzilor și a clicii anticomuniste a obtuzilor are ca scop exclusiv lupta hotărâtă împotriva cotropitorilor, exclusiv apărarea frontului anti-japonez unic. Și de aceea față de toți aceia care sînt devotați cauzei luptei împotriva cotropitorilor, față de aceia care nu se numără printre capitularzi sau nu fac parte din clică anticomunistă a obtuzilor, — față de toți acești membri ai gomindanului noi ne purtăm cu bunăvoință, ne străduim să stabilim unitatea cu ei, îi stimăm și ne străduim să colaborăm vreme îndelungată cu ei, pentru a pune țara noastră pe picioare. Iar toți aceia care nu fac aceasta încalcă și ei politica partidului.

Partidul nostru duce o politică bilaterală: o politică de unire cu toate forțele progresiste, de unire cu toți cei care sînt devotați luptei împotriva imperialismului japonez, și o politică de luptă împotriva tuturor mișeiilor care au pierdut orice înfățișare omenească, de luptă împotriva tuturor capitularzilor și a clicii anticomuniste a obtuzilor. Această politică a partidului nostru urmărește un țel unic: realizarea unei coterii în situația existentă și a victoriei asupra cotropitorilor japonezi. Sarcina partidului nostru și a întregului nostru popor este de a uni toate forțele progresiste care sînt pentru lupta împotriva imperialismului japonez, de a da o ripostă tuturor forțelor reacționare care sînt pentru ca-

pitulare, de a lupta energic pentru o cotitură înspre mai bine, pentru preîntâmpinarea unei cotituri înspre mai rău. Aceasta este linia noastră principală. Nu sîntem cîtuși de puțin pesimiști, ci privim în viitor cu optimism. Nu ne temem de nici un atac al capitularzilor și al clicii anticomuniste a obtuzilor; trebuie să-i zdrobim și putem neapărat s-o facem. Poporul chinez va reuși, fără îndoială, să obțină eliberarea națională, China nu va pieri. China va merge, fără îndoială, înainte, pe calea progresului; mersul înapoi este doar un fenomen vremelnic.

Prin mitingul nostru de astăzi mai vrem să-i spunem întregului nostru popor convingerea noastră că pentru lupta împotriva cotropitorilor este nevoie ca întregul popor să se unească și să meargă înainte. Există unii care subliniază numai sarcina luptei împotriva cotropitorilor japonezi, dar nu subliniază necesitatea unirii și mersului înainte și uneori nici nu pomenesc măcar despre unire și mersul înainte. Aceasta este greșit. Cum se poate duce o luptă hotărîtă împotriva cotropitorilor japonezi fără o unire adevărată și strînsă, fără un mers înainte real și rapid? Clica anticomunistă a obtuzilor trîmbează sarcina obținerii unității; dar ceea ce numesc ei „unitate“ este o unitate fictivă și nu una adevărată, o unitate dăunătoare și nu una folositoare, o unitate formală și nu una reală. În spatele strigătelor lor despre unitate se ascunde dorința de a lichida partidul comunist, armata a 8-a, Noua armată a 4-a și Regiunea de graniță Șensi—Gansu—Ninsia; ei spun că, atîta vreme cît va exista partidul comunist, armata a 8-a, Noua armată a 4-a și Regiunea de graniță, nu va exista unitate în China; ei vor ca totul în țară să devină go-

mindanist; ei nu numai că continuă înfăptuirea dictaturii unui singur partid, a partidului lor, ci vor s-o și intensifice. Și, dacă e așa, atunci despre ce unitate poate fi vorba?

Dacă e să vorbim pe șleau, atunci trebuie spus că, dacă în trecut partidul comunist, armata a 8-a, Noua armată a 4-a și Regiunea de graniță Șensi—Gansu—Ninsia n-ar fi cerut cu toată sinceritatea să se pună capăt războiului civil și să lupte toți laolaltă împotriva cotropitorilor japonezi, nimeni n-ar fi luat asupra sa inițiativa creării frontului național anti-japonez unic și n-ar fi insistat asupra rezolvării pe cale pașnică a conflictului din Sian, și atunci practic ar fi fost imposibil să fie dus războiul împotriva cotropitorilor japonezi. Dacă astăzi n-ar exista partidul comunist, armata a 8-a, Noua armată a 4-a, Regiunea de graniță Șensi—Gansu—Ninsia și bazele democratice pentru împotrăvire, care să apere cu toată sinceritatea cauza luptei împotriva cotropitorilor și să lupte împotriva tendinței periculoase de capitulare, sciziune și mers înapoi, totul s-ar duce de răpă. Cîteva sute de mii de ostași ai armatei a 8-a și ai Noii armate a 4-a țin în loc $\frac{2}{5}$ din totalul trupelor vrăjmașe, luptă împotriva a 17 din cele 40 de divizii japoneze¹¹. De ce să lichidăm deci aceste armate? Regiunea de graniță Șensi—Gansu—Ninsia este cea mai înaintată regiune din țară; ea este o bază democratică pentru împotrăvirea față de cotropitorii japonezi. Aici nu există nici funcționari delapidatori și șperțari, nici tuhaoi și leșeni, nici jocuri de noroc, nici prostituție, nici concubine, nici cerșetori, nici bande de afaceriști dubioși, nici atmosferă de decadență și descurajare, nici oameni care să trăiască de pe urma provocării de con-

flicte¹², nici oameni care să se îmbogățească de pe urma nenorocirilor care s-au abătut asupra națiunii. Atunci de ce trebuie lichidată Regiunea de graniță? Asemenea cuvinte nerușinate pot proveni numai de la oameni nerușinați; ce drept moral au obtuzii să sufle măcar o vorbă despre aceasta? Nu se va întâmpla aceasta, tovarăși! Nu să fie lichidată Regiunea de graniță e nevoie, ci e nevoie ca întreaga țară să învețe de la ea; nu să fie lichidate armata a 8-a și Noua armată a 4-a e nevoie, ci e nevoie ca întreaga țară să învețe de la ele; nu să fie lichidat partidul comunist e nevoie, ci e nevoie ca întreaga țară să învețe de la el; nu cei înaintați trebuie aduși la nivelul celor înapoiți, ci cei înapoiți la nivelul celor înaintați.

Noi, comuniștii, sîntem cei mai consecvenți adepți ai unității; noi am fost inițiatorii frontului unic, am înfăptuit cu fermitate linia de orientare spre frontul unic, am lansat lozinca republicii democrate unice. Cine altul ar fi putut lua o asemenea inițiativă? Cine altul ar fi putut să înfăptuiască toate acestea? Cine altul este în stare să se limiteze la un salariu de cinci iuani pe lună¹³? Cine altul ar fi fost în stare să creeze un aparat de stat atît de incoruptibil? Ei strigă: unitate, unitate! Capitularzii au teoria lor despre unitate: ei vor ca țara să se unească pe temeiul capitulării; clica anti-comunistă a oamenilor obtuzi are teoria sa favorită despre unitate: ea vrea ca țara să se unească pe baza sciziunii, să se unească pe baza mersului înapoi. Putem oare admite aceasta? Putem oare considera ca adevărată unitate o unitate care nu este bazată pe războiul împotriva cotropitorilor japonezi, care nu este bazată pe unire și pe mersul înainte? Putem oare con-

sidera folositoare o astfel de unitate? O putem oare considera o unitate reală? Curată aiureală!

Astăzi la acest miting vom prezenta teoria noastră despre unitate. Teoria noastră despre unitate este teoria unității pe care o împărtășește întregul popor chinez, este teoria unității pe care o împărtășesc toți cei în care trăiește conștiința. Este teoria unității bazate pe războiul împotriva cotropitorilor japonezi, pe unire și pe mersul înainte. Numai în condițiile mersului înainte este posibilă unirea, numai în condițiile unirii este posibilă lupta împotriva cotropitorilor japonezi, numai în condițiile mersului înainte, ale unirii și ale luptei împotriva cotropitorilor japonezi este posibilă unitatea. Aceasta este teoria noastră despre unitate, teoria unității adevărate, a unității folositoare, a unității reale. Pe cînd teoria unității fictive, a unității dăunătoare, a unității formale este acea teorie a unității care duce la înrobirea țării noastre, teoria oamenilor care au pierdut și ultimele rămășițe de conștiință. Ei ar vrea să șteargă de pe suprafața pămîntului partidul comunist, armata a 8-a, Noua armată a 4-a și bazele democratice pentru împotrivirea față de cotropitorii japonezi, ar vrea să șteargă de pe suprafața pămîntului pretutindeni toate forțele care sînt pentru lupta împotriva cotropitorilor, pentru ca ei să poată obține unirea sub stăpînirea gomindanului.

Acestea sînt uneltiri mișelești; aceasta înseamnă ca sub eticheta unității să strecuri despotismul; aceasta înseamnă ca, expunînd un cap de berbec, să vinzi carne de ciîne, înseamnă ca sub steagul unității să impui dictatura unui singur partid. Aceasta înseamnă ca, lăsînd la o parte rușinea și conștiința, să te dedați la o

demagogie sfruntată. Iar astăzi la mitingul nostru trebuie să străpungem tigrul lor de hîrtie, trebuie să dăm o ripostă hotărîită clicii anticomuniste a obtuzilor.

ADNOTĂRI

¹ Vezi adnotarea 1 la lucrarea „Să punem friu reacționarilor” din volumul de față.

² La 11 noiembrie 1939 agenți ai contraspionajului gomindanist și unități militare cu un efectiv total de peste 1.800 de oameni au înconjurat Direcția spatelui din Noua armată a 4-a în Ciugoucen (județul Ţiueșan, provincia Henan) și au ucis în mod bestial pe comandanții și ostașii Noii armate a 4-a care se aflau acolo și care fuseseră răniți în războiul împotriva cotropitorilor japonezi, precum și pe membrii familiilor lor; în total au pierit peste 200 de oameni.

³ Prin trupe vechi se înțeleg trupele lui Ian Si-șan, militarist gomindanist din Șansi, prin trupe noi — forțele armate anti-japoneze ale populației din provincia Șansi (numite și detașamente anti-japoneze ale morții), organizate la începutul războiului și care se aflau sub influența și conducerea partidului comunist. În decembrie 1939 Cian Kai-și și Ian Si-șan au încercat să nimicească trupele noi și, concentrînd în partea de vest a provinciei Șansi 6 corpuri, au dezlănțuit o ofensivă, dar trupele agresoare au fost nimicite printr-o contralovitură a trupelor noi. În același timp trupele lui Ian Si-șan au zdrobit direcțiile județene democratice anti-japoneze din regiunea Iancen—Ţzincen (partea de sud-est a provinciei Șansi) și au făcut un măcel de masă în care au pierit mulți comuniști și alți militanți progresiști.

⁴ Cian In-u — comandant al unităților gomindaniste de „pază a ordinii” în provincia Hebei. Începînd din 1939, conform ordinului lui Cian Kai-și, a organizat în permanență atacuri împotriva armatei a 8-a. În iunie 1939 unitățile lui au atacat pe neașteptate instituțiile de spate ale armatei a 8-a în ju-

dețul Șensian, provincia Hebei, și au ucis peste 400 de comandanți și ostași ai armatei a 8-a.

5 În aprilie 1939, Șen Hun-le, președintele guvernului provincial gomindanist al provinciei Șandun, a dat ordin bandelor lui Țin Ți-jun să lovească pe neașteptate la Boșan detașamentul 3 de partizani din coloana din Șandun a armatei a 8-a. În timpul incursiunii au fost uciși peste 400 de oameni, printre care și mulți comandanți pînă la gradul de comandant de regiment.

6 În septembrie 1939 gomindanistul reacționar Cen Ju-huai și-a concentrat bandele în partea de răsărit a provinciei Hubei, a înconjurat instituțiile de spate ale Noii armate a 4-a și a măcelărit circa 600 de comuniști.

7 Agenții contraspionajului gomindanist care acționau în Regiunea de graniță Șensi—Gansu—Ninsia și-au stabilit punctele de sprijin în orașele Regiunii de graniță, le-au unit printr-o rețea de agenți de legătură, ducîndu-și astfel activitatea lor contrarevoluționară. Ei înșiși numeau această activitate „muncă pentru crearea punctelor și liniilor de sprijin”.

8 În iarna anului 1939 și primăvara anului 1940 trupele gomindaniste au cotoplit cinci centre județene din Regiunea de graniță Șensi—Gansu—Ninsia: Ciunhua, Siuni, Cennin, Ninsian și Ceniuan.

9 În perioada războiului împotriva cotoptorilor japonezi, reacționarii gomindaniști, copiind metodele fasciștilor germani și italieni, au făcut o sumedenie de lagăre de concentrare, începînd cu Lanciou și Siani în China de nord-vest și terminînd cu Ganciou și Șanjab în sud-est, și au închis în aceste lagăre mari grupe de comuniști, patrioți și tineri progresiști care fuseseră arestați.

10 După căderea Uhanului, în octombrie 1938, activitatea anti-comunistă a gomindanului s-a înviorat treptat. În februarie 1939 Cian Kai-și a trimis sub formă de circulare secrete documente reacționare, ca instrucțiunile „Metode pentru a rezolva problema cu privire la partidul comunist” și „Măsuri

de preîntîmpinare a activității comuniste în regiunile ocupate" etc. În regiunile aflate sub dominația gomindanului și în China centrală și de nord, presiunea politică și ofensiva militară împotriva partidului comunist se intensificau zi de zi. Această campanie a ajuns la apogeu în perioada decembrie 1939 — martie 1940 și a fost denumită „prima campanie anticomunistă”. Atacul trupelor gomindaniste reacționare în provinciile Șensi și Gansu împotriva Regiunii de graniță Șensi—Gansu—Ninsia și împotriva detașamentelor anti-japoneze ale morții conduse de partidul comunist în partea de est a provinciei Șansi — cele două atacuri despre care vorbește tovarășul Mao Tze-dun în această lucrare — au fost două vaste operații militare întreprinse de gomindan în timpul acestei prime campanii anticomuniste. Mai târziu, în februarie—martie 1940, Cian Kai-și a ordonat din nou gomindanistului reacționar Ciu Huai-bin să reunească sub comanda sa bandele lui Pan Bin-siun, Cian In-u și Hou Ju-iun și să atace din trei părți armata a 8-a în regiunea Taihanșan. Această ofensivă a fost complet zdrobită de armata a 8-a, trei divizii gomindaniste au fost nimicite, și astfel prima campanie anticomunistă începută de Cian Kai-și a fost definitiv zdrobită.

¹¹ Ulterior numărul trupelor japoneze cărora li se opuneau trupele conduse de Partidul Comunist Chinez a crescut. În 1943 armata a 8-a și Noua armată a 4-a luptau deja împotriva a 64% din totalul trupelor japoneze care cotropiseră China și împotriva a 95% din totalul armatei-marionetă. Vezi lucrarea „Despre guvernul de coaliție” din volumul 4 al ediției de față.

¹² Este vorba despre unii gomindaniști care s-au specializat în lupta împotriva comuniștilor.

¹³ În acea vreme efectivul trupelor și al organelor puterii care se aflau sub conducerea partidului comunist primea în medie lunar cite 5 iuani de argint de om pentru hrană și alte cheltuieli.

ZECE PROPUNERI FĂCUTE GOMINDANULUI *

(1 februarie 1940)

★ *Apelul mitingului de protest de la Ianan împotriva acțiunilor trădătoare ale lui Van Tzin-vei, scris de tovarășul Mao Tze-dun.*

qz jooqndm ymo jss-qm
tmd cchmofa mqqdoots qz jn jow jsm-om' zcuz
* ybmj mmmym qz bmoj qz jn jow jmo-

(1 jssmmdz 1940)

COMINDUIMPI.
XESE YMOPIEVI EYSPLE

La 1 februarie a avut loc la Ianan un miting de protest împotriva acțiunilor trădătoare ale lui Van Tzin-vei. Participanții la miting, cuprinși de o legitimă indignare, au luat în unanimitate hotărîrea să înfierceze infama trădare și capitulare a lui Van Tzin-vei și să se mențină pînă la capăt pe poziția ducerii războiului împotriva cotropitorilor japonezi. În scopul lichidării actualei crize și obținerii victoriei în război, ne permitem să facem 10 propuneri, a căror îndeplinire este necesară pentru salvarea patriei, și am dori ca guvernul național, toate partidele și grupurile, ofițerii și soldații care luptă împotriva cotropitorilor japonezi, precum și toți compatrioții noștri, să le adopte și să le traducă în viață.

Prima : să se declare război necruțător vanțzinveștilor în întreaga țară. Trădătorul Van Tzin-vei, strîngîndu-și aderenții în jurul lui, a dezertat la dușman, a trădat patria, a încheiat un tratat secret trădător și a devenit complice al dușmanului. Pentru aceasta întregul nostru popor a hotărît în unanimitate că merită moartea. Dar aceasta se referă deocamdată numai la Van Tzin-vei, care se afirmă pe față, și nu s-a extins încă asupra vanțzinveilor ascunși. În același timp însă vanțzinveii ascunși pun mîna și acum cu obrăznicie, în

văzul tuturor, pe posturi de comandă și, camuflându-și adevăratul lor chip, pătrund adânc în toți porii societății. Delapidatorii și șperțarii sînt complicii lor, iar specialiștii în provocarea fricțiunilor acoliții lor. Dacă nu se va desfășura o mișcare împotriva vanțzinveștilor în toată țara, de sus și pînă jos, din orașele mari pînă în sate, dacă nu se vor mobiliza la războiul împotriva vanțzinveștilor toate cercurile — de partid și guvernamentale, militare și civile, de ziariști și de studenți —, nu vom izbuti să stîrpim pe aderenții lui Van Tzin-vei, și aceștia își vor continua acțiunile dăunătoare, deschizînd porțile în fața dușmanului din afară, și subminînd spatele frontului nostru. Este greu de închipuit enormul rău pe care-l poate aduce aceasta. Guvernul trebuie să ordone ca întregul popor să pornească un război necruțător împotriva vanțzinveștilor, iar acolo unde acest ordin nu va fi îndeplinit, răspunderea pentru neîndeplinire s-o poarte puterea locală. Vanțzinveștii trebuie stîrpiți fără nici o cruțare. Aceasta este prima noastră propunere pe care vă cerem s-o adoptați și s-o traduceți în viață.

A doua: să fie întărită unirea. Astăzi se întîmplă adesea să auzi vorbindu-se nu despre unire, ci despre unitate, și anume se consideră că unitatea poate fi obținută numai pe calea lichidării partidului comunist, lichidării armatei a 8-a și a Noii armate a 4-a, lichidării Regiunii de graniță Șensi—Gansu—Ninsia, pe calea lichidării tuturor forțelor care s-au ridicat la luptă împotriva imperialismului japonez. Oamenii uită, că tocmai partidul comunist, armata a 8-a, Noua armată a 4-a și Regiunea de graniță Șensi—Gansu—Ninsia sînt cei mai energici apărători ai unității întregii țări. Doar tocmai

partidul comunist, armata a 8-a, Noua armată a 4-a și Regiunea de graniță au fost pentru rezolvarea pașnică a conflictului de la Sian ! Tocmai partidul comunist, armata a 8-a, Noua armată a 4-a și Regiunea de graniță au fost inițiatorii formării frontului național anti-japonez unic, tocmai ei sînt pentru crearea unei republici democrate unice, traducînd ei înșiși aceasta cu toată energia în viață ! Tocmai partidul comunist, armata a 8-a, Noua armată a 4-a și Regiunea de graniță stau în prima linie de apărare a țării, respingînd atacurile a 17 divizii inamice, apărînd cîmpia chineză centrală și nord-vestul, apărînd China de nord și regiunile de la sud de fluviul Iantzî, traducînd cu hotărîre în viață cele trei principii populare și „Programul împotrivirii față de Japonia și de construire a statului“ ! Totuși din momentul în care Van Tzin-vei s-a orientat spre lupta împotriva comuniștilor și spre prietenia cu Japonia, niște vircolaci ca Cian Tziun-mai și E Tin îi țin isonul în bîguielile lor literare, iar anticomuniștii și obtuzii îl sprijină, provocînd fricțiuni. Sub falsul steag al unității, ei strecoară despotismul ; ei resping unirea și provoacă sciziunea. „Uneltirile lui Sîma-Ciao * sînt de acum cunoscute tuturor și fiecăruia“.

În ceea ce privește partidul comunist, armata a 8-a, Noua armată a 4-a și Regiunea de graniță, ei luptă cu hotărîre pentru o unitate adevărată, împotriva unei unități fictive ; pentru o unitate folositoare, împotriva unei unități dăunătoare ; pentru o unitate reală, împotriva unei unități formale ; pentru o unitate nu pe baza capi-

* Sîma-Ciao — general în principatul Vei sub prințul Mao (secolul al III-lea) ; el și-a omorît prințul și a pus mîna pe principat. Cuvintele citate aici aparțin prințului Mao.

tulării, ci pe baza războiului împotriva cotropitorilor; pentru o unitate nu pe baza sciziunii, ci pe baza unirii; pentru o unitate nu pe baza mersului înapoi, ci pe baza mersului înainte. O unitate pe baza războiului împotriva cotropitorilor japonezi, pe baza unirii și mersului înainte, — aceasta este o unitate adevărată, folositoare, reală. Dacă însă se caută să se obțină unitatea pe altă bază, oricare ar fi cuvintele frumoase la care s-ar recurge, orice trucuri dibace s-ar folosi, rezultatul dobândit va fi contrar celui de care avem nevoie, și aceasta nu o putem nicidecum admite. În ceea ce privește forțele care luptă împotriva cotropitorilor, ele trebuie să fie iubite și menajate deopotrivă — nu se poate să fie unele favorizate, iar altele neglijate de tot; trebuie avut încredere în ele, să fie aprovizionate, să se aibă grijă de ele, să fie stimulate. De oameni trebuie să te apropii cu inima deschisă, fără nici un fel de vicleanie; față de oameni trebuie să fii cu inima larg deschisă, înlăturînd orice îngustime; și dacă se va proceda astfel, nu se va găsi nimeni — în afară doar de oamenii de rea-credință — care să nu ia parte la unirea generală și să nu pășească pe calea construirii unui stat unitar. Unitatea trebuie să se bazeze pe unire, unirea — pe mersul înainte; numai în condițiile mersului înainte putem să ne unim, numai în condițiile unirii putem dobîndi unitatea — acesta este un adevăr de netăgăduit. Aceasta este a doua noastră propunere pe care vă cerem s-o adoptați și s-o traduceți în viață.

A treia: să se înfăptuiască fără tergiversări o guvernare constituțională. Lunga perioadă de „tutelă politică“ n-a dat nici cele mai mici rezultate. Cînd ajungi la o anumită limită, trebuie să faci o cotitură, iar

această cotitură trebuie începută cu stabilirea unei guvernări constituționale. Or, libertatea cuvîntului nu există, interzicerea activității partidelor nu a fost anulată, tot ce se petrece în țară este în contradicție cu principiile unei guvernări constituționale. Dacă același lucru se va petrece și cu prilejul elaborării constituției, prin ce se va deosebi aceasta de o formală hîrtie birocratică? Dacă se va petrece același lucru și cu prilejul înfăptuirii unei guvernări constituționale, prin ce se va deosebi aceasta de despotismul unui singur partid? Dacă nici în aceste timpuri de grea criză națională nu se va schimba linia de orientare, atunci atacul cetro-pitorilor japonezi și al lui Van Tzin-vei din afară și activitatea de subminare dusă de trădători în spatele frontului vor pune în cea mai mare primejdie însăși existența statului nostru și a poporului nostru. Guvernul trebuie să anuleze imediat interzicerea activității partidelor, să încurajeze manifestările opiniei publice și prin aceasta să-și arate năzuința sinceră de a stabili o guvernare constituțională. Intr-adevăr, acestea sînt acum cele mai urgente măsuri prin care se poate cîștiga marea încredere a poporului și se poate deschide drumul spre reînnoirea țării. Aceasta este a treia noastră propunere pe care vă cerem s-o adoptați și s-o traduceți în viață.

A patra : să se pună capăt fricțiunilor. Din martie anul trecut, cînd au intrat în funcțiune așa-numitele „Măsuri pentru îngrădirea activității partidelor străine“, a luat proporții în țară campania „îngrădirii“ comuniștilor, a „dizolvării“ comuniștilor, a luptei împotriva comuniștilor ; se produc incidente sîngeroase cînd ici, cînd colo, curg rîuri de sînge. Dar s-a părut că nici

aceasta nu e de ajuns, și iată că în octombrie anul trecut au apărut noi așa-numite „Măsuri pentru reglementarea problemei partidelor străine“. În regiunile Chinei de nord-vest, de nord și centrale a mai apărut așa-numitul „Program de măsuri practice pentru reglementarea problemelor partidelor străine“. Se spune că de la „îngrădirea politică“ a comuniștilor s-a trecut acum și la „îngrădirea pe calea armelor“ a comuniștilor, și aceste vorbe au, fără doar și poate, ceva la bază. Așa-numita „îngrădire a comuniștilor“ înseamnă de fapt lupta împotriva comuniștilor. Iar lupta împotriva comuniștilor este o uneltire mîrșavă a imperialiștilor japonezi și a lui Van Tzin-vei îndreptată spre înrobirea Chinei. Iată de ce toată lumea este îngrijorată, iată de ce oamenii își împărtășesc unul altuia temerile lor, presupunînd că ne găsim în fața repetării tragediei care a avut loc acum 10 ani și ceva. Lucrurile au ajuns chiar pînă la evenimente ca măcelul de la Pințian în Hunan și măcelul de la Tiueșan în Henan, atacul lui Cian In-u împotriva armatei a 8-a în provincia Hebei, nimicirea detașamentelor de partizani de către Tin Ti-jun în Șandun, uciderea de către Cen Ju-huai a circa 600 de comuniști în partea de răsărit a provinciei Hubei, vasta ofensivă a trupelor guvernului central împotriva garnizoanelor armatei a 8-a în partea de răsărit a provinciei Gansu și recentul incident sîngeros — atacul trupelor vechi împotriva celor noi în provincia Șansi și invazia care a însoțit acest atac a trupelor vechi în regiunea apărată de armata a 8-a. Dacă nu se va pune repede capăt acestor fenomene, ambele părți vor fi amenințate să piară; și atunci cum ar mai putea fi vorba de victorie asupra cotropitorilor japonezi? În interesul

unirii și al războiului împotriva cotropitorilor, guvernul trebuie să emită un decret care să prevadă sancționarea tuturor acelor care provoacă incidente sîngeroase și prin aceasta să arate întregii țări că nu va tolera repetarea lor. Aceasta este a patra noastră propunere pe care vă cerem s-o adoptați și s-o traduceți în viață.

A cincea : să fie apărat tineretul. Recent a fost creat în împrejurimile Sianului un lagăr de concentrare în care sînt închiși peste 700 de reprezentanți ai tineretului progresist din provinciile de nord-vest și din cîmpia centrală. Ei sînt tratați acolo ca niște criminali, sînt înrobiți din punct de vedere moral și fizic, situația lor este cumplit de tragică. Dar pentru ce este supus acest tineret, fără nici o vină, unui tratament atît de neomeanos ? Doar tineretul este floarea națiunii, iar tineretul progresist reprezintă cu atît mai mult cel mai prețios capital al nostru în războiul împotriva cotropitorilor japonezi. Convingerile constituie o chestiune de conștiință a fiecăruia, gîndirea n-o înăbuși cu arma. Este vădit pentru toți caracterul criminal al „campaniilor pe frontul culturii”, desfășurate timp de zece ani în trecut ; atunci pentru ce se merge astăzi din nou pe această cale dezastruoasă ? Guvernul trebuie să dea imediat o dispoziție în întreaga țară cu privire la apărarea tineretului, trebuie să lichideze lagărul de concentrare de la Sian și să interzică cu strictețe în toată țara batjocorirea tineretului. Aceasta este a cincea noastră propunere pe care vă cerem s-o adoptați și s-o traduceți în viață.

A șasea : să fie ajutat frontul. Trupele care luptă în linia cea mai înaintată și se disting în războiul împotriva cotropitorilor japonezi — ca, de pildă, armata a 8-a, Noua armată a 4-a și alte unități — se află în

condiții extrem de rele : ele sînt prost echipate, se hrănesc prost, nu primesc muniții, nu sînt asigurate cu asistență medicală. Și niște nemernici dezmațați mai îndrăznesc să birfească aceste unități. O interminabilă calomnie iresponsabilă și ignorantă se picură cu sila în urechile oamenilor. Oamenii cu merite nu sînt răsplătiți, munca lor nu e evidențiată ; dimpotrivă, asemenea oameni sînt săpați, împotriva lor se urzesc tot felul de uneltiri. Aceste fenomene stranii, care amărăsc și pe comandanți și pe ostași și care primesc încuviințarea dușmanului, nu mai pot fi tolerate. Este necesar ca, pentru a ridica moralul trupelor și în interesul ducerii cu succes a războiului, guvernul să asigure pe deplin aprovizionarea trupelor care se disting pe front și în același timp să interzică cu strictețe nemernicilor să birfească și să țină intrigă. Aceasta este a șasea noastră propunere pe care vă cerem s-o adoptați și s-o traduceți în viață.

A șaptea : să fie pus frîu organelor Serviciului special. Contemporanii noștri asemuiesc excesele săvîrșite de oamenii din organele Serviciului special cu cele săvîrșite de Ciou Sin și Lai Tziun-cen în epoca dinastiei Tan¹ și cu cele săvîrșite de Vei Ciun-sian și Liu Tzin în epoca dinastiei Min². În loc să lupte împotriva dușmanilor, ei își îndreaptă întreaga energie împotriva propriului popor, ucid oamenii ca și cum ar cosi iarbă ; lăcomia acestor șperțari este fără margini. Aceste organe sînt într-adevăr niște bucătării ale calomniei și fabrici ale răului. Nimeni n-a inspirat încă poporului atîta groază ca fiarele din organele Serviciului special gomindanist. Pentru a-și menține autoritatea, guvernul trebuie să pună frîu organelor Serviciului special și să le reorganizeze, stabilind că sarcina acestor organe este

exclusiv lupta împotriva dușmanilor și trădătorilor națiunii. Astfel va fi liniștit poporul și se vor consolida temeliile statului. Aceasta este a șaptea noastră propunere pe care vă cerem s-o adoptați și s-o traduceți în viață.

A opta : să fie stirpitate din rădăcină delapidarea fondurilor statului și luarea de mită. Există oameni care în anii războiului împotriva cotropitorilor japonezi au adunat pe seama nenorocirii națiunii sute de milioane de iuani și care întrețin pînă la zece concubine³. Și recrutările pentru armată, și împrumuturile interne, și controlul asupra economiei, și ajutorarea victimelor calamităților naturale și a refugiaților, — toate acestea sînt transformate de delapidatori și șperțari în izvor de îmbogățire personală. Din moment ce în țară operează o asemenea bandă de tâlhari, nu este de loc de mirare că treburile statului se află în stare extrem de deplorabilă. Indignarea poporului a ajuns la culme, și totuși nimeni nu se hotărăște să demaște pe răufăcători. Pentru salvarea țării noastre de ruina care o amenință este absolut necesar să se ia cu mîină tare măsuri efective pentru a dezrădăcina complet delapidarea fondurilor statului și luarea de mită. Aceasta este a opta noastră propunere pe care vă cerem s-o adoptați și s-o traduceți în viață.

A noua : să fie înlăptuit testamentul lui Sun Iat-sen. În testamentul lui Sun Iat-sen se spune : „Am dat 40 de ani din viața mea cauzei revoluției naționale, pentru obținerea libertății și egalității pentru China. Pe baza unei experiențe de 40 de ani am ajuns la adîncă convingere că pentru atingerea acestui scop trebuie să fie ridicate

masele populare..." Înțelepte cuvinte! Intregul nostru popor de 450.000.000 de oameni le cunoaște. Dar mulți se înclină în fața testamentului, puțini însă îl înfăptuiesc. Cei care trădează testamentul sînt răsplătiți și cei care înfăptuiesc sînt pedepsiți. Ce poate fi mai straniu decît aceasta? Guvernul trebuie să dea un ordin potrivit căruia toți cei care vor îndrăzni să încalce testamentul, toți cei care nu vor ridica masele populare, ci, dimpotrivă, le vor călca în picioare, să fie pedepsiți ca trădători ai cauzei lui Sun Iat-sen. Aceasta este a noua noastră propunere pe care vă cerem s-o adoptați și s-o traduceți în viață.

A zecea : să fie înfăptuite cele trei principii populare. Gomindanul a declarat cele trei principii populare drept doctrină a partidului său. Totuși, foarte mulți oameni, considerînd ca principala lor sarcină lupta împotriva comuniștilor, nu se mai ocupă de treburile războiului împotriva cotropitorilor japonezi, iar cînd poporul însuși se ridică la lupta împotriva cotropitorilor, ei încearcă în fel și chip să înăbușe și să împiedice acțiunile lui. Aceasta înseamnă o renunțare la principiul naționalismului. Funcționarii lipsesc poporul de orice drepturi democratice. Aceasta înseamnă renunțarea la principiul suveranității poporului. Cînd oamenii văd suferințele poporului, dar se fac că nu le observă, aceasta înseamnă o renunțare la principiul bunăstării poporului. Acești oameni pomenesc mereu despre cele trei principii populare, dar numai pentru a spune vorbe frumoase; dacă însă cineva le înfăptuiește într-adevăr, este luat în derîdere pentru zelul său deplasat sau este aspru pedepsit.

Tocmai aceasta provoacă o mulțime de lucruri care se bat cap în cap și duc la pierderea credinței în învățătura lui Sun Iat-sen. Este extrem de necesar să se publice un ordin prin care să se ceară categoric ca cele trei principii populare să fie traduse în fapt în toată țara și să se urmărească riguros îndeplinirea acestui ordin. Cei care încalcă acest ordin trebuie să fie sancționați cu severitate, iar cei care-l îndeplinesc să fie stimulați pe toate căile. Atunci poate că cele trei principii populare vor fi în sfârșit îndeplinite și se va pune fundamentul victoriei în războiul împotriva cotropitorilor japonezi. Aceasta este a zecea noastră propunere pe care vă cerem s-o adoptați și s-o traduceți în viață.

Aceste zece puncte constituie calea spre salvarea patriei, programul războiului împotriva cotropitorilor japonezi. Astăzi, când dușmanul apasă tot mai tare asupra țării noastre, când trădătorul Van Tzin-vei a turbat de-a binelea, nu avem dreptul să ascundem adâncile noastre îngrijorări. Dacă propunerile noastre vor fi primite și traduse în viață, va fi foarte bine pentru cauza războiului împotriva cotropitorilor, foarte bine pentru cauza eliberării poporului chinez. Așteptăm cu nerăbdare răspunsurile la apelul nostru.

ADNOTĂRI

¹ Ciou Sin și Lai Tziun-cen — funcționari cruzi ai împărătesei U Tze-tian din dinastia Tan. Organizînd o vastă rețea de spioni, ei arestau după bunul lor plac pe oamenii care nu le plăceau, scorneau împotriva lor diferite acuzații, îi torturau și-i ucideau fără milă.

2 Liu Tzin — eunuc al împăratului U-tzun din dinastia Min; Vei Ciun-sian — eunuc al împăratului Si-tzun din dinastia Min. Cu ajutorul unui imens aparat de poliție secretă, ei au căpătat o mare putere și au asuprit poporul, nedându-i posibilitatea de a vorbi și de a acționa liber. Oricine se ridica împotriva lor risca să fie supus persecuțiilor și omorât în chinuri.

3 Este vorba despre Tzian Din-ven, general gomindanist reacionar din Sian.

LA APARIȚIA PRIMULUI NUMĂR AL REVISTEI „CIUNGO GUNJEN“

(7 februarie 1940)

La începutul anului 1939, când România se afla în plină dezvoltare economică și culturală, la Chișinău s-a înființat o revistă literară și artistică, intitulată „Ciungu Gunjen“. Aceasta a fost prima revistă de acest gen publicată în România de Nord-Est, având ca scop promovarea creației literare și artistice locale și a culturii române în general. Revista a fost editată de un grup de tineri intelectuali, care au avut la dispoziție o mică sumă de bani pentru a putea publica primul număr. Deși condițiile erau foarte precare, grupul a reușit să realizeze o revistă de calitate, care a fost bine primită de cititori și critici. Acest lucru a demonstrat că, chiar și în condiții deosebit de dificile, este posibil să se realizeze o revistă literară și artistică de succes.

Prin urmare, apariția primului număr al revistei „Ciungu Gunjen“ a fost un eveniment important în viața culturală a Chișinăului și a României de Nord-Est. Acest lucru a demonstrat că, chiar și în condiții deosebit de dificile, este posibil să se realizeze o revistă literară și artistică de succes.

LA LECTURE DE LA
VI REVISIT CHURCH
LA VARIATION DE LA

17.
Editarea revistei „Ciungo gunjen“¹ este neapărat necesară. În ultimii 20 de ani, clasa muncitoare chineză, sub conducerea partidului său — Partidul Comunist Chinez —, a desfășurat o luptă eroică, a devenit cea mai conștientă parte a poporului, a devenit conducătorul revoluției chineze. Clasa muncitoare chineză, în alianță cu țărănimea și cu toate păturile revoluționare ale poporului, luptă împotriva imperialismului și feudalismului, pentru crearea Chinei nou-democratice, pentru izgonirea imperialismului japonez. Acesta este marele ei merit. Dar revoluția chineză nu este încă desăvârșită; va mai trebui să depunem multă stăruință, să ne unim noi înșine, să unim în jurul nostru țărănimea și celelalte pături ale micii burghezii, să unim în jurul nostru intelectualitatea, să unim în jurul nostru toate păturile revoluționare ale poporului. Aceasta este o uriașă sarcină politică și organizatorică. Aceasta este o datorie pentru Partidul Comunist Chinez, o datorie pentru elementele înaintate ale clasei muncitoare, o datorie pentru întreaga clasă muncitoare.

Eliberarea definitivă a clasei muncitoare și a întregului popor va deveni posibilă numai atunci când va fi înfăptuit socialismul. Clasa muncitoare din China trebuie să lupte pentru atingerea acestui țel final. Dar tre-

cerea la etapa socialistă este posibilă numai prin etapa revoluției democratice antiimperialiste, antif feudale. Să ne unim noi înșine, să unim în jurul nostru masele populare, să luptăm împotriva imperialismului și feudalismului, pentru crearea noii Chine nou-democratice — iată sarcina care stă astăzi în fața clasei muncitoare chineze. Tocmai pentru înfăptuirea acestei sarcini se editează revista „Ciungo gunjen“.

Revista „Ciungo gunjen“ va lămuri masele muncitoare, într-un limbaj popular, multe lucruri, va povesti cum luptă clasa muncitoare împotriva ciotopitorilor japonezi, va generaliza experiența acestei lupte. Revista va depune toată stăruința pentru a-și îndeplini sarcina.

Revista „Ciungo gunjen“ trebuie să devină o școală de educare a muncitorilor și de pregătire a cadrelor de conducere din rîndurile lor, iar cititorii revistei „Ciungo gunjen“ vor deveni elevii acestei școli. Din rîndurile muncitorilor trebuie să fie pregătite numeroase cadre conducătoare, care trebuie să aibă cunoștințe și pricepere, să nu alerge după faimă, ci să facă treabă. Fără un număr mare de cadre cu astfel de calități, clasa muncitoare nu va putea să dobîndească eliberarea.

Clasa muncitoare trebuie să salute ajutorul din partea intelectualilor revoluționari și să nu refuze acest ajutor, întrucît fără el ea nu va putea merge înainte și revoluția nu va putea fi terminată cu succes.

Ar fi de dorit ca revista să apară în condiții bune, să cuprindă cît mai mult materiale vii, să evite prin toate mijloacele șabloanele și locurile comune, lipsite de viață, să fie scrisă pe înțelesul tuturor, interesant și viu.

Dacă ne-am apucat de editarea unei reviste, trebuie să avem o atitudine serioasă față de această muncă și

să o facem cum trebuie. Aceasta este nu numai datoria celor care editează revista, dar și a celor care o citesc. Este foarte important ca cititorii să-și spună părerea, să scrie notițe și scrisori, să comunice ce le place și ce nu le place. Numai în aceste condiții revista va putea merge bine.

Fie ca aceste urări ale mele să servească drept articol inaugural al primului număr al revistei.

ADNOTĂRI

- ¹ Revista lunară „Ciungo gunjen“ („Muncitorul chinez“) a început să apară în februarie 1940 la Ianan. Ea a fost editată de Comisia pentru mișcarea sindicală de pe lângă Comitetul Central al Partidului Comunist Chinez.

SĂ PUNEM ACCENTUL PE UNIRE ȘI PE MERSUL ÎNAINTE*

(10 februarie 1940)

* Articol scris de tovarășul Mao Tze-dun pentru
ziarul „Sinciunhuabao” din Ianan cu ocazia împli-
nirii unui an de la apariție.

unul dintre cei ce se aflau în
starea "discrepanței", care erau în stare să
* facă ceva ce trebuia să se facă

(10 decembrie 1940)

SI PE MERSUL INVIATIE.
SU PUNEI ACCENTUL PE PINE

Războiul împotriva cotropitorilor japonezi, unirea, mersul înainte — iată principalele trei lozinci formulate de partidul comunist anul trecut la aniversarea evenimentelor din 7 iulie. Aceasta este o linie de orientare unică, avînd trei părți, și toate cele trei părți componente ale acesteia sînt deopotrivă de necesare. Dacă se pune accentul numai pe războiul împotriva cotropitorilor japonezi și se uită de unire și de mersul înainte, un astfel de „război“ nu va avea un punct de sprijin solid și nu poate fi continuat mult timp. Războiul fără unire și fără mers înainte poate, în cele din urmă, să se transforme în capitulare sau să se termine cu o înfrîngere. Noi, comuniștii, considerăm necesar ca toate aceste trei sarcini să fie strîns unite. Pentru a duce războiul împotriva cotropitorilor japonezi, trebuie dusă lupta împotriva capitulării, împotriva tratatului trădător încheiat de Van Tzin-vei, împotriva guvernului-marionetă al lui Van Tzin-vei, împotriva trădătorilor națiunii și a capitularzilor care se ascund în rîndurile frontului anti-japonez. Pentru a ajunge la unire trebuie dusă lupta împotriva acțiunilor scizioniste; împotriva fricțiunilor interne; împotriva loviturilor de la spate date armatei a 8-a, Noii armate a 4-a și tuturor forțelor progresiste care luptă împotriva cotropitorilor japonezi; împotriva

activității de subminare duse la bazele pentru împotrivirea față de cotropitori, baze situate în spatele dușmanului; împotriva activității de subminare duse în Regiunea de graniță Șensi — Gansu — Ninsia, care constituie spatele armatei a 8-a; împotriva nrecunoașterii dreptului partidului comunist la o existență legală; împotriva avalanșei de dispoziții cu privire la „îngrădirea activității partidelor străine“. Pentru a merge înainte trebuie luptat împotriva a tot ce trage înapoi; împotriva încercărilor de a pune la dosar cele trei principii populare și „Programul împotrivirii față de Japonia și de construire a statului“; împotriva lipsei de voință de a traduce în viață învățămintele cuprinse în testamentul lui Sun Iat-sen cu privire la necesitatea „să fie ridicate masele populare“; împotriva închiderii tineretului progresist în lagăre de concentrare; împotriva lichidării depline chiar a mizerelor libertăți a cuvîntului și a scrisului care existau în perioada inițială a războiului împotriva cotropitorilor japonezi; împotriva transformării mișcării pentru o guvernare constituțională într-o întreprindere birocratică, concesionată unui pumn de persoane; împotriva atacului dezlănțuit asupra noilor unități militare din Șansi; împotriva unor acțiuni ca nimicirea „Ligii jertfirii de sine“ și măcelărirea sălbatică a activiștilor progresiști¹; împotriva blocării drumurilor și exceselor săvîrșite de „Uniunea tineretului celor trei principii populare“ pe șoseaua Sianian-Iuilin și pe calea ferată din Lunhai²; împotriva comportării rușinoase a oamenilor care întrețin pînă la zece concubine și cîștigă sute de milioane de iuani pe seama nenorocirilor națiunii; împotriva fărădelegilor comise de delapidatori și șperțari și împotriva bunului plac al tuhaoilor și le-

șenilor. Fără acestea, fără unire și fără mersul înainte, lozincă războiului împotriva cotropitorilor japonezi va rămîne o vorbă goală și nu va exista nici o speranță de victorie în război. Care trebuie să fie orientarea politică a ziarului „Sinciunhuabao“ în al doilea an al existenței sale? El trebuie să pună accentul pe unire și pe mersul înainte, luptînd astfel împotriva miasmelor otrăvite care dăunează cauzei războiului împotriva cotropitorilor japonezi, pentru a asigura viitoarele succese în acest război.

ADNOTĂRI

¹ „Liga jertfirii de sine“ — denumire prescurtată a „Ligii din Șansi a jertfirii de sine în numele salvării patriei“, organizație anti-japoneză de masă, creată în 1936 în provincia Șansi și care a existat pînă în perioada de la început a războiului împotriva cotropitorilor japonezi. Această organizație a colaborat îndeaproape cu partidul comunist și a jucat un rol important în operațiile militare împotriva cotropitorilor japonezi în provincia Șansi. În decembrie 1939, în partea de vest a provinciei Șansi, Ian Si-șan a pornit pe față la nimicirea „Ligii jertfirii de sine“, și mulți comuniști, activiști ai Ligii și reprezentanți progresiști ai maselor populare au fost uciși cu sălbăticie.

² Începînd din 1939, sub firma „Biroului de deservire“ de pe lîngă „Uniunea tineretului celor trei principii populare“ — organizație de ieniceri gomindaniști — gomindanul a organizat pe șoseaua Sianian-luilin și pe calea ferată din Lunhai un mare număr de posturi. La aceste posturi agenții Serviciului special și soldații arestau pe reprezentanții tineretului progresist și ai intelectualității progresiste care se îndreptau spre Regiunea de graniță Șensi—Gansu—Ninsia sau plecau din această regiune. Cei arestați erau închiși în lagăre de concentrare, aruncați în închisori, omoriți sau constrinși să intre în slujba serviciului de informații gomindanist.

ЗАТОНА

PENTRU O GUVERNARE CONSTITUȚIONALĂ NOU-DEMOCRATICĂ*

(20 februarie 1940)

** Cuvîntare rostită de tovarășul Mao Țze-dun la Ianan la adunarea Societății pentru sprijinirea instituirii unei guvernări constituționale. În acea vreme, mulți tovarăși din partid, dezorientați de propaganda*

mincinoasă a lui Cian Kai-și cu privire la „instituirea unei guvernări constituționale”, considerau că gominandanul poate într-adevăr să înfăptuiască aceasta. În această cuvîntare, tovarășul Mao Tze-dun a demascat minciuna lui Cian Kai-și, a smuls din mîinile lui arma propagandei pentru instituirea unei guvernări constituționale și a transformat această propagandă într-un mijloc de a trezi poporul pentru ca acesta să ceară de la Cian Kai-și libertăți democratice. Urmarea a fost că Cian Kai-și a fost nevoit să renunțe repede la demagogia lui, și în tot timpul războiului împotriva cotropitorilor japonezi n-a mai îndrăznit să facă propagandă pentru „o guvernare constituțională”.

Este deosebit de semnificativ faptul că reprezentanții tuturor cercurilor populației din Ianan țin astăzi aici adunarea de constituire a Societății pentru sprijinirea instituirii unei guvernări constituționale, că toți manifestă atîta interes față de guvernarea constituțională. Pentru ce creăm această societate? Pentru ca ea să sprijine exprimarea voinței poporului, să sprijine victoria asupra cotropitorilor japonezi și construirea Chinei noi.

Toți sînt de acord că trebuie luptat împotriva cotropitorilor japonezi. Acest lucru se și înfăptuiește, așa că nu trebuie decît să-l continuăm cu perseverență. Dar mai există un lucru, denumit democratizare, care încă nu se înfăptuiește. Pentru China contemporană ambele lucruri au o însemnătate primordială. Chinei, desigur, îi lipsesc încă multe, dar în primul rînd îi lipsesc două lucruri: independența și democrația. Atîta timp cît Chinei îi va lipsi chiar și numai unul din aceste două lucruri, situația ei va rămîne proastă.

Două lucruri ne lipsesc, dar în schimb avem și două de prisos. Care sînt aceste două lucruri de prisos? Unul este jugul imperialismului, iar celălalt jugul feudalismului. Din cauza acestora a devenit China o țară colonială, semicolonială și semifeudală. Astăzi poporul

nostru are nevoie în primul rînd de independență și democrație, deci imperialismul și feudalismul trebuie să fie nimicite. Ele trebuie distruse cu hotărîre, pînă la capăt și fără cruțare. Unii pretind că trebuie numai construit și că nu trebuie distrus. Atunci permiteți-mi să întreb: oare trebuie zdrobit Van Tzin-vei, oare trebuie zdrobit imperialismul japonez, oare trebuie zdrobite rînduielile feudale? Dacă nu va fi distrusă toată această mîrșăvie, nici nu se poate gîndi la vreo construcție. China va fi salvată numai atunci cînd vom distruge toate acestea, și de-abia atunci ea va putea începe să construiască. Orice alt mod de a pune problema este o curată aiureală. Numai distrugînd ceea ce e vechi, putred, poți construi ceva nou, puternic. A îmbina lupta pentru independență cu democratizarea înseamnă a duce război împotriva cîmpitorilor japonezi pe baza democratizării țării, sau, altfel vorbind, a democratiza țara în interesul războiului împotriva cîmpitorilor. Fără democrație războiul împotriva cîmpitorilor japonezi nu se poate termina decît cu înfrîngere. Fără democrație nu vom rezista în război, dar cu democrație vom învinge fără îndoială, chiar de-ar trebui să luptăm pentru aceasta 8—10 ani.

Ce înseamnă o guvernare constituțională? Înseamnă un regim democratic. Sînt de acord cu tot ce a spus acum aici stimatul nostru tovarăș U Iui-cian¹. De ce fel de regim democratic avem nevoie acum? Nouă ne trebuie un regim nou-democratic, o guvernare constituțională nou-democratică. Acesta nu este așa-numitul regim democratic de tip european-american, regim vechi, care și-a trăit traiul, un regim de dictatură burgheză, dar în același timp acesta nu este încă nici un

regim democratic de tip sovietic, un regim de dictatură a proletariatului.

O democrație de tip vechi a existat în statele străine ; astăzi ea a degenerat devenind reacționară. Noi nu avem de loc nevoie de o astfel de vechitură reacționară. Guvernarea constituțională despre care vorbesc oamenii obtuși chinezi este un regim democratic burghez de tip vechi, existent în străinătate. Ei trângănesc despre năzuința lor spre o guvernare constituțională, dar de fapt nu o doresc de loc, ci se folosesc doar de aceste vorbe pentru a înșela poporul. În fapt ei tind spre dictatura fascistă a unui singur partid. În ceea ce privește burghezia națională chineză, ea vrea, într-adevăr, tocmai o astfel de guvernare constituțională, vrînd să înlăptuiască în China dictatura burgheziei, dar nu-i va reuși aceasta, deoarece poporul chinez nu vrea aceasta. Poporul chinez nu vrea ca burghezia să instituie dictatura numai a clasei ei. Conducătorul treburilor Chinei trebuie să fie majoritatea zdrobitoare a populației. Este cu totul inadmisibil ca o singură clasă — burghezia — să acapareze în minile ei întreaga conducere a țării. Dar cum rămîne cu democrația socialistă ? Aceasta, firește, este un regim foarte bun, și în viitor toate țările din lume vor introduce democrația socialistă. Dar în China de astăzi o astfel de democrație este deocamdată irealizabilă, și de aceea trebuie pentru moment să renunțăm la ea. Democrația socialistă va putea fi înlăptuită numai în viitor, cînd se vor crea condițiile corespunzătoare pentru ea. Regimul democratic de care avem nevoie astăzi în China nu este democrația de tip vechi și deocamdată nici democrația socialistă, ci o democrație nouă, corespunzătoare condițiilor actuale ale Chinei. Guver-

narea constituțională a cărei instituire se pregătește în momentul de față trebuie să fie o guvernare constituțională nou-democratică.

Ce înseamnă o guvernare constituțională nou-democratică? Înseamnă dictatura alianței câtorva clase revoluționare, îndreptată împotriva trădătorilor națiunii și reacționarilor. Altădată se spunea: „Este de mincare — să mănince toți“. Cred că aceste cuvinte pot caracteriza plastic și noua democrație. Dacă este just că „toți trebuie să mănince“, atunci nici puterea nu trebuie să și-o însușească un singur partid, un singur grup, o singură clasă. Cel mai bine dintre toți a exprimat aceasta Sun Yat-sen în Manifestul primului Congres pe întreaga Chină al gomindanului. În acest manifest se spune: „În zilele noastre burghezia monopolizează adesea în diferite țări așa-zisa «putere populară» și o transformă într-un instrument de asuprire a poporului simplu. Puterea populară, conform principiului gomindanist, trebuie să fie un bun comun al întregului popor simplu, și nu însușită de un pumn de oameni“.

Tovarăși! Studiind problemele guvernării constituționale, trebuie să citim diferite materiale, dar în mod deosebit de atent trebuie să citim acest manifest. Cuvintele din manifest citate mai sus trebuie bine, bine învățate: „puterea... trebuie să fie un bun comun al întregului popor simplu, și nu însușită de un pumn de oameni“; acesta este conținutul concret al guvernării constituționale nou-democratice despre care vorbim, aceasta este dictatura democratică a alianței câtorva clase revoluționare, îndreptată împotriva trădătorilor națiunii și reacționarilor, aceasta este guvernarea constituțională de care avem nevoie astăzi. O astfel de guvernare con-

stituțională este în același timp guvernarea constituțională a frontului antijaponez unic.

Societatea creată astăzi de noi se numește Societatea pentru sprijinirea instituirii unei guvernări constituționale. De ce s-a simțit nevoia de „sprijinire”? Dacă toți sînt activi, s-ar părea că nu mai e nevoie de sprijinire! Or, noi ne străduim, convocăm ședințe. Pentru ce? Pentru că există oameni care nu acționează, care zac și nu se mișcă, nu doresc să meargă înainte. Ei nu numai că nu merg înainte, dar merg chiar înapoi. Dacă-i chemi să meargă înainte, mai degrabă mor decît să facă un pas înainte. Asemenea oameni se numesc obtuzi. E de necrezut cît de obtuzi. Și iată că trebuie să convocăm ședințe pentru a-i „sprijini”. De unde s-a luat acest cuvînt „a sprijini”? Cine l-a inventat? Nu noi am inventat acest cuvînt. L-a inventat marele om, stimat de noi toți, — același om care a spus: „Am dat 40 de ani din viața mea cauzei revoluției naționale...”, acest cuvînt l-a inventat Sun Iat-sen. Intr-adevăr, oare nu e scris în testamentul lui: „In ultima vreme am insistat să fie convocată Adunarea națională... *a sprijini* înfăptuirea acesteia în termenul cel mai scurt este deosebit de necesar. Aceasta este directiva mea cea mai strictă”?

Tovarăși, aceasta nu este o simplă directivă, ci „cea mai strictă” directivă. „Cea mai strictă directivă” este o directivă extraordinară. Se poate oare nici să nu ne pese de ea, s-o ignorăm? În testament e scris „în termenul cel mai scurt”, nicidecum în cel mai lung sau relativ lung și nici măcar pur și simplu în termen scurt, ci „în termenul cel mai scurt”. Tocmai pentru a se convoca Adunarea națională în termenul cel mai scurt e

necesar „sprijinul“. De la moartea lui Sun Iat-sen au trecut 15 ani, și Adunarea națională pentru a cărei convocare a insistat el nu a fost convocată pînă acum. Zi de zi continuă zarva în jurul „tutelei politice“ * și se pierde cu aceasta vremea fără nici un rost. Ei au transformat termenul cel mai scurt în cel mai lung și se mai și referă la tot pasul la Sun Iat-sen. Cum trebuie să-i condamne din ceruri sufletul lui Sun Iat-sen pe nedemnitii săi urmași! Acum este cu desăvîrșire limpede: fără sprijin nu poate exista mers înainte. Mai există încă foarte mulți oameni care trag îndărăt, mai există încă foarte mulți oameni care nu sînt conștienți, și de aceea este necesar „sprijinul“.

Trebuie să dăm sprijin cînd nu se merge înainte; trebuie să dăm sprijin și atunci cînd se merge prea încet. De aceea am desfășurat pe scară largă organizarea de societăți pentru sprijinirea instituirii unei guvernări constituționale — și societatea tineretului, și societatea femeilor, și societatea muncitorilor, și societăți în școli, în instituții, în unitățile militare. Toate aceste societăți s-au apucat de treabă cu mult avînt și însuflețire. Și iată că astăzi întemeiem societatea unită de sprijin, pentru ca toate laolaltă să sprijine instituirea mai rapidă a guvernării constituționale, înfăptuirea mai rapidă a testamentului lui Sun Iat-sen.

Unii spun: acei oameni se găsesc în alte regiuni, iar voi în Ianan; voi veți da sprijin, dar ei nu-i vor acorda nici o atenție. Care va fi atunci folosul? Folos va fi. Pe măsură ce mișcarea noastră se dezvoltă, ei vor

* Vezi adnotarea 2 la „Convorbire cu corespondenții agenției telegrafice «Ciunianșe» și ai ziarelor «Saodanbao» și «Sin-minbao»“ din volumul de față.

fi nevoiți să ne asculte. Vom organiza cît mai multe adunări, vom scrie cît mai multe articole, vom citi cît mai multe lecții, vom trimite cît mai multe telegrame, iar ei nu vor putea să nu dea atenție acestora. Cred că numeroasele noastre societăți de sprijin din Ianan au două meniri: să studieze și să împingă înainte. De ce trebuie să studieze? Deoarece voi veți împinge înainte pe oamenii care nu merg înainte. Iar dacă ei vă vor întreba de ce, mă rog, ne zoriți, va trebui să răspundeți la această întrebare. Dar pentru a răspunde la ea trebuie să studiați temeinic toate argumentele în favoarea guvernării constituționale. Multe au fost spuse adineori de stimatul nostru tovarăș U Iui-cian; acestea și sînt argumentele. Problemele ridicate de o guvernare constituțională, probleme care stau în fața noastră, trebuie studiate pretutindeni: în școli, în instituții, în cadrul unităților militare, de către toate păturile populației.

Cînd vom fi noi înșine pregătiți, vom împinge mai ușor înainte pe alții, iar a împinge înseamnă tocmai „a sprijini“. Dacă începem să împingem peste tot, atunci peste tot va începe treptat o mișcare. Iar apoi o sumedenie de rîulețe mici se vor uni într-un singur fluviu puternic, care va mătura complet tot ce este putred, tot ce este reacționar, și atunci va lua naștere o guvernare constituțională nou-democratică. Astfel folosul pe care-l vom avea împingînd înainte va fi foarte mare. Și ceea ce se face în Ianan nu poate să nu aibă influență asupra întregii Chine.

Tovarăși, nu presupuneți oare că e de ajuns să ținem o adunare și să trimitem o telegramă pentru ca oamenii obfuzi să se sperie și să pășească imediat pe calea progresului, să se supună directivelor noastre? Nu, atît de

lesne nu se supun. Mulți dintre obtuzi au urmat o școală specială de conservatorism. Ei sînt obtuzi astăzi și vor rămîne obtuzi și mîine și poimîine. Dar ce este un om obtuz? „Omul obtuz“ este un anchilozat, un rutinier, care nu progresează nici astăzi, nici mîine, nici poimîine. Iată astfel de oameni se numesc obtuzi; a face ca acești obtuzi să asculte de glasul nostru nu e lucru ușor.

În toate celelalte țări ale lumii — în Anglia, în Franța, în S.U.A., în U.R.S.S. — regimurile constituționale au apărut în felul următor: revoluția a triumfat, democrația a devenit un fapt, și abia atunci a fost proclamată legea fundamentală prin care s-a consfințit acest fapt; această lege a fost constituția. În China lucrurile stau altfel. În China revoluția încă nu este desăvîrșită și nicăieri în țară, cu excepția Regiunii noastre de graniță și a unei serii de locuri asemănătoare acesteia, democrația n-a devenit încă un fapt. Realitatea actuală din China este orînduirea semicolonială, semifeudală. De aceea, chiar dacă s-ar proclama o constituție bună, ea s-ar ciocni inevitabil de împotrivirea forțelor feudale, ar întîmpina rezistență din partea obtuzilor. Este imposibil să contăm pe faptul că constituția va fi înfăptuită fără piedici. De aceea mișcarea actuală pentru o guvernare constituțională este lupta pentru o democrație la care nu am ajuns încă, și nicidecum pentru o consfințire pe cale legislativă a democrației deja înfăptuite. Aceasta este o mare luptă, și nicidecum un lucru ușor care nu ar cere o încordare a forțelor.

Astăzi și unii adversari inveterați ai guvernării constituționale² au început să vorbească despre ea. De ce au început să vorbească despre o guvernare constituțională? Pentru că sub presiunea poporului, care luptă im-

potriva cotropitorilor japonezi, ei au intrat într-un impas și sînt nevoiți să întreprindă ceva. Ei strigă din toate puterile: „noi am stăruit întotdeauna, fără încetare, pentru o guvernare constituțională“ și fac o zarvă de neînchipuit. Termenul de „guvernare constituțională“ îl auzim de mulți ani, dar pînă acum n-am văzut nici urmă de această guvernare constituțională. Ei una zic și alta fac. Aceasta se numește fățarnicie în problema guvernării constituționale. Această fățarnicie este adevărata esență a „stăruințelor“ lor „neîncetate“. Obtuzii de azi sînt astfel de fățarnici. Tărăboiul făcut de ei în jurul guvernării constituționale este pur și simplu demagogie. Într-un viitor apropiat veți vedea probabil cum apare „constituția“ și apoi și „președintele“. Dar libertățile democratice? Cînd vi se vor da? Nu se știe. Constituții au mai fost promulgate în China. Oare Tao-Kun n-a promulgat și el o constituție? ³ Dar unde sînt libertățile democratice? Iar președinții au fost și ei din belșug. Primul, Sun Iat-sen, a fost fără îndoială un președinte bun. Dar el a fost înlăturat de Iuan Și-kai — acesta a fost al doilea președinte; al treilea a fost Li Iuan-hun ⁴, al patrulea Fîn Go-cian ⁵, al cincilea Siui Și-cean ⁶. Destui, s-ar putea spune. Dar prin ce se deosebeau ei de monarhii autocrați? Și președinții și constituțiile lor nu erau decît o mistificare. În țări ca Anglia, Franța, S.U.A. din zilele noastre, așa-numita „guvernare constituțională“, așa-numitele „democrații“ reprezintă efectiv guvernarea unor canibali. O situație asemănătoare putem vedea și în America centrală și de sud. Multe state de acolo sînt împodobite cu firme republicane, îndărătul cărora nu există efectiv nici un pic de democrație. Același lucru se poate spune și despre

obtuzii de acum din China. Vorbind despre o guvernare constituțională, ei nu fac altceva decît „să expună un cap de berbec ca să vîndă carne de ciine“. Ei expun capul de berbec al guvernării constituționale, dar vînd carnea de ciine a dictaturii unui singur partid. Eu nu sînt de loc dispus să-i ponegresc fără temei. Temeiul pe care îl am este că ei pălăvrăgesc despre o guvernare constituțională, dar nu acordă poporului nici cele mai mici libertăți.

Tovarăși, o adevărată guvernare constituțională nu ni se va aduce pe tavă. Ea se obține printr-o luptă grea. De aceea nu trebuie să credeți că e de ajuns să ținem o adunare, să trimitem o telegramă, să scriem un articol — și gata, vom avea o guvernare constituțională. De asemenea nu trebuie să credeți în nici un caz că e de ajuns ca Consiliul politic național⁷ să adopte o rezoluție, ca guvernul național să dea un decret, să convoace la 12 noiembrie Adunarea națională⁸ să promulge o constituție sau chiar să aleagă un președinte, pentru ca să înceapă pretutindeni fericirea și bunăstarea generală. Nu, nu se petrec așa lucrurile și nu trebuie să ne facem iluzii. Aceasta trebuie bine explicat oamenilor simpli, să nu fie derutați. Lucrurile nu stau de loc atît de simplu.

Inseamnă însă aceasta că nu ne rămîne decît să-i punem cruce acestei chestiuni, considerînd-o atît de grea încît nu mai există nici o nădejde de instituire a unei guvernări constituționale? Nu, nici aceasta nu ar fi just. Există totuși nădejdi de instituire a unei guvernări constituționale, și anume nădejdi foarte reale. China va deveni, fără îndoială, o țară de democrație nouă. De ce? Pentru că greutățile pe calea instituirii

unei guvernări constituționale survin din pricina uneltirilor obtuzilor, iar obtuzii nu pot rămîne veșnic obtuzi. Iată de ce nutrim noi nădejdi mari. Deși toți obtuzii din lume rămîn astăzi și vor rămîne și mîine și poimîine obtuzi, totuși nu pot rămîne veșnic obtuzi ; în cele din urmă ei vor trebui să se schimbe. Van Tzin-vei, de pildă, a fost foarte multă vreme printre obtuzi, dar cînd n-a mai putut rămîne ca unul dintre obtuzi în lagărul adepților luptei împotriva cotropitorilor japonezi, nu i-a mai rămas altceva de făcut decît să se arunce de-a dreptul în brațele japonezilor. Și Cian Go-tao, de exemplu, a mers multă vreme cu obtuzii, dar cînd am ținut cîteva ședințe pentru a-l prelucra, cînd l-am scuturat bine de tot, a șters-o și dînsul. Obtuzii sînt în fond oameni încăpățînați, dar nu tari. Ei se încăpățînează mult timp, iar apoi se schimbă : se transformă în lepădături, care provoacă oamenilor scîrbă. Se întîmplă și cazuri cînd obtuzii se schimbă în bine. Și aceasta se întîmplă în urma luptei duse împotriva lor, a unei lupte de durată ; ei își recunosc greșelile și se schimbă în bine. Intr-un cuvînt, cu oamenii obtuzi se petrec schimbări. Ei își fac întotdeauna socoteala să trăiască într-un fel oarecare pe seama altora sau să facă vreun truc fățarnic. Dar pînă acum ei au căpătat întotdeauna tocmai contrarul a ceea ce își făcuseră socotelile. Ei încep prin a încerca să lovească în interesele altora și termină inevitabil prin a-și dăuna lor înșiși. Am arătat mai de mult că Chamberlain, „cu piatra pe care a ridicat-o își va zdrobi propriile picioare“. Așa s-a și întîmplat. Chamberlain nutrea în trecut gîndul să-l folosească pe Hitler ca pe o piatră cu care să lovească în picioarele poporului sovietic. Dar în acea zi de septembrie a anului tre-

cut cînd a izbucnit războiul între Germania, pe de o parte, și Anglia și Franța, de cealaltă, această piatră a căzut din mîinile lui Chamberlain și i-a zdrobit picioarele. Și piatra aceasta continuă pînă astăzi să-l lovească pe Chamberlain. Au fost multe asemenea exemple și în China. Iuan Și-kai a vrut să lovească în picioarele poporului și s-a lovit singur; a domnit cîteva luni și a dat ortul popii⁹. Duan Ti-jui, Siui Și-cean, Tao Kun, U Pei-fu și alții au vrut să înăbușe poporul, dar rezultatul a fost că poporul i-a răsturnat pe ei. Oricine caută să trăiască pe seama altora o sfîrșește neapărat rău!

Cred că de această soartă nu va scăpa nici actuala clică anticomunistă a oamenilor obtuzi dacă nu va păși pe calea progresului. Camuflîndu-se în dosul unor astfel de cuvinte frumoase ca „unitate“, ea vrea să lichideze înaintata Regiune de graniță Șensi—Gansu—Ninsia, să lichideze armata a 8-a și Noua armată a 4-a, armate progresiste, să lichideze partidul comunist, partid progresist, să lichideze organizațiile populare progresiste; toate acestea au fost prevăzute în planurile lor. Dar eu cred că în cele din urmă nu obtuzii vor lichida progresul, ci progresul îi va lichida pe ei. Dacă obtuzii nu vor să fie lichidați, ei au o singură ieșire — să pășească ei înșiși pe calea progresului. De aceea îi sfătuim mereu pe acești obtuzi: renunțați la atacurile împotriva armatei a 8-a, la atacurile împotriva comuniștilor, împotriva Regiunii de graniță. Dacă ei însă vor cu orice preț să se îndeletnicească cu aceste treburi, să-i lăsăm să pregătească întîi rezoluția la al cărei prim punct să scrie: „În scopul de a ne distruge pe noi înșine și de a da partidului comunist posibilitatea de a-și mări simțitor

forțele, noi obtuzii ne punem ca sarcină să luptăm împotriva comuniștilor, împotriva Regiunii de graniță". Experiența „campaniilor anticomuniste” a obtuzilor este destul de bogată, și dacă vor azi din nou să se lanseze într-o „campanie anticomunistă”, apoi n-au decît ! S-au săturat de mîncat, de dormit și acum li s-a făcut dor de „campanie” — n-au decît să facă ce îi taie capul. Dar atunci vor trebui să fie gata să-și îndeplinească rezoluția — n-ai ce-i face. În trecut, în tot răstimpul celor 10 ani de „campanii anticomuniste”, totul s-a întîmplat potrivit acestei rezoluții, și dacă de acum înainte îi va veni cuiva cheful să pornească din nou în „campanie”, atunci va trebui să procedeze din nou potrivit acestei rezoluții. De aceea i-aș sfătui să renunțe la asemenea „campanii”. Intregul popor cere luptă împotriva cîmpitorilor japonezi, cere unire, progres, iar nu „campanii anticomuniste”, și de aceea oricine pornește în „campanie” va fi bătut !

Intr-un cuvînt, orice mers înapoi duce inevitabil la un rezultat contrar celui scontat de inspiratorii ei. Excepție de la aceasta nu a existat nici în trecut, nu există nici în prezent, nici la noi, nici peste hotare.

Tot astfel stau lucrurile acum cu guvernarea constituțională. Dacă obtuzii vor continua să ducă luptă împotriva instituirii unei guvernări constituționale, vor dobîndi fără doar și poate rezultate contrare celor așteptate. Mișcarea pentru o guvernare constituțională nu va merge în nici un caz pe calea trasată de obtuzi ; ea va merge neapărat împotriva dorințelor lor, pe calea trasată de popor. Nu încapă îndoială că așa va fi, deoarece aceasta o cere tot poporul, deoarece aceasta o cere dezvoltarea istorică a Chinei, deoarece aceasta o cere

întreaga desfășurare a evenimentelor mondiale. Cine poate împiedica mersul pe această cale? Nu poate fi întoarsă roata istoriei. Dar pentru îndeplinirea sarcinii noastre se cere timp — aci nu se obțin succese într-o zi-două; se cer mari eforturi — muncind fără tragere de inimă nu faci nimic; se cere mobilizarea maselor largi populare — de unul singur nu poți reuși.

Este foarte bine că ne-am adunat astăzi aici. După adunare va mai trebui să scriem articole, să adresăm chemări. Va trebui să ținem astfel de adunări și în Utaișan, și în Taihanșan, și în China de nord, și în China centrală, și în întreaga țară. Dacă vom munci în această direcție, lucrînd cîțiva ani, nu vom fi departe de țel. Trebuie neapărat să ducem la capăt această muncă, trebuie neapărat să cucerim democrația și libertatea, trebuie neapărat să instituim o guvernare constituțională nou-democratică. Dacă nu vom munci în direcția aceasta, dacă ne vom lua după oamenii obtuzi, China va fi înrobită. Pentru a evita înrobirea țării, trebuie neapărat să lucrăm tocmai așa. Pentru aceasta e nevoie de eforturi generale. Este de ajuns să facem aceste eforturi, și cauza noastră va avea foarte multe șanse de succes. Mai trebuie să înțelegem că la urma urmelor obtuzii sînt o minoritate, iar majoritatea zdrobitoare nu sînt obtuzi; această majoritate este în stare să meargă pe calea progresului. Dacă punem față în față majoritatea și minoritatea și mai facem și eforturi, atunci șansele de succes ale cauzei vor crește și mai mult. De aceea vă spun că această treabă, deși este grea, este totuși sigură.

ADNOTĂRI

- 1 Tov. U Iui-cian era în acel timp președintele Societății unite din Ianan pentru sprijinirea instituirii unei guvernări constituționale
- 2 Este vorba despre clica reacționară a gomindanului în frunte cu Cian Kai-și.
- 3 Militaristul beian Țao Kun a corupt, în 1923, 590 de deputați din parlament, plătindu-le câte 5.000 de iuani de argint de vot, și a fost ales „președinte” al Republicii chineze. După aceea a fost promulgată o constituție alcătuită de către deputații vinduți. Această constituție a permis denumirea de „Constituția lui Țao Kun”, sau „Constituția deputaților vinduți”.
- 4 Li Iuan-hun a fost comandantul brigăzii a 21-a mixte a noii armate a dinastiei Țin. În 1911, în timpul răscoalei din Ucean, a fost nevoit prin forța împrejurărilor să adere la revoluție și a devenit comandantul trupelor revoluționare din provincia Hubei. În perioada stăpînirii militariștilor beiani a fost vice-președinte, iar apoi chiar președinte al Republicii chineze.
- 5 Fin Go-cian — unul dintre acoliții lui Iuan Și-kai, iar după moartea acestuia — șeful clicii din Cili (Hebei) a militariștilor beiani. În 1917 l-a alungat pe Li Iuan-hun și a devenit președintele republicii pe teritoriul subordonat guvernului din Pekin.
- 6 Siui Și-cean — politician din clica militariștilor beiani. În 1918, parlamentul, care era un instrument docil al lui Duan Ți-jui, l-a ales pe Siui Și-cean președinte al republicii.
- 7 Consiliul politic național era o organizație avînd un caracter exclusiv consultativ, pe care guvernul gomindanist a fost nevoit s-o creeze după începerea războiului împotriva cotropitorilor japonezi. Toți membrii Consiliului politic național „erau invitați” în Consiliu de către guvernul gomindanist. În mod formal făceau parte din Consiliu reprezentanții diferitelor partide și grupuri anti-japoneze, dar membrii gomindanului alcă-

tuiau majoritatea zdrobitoare a Consiliului. Consiliul politic național n-avea dreptul să îngrădească cît de cît activitatea guvernului gomindanist. Pe măsură ce gomindanul ciangkaișt devenea tot mai reacționar, numărul reprezentanților clicii reacționare gomindaniste și ai altor reacționari din rîndul membrilor Consiliului politic național creștea, iar numărul reprezentanților cercurilor democratice scădea. Totodată libertatea cuvîntului pentru democrați era tot mai mult îngrădită, și de aceea Consiliul devenea cu fiecare zi tot mai mult o jucărie în minile clicii reacționare gomindaniste. Membrii Partidului Comunist Chinez care făceau parte din Consiliul politic național au refuzat de cîteva ori în 1941, după evenimentele din partea de sud a provinciei Anhuei, să ia parte la ședințele Consiliului în semn de protest împotriva acțiunilor reacționare ale gomindanului.

⁸ În septembrie 1939, la propunerea reprezentanților partidului comunist și a personalităților cu vederi democratice din celelalte partide și grupuri, sesiunea a 4-a a Consiliului politic național a adoptat hotărîrea de a cere ca guvernul gomindanist să stabilească termenul de convocare a Adunării naționale și de instituire a unei guvernări constituționale. În noiembrie același an plenara a șasea a Comitetului central executiv al gomindanului a anunțat că Adunarea națională va fi convocată la 12 noiembrie 1940. Gomindanul a folosit acest subterfugiu pentru a desfășura propaganda sa mincinoasă. Ulterior această hotărîre n-a fost îndeplinită.

⁹ La 12 decembrie 1915 Iuan Și-kai s-a proclamat împărat, dar la 22 martie 1916 a fost nevoit să suprimе titlul de împărat.

**DESPRE PROBLEMA PUTERII
ÎN BAZELE PENTRU ÎMPOTRIVIREA
FAȚĂ DE COTROPITORII JAPONEZI***

(6 martie 1940)

** Directivă a Comitetului Central al Partidului
Comunist Chinez către organizațiile de partid, scrisă
de tovarășul Mao Tze-dun.*

to present for the
Library and the University of Toronto
to the University of Toronto

19 11 11 11 11 11

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY
11 11 11 11 11 11
DEZHE MORETTI 11 11 11

1. Situația actuală se caracterizează prin aceea că clica anticomunistă a obtuzilor din cadrul gomindanului se opune din toate puterile creării de către noi a unei puteri democratice anti-japoneze în China de nord, în China centrală și în alte regiuni ale țării, iar noi trebuie neapărat să instituim această putere și avem și posibilitatea s-o instituim în toate bazele mai importante pentru împotrivirea față de cotropitorii japonezi. Lupta noastră în problema puterii, dusă cu clica anticomunistă a obtuzilor în China de nord, în China centrală și la nord-vest, poate contribui la organizarea puterii frontului unic în întreaga țară și ține concentrată asupra ei atenția întregii țări. De aceea trebuie să acționăm în această problemă cu extrem de multă precauție.

2. Puterea creată de noi în condițiile războiului împotriva cotropitorilor japonezi este, prin caracterul ei, puterea frontului național unic. Aceasta este puterea tuturor celor care sînt pentru lupta împotriva cotropitorilor japonezi și pentru democrație, aceasta este dictatura democratică a alianței cîtorva clase revoluționare, îndreptată împotriva trădătorilor națiunii și reacționarilor. Această putere este diferită de dictatura contrarevoluționară a moșierimii și a burgheziei, diferită și de dictatura democratică a muncitorilor și țăranilor din pe-

rioada revoluției agrare. Înțelegerea clară a caracterului acestei puteri și înfăptuirea conștiințioasă a principiilor ei de organizare vor contribui într-o imensă măsură la democratizarea întregii țări. Devierile, atât de stînga cît și de dreapta, vor avea o influență extrem de negativă asupra întregului popor.

3. Munca începută acum pentru convocarea Consiliului consultativ al provinciei Hebei și alegerile Comitetului administrativ din Hebei au o foarte mare însemnătate. O foarte mare însemnătate are și crearea noii puteri în partea de nord-vest a provinciei Șansi, în provincia Șandun, în regiunea de la nordul fluviului Huaihe, în județele Suide și Fusian * și în partea de răsărit a provinciei Gansu. Este necesar să ducem această muncă conform principiilor expuse mai sus, evitînd orice devieri de dreapta sau de stînga. În momentul de față reprezintă o primejdie mai mare devierea „de stînga“, care se manifestă în subaprecierea însemnătății cuceririi de către noi a burgheziei mijlocii și a șenșiilor progresiști.

4. Pornind de la aceea că puterea se înfăptuiește de către frontul național anti-japonez unic, în organele puterii trebuie să existe următorul raport numeric: comuniștii să ocupe o treime din totalul locurilor, elementele progresiste de stînga fără partid — o treime și grupările intermediare — o treime.

5. Comuniștilor trebuie să li se asigure o poziție conducătoare în organele puterii, și de aceea, avînd în vedere că după număr ei reprezintă o treime, ei trebuie să fie superiori restului elementelor din organele puterii

* Provincia Șensi.

prin calitățile lor personale. Dată fiind această condiție, se poate asigura rolul conducător al partidului, fără să fie nevoie pentru aceasta de un număr mai mare de locuri. Prin rolul conducător nu se înțelege de loc o lozincă, care trebuie strigată de dimineață pînă noaptea. Rolul conducător nu înseamnă nici să cerem cu brutalitate și de sus celorlalți să ni se subordoneze; rolul conducător înseamnă că trebuie convinși și educați necomuniștii, ducînd o politică justă, dîndu-le ca pildă munca noastră exemplară astfel încît ei înșiși să primească bucuros propunerile noastre.

6. Trebuie să acordăm o treime din locuri elementelor progresiste care nu sînt în partidul nostru, deoarece ele sînt legate de masele largi ale micii burghezii. O astfel de linie joacă un mare rol în cîștigarea de parte noastră a micii burghezii.

7. Acordarea unei treimi din locuri grupărilor intermediare are ca scop să cucerească burghezia mijlocie și pe șenșii progresiști. Cîștigarea acestor pături intermediare este un pas însemnat spre izolarea obtuzilor. În momentul de față nu putem să nu ținem seama de forța acestor pături intermediare și trebuie să ne purtăm cu ele prudent și atent.

8. Trebuie să stăm pe pozițiile colaborării cu toți necomuniștii care intră în organele puterii, indiferent dacă sînt sau nu legați de alte partide sau grupuri și indiferent căror partide sau grupuri anume aparțin, cu singura condiție ca ei să apere cauza luptei împotriva cotropitorilor japonezi și să dorească să colaboreze cu partidul comunist.

9. Principiul de reprezentare în organele puterii, expus mai sus, este expresia adevăratei politici a partidu-

lui nostru, și realizarea lui nu trebuie tratată formal. Pentru a traduce în viață această politică trebuie educați membrii de partid care vor munci în organele puterii să biruie îngustimea lor — lipsa de dorință sau lipsa de obișnuință de a colabora cu necomuniștii, trebuie luptat pentru un stil democratic de muncă în toate problemele, trebuie sfătuit întâi cu necomuniștii și acționat numai după ce s-a asigurat consimțământul majorității. În același timp trebuie stimulați în fel și chip necomuniștii să-și spună părerea în toate problemele și trebuie să se plece urechea la glasul lor. Nu trebuie de loc să se creadă că, de vreme ce armata și puterea se află în mâinile noastre, totul trebuie să se facă în mod necondiționat așa cum vrem noi, și de aceea, chipurile, ar fi de prisos să se mai depună stăruință pentru a convinge pe necomuniști de dreptatea propunerilor noastre și să se lupte pentru ca ei să traducă aceste propuneri în viață din convingere lăuntrică.

10. Principiul reprezentării expus mai sus constituie numai linia de orientare generală care urmează să fie tradusă în viață în conformitate cu situația reală din fiecare localitate dată; nu trebuie să se adapteze totul, mecanic, la cifrele indicate. Compoziția organelor celor mai de jos ale puterii se poate schimba după cum se crede de cuviință, evitînd pătrunderea în acestea a tuihailor și a leșenilor. Acolo unde organele puterii sînt de mult instituite, în regiunea de graniță Șansi — Ceahar — Hebei, în regiunea Hebei centrală, în regiunea Taihanșan și în regiunea Hebei de sud, linia de orientare urmată înainte trebuie revizuită în conformitate cu acest principiu. La crearea de noi organe ale puterii trebuie să ne conducem întotdeauna după acest principiu.

11. Linia frontului antijaponez unic în problema alegerilor trebuie să constea în aceea că orice cetățean chinez care a atins vârsta de optsprezece ani și care sprijină lupta împotriva cotropitorilor japonezi, sprijină democrația, indiferent de apartenența lui de clasă, de naționalitate, sex, religie, apartenență de partid și nivel de cultură, se bucură de dreptul de a alege și de a fi ales. Organele puterii frontului antijaponez unic trebuie să fie alese de către populație. Ele se organizează după principiul centralismului democratic.

12. La baza întregii activități a organelor puterii frontului antijaponez unic trebuie să stea: lupta împotriva imperialismului japonez, apărarea poporului care participă la lupta împotriva cotropitorilor japonezi, reglementarea intereselor tuturor păturilor sociale care apără cauza luptei împotriva cotropitorilor, îmbunătățirea condițiilor de trai ale muncitorilor și țăranilor și reprimarea trădătorilor națiunii și a reacționarilor.

13. Nu trebuie să avem față de necomuniștii care fac parte din organele puterii noastre aceleași cerințe pe care le avem față de comuniști în privința comportării în viață, precum și în privința exprimării părerilor și acțiunilor lor, căci altfel ei vor deveni nemulțumiți și neîncrezători.

14. Întregul birou al Comitetului Central, secțiile biroului Comitetului Central, comitetele de partid ale tuturor regiunilor și corpul de comandă al tuturor formațiilor militare trebuie să explice clar cele expuse mai sus tuturor organizațiilor de partid, pentru ca prezenta directivă să fie îndeplinită în întregime în munca organelor puterii.

ACTUALA TACTICĂ A PARTIDULUI ÎN FRONTUL ANTIJAPONEZ UNIC*

(11 martie 1940)

★ Tezele raportului ținut de tovarășul Mao Tzedun la consfătuirea de la Ianan a lucrătorilor de partid cu munci de conducere.

ACQUISITION OF A FOREIGN LANGUAGE
IN THE EARLY STAGES OF LIFE

(1912-1913)

A study of the acquisition of a foreign language in the early stages of life, with special reference to the acquisition of French and Italian.

1. Actuala situație politică se prezintă astfel :

a) Războiul pe care China îl duce împotriva cotropitorilor a dat lovituri grele imperialismului japonez și el nu mai poate să întreprindă un nou atac militar de mari proporții. Astfel războiul a și pășit în etapa echilibrului strategic. Dar dușmanul continuă să ducă cu tenacitate principala sa linie de totală înrobire a Chinei, realizând-o prin subminarea frontului anti-japonez unic, prin intensificarea „campaniilor de exterminare” în spatele frontului său și prin activizarea agresiunii economice. b) În urma războiului din Europa pozițiile din Orient ale Angliei și ale Franței au slăbit, iar S.U.A. continuă să ducă o politică de expectativă, „urmărind de pe munte lupta tăgrilor”. De aceea posibilitatea de a convoca „o conferință a unui Munchen al Extremului Orient” este deocamdată exclusă. c) Politica externă a Uniunii Sovietice a înregistrat noi victorii. Uniunea Sovietică duce, ca și în trecut, o politică de ajutorare activă a Chinei în războiul ei împotriva cotropitorilor japonezi. d) Gruparea pro-japoneză a mării burghezii chineze a capitulat definitiv de mult în fața Japoniei și se pregătește să instituie o putere de stat marionetă. În ceea ce privește gruparea mării burghezii cu orientare europeană-americană, ea mai este în stare să continue lupta

împotriva cotropitorilor japonezi, însă tendințele ei de înțelegere cu dușmanul reprezintă, ca și în trecut, o serioasă primejdie. Ea duce o politică de duplicitate: pe de o parte, mai înclină ca, laolaltă cu diferitele forțe situate în afara gomindanului, să lupte împotriva cotropitorilor; pe de altă parte, subminează în fel și chip aceste forțe și își manifestă furia în special împotriva partidului comunist și elementelor progresiste. Aceasta este clica oamenilor obtuzi din cadrul frontului anti-japonez unic. e) Forțele intermediare includ burghezia mijlocie, șenșii progresiști și grupările care posedă forțe reale în unele localități. Intrucît există contradicții atît între ele și principalele forțe stăpînitoare — marii moșieri și marea burghezie — cît și între ele, pe de o parte, și muncitori și țărani, pe de altă parte, aceste forțe ocupă de obicei o poziție intermediară între forțele progresiste și obtuzi. Ele reprezintă o grupare intermediară. Acesta este centrul din cadrul frontului anti-japonez unic. f) Forțele progresiste ale proletariatului, țărănimii și micii burghezii orășenești, conduse de partidul comunist, au crescut considerabil în ultima perioadă și, în linii generale, au și creat bazele în care este instalată puterea democratică anti-japoneză. Influența acestor forțe asupra muncitorilor, țăranilor și micii burghezii orășenești din întreaga țară este foarte mare. Ele exercită de asemenea o anumită influență și asupra forțelor intermediare; pe cîmpul operațiilor militare, trupele cotropitorilor japonezi, împotriva cărora luptă comuniștii, sînt acum aproape egale ca număr cu cele pe care le au în față trupele gomindaniste. Forțele conduse de partidul comunist constituie aripa progresistă a frontului anti-japonez unic.

Aceasta este actuala situație politică în China. În aceste condiții mai există încă posibilitatea de a face o cotitură înspre mai bine și de a evita o cotitură înspre mai rău, iar hotărîrea Comitetului Central al partidului din 1 februarie a fost întru totul îndreptățită.

2. Principala condiție a victoriei în războiul împotriva cotropitorilor japonezi este lărgirea și consolidarea frontului anti-japonez unic; pentru atingerea acestui țel trebuie desfășurată tactica dezvoltării forțelor progresiste, a cuceririi forțelor intermediare și a luptei împotriva obtuzilor. Aceste trei sarcini sînt strîns legate între ele, iar mijlocul prin care pot fi unite toate forțele care se ridică împotriva cotropitorilor japonezi este lupta. În perioada frontului anti-japonez unic, mijlocul unirii este lupta, iar unirea — țelul luptei. Dacă dobîndim unirea pe calea luptei, ea va dăinui; dacă o dobîndim cu prețul unor concesii, ea se va destrăma. Tovarășii din partidul nostru au început să înțeleagă treptat acest adevăr. Dar mulți nu l-au înțeles încă. Printre aceștia din urmă unii consideră că lupta poate scinda frontul unic, alții că la un mijloc cum este lupta putem recurge fără nici un fel de restricții; o a treia categorie duce o tactică greșită față de forțele intermediare, iar la o a patra categorie există o concepție greșită despre oamenii obtuzi. Toate aceste greșeli trebuie îndreptate.

3. A dezvolta forțele progresiste înseamnă a dezvolta forțele proletariatului, țărănimii și micii burghezii orășenești, înseamnă a lărgi cu curaj armata a 8-a și Noua armată a 4-a, înseamnă a crea numeroase baze de sprijin democratice pentru împotrivirea față de cotropitorii japonezi, înseamnă a cuprinde întreaga țară printr-o re-

tea de organizații ale partidului comunist, înseamnă a dezvolta în întreaga țară mișcarea de masă a muncitorilor, țăranilor, tineretului, femeilor, copiilor etc., înseamnă a cuceri pe toți intelectualii țării, înseamnă a lărgi cadrul mișcării pentru instituirea unei guvernări constituționale, antrenînd în această mișcare masele largi populare. Numai dezvoltînd pas cu pas forțele progresiste, putem să evităm o cotitură înspre mai rău în situația actuală, să împiedicăm capitularea și sciziunea și să punem o temelie de neclintit victoriei asupra cîmpitorilor japonezi. Dar dezvoltarea forțelor progresiste necesită o luptă îndelungată și serioasă; trebuie să luptăm fără cruțare nu numai împotriva imperialiștilor japonezi și trădătorilor națiunii, ci și împotriva obtuzilor. Intrucît obtuzii se opun dezvoltării forțelor progresiste, iar forțele intermediare șovăie, fără o luptă hotărîtă împotriva obtuzilor și fără succese reale în această luptă nu vom putea respinge presiunea obtuzilor, nu vom putea birui șovăielile forțelor intermediare, și în acest caz nici forțele progresiste nu vor putea crește.

4. A cuceri forțele intermediare înseamnă a cuceri burghezia mijlocie, pe șenșii progresiști și grupările care posedă forțe reale locale. Aceste trei categorii se deosebesc între ele, dar toate fac parte în situația actuală din forțele intermediare. Prin burghezia mijlocie se înțelege burghezia națională care nu intră în categoria compradorilor, adică în categoria mării burghezii. Deși există contradicții de clasă între ea și muncitori și ea are o atitudine negativă față de independența clasei muncitoare, totuși în regiunile ocupate ea încearcă pe spina rea ei jugul imperialiștilor japonezi, iar în regiunile de

sub stăpînirea gomindanistă îndură persecuții din partea marilor moșieri și a marii burghezii. De aceea, deocamdată, ea încă mai vrea să lupte împotriva cotropitorilor japonezi și să cucerească pentru sine puterea politică. În problema războiului împotriva cotropitorilor japonezi, burghezia mijlocie apără cauza unirii în vederea ducerii războiului, iar în problema puterii sprijină mișcarea pentru instituirea unei guvernări constituționale, căutînd însă pentru atingerea scopurilor ei să tragă folos de pe urma contradicțiilor dintre forțele progresiste și obtuzi. Trebuie să atragem această pătură intermediară de partea noastră.

Șenșii progresiști constituie aripa stîngă a clasei moșierilor, adică sînt moșieri îmburgheziți. Pozițiile lor politice sînt, în genere, asemănătoare cu pozițiile burgheziei mijlocii. Între ei și țărănime există contradicții de clasă, dar paralel cu acestea există contradicții și între ei, pe de o parte, și marii moșieri și marea burghezie, pe de altă parte. Ei au o atitudine negativă față de obtuzi, dar și ei vor să folosească contradicțiile dintre noi și obtuzi pentru atingerea propriilor lor scopuri politice. Nici pe acest grup nu trebuie de loc să-l neglijăm, ci trebuie să-l atragem de partea noastră.

În grupările care posedă forțe reale în localități intră generalii care au teritorii sub stăpînirea lor permanentă și generalii unor armate „pestrițe“ care nu au asemenea teritorii. Deși există contradicții între ele și forțele progresiste, totuși ele intră în contradicție și cu actualul guvern central gomindanist, care duce o politică de asigurare a intereselor proprii pe socoteala altora. Dar și ele caută să folosească contradicțiile dintre noi și obtuzi pentru a-și atinge scopurile lor politice.

În majoritatea lor, principalii reprezentanți ai grupărilor care posedă forțe reale în localități fac parte și ei din rîndurile marilor moșieri și ale marii burghezii. De aceea, chiar dacă în războiul împotriva cotropitorilor japonezi manifestă uneori unele tendințe progresiste, ei revin repede pe poziții reacționare. Însă, în măsura în care între această grupare și puterile centrale gomin-daniste există contradicții, ea poate, dacă vom duce o politică justă, să ocupe — în timp ce noi luptăm împotriva obtuzilor — o poziție neutră.

Politica noastră este îndreptată spre cucerirea tuturor acestor trei categorii ale forțelor intermediare. Dar această politică nu numai că se deosebește de cea dusă de noi pentru cîștigarea țărănimii și a micii burghezii orășenești, dar și este dusă diferit față de fiecare dintre aceste categorii ale forțelor intermediare. Cucerind țărănimea și mica burghezie orășenească, cucerim aliatul principal, pe cînd cucerind forțele intermediare, cucerim numai un aliat în lupta împotriva imperialismului. Dintre forțele intermediare, burghezia mijlocie și șenșii progresiști sînt în stare să lupte împreună cu noi împotriva cotropitorilor japonezi, precum și să participe la crearea puterii democratice anti-japoneze; ei se tem totuși de revoluția agrară. Unii dintre ei pot să participe la lupta împotriva obtuzilor, dar numai pînă la anumite limite, alții pot păstra o neutralitate binevoitoare, iar o a treia categorie poate păstra neutralitatea numai de nevoie. Grupările care posedă forțe reale în localități și care duc laolaltă cu noi lupta împotriva cotropitorilor japonezi se pot situa în lupta noastră împotriva obtuzilor numai pe pozițiile unei neutralități vremelnice. Ele nu doresc să construiască împreună cu noi

puterea democratică, deoarece ele însele fac parte din rîndurile marilor moșieri și din marea burghezie. Poziția forțelor intermediare este supusă șovăielilor, și în rîndurile lor se va produce inevitabil o diferențiere. De aceea, atacînd șovăielile lor, trebuie să-i convingem și să-i criticăm într-un fel potrivit.

În perioada frontului anti-japonez unic, cîștigarea forțelor intermediare este una dintre sarcinile noastre cele mai serioase, dar ea este realizabilă numai în anumite condiții. Aceste condiții sînt: a) să avem destule forțe; b) să respectăm interesele forțelor intermediare; c) să luptăm hotărît împotriva obtuzilor, pe care trebuie să-i înfrîngem sistematic. Dacă aceste condiții lipsesc, forțele intermediare pot să șovăie sau chiar să se transforme într-un aliat al obtuzilor în ofensiva acestora împotriva noastră, deoarece obtuzii depun și ei toate eforturile pentru cucerirea forțelor intermediare, pentru ca în felul acesta să ne izoleze. În China aceste forțe intermediare au o mare greutate și adesea pot juca un rol hotărîtor în lupta noastră împotriva oamenilor obtuzi; de aceea față de ele trebuie să adoptăm o poziție extrem de prevăzătoare.

5. Forțele obtuzilor sînt în momentul de față forțele marilor moșieri și ale mării burghezii. Aceste clase se împart acum în două grupări: a capitularzilor și a adeptilor războiului împotriva cîmpitorilor japonezi; este posibil ca în viitor să aibă loc în rîndurile lor o nouă diferențiere. Gruparea mării burghezii în care s-au unit adeptii războiului împotriva cîmpitorilor japonezi se deosebește de gruparea capitularzilor prin aceea că adoptă o poziție de duplicitate: pe de o parte ea este pentru unire în războiul împotriva cîmpitorilor, iar pe

de altă parte duce o politică extrem de reacționară de distrugere a forțelor progresiste, politică cu ajutorul căreia urmărește să pregătească o viitoare capitulare. În măsura în care această grupare mai manifestă o tendință de unire în vederea luptei împotriva cotropitorilor japonezi, mai avem posibilitatea s-o menținem înăuntrul frontului anti-japonez unic, și cu cât mai mult timp vom izbuti să facem aceasta, cu atât va fi mai bine. Ar fi o greșeală să subapreciem o asemenea posibilitate, să subapreciem politica de colaborare cu această grupare, s-o clasăm printre capitularzii iremediabili, care sînt gata-gata să înceapă un război împotriva comuniștilor. Dar, pe de altă parte, în măsura în care această grupare duce pretutindeni în țară o politică reacționară de distrugere a forțelor progresiste și nu înfăptuiește programul comun al celor trei principii populare revoluționare, ci, dimpotrivă, se opune cu încăpăținare înfăptuirii acestui program de către noi și se ridică cu hotărîre împotriva ieșirii noastre din cadrul celor permise de ea, cu alte cuvinte ne permite doar să ducem același fel de război pasiv împotriva cotropitorilor cum îl duce ea în-săși, încearcă să ne asimileze și, întrucît noi nu sîntem de acord cu aceasta, exercită asupra noastră o presiune ideologică, politică și militară, — trebuie să aplicăm tactica respingerii politicii ei reacționare și să ducem împotriva ei o luptă hotărîtă pe plan ideologic, politic și militar.

Aceasta este politica noastră revoluționară cu caracter dublu, politica unirii prin luptă, pe care noi o opunem politicii de duplicitate a obtuzilor. Dacă pe frontul ideologic vom fi în stare să promovăm tezele noastre teoretice revoluționare, juste, și cu ajutorul lor să

dăm o lovitură hotărîtoare teoriilor contrarevoluționare ale obtuzilor, dacă în politică vom înfăptui măsurile tactice corespunzătoare necesităților momentului și vom da o lovitură zdrobitoare politiciii lor de luptă împotriva comuniștilor, împotriva progresului; dacă vom lua măsurile militare necesare și vom da o lovitură hotărîtoare ofensivei lor militare, atunci vom dobîndi posibilitatea de a limita proporțiile activității lor reacționare, de a-i obliga să țină seama de forțele progresiste, vom fi în stare să dezvoltăm aceste forțe progresiste, să cucerim forțele intermediare și să izolăm pe obtuzi. În același timp vom dobîndi posibilitatea de a cucerii pe aceia dintre obtuzi care mai vor să ducă război împotriva cotropitorilor japonezi, de a prelungi rămînerea lor în rîndurile frontului anti-japonez unic și de a evita un mare război civil, asemănător celui din trecut. De aceea, în perioada frontului anti-japonez unic, ducem lupta noastră împotriva obtuzilor nu numai în scopul apărării în fața ofensivei lor — apărare pentru ferirea forțelor progresiste de pierderi —, dar și pentru a asigura continuarea dezvoltării forțelor progresiste și totodată pentru a prelungi rezistența obtuzilor față de cotropitorii japonezi, precum și pentru a menține colaborarea cu obtuzii pentru evitarea unui nou mare război civil. Dacă nu vom duce această luptă, forțele progresiste pot fi nimicite de către obtuzi, frontul unic nu va putea dăinui, va dispărea obstacolul care oprește pe obtuzi să capituleze în fața dușmanului și poate izbucni un război civil. Prin urmare lupta împotriva obtuzilor este mijlocul necesar pentru unirea tuturor forțelor care duc lupta împotriva cotropitorilor japonezi, pentru ca să se săvîrșească o cotitură înspre mai bine în situația actuală

și să se evite un mare război civil. Acest adevăr este confirmat de întreaga noastră experiență.

Dar în perioada frontului anti-japonez unic este necesar să respectăm în lupta împotriva obtuzilor următoarele principii :

În primul rînd, principiul autoapărării : „Atîta timp cît nu se ating de noi, nici noi nu ne atingem de ei ; dar dacă se ating de noi, nu vom rămîne datori“. Aceasta înseamnă că în nici un caz nu se poate să atacăm fără motiv primii, dar nici nu se poate să nu răspundem la lovitură prin lovitură. În aceasta constă caracterul de apărare al luptei noastre. Cînd însă obtuzii săvîrșesc un atac militar împotriva noastră, trebuie de fiecare dată să nimicim inamicul cu hotărîre, radical, definitiv și în întregime.

În al doilea rînd, principiul victoriei : sau nu ne angajăm de loc în încăierare, sau, dacă ne încăierăm, atunci să obținem victoria ; cu alte cuvinte, în nici un caz nu trebuie pornit la o ciocnire armată în mod nechibzuit, nepregătiți și fără să fim siguri de succes. Trebuie să știm să folosim contradicțiile din lagărul obtuzilor, să-i batem alegînd în primul rînd pe cei mai reacționari, iar nu pe toți deodată. În aceasta constă caracterul limitat al încăierărilor noastre cu dușmanul.

În al treilea rînd, principiul armistițiului. La un anumit moment, cînd ofensiva obtuzilor este respinsă și ei nu dezlănțuie încă o nouă ofensivă, trebuie să ne oprim la timp și cu aceasta să punem capăt respectivului conflict armat. În următoarea perioadă, ambele părți respectă armistițiul ; în această perioadă trebuie să luăm asupra noastră inițiativa și să căutăm să ajungem la o înțelegere cu obtuzii în privința unității de acțiune. Dacă

ei sînt de acord, să încheiem cu dînşii o convenție de pace. În nici un caz nu trebuie să ne ciocnim la nesfîrșit, zi de zi, ceas de ceas, nu trebuie să ne lăsăm amețiți de succese. În aceasta constă caracterul trecător al fiecăreia dintre încăierările noastre în parte. Numai dacă obtuzii pornesc o nouă ofensivă să răspundem din nou la aceasta prin luptă armată. Aceste trei principii pot fi caracterizate altfel prin trei cuvinte: „echitate, chibzuință și fermitate“. Ducînd cu tenacitate lupta bazată pe aceste trei principii — principiul echității, al chibzuinței și al fermității — vom putea dezvolta forțele progresiste, vom putea cuceri forțele intermediare și izola pe obtuzi, pentru ca aceștia din urmă să nu se aventureze să ne atace în viitor, să nu se aventureze să încheie un tratat cu inamicul, să nu se aventureze să dezlănțuie un mare război civil. În acest caz vom asigura posibilitatea unei cotituri înspre mai bine în situația actuală.

6. Gomindanul este un partid cu o compoziție foarte pestriță. În el intră și obtuzi, și forțe intermediare, și forțe progresiste. Nu trebuie trecut gomindanul în întregul său la obtuzi. Intrucît conducerea gomindanului emite dispoziții contrarevoluționare care provoacă fricțiuni, ca de pildă „Măsurile pentru îngrădirea activității partidelor străine“, și mobilizează toate forțele sale pentru a provoca pretutindeni în țară, în scopuri contrarevoluționare, fricțiuni ideologice, politice și militare, unii consideră că întregul gomindan este alcătuit din obtuzi. Aceasta este o greșeală. În actualul gomindan obtuzii mai ocupă deocamdată posturi de comandă și determină politica partidului lor, dar ei constituie în gomindan numai o minoritate; imensa majoritate a mem-

brilor gomindanului (foarte mulți dintre ei sînt membri ai partidului numai cu numele) nu fac nicidecum neapărat parte din categoria obtuzilor. Trebuie să înțelegem bine aceasta, și numai atunci vom putea folosi contradicțiile dinăuntrul gomindanului, ne vom putea apropia diferențiat de diversele grupuri care-l compun și vom putea lupta din toate puterile pentru a obține unirea cu grupurile intermediare și cu cele progresiste din cadrul gomindanului.

7. În problemele creării organelor puterii în bazele de sprijin pentru împotrivirea față de cōtropitorii japonezi, trebuie să pornim de la definirea acestei puteri ca putere a frontului național anti-japonez unic. În regiunile de sub stăpînirea gomindanului nu există încă o astfel de putere. Această putere este puterea tuturor celor care sprijină războiul împotriva cōtropitorilor japonezi și care sprijină democrația, adică dictatura democratică a alianței cîtorva clase revoluționare, îndreptată împotriva trădătorilor națiunii și reacționarilor. Ea se deosebește de dictatura moșierimii și burgheziei, dar se deosebește oarecum și de dictatura democratică a muncitorilor și țăranilor în înțelesul strict al acestui cuvînt. Componenta organelor puterii trebuie să fie următoarea: membrii partidului comunist să ocupe în aceste organe o treime din locuri, ei reprezentînd proletariatul și țăranimea săracă; elementele progresiste de stînga să ocupe o treime din locuri, ele reprezentînd mica burghezie; treimea rămasă să fie constituită din elemente intermediare și altele, reprezentînd burghezia mijlocie și pe șenșii progresiști. Numai trădătorii națiunii și elementele anticomuniste nu au dreptul să intre în aceste organe ale puterii. O astfel de linie de orientare

aproximativă a componenței organelor puterii este absolut necesară, căci altfel nu se va putea asigura ca această putere să fie, prin caracterul ei, puterea frontului național anti-japonez unic. O astfel de politică în problema componenței organelor puterii este adevărata politică a partidului nostru, ea trebuind să fie tradusă în viață efectiv, și nu formal. Dar aceasta este numai linia de orientare aproximativă, pe care trebuie s-o traducem în viață conformându-ne condițiilor concrete; nu trebuie să adaptăm mecanic totul la aceste cifre. Pentru organele de jos ale puterii, această linie de orientare se poate schimba întrucîtva, ca să nu permitem tuhaoilor, șenșiilor și moșierilor să devină stăpîni pe organele puterii; dar spiritul fundamental al acestei linii de orientare nu trebuie să fie nesocotit. În ceea ce privește pe necomuniștii care intră în organele puterii frontului anti-japonez unic, faptul că ei fac sau nu parte din vreun partid sau grup și din care anume nu are o importanță esențială. În regiunile puterii frontului anti-japonez unic, orice partid sau grup — fie el gomindanul sau oricare alt partid, numai dacă nu se ridică împotriva partidului comunist, ci colaborează cu el — trebuie să se bucure de dreptul la o existență legală.

Linia frontului anti-japonez unic în problema alegerilor în organele puterii trebuie să fie următoarea: are dreptul de a alege și de a fi ales orice cetățean chinez care a atins vîrsta de 18 ani și care sprijină lupta împotriva cotropitorilor japonezi și democrația, indiferent de apartenența lui de clasă, de partid, indiferent de naționalitate, sex, convingeri religioase și nivel cultural. Crearea organelor puterii frontului anti-japonez unic

trebuie să se înfăptuiască pe calea alegerii lor de către populație, cerîndu-se ulterior guvernului național să-i confirme pe cei aleși. Organele puterii sînt organizate după principiul centralismului democratic. La baza întregii activități a organelor puterii frontului anti-japonez unic trebuie să stea tezele: lupta împotriva imperialismului japonez și împotriva trădătorilor națiunii și reacționarilor demascați; apărarea poporului care ia parte la lupta împotriva cîmpitorilor japonezi; reglementarea intereselor tuturor păturilor sociale care s-au ridicat la luptă împotriva cîmpitorilor japonezi și îmbunătățirea condițiilor de trai ale muncitorilor și țăranilor. Crearea unor astfel de organe ale puterii frontului anti-japonez unic va exercita o imensă influență asupra întregii țări și va servi de model pentru organizarea puterii frontului unic pretutindeni în țară; de aceea toți membrii partidului nostru trebuie să înțeleagă bine acest lucru și să traducă energic în viață principiile expuse.

8. În lupta pentru dezvoltarea forțelor progresiste, pentru cîștigarea forțelor intermediare și izolarea obtuzilor nu trebuie subapreciat rolul intelectualilor. Și obtuzii luptă la rîndul lor din răspuțeri pentru cîștigarea intelectualilor; de aceea atragerea tuturor intelectualilor progresiști în sfera de influență a partidului nostru este pentru noi o sarcină politică necesară și importantă.

9. Propaganda noastră trebuie să fie întemeiată pe următoarele cereri: a) înfăptuirea testamentului lui Sun Yat-sen: să fie ridicate masele populare la lupta tuturor împotriva cîmpitorilor japonezi; b) înfăptuirea principiului naționalismului: împotrivire hotărîtă im-

perialismului japonez ; în politica externă — lupta pentru obținerea deplinei eliberări naționale a poporului chinez ; în politica internă — lupta pentru obținerea de drepturi egale pentru toate naționalitățile dinăuntrul țării ; c) înlăptuirea principiului suveranității poporului : acordarea de nelimitată libertate poporului de a lupta împotriva cötropitorilor japonezi, pentru salvarea patriei ; înlăptuirea alegerii de către popor a organelor guvernamentale de toate gradele ; instaurarea puterii revoluționar-democratice a frontului național anti-japonez unic ; d) înlăptuirea principiului bunăstării poporului : anularea angaralelor și dărilor împovărătoare și reducerea arenzii pentru pămînt și a dobînzii la împrumuturi, introducerea zilei de muncă de 8 ore, dezvoltarea agriculturii, industriei și comerțului, îmbunătățirea condițiilor de trai ale poporului ; e) înlăptuirea declarației lui Cian Kai-și potrivit căreia „întreaga țară — de la un capăt la altul, întregul popor — de la mic la mare, fiecare, indiferent cine ar fi el, va fi dator să ducă război împotriva cötropitorilor, apărînd pămîntul patriei“.

Toate aceste cereri au fost formulate chiar de gomindan ca cereri programatice și constituie totodată programul comun al gomindanului și partidului comunist. Dar actualul gomindan nu este în stare să înlăptuiască toate aceste cereri, cu excepția doar a celor referitoare la războiul împotriva cötropitorilor japonezi ; numai partidul comunist și forțele progresiste sînt în stare să înlăptuiască acest program. Acesta este cel mai elementar program, care a și căpătat o largă răspîndire în popor, dar mulți membri ai partidului comunist încă nu știu să-l folosească ca pe o armă pentru mobiliza-

rea maselor populare și izolarea obtuzilor. De acum încolo trebuie să fie folosite în permanență în propaganda noastră toate cele cinci puncte ale acestui program și să fie popularizate prin chemări, declarații, manifeste, articole, cuvîntări, convorbiri etc. În regiunile gomindaniste acest program este numai un program de propagandă, pe cînd în regiunile unde intră armata a 8-a și Noua armată a 4-a el este un program de acțiune. Acționînd după cum cere acest program, acționăm legal, pe cînd împotrivirea obtuzilor înfăptuirii de către noi a acestui program este nelegală. În etapa revoluției burghezo-democratice aceste teze programatice ale gomindanului coincid în linii generale cu programul nostru. Dar ideologia gomindanului se deosebește radical de ideologia partidului comunist. De aceea trebuie să înfăptuim acest program comun al revoluției burghezo-democratice, dar nicidecum nu trebuie să urmărim ideologia gomindanului.

**SĂ DEZVOLTĂM CU ÎNDRĂZNEALĂ
FORȚELE CARE LUPTĂ
ÎMPOTRIVA COTROPITORILOR JAPONEZI,
SĂ RESPINGEM ATACUL CLICII
ANTICOMUNISTE A OBTUZILOR ***

(4 mai 1940)

** Directivă a Comitetului Central al Partidului Comunist Chinez, scrisă de tovarășul Mao Țze-dun și adresată Biroului din sud-est al Comitetului Central. În perioada cînd tovarășul Mao Țze-dun a scris această directivă, tovarășul Sian In, membru*

în Comitetul Central al partidului și secretar al Biroului din sud-est al Comitetului Central, săvârșea greșeli serioase care constituie o deviere de dreapta. El nu înfăptuia cu perseverență principiile indicate de Comitetul Central, nu se hotăra să ridice cu îndrăzneală masele, nu se hotăra să lărgască regiunile eliberate și forțele armate ale poporului de pe teritoriul copleșit de japonezi, subaprecia gravitatea ofensivei reacțiunii gomindaniste și nu pregătea în suficientă măsură din punct de vedere moral și organizatoric respingerea acestei ofensive. Primind această directivă, Cen I, membru în Biroul din sud-est al Comitetului Central al Partidului Comunist Chinez și comandantul primei formații speciale din Noua armată a 4-a, a pus-o imediat în aplicare, dar Sian In nu voia s-o aplice și, ca și înainte, nu se pregătea pentru un eventual atac din partea reacțiunii gomindaniste. Rezultatul a fost că atunci cînd Cian Kai-și a provocat, în ianuarie 1941, un incident în partea de sud a provinciei Anhuei, tovarășul Sian In s-a găsit într-o situație critică; în consecință, trupele noastre din sudul provinciei Anhuei, cu un efectiv total de 9.000 de oameni, au fost complet distruse. În aceste lupte a fost ucis de reacționari și tov. Sian In.

1. Trebuie să relevăm în primul rînd trăsăturile comune ale tuturor regiunilor din spatele frontului inamicului și ale regiunilor operațiilor militare, iar nu ceea ce este specific fiecăreia dintre ele; altfel putem comite o greșeală grosolană. Fie că este vorba de China de nord, centrală sau de sud, la nord sau la sud de lanțî, din regiunile de cîmpie, de munte sau de lacuri, fie că este vorba de armata a 8-a, Noua armată a 4-a sau de forțele de partizani din China de sud¹, peste tot există particularități specifice, dar pretutindeni există și trăsături comune: pretutindeni există dușmanul, pretutindeni se desfășoară războiul împotriva cotropitorilor japonezi. De aceea noi avem pretutindeni posibilitatea de a dezvolta forțele noastre și pretutindeni trebuie să o facem. Comitetul Central v-a arătat de multe ori cum trebuie dezvoltate aceste forțe. A dezvolta forțele de care dispui înseamnă: a nu ține seama de îngrădirile pe care le pune gomindanul, a depăși cadrul cu care gomindanul poate fi de acord, a nu aștepta dispoziții de la nimeni altul, a nu conta pe aprovizionarea cu materiale de sus; acționînd neatîrnat și de sine stătător, să dezvolți cu mai mult curaj unitățile militare, să creezi hotărît noi baze, să mobilizezi neatîrnat și de sine stătător masele pe teritoriul acestor baze, să creezi organele puterii

frontului anti-japonez unic care să acționeze sub conducerea partidului comunist și să înaintezi în toate regiunile ocupate de inamic. De pildă, în provincia Ţziansu, fără a ține seama de dezaprobarea, îngrădirile și presiunea elementelor anticomuniste — Gu Ciu-tun, Len Sin, Han De-țin² și alții — pe teritoriul care se întinde de la Nankin la apus pînă pe litoralul mării la răsărit, de la Hanciou la sud pînă la Siuiciou la nord, trebuie stabilit, cu cea mai mare repeziciune, consecvent și sistematic, controlul nostru asupra tuturor regiunilor unde aceasta este posibil, trebuie să fie sporit — neatîrnat și de sine stătător — numărul unităților militare, să fie create organe ale puterii, să fie constituite organe financiare și să fie strînse impozitele pentru nevoile luptei împotriva cotropitorilor japonezi, să fie create organizații economice și să fie dezvoltate agricultura, industria și comerțul, să fie deschise diverse instituții de învățămînt și să fie intensificată creșterea cadrelor. Comitetul Central a cerut ca în cursul anului curent să sporii pînă la 100.000 de baionete forțele armate care luptă împotriva cotropitorilor japonezi în regiunile provinciilor Ţziansu și Cețzian, care se găsesc în spatele frontului inamicului, să creați fără întîrziere organe ale puterii etc. Nu știm ce ați făcut concret în legătură cu această directivă. În trecut ați pierdut o dată momentul favorabil; dacă pierdeți și posibilitatea care vi se oferă anul acesta, în viitor va fi și mai greu de îndeplinit toate acestea.

2. Astăzi, cînd clica anticomunistă de gomindaniști obtuzi duce cu tenacitate politica de „preîntîmpinare a activității comuniștilor“, de „îngrădire a comuniștilor“ și de luptă împotriva comuniștilor, pregătind astfel ca-

pitularea în fața Japoniei, trebuie să punem accentul pe luptă și nicidecum pe unitate; a pune accentul pe unitate ar fi cea mai grosolană greșeală. De aceea în mod principal trebuie să adoptăm poziția împotrivirii hotărâte și a luptei hotărâte contra oricăror legi și decrete, oricărei propagande și critici venite din partea clicii anticomuniste a obtuzilor și care au ca scop „preîntîmpinarea activității comuniștilor“, „îngrădirea comuniștilor“ și lupta împotriva comuniștilor pe orice tărîm — teoretic, politic sau militar. În lupta noastră trebuie să pornim de la principiul echității, al chibzuinței și al fermității sau — ceea ce este același lucru — de la principiul autoapărării, al victoriei și al armistițiului *, și aceasta, la rîndul său, înseamnă că în momentul de față fiecare ciocnire în parte trebuie să aibă un caracter de apărare, limitat și trecător.

Trebuie să ducem o luptă hotărîită împotriva tuturor legilor și decretelor reacționare, împotriva propagandei și criticii venite din partea clicii anticomuniste a obtuzilor, parîndu-le prin contramăsurile noastre. De pildă, ei cer ca formațiile a 4-a și a 5-a speciale³ să fie mutate la sud, la care noi am și răspuns printr-un refuz categoric; ei cer ca unitățile lui E Fei și Cian Iun-i⁴ să fie îndreptate spre sud, iar noi răspundem la aceasta cerînd să se admită ca o parte din aceste trupe să fie îndreptate spre nord; ei pretind că noi încălcăm rînduielile recrutării în armată, iar noi răspundem la aceasta cerînd să se lărgească regiunea de recrutare a soldaților pentru Noua armată a 4-a; ei spun că propaganda

* Vezi teza 5 din lucrarea „Actuala tactică a partidului în frontul anti-japonez unic“ din volumul de față.

noastră este greșită, iar noi le cerem să înceteze orice fel de propagandă anticomunistă și să anuleze toate dispozițiile care provoacă fricțiuni; ei desfășoară împotriva noastră o ofensivă militară, iar pentru respingerea ofensivei noi organizăm o contraofensivă. Ducînd o astfel de politică de contramăsuri, vom avea întotdeauna dreptate. Nu numai Comitetul Central al partidului nostru trebuie să ia astfel de contramăsuri justificate, ci orice unitate din armata noastră. Exemple strălucite ale acestui mod de a acționa sînt cazurile cînd Cian Lun-i și Li Sian-nian au adresat proteste energice comandanților lor — Li Pin-sian și Li Țzun-jen⁵. Numai adoptînd o asemenea poziție hotărîtă în relațiile cu obtuzii și aplicînd în luptă principiul echității, al chibzuinței și al fermității îi putem intimida într-atît, încît să nu îndrăznească să ne aducă prejudicii; numai astfel putem reduce proporțiile activității obtuzilor în privința „preîntîmpinării activității comuniștilor“, „îngrădirii comuniștilor“ și luptei împotriva comuniștilor; numai astfel putem constrînge pe obtuzi să recunoască situația noastră legală; în sfîrșit, numai astfel putem obține ca obtuzii să nu se lanseze cu ușurință într-o sciziune. De aceea lupta constituie principalul mijloc de biruire a primejdiei capitulării, de asigurare a cotiturii înspre mai bine în situația actuală și de întărire a colaborării dintre gomindan și partidul comunist. Dacă este vorba despre partidul nostru și armata noastră, atunci numai o luptă dîrză împotriva obtuzilor ne va permite să ridicăm moralul, să trezim bărbăția cadrelor noastre, să le unim, să sporim forțele noastre, să întărim armata, să întărim partidul. Dacă este vorba despre relațiile noastre cu forțele intermediare, atunci numai o luptă dîrză îm-

potriva obtuzilor ne va permite să cucerim partea sovăielnică și să sprijinim acea parte a forțelor intermediare care ne simpatizează ; dacă se va proceda altfel, aceasta nu va fi cu puțință. Dacă este vorba despre reacția justă față de surprizele posibile pe întreaga Chină, și în acest caz numai linia de orientare spre o luptă dîrză va permite întregului partid și întregii armate să se pregătească din punct de vedere psihologic pentru aceasta și să ia măsuri corespunzătoare în munca lor. Dacă se va proceda altfel, vor fi repetate greșelile din anul 1927 ⁶.

3. Făcînd o apreciere asupra situației actuale, trebuie să înțelegem că pe de o parte primejdia capitulării a crescut brusc, pe de altă parte însă posibilitatea de a birui această primejdie nu este încă pierdută. În momentul de față ciocnirile armate au un caracter limitat, ele nu s-au extins încă în întreaga țară. Acțiunile celorlalte părți ⁷ reprezintă o operație de recunoaștere strategică și nu înseamnă încă desfășurarea imediată a unei largi „expediții de pedepsire îndreptate împotriva comuniștilor“ ; ele sînt pașii pregătitori spre capitularea în fața cîmpitorilor japonezi, dar încă nu capitularea imediată. Sarcina noastră este să înfăptuim cu tărie și energie linia dată de Comitetul Central de dezvoltare a forțelor progresiste, de cucerire a forțelor intermediare și de izolare a obtuzilor, unica linie justă, și prin aceasta să biruim primejdia capitulării și să asigurăm în situația actuală o cotitură înspre mai bine. Dacă la aprecierea situației actuale și la stabilirea sarcinilor vom îngădui devieri de stînga sau de dreapta și nu le vom dezvălui și birui, și aceasta va cuprinde serioase primejdii.

4. Operațiile de apărare executate de formațiile a 4-a și a 5-a speciale în timpul atacului trupelor lui Han De-țin și Li Țzun-jen în partea de răsărit a provinciei Anhuei, apărarea executată de coloana lui Li Sian-nian în timpul atacului dezlănțuit de trupele clicii de obtuzi în părțile centrale și de răsărit ale provinciei Hubei, lupta hotărâtă dusă de formația specială a lui Pîn Siue-fin în regiunea de la nord de Huaihe, acțiunile trupelor lui E Fei la nord de Ianțzi și înaintarea a peste 20.000 de ostași ai armatei a 8-a spre sud, în regiunea malului nordic al fluviului Huaihe, în partea de răsărit a provinciei Anhuei și în partea de nord a provinciei Țziansu⁸, — toate acestea au fost nu numai întru totul necesare și absolut juste, dar au reprezentat chiar măsurile necesare pentru ca Gu Ciu-tun să nu se aventureze să vă atace în regiunile de sud ale provinciilor Anhuei și Țziansu. Așadar, cu cât vom obține succese mai mari la nord de Ianțzi, cu cât vom acționa acolo mai activ, cu atât mai greu se va hotărî Gu Ciu-tun să întreprindă operații aventuriste la sud de Ianțzi, cu atât mai ușor vă veți duce munca în regiunile de sud ale provinciilor Anhuei și Țziansu. Tot astfel, cu cât armata a 8-a, Noua armată a 4-a și detașamentele de partizani din China de sud își vor desfășura mai mult activitatea în China de nord-vest, de nord, centrală și de sud, cu cât partidul comunist își va desfășura mai mult activitatea în întreaga Chină, cu atât vor fi mai mari șansele de a birui primejdia capitulării și de a asigura o cotitură în-spre mai bine în situația actuală, cu atât îi va fi mai ușor partidului nostru să-și ducă munca în întreaga țară. A porni de la o apreciere opusă și a adopta o tactică opusă, adică a considera că cu cât ne vom desfășura

mai mult activitatea, cu atît vor păși ei mai repede spre capitulare, sau cu cît vom ceda noi mai mult, cu atît vor duce ei o luptă mai hotărîtă împotriva cotropitorilor japonezi, sau, în sfîrșit, a considera că acum a sosit momentul unei rupturi pe plan național, că colaborarea dintre gomindan și partidul comunist nu mai e posibilă — ar fi greșit.

5. Pe întreaga țară linia noastră de ducere a războiului împotriva cotropitorilor japonezi este linia frontului național anti-japonez unic. Crearea de baze democratice pentru împotrivirea față de cotropitorii japonezi în spatele frontului dușman s-a făcut de asemenea pe baza principiilor acestui front național anti-japonez unic. Trebuie să îndepliniți cu strictețe hotărîrea Comitetului Central cu privire la problema puterii.

6. În regiunile de sub stăpînirea gomindanistă, linia noastră trebuie să fie alta, diferită de linia din regiunile de operații militare și din regiunile care se află în spatele dușmanului. În regiunile de sub stăpînirea gomindanistă trebuie să ascundem cu cea mai mare grijă cele mai bune cadre ale noastre, să ne retragem pentru mult timp în ilegalitate și să ne adunăm forțele, așteptînd momentul favorabil. Aici trebuie să luptăm împotriva grabei inutile și a încălcării regulilor conspirației. Aici tactica luptei împotriva obtuzilor constă în următoarele: pe baza principiului echității, al chibzuinței și al fermității, în cadrul permis de legile și decretele gomindanului și de tradițiile sociale, să ducem lupta și să strîngem forțe avînd un teren solid sub picioare. Dacă gomindanul va obliga pe unii membri ai partidului nostru să intre în gomindan, ei trebuie să intre; trebuie să căutăm să pătrundem cît mai mult în organizațiile lo-

cale ale responsabilității colective, în organizațiile cultural-educative, economice și militare; în cadrul trupelor guvernului central și în unitățile militare „pestrițe”⁹ trebuie să desfășurăm pe larg munca pentru crearea frontului unic, adică pentru stabilirea unor legături prietenești. În toate regiunile gomindaniste linia principală a partidului nostru mai este dezvoltarea forțelor progresiste (dezvoltarea organizațiilor de partid și a mișcării de masă), cucerirea forțelor intermediare (burghezia națională, șenșii progresiști, unitățile militare „pestrițe”, grupele intermediare din gomindan¹⁰, elementele intermediare din cadrul trupelor guvernului central¹¹, virfurile micii burghezii și diversele mici partide și grupări), izolarea obtuzilor și biruirea prin toate aceste mijloace a primejdiei capitulării, precum și lupta pentru înfăptuirea unei coterii înspre mai bine în situația actuală. În același timp trebuie să fim cu totul pregătiți să întâmpinăm orice fel de surprize posibile pe plan local sau pe întreaga Chină. În regiunile gomindaniste organizațiile partidului nostru trebuie să fie strict conspirative. Activiștii Biroului din sud-est¹² și ai tuturor comitetelor provinciale, speciale, județene și raionale (de la secretari și pînă la bucătari) trebuie să fie riguros și minuțios verificați în mod individual, fiind cu desăvîrșire inadmisibil ca în organele de conducere de orice categorie să se mențină persoane asupra cărora ar putea să planeze cea mai mică bănuială. Cadrele noastre trebuie ocrotite în toate felurile. Toți activiștii care se află într-o situație legală sau semilegală, atunci cînd sînt amenințați de primejdia de a putea fi arestați și uciși de gomindaniști, trebuie să fie trimiși în alte regiuni și trecuți în ilegalitate sau transferați la muncă în cadrul

armatei. Linia noastră în regiunile ocupate de japonezi (orașe mari, orașe mijlocii și mici și sate, de pildă Șanhai, Nankin, Uhu, Usi și altele) este în genere aceeași ca în regiunile gomindaniste.

7. Tovarășii din Biroul din sud-est al C.C. și din Secțiunea de sud-est a Consiliului militar revoluționar sînt invitați să examineze indicațiile în problemele de tactică expuse mai sus și aprobate de actuala ședință a Biroului politic al C.C., să le aducă la cunoștința tuturor cadrelor de conducere, atît de partid cît și militare, și să le traducă fără abateri în viață.

8. Cu aducerea la cunoștința cadrelor de conducere de partid și militare a directivei de față a fost însărcinat, în partea de sud a provinciei Anhuei, tov. Sian In, iar în partea de sud a provinciei Țziansu tov. Cen I, aducerea la cunoștință și examinarea acestei directive trebuind să fie terminate în decurs de o lună de la primirea ei. Tov. Sian In este însărcinat ca, în conformitate cu indicațiile Comitetului Central, să elaboreze măsurile practice care trebuie să fie luate pentru traducerea în viață a prezentei directive de către toate organizațiile de partid și din armată și să raporteze despre rezultatele obținute Comitetului Central.

ADNOTĂRI

¹ Este vorba despre unele formații de partizani care au acționat sub conducerea Partidului Comunist Chinez împotriva coteropitorilor japonezi în sudul Chinei.

² Generali reacționari trimiși de guvernul gomindanist în provinciile Țziansu, Cețzian, Țziansi și partea de sud a provinciei Anhuei.

- 3 Este vorba despre formațiile a 4-a și a 5-a speciale ale Noii armate a 4-a, care în acea vreme creau baze pentru împotrivirea față de cotropitorii japonezi în regiunile fluviului Huaihe, la granița dintre provinciile Tziansu și Anhuei.
- 4 Se au în vedere unitățile Noii armate a 4-a care se aflau sub comanda tovarășilor E Fei și Cian Iun-i. În acea vreme ele au desfășurat un război de partizani împotriva cotropitorilor japonezi și au creat baze pentru împotrivirea în regiunea de la nord de fluviul Ianțzi — în partea centrală a provinciei Tziansu și în partea de răsărit a provinciei Anhuei.
- 5 În martie-aprilie 1940, Li Pin-sian, președintele guvernului gomindanist al provinciei Anhuei, și Li Tzun-jen, comandantul zonei a 5-a militare (ambii făceau parte din clica militaristă guansită), au dezlănțuit o vastă ofensivă militară împotriva unităților Noii armate a 4-a care se aflau la granița dintre provinciile Anhuei și Hubei. Tov. Cian Iun-i, comandantul unităților Noii armate a 4-a din regiunea de la nord de fluviul Ianțzi, și tov. Li Sian-nian, comandantul coloanei de șoc din Hubei-Henan, au protestat energic împotriva acestor acțiuni criminale îndreptate spre sabotarea luptei împotriva cotropitorilor japonezi și au opus rezistență trupelor lui Li Pin-sian și Li Tzun-jen.
- 6 Este vorba despre greșelile oportuniste de dreapta ale lui Cen Du-siu.
- 7 Este vorba despre clica gomindanistă de obtuzi în frunte cu Cian Kai-și.
- 8 În ianuarie 1940, pentru a sprijini lupta dată de Noua armată a 4-a împotriva cotropitorilor japonezi în regiunea de la nord de fluviul Huaihe — în partea de răsărit a provinciei Anhuei și în partea de nord a provinciei Tziansu — Comitetul Central al Partidului Comunist Chinez a transferat din China de nord spre sud peste 20.000 de ostași ai armatei a 8-a, care au și ajuns în partea de nord a provinciei Tziansu.
- 9 Clica lui Cian Kai-și denumea propriile sale trupe „trupele guvernului central” și trupele gomindaniste ale tuturor celorlalte

clici — trupe „pestrițe“. Trupele „pestrițe“ erau supuse discriminării de către clica ciankaișistă și erau aprovizionate mai prost decât „trupele guvernului central“.

- 10 Este vorba despre toate grupările sau persoanele din cadrul gomindanului care un anumit timp nu au dat dovadă de o deosebită activitate în lupta împotriva comuniștilor sau au adoptat chiar o poziție neutră.
- 11 Deși trupele gomindaniste ale „guvernului central“ reprezentau chiar propriile trupe ale clicii lui Cian Kai-și, totuși în cadrul lor au existat ofițeri și unele unități care, în perioada războiului împotriva ciotropitorilor japonezi, n-au dat dovadă de o deosebită activitate în lupta împotriva comuniștilor sau au adoptat o poziție neutră. Tocmai despre aceștia este vorba în cazul de față.
- 12 Biroul din sud-est — reprezentanța Comitetului Central al Partidului Comunist Chinez care a condus între anii 1938 și 1941 munca în regiunea de sud-est, care cuprindea provinciile Țziansu, Cețzian, Anhuei, Țziansi, Hubei și Hunan.

PENTRU UNIRE PÎNĂ LA CAPĂT

(Iulie 1940)

PENTRU ÎNTR-UN PĂRȚ LA CAPAT

(1845-1846)

A treia aniversare a începerii războiului împotriva cotropitorilor japonezi coincide cu a 19-a aniversare a întemeierii Partidului Comunist Chinez. Marcînd astăzi a 3-a aniversare a războiului, noi, comuniștii, simțim cu deosebită putere răspunderea pe care o avem. Răspunderea pentru viitorul poporului chinez, pentru renașterea sau înrobirea lui revine tuturor partidelor și grupurilor care luptă împotriva cotropitorilor japonezi, revine întregului popor, dar — așa considerăm noi comuniștii — o și mai mare răspundere ne revine nouă. În legătură cu situația actuală, Comitetul Central al partidului nostru a publicat o declarație al cărei conținut principal îl constituie chemarea la un război pe viață și pe moarte și chemarea la unire pînă la capăt. Sperăm că această declarație va fi aprobată de partidele prietene nouă, de armatele prietene și de întregul popor chinez ; dar mai cu seamă membrilor partidului comunist le revine sarcina să înfăptuiască în modul cel mai conștiințios linia politică trasată prin această declarație.

Toți comuniștii trebuie să știe că numai ducînd războiul împotriva cotropitorilor japonezi cu ferma hotărîre de a obține victoria poți ajunge să dobîndești o unire deplină, și numai în condițiile unei uniri depline poți obține victorie în război. De aceea comuniștii trebuie

să fie exemplu și în ceea ce privește războiul, și în ceea ce privește unirea. Noi ducem lupta numai împotriva dușmanului, capitularzilor inveterați și elementelor anticomuniste și tindem spre o unire reală cu toți ceilalți. Capitularzii inveterați și elementele anticomuniste constituie pretutindeni numai minoritatea. Am studiat componența funcționarilor unui organ local al guvernului. Din 1.300 de funcționari sînt acolo numai 40—50 de anticomuniști inveterați, adică mai puțin de 4%, toți ceilalți sînt pentru unire și pentru război împotriva cotropitorilor japonezi. Noi, desigur, nu putem să ne purtăm cu îngăduință față de capitularzii și anticomuniștii inveterați: a ne purta față de ei cu îngăduință înseamnă a le da posibilitatea să submineze războiul împotriva cotropitorilor japonezi, să submineze unirea. De aceea trebuie să luptăm cu hotărîre împotriva clicii capitularde; trebuie de asemenea să respingem cu hotărîre toate atacurile elementelor anticomuniste, respectînd principiul autoapărării. Dacă nu vom acționa astfel, aceasta va fi o manifestare a oportunismului de dreapta, care dăunează cauzei unirii și cauzei războiului împotriva cotropitorilor japonezi. Cu toți aceia care nu se manifestă ca adepți inveterați ai capitulării, care nu sînt anticomuniști inveterați trebuie să ducem o politică de unire. Printre ei sînt oameni care șed între două scaune, sînt oameni care acționează fiind constrînși, sînt și oameni care sînt dezorientați vremelnic; pe toți acești oameni trebuie să-i atragem de partea noastră în vederea continuării unirii și ducerii războiului împotriva cotropitorilor japonezi. Dacă nu vom acționa astfel, aceasta va fi o manifestare a oportunismului „de stîn-

ga", care și el dăunează cauzei unirii și cauzei războiului împotriva cotropitorilor japonezi.

Toți comuniștii trebuie să știe că noi am fost inițiatorii frontului național anti-japonez unic și trebuie să menținem cu fermitate linia spre frontul unic. Astăzi, cînd zi de zi devin tot mai grele încercările prin care trece țara, cînd în situația internațională au loc schimbări mari, trebuie să luăm asupra noastră cea mai mare răspundere — răspunderea pentru soarta poporului chinez. Trebuie să biruim neapărat imperialismul japonez, trebuie să creăm neapărat în China o republică independentă, liberă și democratică, dar pentru a ajunge să facem aceasta trebuie să unim imensa majoritate a populației țării — atît pe membrii diferitelor partide și grupuri cît și pe oamenii care nu fac parte din nici un partid sau grup. Însă comuniștii nu pot intra într-un front unic neprincipial cu cine se nimerește, și de aceea trebuie să luptăm împotriva unor lucruri ca „dizolvarea comuniștilor“, „îngrădirea activității comuniste“, „preîntîmpinarea activității comuniste“, persecutarea comuniștilor și împotriva oportunismului de dreapta în partid. Dar totodată nici unui membru al partidului comunist nu-i este îngăduit să încalce politica frontului unic dusă de partid, și de aceea toți membrii partidului trebuie, pornind de la linia de orientare principală spre războiul împotriva cotropitorilor japonezi, să unească pe toți aceia care mai sînt în stare să opună rezistență cotropitorilor, și să lupte împotriva oportunismului „de stînga“ în partid.

Pornind de la aceasta, în chestiunea puterii noi luptăm pentru puterea frontului unic, cu alte cuvinte sîntem împotriva dictaturii unui singur partid, indiferent

ce alt partid sau grup ar fi, dar nu sîntem nici pentru dictatura partidului comunist singur, ci pentru dictatura unită a tuturor partidelor, grupurilor, cercurilor populației, forțelor armate, ceea ce constituie chiar puterea frontului unic. Doborînd în spatele frontului dușmanului puterea vrăjmașă și puterea-marionetă și instituind acolo o putere anti-japoneză, membrii partidului comunist trebuie să aplice sistemul celor „trei treimi”, sistem stabilit de Comitetul Central al partidului nostru. Atît în organele puterii cît și în organele reprezentative, membrii partidului comunist trebuie să ocupe numai o treime din locuri, pentru ca două treimi să revină reprezentanților celorlalte partide și grupuri și celor fără partid care sînt pentru războiul împotriva cîmpitorilor japonezi și pentru democrație. Oricine, indiferent cine ar fi, numai dacă nu este adept al capitulării și al luptei împotriva comuniștilor, poate lua parte la munca organelor guvernamentale. Acolo unde există putere anti-japoneză trebuie să li se asigure tuturor partidelor și grupurilor, numai dacă nu sînt pentru capitulare și pentru lupta împotriva comuniștilor, dreptul de a ființa și de a acționa.

În problema armatei se spune în declarația partidului nostru : să menținem și în viitor hotărîrea ca „în armatele prietene să nu se creeze organizații ale partidului nostru”. Acolo unde organizațiile locale ale partidului încă nu respectă cu cea mai mare strictețe această hotărîre, situația trebuie să fie îndreptată. Trebuie să ne purtăm prietenește față de toate trupele care nu organizează provocări militare împotriva armatei a 8-a și Noii armate a 4-a. Dar chiar și cu trupele care înainte provocaseră fricțiuni între ele și noi trebuie, cînd ele

încelează aceste acțiuni, să stabilim raporturi prietenești. Tocmai aceasta va însemna înfăptuirea politicii frontului unic în problema armatei.

În numele asigurării nevoilor războiului împotriva cotropitorilor japonezi este necesar ca pe tărîmul finanțelor, al economiei, culturii, învățămîntului, în acțiunea de nimicire a trădătorilor să înfăptuim politica frontului unic pe baza reglementării intereselor tuturor claselor și să luptăm, pe de o parte, împotriva oportunismului de dreapta, pe de altă parte împotriva oportunismului „de stînga“.

În situația internațională s-a ajuns acum la extinderea războiului imperialist asupra întregii lumi, iar greaua criză politică și financiară generată de războiul imperialist va provoca inevitabil explozii revoluționare în multe țări. Trăim în noua epocă a războaielor și a revoluțiilor. Nefiind atrasă în vârtejul războiului imperialist, Uniunea Sovietică sprijină toate popoarele înrobite, toate națiunile înrobite din lume. Toate acestea creează condiții favorabile războiului dus de China împotriva cotropitorilor japonezi. Dar în același timp, în condițiile cînd imperialismul japonez pregătește invazia în țările Mării de Sud, intensifică ofensiva asupra Chinei și va căuta inevitabil să împingă elementele șovăielnice din China spre capitulare, primejdia capitulării a devenit mai puternică ca niciodată. Al patrulea an al războiului împotriva cotropitorilor japonezi va fi anul cel mai greu. Sarcina noastră este de a uni toate forțele care luptă împotriva cotropitorilor pentru lupta împotriva capitularzilor, pentru a birui toate greutățile, pentru a duce cu tenacitate un război al întregii națiuni. Toți membrii partidului comunist trebuie ca, în

strînsă unire cu partidele prietene și cu armatele prietene, să îndeplinească cu toții această sarcină. Sîntem încredințați că prin eforturile comune ale tuturor membrilor partidului nostru, partidelor prietene și armatelor prietene, prin eforturile întregului popor vom reuși să biruim primejdia capitulării, să biruim greutățile, să izgonim pe cotropitorii japonezi, să recucerim pămîntul patriei. Perspectivele războiului nostru sînt strălucite.

DESPRE POLITICA NOASTRĂ *

(25 decembrie 1940)

* *Directivă a Comitetului Central al Partidului Comunist Chinez către organizațiile de partid, scrisă de tovarășul Mao Tze-dun.*

DESIGN POLICY / ANALYSIS

1. Introduction

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

În condițiile campaniei anticomuniste crescînde în momentul de față, politica noastră capătă o importanță hotărîtoare. Or, mulți dintre activiștii noștri cu munci de conducere încă nu înțeleg că politica partidului în perioada actuală trebuie să se deosebească considerabil de politica din perioada revoluției agrare. Trebuie înțeles că în tot timpul războiului împotriva cotropitorilor japonezi politica frontului național anti-japonez unic, dusă de partidul nostru, nu se va schimba oricare ar fi condițiile. Multe principii politice valabile timp de zece ani în trecut, în perioada revoluției agrare, nu pot fi aplicate mecanic la condițiile actuale. Și în primul rînd astăzi, cînd ducem război împotriva cotropitorilor japonezi, este cu totul necorespunzătoare politica stîngistă din ultima perioadă a revoluției agrare, politică greșită și în trecut, politică generată de neînțelegerea celor două particularități fundamentale ale revoluției chineze: a faptului că revoluția chineză este o revoluție burghez-democratică ce se desfășoară într-o țară semicolonială și a faptului că ea are un caracter de durată. Pentru această politică erau caracteristice, de pildă, aprecierea că „campania“ a cincea și lupta împotriva „campaniei“ a cincea ar fi ciocnirea hotărîtoare dintre revoluție și contrarevoluție, politica nimicirii economice

a burgheziei (politică stângistă în privința muncii și a impozitelor) și a chiaburimii (repartizarea celor mai proaste pământuri chiaburilor), nimicirea fizică a moșierilor (lipsirea lor de dreptul de a li se repartiza pământ), persecutarea intelectualilor, devierile de stînga în reprimarea contrarevoluționarilor, monopolul indivizibil al comuniștilor în organele puterii, linia de orientare spre un învățămînt public comunist, politica militară stîngistă (atacul asupra orașelor mari și renunțarea la războiul de partizani), politica putschistă în munca dusă în regiunile albe, politica unor aspre sancțiuni organizatorice în viața internă de partid¹ etc.

Această politică stîngistă, direct opusă politicii oportuniste de dreapta duse de Cen Du-siu în ultima perioadă a primei mari revoluții, era expresia oportunismului „de stînga”. În ultima perioadă a primei mari revoluții, numai unire și renunțare la luptă, iar în ultima perioadă a revoluției agrare numai luptă și renunțare la unire (cu excepția unirii cu masele principale ale țărânimii) — iată cea mai vie expresie a celor două linii politice extremiste. Aceste două linii politice extremiste au adus partidului și revoluției daune imense.

Actuala politică a frontului național anti-japonez unic nu presupune nici numai unire și renunțare la luptă și nici numai luptă și renunțare la unire, ci îmbină unirea cu lupta. Concret, actuala politică înseamnă:

1. Unirea tuturor celor care luptă împotriva cotropitorilor japonezi, adică unirea în frontul național anti-japonez unic a tuturor muncitorilor, țăranilor, soldaților, intelectualilor și cercurilor de afaceri care luptă împotriva cotropitorilor.

2. Ducerea unei politici de independență în cadrul frontului unic. Nouă ne sînt necesare atît unitatea cît și independența.

3. În domeniul militar-strategic aceasta înseamnă un război de partizani independent și de sine stătător sub o conducere strategică unică. În linii generale să ducem un război de partizani, dar să nu renunțăm nici la ducerea unor operații manevriere ale trupelor regulate, atunci cînd există condiții favorabile.

4. În lupta împotriva clicii anticomuniste a obtuzilor, aceasta înseamnă să folosim contradicțiile, să cucerim majoritatea, să luptăm împotriva minorității, să zdrobim pe inamici unul cîte unul; aceasta înseamnă echitate, chibzuință și fermitate.

5. În politica dusă în regiunile ocupate de inamic și în regiunile de sub stăpînire gomindanistă, aceasta înseamnă pe de o parte desfășurarea prin toate mijloacele a muncii pentru organizarea frontului unic, iar pe de altă parte orientarea spre acoperirea celor mai bune cadre; aceasta înseamnă ca în munca organizatorică și în luptă să acoperim cele mai bune cadre, să intrăm pentru vreme îndelungată în ilegalitate și să adunăm forțe, așteptînd un moment favorabil.

6. În relațiile cu diferitele clase existente în țară, linia fundamentală este dezvoltarea forțelor progresiste, cîștigarea forțelor intermediare și izolarea clicii anticomuniste a obtuzilor.

7. Față de clica anticomunistă a obtuzilor, aceasta înseamnă să ducem o politică revoluționară cu caracter dublu, și anume: în măsura în care mai sînt în stare să lupte împotriva cotropitorilor japonezi să ducem o politică de unire cu ei, iar în măsura în care obtuzii luptă

cu încăpăținare împotriva comuniștilor să ducem o politică de izolare a lor. Or, duplicitatea proprie obtuzilor se manifestă și în lupta împotriva cotropitorilor japonezi. În măsura în care ei mai luptă împotriva cotropitorilor japonezi ducem o politică de unire cu ei, dar în măsura în care șovăie (de pildă întrețin în secret legături cu cotropitorii și nu duc o luptă activă împotriva lui Van Tzin-vei și trădătorilor națiunii) ducem o politică de luptă împotriva lor și de izolare a lor. În lupta împotriva comuniștilor, obtuzii se caracterizează de asemenea prin duplicitate. De aceea și politica noastră are un caracter dublu. Și anume: în măsura în care ei nu înclină încă să destrame definitiv colaborarea dintre gomindan și partidul comunist ducem o politică de alianță cu ei, dar în măsura în care ei duc o politică de represiuni și organizează atacuri armate împotriva partidului nostru și poporului ducem o politică de luptă împotriva lor și de izolare a lor. Trebuie să facem o deosebire între oamenii care au adoptat o poziție de duplicitate și trădătorii națiunii sau elementele pro-japoneze.

Chiar printre trădătorii națiunii și elementele pro-japoneze există oameni care au adoptat o poziție de duplicitate. Și față de ei trebuie să ducem o politică revoluționară cu caracter dublu. Și anume: în măsura în care adoptă o poziție projaponeză să ducem o politică de luptă împotriva lor și de izolare a lor, iar în măsura în care șovăie să ducem o politică de atragere a lor de partea noastră. Trebuie să facem o deosebire între acești oameni care au adoptat o poziție de duplicitate și învertații trădători ai națiunii de teapa lui Van Tzin-vei, Van I-tan² și Și Iu-san³.

9. Așa cum trebuie făcută deosebirea între marii moșieri și marea burghezie cu stare de spirit projaponeză, care s-au declarat contra luptei împotriva cotropitorilor japonezi, și marii moșieri și marea burghezie de orientare anglo-americană, care s-au declarat pentru lupta împotriva cotropitorilor japonezi, tot astfel trebuie făcută deosebirea între marii moșieri și marea burghezie care adoptă o poziție de duplicitate — adică se declară pentru lupta împotriva cotropitorilor japonezi, dar în același timp șovăie, se declară pentru unire, dar în același timp luptă împotriva comuniștilor —, și burghezia națională, moșierii mici și mijlocii și șenșii progresiști, care se situează în mai mică măsură pe o poziție de duplicitate. Politica noastră se construiește pe aceste deosebiri.

Deosebirile din politica noastră caracterizate mai sus rezultă din examinarea deosebirilor existente în pozițiile respectivelor grupuri de clasă.

10. Intocmai așa trebuie să ne comportăm și față de imperialiști. Deși partidul comunist luptă împotriva tuturor imperialiștilor, trebuie totuși să facem o deosebire între imperialiștii japonezi, care au întreprins o agresiune împotriva Chinei, și imperialiștii celorlalte țări, care în momentul de față nu săvârșesc o agresiune; trebuie de asemenea să facem o deosebire între imperialiștii germani și italieni, care au încheiat o alianță cu Japonia și au recunoscut „Manciou-Go“, și imperialiștii englezi și americani, care se opun Japoniei; trebuie de asemenea să facem o deosebire între Anglia și America din perioada când duceau politica unui „München al Extremului Orient“ și aduceau prejudicii luptei duse de China împotriva cotropitorilor japonezi, și An-

glia și America de astăzi, cînd ele au renunțat la această politică și au adoptat o poziție de sprijinire a luptei duse de China. Principiile noastre tactice constau, ca și pînă acum, în folosirea contradicțiilor, cucerirea majorității, lupta împotriva minorității, distrugerea inamicilor unul cîte unul. Poziția noastră în problemele politicii externe se deosebește de cea gomindanistă. În vorbe gomindanul consideră că „există un singur dușman, toți ceilalți sînt prieteni“; formal el se comportă deopotrivă cu toate statele, excepție făcînd Japonia, dar în fapt se orientează spre Anglia și America. Noi însă trebuie să facem deosebiri. În primul rînd trebuie să facem o deosebire între Uniunea Sovietică și țările capitaliste, în al doilea rînd o deosebire între Anglia și America pe de o parte și Germania și Italia pe de altă parte, în al treilea rînd o deosebire între popoarele Angliei și Americii pe de o parte și guvernele imperialiste ale Angliei și Americii pe de altă parte, în al patrulea rînd o deosebire între politica Angliei și Americii în perioada „Münchenului Extremului Orient“ și politica lor actuală. Tocmai pe aceste deosebiri ne construim politica noastră. Linia fundamentală a politicii noastre este opusă celei gomindaniste; ea constă în a folosi la maximum ajutorul din afară, respectînd cu fermitate principiile ducerii neatîrnate a războiului și refacerii țării prin forțe proprii, iar nu — după cum procedează gomindanul — în a ne baza pe ajutorul din afară sau aciuirea pe lîngă un bloc imperialist oarecare, renunțînd la ducerea neatîrnată a războiului și la refacerea țării prin forțe proprii.

Înțelegerea unilaterală de către mulți lucrători de partid cu munci de conducere a problemelor tacticii și

devierile de stînga și de dreapta care rezultă de aici pot fi biruite numai dacă aceștia vor studia schimbările și dezvoltarea politicii partidului în trecut și în prezent, ajungînd astfel la o înțelegere multilaterală și desăvîrșită a acestei politici. În momentul de față principala primejdie care amenință partidul dinăuntru constă, ca și pînă acum, în tendințele generate de concepțiile stîngiste. În regiunile de sub stăpînirea gomindanului, mulți lucrători de partid nu sînt în stare să înfăptuiască așa cum se cuvine politica de acoperire a celor mai bune cadre, de retragere pentru un timp îndelungat în ilegalitate și de strîngere a forțelor în așteptarea unui moment favorabil, deoarece ei nu acordă o suficientă importanță politicii anticomuniste a gomindanului. Totodată mulți alți lucrători de partid nu sînt în stare să înfăptuiască o politică de dezvoltare a frontului unic, întrucît ei consideră în mod simplist întregul gomindan ca o singură pată neagră unitară și se lasă cuprinși de o totală desperare. Fenomenele analoge se observă și în regiunile ocupate de japonezi.

În regiunile de sub stăpînirea gomindanistă, precum și pe teritoriile bazelor de sprijin pentru împotrivirea față de cotropitorii japonezi, unii lucrători, tinzînd numai spre unire și uitînd de necesitatea luptei, supraapreciind capacitatea gomindanului de a lupta împotriva cotropitorilor, au șters deosebirea principială dintre gomindan și partidul comunist, au renunțat la politica neatîrnată, de sine stătătoare în cadrul frontului unic, s-au adaptat marilor moșieri și marii burghezii, s-au adaptat gomindanului, s-au legat de bunăvoie de mîini și de picioare, nu s-au hotărît să dezvolte

cu îndrăzneală forțele revoluționare care luptă împotriva cotropitorilor japonezi, n-au îndrăznit să se ridice cu hotărîre împotriva politicii gomindaniste de luptă împotriva comuniștilor și de „îngrădire a activității comuniste“. Aceste concepții deviatoare de dreapta au reprezentat în trecut o serioasă primejdie, dar astăzi ele sînt în general biruite. Or, începînd din iarna 1939, a început să se ivească pretutindeni o altă deviere, „de stînga“, a cărei apariție a fost determinată de provocările anticomuniste ale gomindanului și de lupta de autoapărare pe care o ducem împotriva acestora. Situația s-a și îndreptat întrucîtva, dar încă nu pe deplin; devierea „de stînga“ se mai ivește încă în multe locuri, în multe probleme concrete ale politicii. De aceea în momentul de față studierea și rezolvarea justă pe teren a problemelor concrete ale politicii devin absolut necesare.

Intr-o serie de probleme concrete ale politicii, Comitetul Central a și dat la timpul potrivit directive. Aici vom da doar într-o formă generalizată indicații asupra cîtorva momente.

Despre componența organelor puterii. Trebuie să înfăptuim cu hotărîre sistemul celor „trei treimi“. În organele puterii comuniștii trebuie să ocupe numai o treime din locuri, atrăgînd spre participarea la conducere cercuri largi ale celor fără partid. La nîordul provinciei Tziansu și în alte locuri, unde s-a și început crearea de organe ale puterii democratice, antijaponeze, comuniștii pot avea chiar mai puțin de o treime din locuri. Atît în instituțiile administrative cît și în organele reprezentative trebuie cuprinși reprezentanții micii burghezii, ai burgheziei naționale și ai

șenșurilor progresiști care nu participă activ la acțiunea anticomunistă; este necesar să se permită de asemenea participarea în aceste organe și instituții a gomindaniștilor care nu duc o activitate anticomunistă. Se poate permite de asemenea participarea în organele reprezentative a unui număr mic de elemente de dreapta. Trebuie evitat cu orice chip monopolul comuniștilor. Noi lichidăm doar dictatura mării burghezii compradore și a marilor moșieri, dar n-o înlocuim de loc cu dictatura unui singur partid, a partidului comunist.

Despre politica muncii. Condițiile de trai ale muncitorilor trebuie să fie îmbunătățite, și abia atunci se va ivi posibilitatea de a ridica combativitatea lor în lupta împotriva cotropitorilor japonezi. Însă devierile de stînga trebuie evitate cu orice chip. În ceea ce privește ridicarea salariului și reducerea zilei de muncă, nu trebuie trecută măsura. În China, în condițiile actuale, este încă greu să se introducă pretutindeni ziua de muncă de 8 ore, și în unele ramuri de producție va mai fi nevoie să se admită ziua de muncă de 10 ore. În celelalte ramuri durata zilei de muncă trebuie să se stabilească ținînd seama de condițiile date. Este necesar ca, după încheierea contractelor dintre muncitori și întreprinzători, muncitorii să respecte disciplina muncii, iar întreprinzătorii să obțină un oarecare profit. În caz contrar fabricile și uzinele se vor închide; aceasta va dăuna luptei împotriva cotropitorilor japonezi și va pricinui prejudicii înșiși muncitorilor. Cu atît mai mult nu trebuie să întrecem măsura posibilului în ceea ce privește îmbunătățirea condițiilor de trai și de muncă ale muncitorilor agricoli, întrucît aceasta ar putea provoca obiecții din partea

țăranilor, șomaj printre muncitorii agricoli și scăderea producției.

Despre politica agrară. Trebuie să se explice membrilor de partid și țăranilor că nu este acum momentul pentru înfăptuirea unei revoluții agrare radicale și că măsurile care s-au aplicat în perioada revoluției agrare nu pot fi aplicate astăzi. În momentul actual politica trebuie să constea, pe de o parte, în a obliga pe moșieri de a reduce arenda și dobînda la împrumut; numai în acest caz poate fi ridicată combativitatea principalei mase de țărani în războiul împotriva cotropitorilor japonezi. Însă nici aici nu trebuie să mergem prea departe. În principiu, arenda trebuie să fie redusă cu 25%. Dacă masele țărănești cer o reducere mai mare, atunci se poate stabili la împărțirea recoltei proporția de 4:6 sau 3:7 în folosul celui care ia în arendă, dar fără să se întrecă această normă. Dobînda la împrumut nu trebuie să fie redusă mai mult decît permit relațiile de credit existente în economia țării. Trebuie să se stabilească că țăranii plătesc arenda și dobînzile la împrumut, dar moșierii păstrează dreptul de proprietate asupra pămîntului și inventarul. Nu trebuie să se permită ca reducerea dobînzii la împrumut să-l lipsească pe țăran de posibilitatea de a obține un împrumut; nu trebuie să se permită ca, la calcularea unor datorii vechi, pămîntul care fusese dat înainte zălog moșierului să-i fie răpit țăranului fără compensație.

Despre politica impozitelor. Mărimea impozitelor trebuie stabilită în funcție de venit. Toate persoanele care au un venit (exceptînd numai pe cei mai săraci, care trebuie să fie scutiți de impozite), adică peste 80% din populație, inclusiv muncitorii și țăranii,

trebuie să poarte povara impozitelor stabilite de stat; povara impozitelor nu trebuie să fie lăsată în întregime pe seama moșierilor și capitaliștilor. Trebuie să se interzică procedeul de a căuta mijloace pentru întreținerea armatei prin arestarea unor persoane particulare și impunerea lor la contribuții. În ceea ce privește tehnica strîngerii impozitelor, atît timp cît noi n-am elaborat o rînduială nouă, mai rațională, o putem folosi pe cea veche, gomindanistă, introducînd într-însa îmbunătățirile corespunzătoare.

Despre lichidarea trădătorilor. Trebuie zdrobiți cu hotărîre trădătorii inveterați ai națiunii și anticomuniștii inveterați. Fără aceasta nu pot fi apărute forțele revoluționare care luptă împotriva cotropitorilor japonezi. În nici un caz însă nu trebuie executați oameni pe nedrept; nu trebuie îngăduit în nici un chip să sufere oameni nevinovați. Față de elementele șovăitoare din rîndurile reacționarilor și față de colaboratorii lor involuntari trebuie avută o purtare indulgentă. Trebuie să se renunțe cu hotărîre la pedepsele corporale și la torturarea celor arestați; trebuie acordată mai multă importanță dovezilor și să nu se acorde prea multă încredere denunțurilor verbale. Toți militarii prizonieri proveniți din armata japoneză, din trupele guvernului-marionetă și din trupele „anticomuniste“ trebuie să fie eliberați. Trebuie să fie reținuți numai prizonierii de război care au meritat ura poporului și care urmează incontestabil să fie executați; sentințele trebuie să fie confirmate de instanțele superioare. Prizonierii înrolați cu forța în armată și cu stare de spirit mai mult sau mai puțin revoluționară trebuie să fie atrași pe scară largă în armata noastră, iar toți ceilalți să fie lăsați să

plece; și dacă vor cădea din nou prizonieri, din nou să li se dea drumul. Nu trebuie să fie insultați, să le fie sustrași banii și obiectele, să li se ceară să se căiască, ci trebuie avut față de ei în toate împrejurările o purtare cordială și prietenoasă. Trebuie dusă o astfel de politică față de toți prizonierii, oricât de reacționară ar fi starea lor de spirit. Această politică este extraordinar de eficientă pentru izolarea forțelor reacționare. Renegaților, cu excepția celor care au săvârșit crime grave, să li se dea posibilitate să se îndrepte dacă își încetează activitatea anticomunistă. Dacă se simt în stare să revină la revoluție, pot fi primiți, însă nu trebuie să li se îngăduie să intre din nou în partid. Informatorii gomindaniști obișnuiți nu trebuie puși pe același plan cu spionii japonezi și cu trădătorii națiunii, ci trebuie făcută o netă deosebire între ei; purtarea față de ei trebuie să fie diferențiată. Trebuie pus capăt situației haotice în care orice instituții și organizații pot efectua arestări. Pentru a introduce rînduielile revoluționare necesare în lupta împotriva cotropitorilor japonezi, trebuie stabilit că dreptul de a aresta pe delicvenți îl au numai organele judiciare și organele securității publice, iar în timpul operațiilor militare — și trupele.

Despre drepturile cetățenilor. Trebuie stabilit că toți moșierii și capitaliștii care nu au luat atitudine contra luptei împotriva cotropitorilor japonezi se bucură, ca și muncitorii și țăranii, de drepturi personale și de proprietate, de drept electoral, de libertatea cuvîntului, libertatea de întrunire, de asociere, libertatea convingerilor, a credinței. Organele puterii împiedică numai activitatea persoanelor care organizează o muncă de subminare și provoacă răscoale pe teritoriul bazelor

noastre de sprijin. Organele puterii apără orice altă activitate și nu îngăduie amestecul în această activitate.

Despre politica economică. Trebuie dezvoltată cu energie industria, agricultura și comerțul. Trebuie atrași din celelalte regiuni capitaliștii care doresc să-și deschidă întreprinderi pe teritoriul bazelor noastre pentru împotrivirea față de cotropitorii japonezi. Trebuie încurajate întreprinderile particulare, iar întreprinderile de stat care se află sub conducerea organelor puterii trebuie considerate numai ca o parte a activității economice generale. Toate acestea sînt necesare pentru a asigura satisfacerea nevoilor noastre cu ajutorul resurselor proprii. Trebuie evitată împiedicarea activității întreprinderilor folositoare, oricare ar fi ele. Politica vamală și valutară trebuie să corespundă, iar nu să fie în contradicție cu directiva principală în problema dezvoltării agriculturii, industriei și comerțului. Trebuie organizată conștiincios și minuțios, iar nu cum s-o nimeri, economia pe teritoriul bazelor de sprijin, pentru a asigura satisfacerea nevoilor noastre cu ajutorul resurselor proprii; aceasta este condiția fundamentală pentru ca bazele de sprijin să ființeze timp îndelungat.

Despre politica în domeniul culturii și învățămîntului. În centrul atenției trebuie pusă larga extindere și ridicarea nivelului cunoștințelor și al experienței necesare maselor populare pentru lupta împotriva cotropitorilor japonezi, precum și cultivarea sentimentului de demnitate națională. Trebuie permis pedagogilor, oamenilor de cultură, ziariștilor, savanților, inginerilor și tehnicienilor burghezi liberali să se instaleze pe teritoriul bazelor de sprijin,

pentru a colabora cu noi pe tărîmul învăţămîntului public, la editarea ziarelor şi în diferite alte chestiuni. În instituţiile noastre de învăţămînt trebuie să fie atraşi reprezentanţii intelectualităţii care luptă relativ activ împotriva cotropitorilor japonezi, pentru ca după o pregătire rapidă să fie folosiţi la o muncă în cadrul trupelor, al instituţiilor guvernamentale şi al organizaţiilor obşteşti. Ei trebuie atraşi, folosiţi în muncă şi promovaţi cu curaj. Nu trebuie să existe teamă de toţi şi de orice pe motiv că se pot strecura printre noi elemente reacţionare. Un număr oarecare de reacţionari se vor strecura inevitabil printre noi, dar nu va fi prea tîrziu să-i înlăturăm chiar în cursul învăţăturii şi al muncii. Pe teritoriul fiecărei baze de sprijin trebuie să creăm tipografii, să publicăm cărţi şi ziare, să organizăm instituţii pentru răspîndirea şi distribuirea de tipărituri. Pe teritoriul fiecărei baze de sprijin trebuie ca, folosind toate posibilităţile, să deschidem şcoli mari pentru pregătirea lucrătorilor cu munci de conducere, şi cu cît şcolile vor fi mai mari şi mai multe, cu atît va fi mai bine.

Despre politica militară. Trebuie să lărgim prin toate mijloacele rîndurile armatei a 8-a şi Noii armate a 4-a, pentru că ele constituie forţa noastră armată cea mai de nădejde cu ajutorul căreia poporul chinez duce cu fermitate războiul naţional împotriva cotropitorilor. Faţă de trupele gomindaniste trebuie să ducem şi de acum înainte politica exprimată în cunoscutele cuvinte: „Atîta timp cît nu se ating de noi, nici noi nu ne atingem de ei...“, desfăşurînd prin toate mijloacele munca pentru stabilirea de legături prieteneşti. Trebuie atraşi prin diferite mijloace în armata a 8-a şi Noua armată a 4-a ofiţerii care simpatizează cu noi — atît membri ai

gomindanului cît și fără partid — pentru a ne da ajutor la organizarea armatei noastre. Trebuie schimbată acum și situația potrivit căreia cadrele de conducere ale armatei noastre sînt formate exclusiv din comuniști. Desigur, în cadrul trupelor care constituie principalele forțe ale armatei noastre nu trebuie introdus sistemul celor „trei treimi“, însă dacă se asigură conducerea trupelor de către partidul nostru (cerință absolut necesară și de nestrămutat) nu trebuie să existe teama de a atrage în număr mare pe simpatizanți pentru a participa la organizarea armatei atît sub raport militar cît și tehnic. În momentul actual, cînd partidul nostru și armata noastră s-au și consolidat pe o temelie ideologică și organizatorică trainică, atragerea unui număr mare de simpatizanți (numai, firește, nu elemente care duc o muncă de subminare) nu numai că nu prezintă nici o primejdie, dar este chiar necesară pentru cîștigarea simpatiei întregului popor și dezvoltarea forțelor revoluției. Iată de ce este necesară o astfel de politică.

Întregul partid trebuie să traducă cu hotărîre în viață principiile tacticii partidului în cadrul frontului unic și directivele politice concrete elaborate pe baza lor, expuse mai sus. În momentul cînd bandiții japonezi intensifică agresiunea împotriva Chinei, iar înăuntrul țării marii moșieri și marea burghezie duc o politică de represiuni împotriva partidului comunist și împotriva poporului și efectuează atacuri armate împotriva lor, putem duce cu tenacitate lupta împotriva cotropitorilor japonezi, putem lărgi frontul unic, putem cîștiga simpatia întregului popor și obține o cotitură înspre mai bine în situația actuală numai înfăptuind principiile tactice și directivele politice concrete expuse mai sus.

Dar la îndreptarea greşelilor trebuie să procedăm treptat, fără să manifestăm o grabă inutilă, întrucât aceasta ar putea provoca nemulţumire în rândurile cadrelor noastre, neîncrederea maselor, o contraofensivă a moşierilor şi alte fenomene negative.

ADNOTĂRI

- ¹ Vezi partea a 4-a din „Hotărâri cu privire la unele probleme ale istoriei partidului nostru“ în volumul al 4-lea al ediţiei de faţă.
- ² Van I-tan — mare birocrat din perioada stăpînirii militaristilor beiani, japonofil şi trădător al naţiunii. După evenimentele din 1935 din nordul Chinei, Cian Kai-şi l-a luat în slujba lui. În 1938, în calitate de marionetă japoneză, a fost numit preşedinte al „Consiliului politic al Chinei de nord“, consiliu-marionetă.
- ³ Şi Iu-san — unul dintre cei mai perfizi militarişti gomindanişti. După izbucnirea războiului împotriva cotropitorilor japonezi, aflindu-se în fruntea celui de-al 10-lea grup militar al trupelor gomindaniste, în înţelegere cu trupele japoneze a întreprins sistematic atacuri împotriva armatei a 8-a în sudul provinciei Hebei, a distrus organele puterii democratice anti-japoneze, a procedat la asasinarea în masă a comuniştilor şi a personalităţilor progresiste.

**ORDINUL ȘI DECLARAȚIA
ÎN LEGĂTURĂ CU EVENIMENTELE
CARE AU AVUT LOC
ÎN SUDUL PROVINCIEI ANHUEI**

(Ianuarie 1941)

ORDER OF DEPARTMENT
OF THE INTERIOR
IN RESPONSE TO
INQUIRY AS TO
THE STATUS OF
THE LANDS
IN THE
STATE OF
NEW YORK

ALBANY, N. Y.

**ORDINUL CONSILIULUI MILITAR REVOLUȚIONAR
DE PE LÎNGĂ COMITETUL CENTRAL
AL PARTIDULUI COMUNIST CHINEZ**

(20 ianuarie 1941, orașul Ianan)

Slava faptelor de arme săvârșite de Noua armată a 4-a din cadrul Armatei naționale revoluționare a Chinei în războiul împotriva cōtropitorilor japonezi s-a răspîndit în toată țara și dîncolo de hotarele ei. Foarte mari sînt meritele lui E Tin, comandantul armatei, în conducerea operațiilor militare împotriva cōtropitorilor. Pe cînd unitățile Noii armate a 4-a, conform ordinului primit, se dislocau spre nord, ele au fost supuse pe neașteptate unui atac mișelesc organizat de clica pro-japoneză, iar însuși E Tin a fost grav rănit, prins și azvîrlit în închisoare. Primind de la Cen I, comandantul formației 1 speciale din Noua armată a 4-a și de la Cian Iun-i, șeful statului-major, rapoarte care relatau desfășurarea evenimentelor din sudul provinciei Anhuei, Consiliul militar revoluționar este extrem de indignat și adînc îngrijorat de toate cele petrecute.

Luînd măsurile corespunzătoare de răspuns la monstruoasa crimă a clicii projaponeze, care subminează cauza războiului împotriva cōtropitorilor japonezi, care atacă trupele populare, care provoacă și dezlănțuie războiul civil, Consiliul militar revoluționar numește prin prezentul ordin pe Cen I comandant ad-interim al Noii armate a 4-a din cadrul Armatei naționale revoluționare, pe Cian Iun-i — locțiitor al comandantului ar-

matei, pe Liu Şao-ţi — comisar al armatei, pe Lai Ciuan-ciu — şeful statului-major al armatei, pe Den Tzî-huei — şeful direcţiei politice a Noii armate a 4-a.

Consiliul militar revoluţionar însărcinează persoanele enumerate, în frunte cu Cen I, comandant ad-interim al armatei, să se apuce cu toată energia de punerea în ordine a armatei, s-o cimenteze, să intensifice colaborarea armatei cu poporul şi, înfăptuind cele trei principii populare ale lui Sun Iat-sen şi conducându-se după testamentul lui, să întărească şi să lărgască frontul naţional anti-japonez unic, să lupte în vederea apărării naţiunii şi a statului, pentru ducerea cu hotărîre a războiului împotriva cotropitorilor japonezi pînă la victoria finală, pentru prevenirea atacurilor mişeleşti ale clictii pro-japoneze.

**DECLARAȚIA REPREZENTANTULUI CONSILIULUI MILITAR
REVOLUȚIONAR DE PE LÎNGĂ COMITETUL CENTRAL
AL PARTIDULUI COMUNIST CHINEZ
FĂCUTĂ CORESPONDENTULUI AGENȚIEI „SINHUA“**

(22 ianuarie 1941)

Provocarea anticomunistă din sudul provinciei Anhui a fost pregătită de mult. Ceea ce s-a petrecut acum a fost numai începutul evenimentelor neașteptate din întreaga țară despre care am vorbit. De cînd bandiții japonezi au încheiat cu Germania și Italia tripla alianță¹, ei, străduindu-se să pună mai repede capăt războiului chino-japonez, depun toate eforturile pentru a provoca schimbări în situația internă a Chinei. Ținta pe care și-o pun este să înăbușe în China cu mîinile chinezilor înșiși mișcarea împotriva cotropitorilor ja-

ponezi și să-și întărească spatelul frontului pentru a înainta spre sud fără să fie stinjenți în această înaintare, coordonând-o cu ofensiva lui Hitler împotriva Angliei. Numeroase căpetenii ale clicii projaponeze din China, strecurate de mult prin diferite organe gomin-daniste de partid, guvernamentale și militare, uneltesc zi și noapte. Ele au terminat complet pregătirea planului lor spre sfârșitul anului trecut. Atacurile mișe-lești săvârșite împotriva unităților Noii armate a 4-a în sudul provinciei Anhuei și publicarea ordinului reacționar din 17 ianuarie au fost numai începutul înfăptuirii planului lor. Ne așteaptă încă foarte mari evenimente. În ce consta întregul plan al bandiților japonezi și al clicii projaponeze? El prevedea următoarele:

1. În scopul mobilizării opiniei publice, să se dea publicității, sub semnătura lui He In-țin și a lui Bai Ciun-si, cele două telegrame — din 19 octombrie și din 8 decembrie² — adresate lui Ciu De, Pîn De-huai, E Tin și Sian In.

2. Pentru pregătirea dezlănțuirii războiului civil, să se desfășoare în ziare o campanie în chestiunea importanței disciplinei militare și îndeplinirii ordinelor.

3. Să se nimicească unitățile Noii armate a 4-a care se află în sudul provinciei Anhuei.

4. Să se anunțe „rebeliunea“ Noii armate a 4-a și dizolvarea ei.

Toate punctele expuse mai sus au și fost înfăptuite.

5. Tan En-bo, Li Pin-sian, Van Ciun-lian și Han De-țin să fie numiți comandanți ai armatelor „antico-muniste“ pe diferitele fronturi din China centrală, iar Li Tzun-jen comandant suprem al tuturor acestor trupe, și să se întreprindă o ofensivă împotriva unităților

Noii armate a 4-a de sub comanda lui Pîn Siue-fîn, Cian Iun-i și Li Sian-nian, iar în caz de succes să se întreprindă o nouă ofensivă împotriva unităților armatei a 8-a și ale Noii armate a 4-a în provincia Șandun și în nordul provinciei Țziansu, unde armata japoneză va acționa în strînsă legătură cu trupele „anticomuniste“.

Înfăptuirea acestui punct a și început.

6. Să se anunțe sub un pretext oarecare „rebeliunea“ armatei a 8-a, să se dizolve această armată și să se emită un ordin de arestare împotriva lui Ciu De și a lui Pîn De-huai.

Această măsură se află, în momentul de față, în stadiul de pregătire.

7. Să se închidă reprezentanța armatei a 8-a din Ciunțin, Sian, Guilin, să fie arestați Ciu En-lai, E Țzian-in, Dun Bi-u, Den In-ceao.

S-a început și înfăptuirea acestei măsuri: reprezentanța din Guilin a și fost închisă.

8. Să se suprimе ziarul „Sinhua-jibao“.

9. Să se întreprindă o ofensivă împotriva Regiunii de graniță Șensi — Gansu — Ninsia și să se ocupe orașul Ianan.

10. Să se facă în Ciunțin și în toate provinciile arestări în masă printre activiștii anti-japonezi, să se înlăbuse mișcarea împotriva cotropitorilor japonezi.

11. Să se nimicească organizațiile partidului comunist în provincii și să se facă arestări de masă printre comuniști.

12. Armata japoneză se va retrage din China de sud și centrală, iar guvernul gomindanist va prezenta aceasta ca „o înapoiere a teritoriilor pierdute“, făcînd în

același timp propagandă pentru încheierea unei „păci onorabile“.

13. Cu ajutorul trupelor retrase din China centrală și de sud, armata japoneză își va întări garnizoanele din China de nord și va porni cea mai crâncenă ofensivă împotriva armatei a 8-a, pentru ca împreună cu trupele gomindaniste să nimicească complet armata a 8-a și Noua armată a 4-a.

14. Paralel cu ofensiva împotriva armatei a 8-a și Noii armate a 4-a, care să nu înceteze nici un singur moment, armata gomindanistă și cea japoneză vor rămîne, ca și anul trecut, inactive pe toate celelalte fronturi, pregătind trecerea la încetarea completă a războiului și la încheierea păcii.

15. Guvernul gomindanist va încheia un tratat de pace cu Japonia și va adera la tripla alianță.

În momentul actual se pregătește activ înfăptuirea tuturor măsurilor expuse mai sus.

Acesta este în ansamblu planul perfid al cotropitorilor japonezi și al clicii projaponeze din China. Comitetul Central al Partidului Comunist Chinez a arătat în declarația sa din 7 iulie 1939 că „în momentul de față principalul pericol este capitularea, iar lupta împotriva comuniștilor înseamnă pregătirea capitulării“. În apelul din 7 iulie 1940 se spunea: „Sîntem în fața pericolului fără precedent al capitulării și în fața unor greutăți fără precedent ale războiului împotriva cotropitorilor“. Ciu De, Pîn De-huai, E Tin și Sian In au arătat în telegrama lor din 9 noiembrie 1940² și mai concret: „Există oameni în țara noastră care pun la cale o «nouă» campanie anticomunistă, străduindu-se să netezească drumul spre capitulare în fața dușmanului... Ei

vor ca, cu ajutorul așa-numitelor «expediții de pedepsire comune chino-japoneze împotriva comuniștilor», să pună capăt războiului împotriva cotropitorilor japonezi. În loc de război împotriva cotropitorilor, ei au nevoie de un război civil, în loc de independență — de capitulare, în loc de unire — de sciziune, în loc de lumină — de beznă. Perfide sînt acțiunile lor, dezastruoase planurile lor. Despre aceasta se vorbește acum pretutindeni, aceasta frămintă toate inimile. Niciodată încă țara noastră n-a fost într-o situație atît de periculoasă ca astăzi !“

De aceea evenimentele din sudul provinciei Anhuei și ordinul Comitetului militar din Ciunțin din 17 ianuarie au constituit începutul unei serii întregi de evenimente. Ordinul din 17 ianuarie are o deosebit de mare însemnătate politică.

Faptul că autorii acestui ordin contrarevoluționar au îndrăznit să-l publice deschis, aruncînd o sfidare lumii întregi, vorbește despre hotărîrea lor de a urma calea unei sciziuni definitive și a unei capitulări totale. Se știe că reprezentanții politici ai marilor moșieri și ai marii burghezii, care sînt extrem de slabi în China, nu îndrăznesc să facă nici măcar un pas fără stăpînul lor din culise, și cu atît mai mult să recurgă la astfel de lucruri monstruoase. În situația actuală este, pe cît se pare, foarte greu ca autorii ordinului să fie obligați să renunțe la hotărîrea lor ; fără eforturi extraordinare din partea întregului popor și fără o serioasă presiune internațională, lucrul acesta va fi, probabil, imposibil. De aceea, astăzi, cea mai arzătoare sarcină a întregului popor chinez este să urmărească cu cea mai mare vigilență desfășurarea evenimentelor, să fie gata să întîm-

pine apariția celei mai negre reacțiuni, neîngăduind nici o umbră de delăsare. Viitorul Chinei însă este absolut clar : chiar dacă admitem că bandiții japonezi și clica projaponeză vor reuși să-și înfăptuiască planul, noi, Partidul Comunist Chinez și poporul chinez, nu numai că vom socoti de datoria noastră, dar vom și găsi în noi forțe de a lua lucrurile în propriile noastre mâini și de a îndrepta situația ; în nici un caz nu vom permite bandiților japonezi și clicii projaponeze să-și ducă pînă la capăt tenebroasa lor activitate. Oricît de întunecată ar fi situația, oricît de greu ar fi drumul pe care-l mai avem de străbătut în viitor, oricîte sacrificii am face pe acest drum (pierderea Noii armate a 4-a în sudul provinciei Anhuei este o parte din aceste sacrificii), bandiții japonezi și clica projaponeză vor fi în cele din urmă învinși. Lucrul acesta este determinat de următoarele circumstanțe :

1. Partidul Comunist Chinez nu mai poate fi atît de ușor înșelat și nimicit ca în 1927. El a crescut și a devenit un partid politic puternic, invincibil.

2. Printre membrii celorlalte partide și grupuri (inclusiv gomindanul), zguduiți de groaznica amenințare a înrobirii poporului chinez, se vor găsi fără îndoială mulți oameni care nu vor capitularea și războiul civil. Deși unii dintre ei au fost vremelnice induși în eroare, totuși se poate ca și într-înșii să se trezească în momentul necesar conștiința.

3. Același lucru se poate spune și despre armata chineză. În majoritatea cazurilor trupele acționează din constrîngere împotriva comuniștilor.

4. Majoritatea zdrobitoare a poporului chinez nu vrea să devină robi coloniali.

5. Ne aflăm în preajma unor mari schimbări în mer-sul războiului imperialist. Și oricît s-ar agita paraziții pe care îi hrănește imperialismul, stăpînul lor din cu-lise nu este de loc de nădejde. Cînd copacul se prăvă-lește, maimuțele fug care încotro ; și atunci situația va arăta cu totul altfel.

6. În multe țări revoluțiile sînt numai o chestiune de timp. Aceste revoluții și revoluția din China se vor spri-jini inevitabil una pe alta și vor cuceri prin eforturi co-mune victoria.

7. Uniunea Sovietică este forța cea mai mare din lume, care va ajuta hotărît China să ducă la victorie războiul împotriva cotropitorilor japonezi.

Ținînd seama de toate circumstanțele enumerate, am vrea să-i prevenim pe amatorii de-a jocul cu focul să nu se prea întreacă cu măsura. Îi prevenim în mod oficial : mai domol, cu focul nu e de glumit, păziți-vă capetele ! Dacă acești oameni sînt în stare să judece cu sînge rece, ei trebuie să facă în mod cinstit și repede următoarele :

1. Să se oprească la marginea prăpăstiei cît nu e încă prea tîrziu și să înceteze provocările lor.

2. Să revoce ordinul reacționar din 17 ianuarie și să recunoască că n-au de loc dreptate.

3. Să pedepsească pe He In-țin, Gu Ciu-tun și Șan-guan Iun-sian ca principali vinovați de evenimentele sîngeroase din sudul provinciei Anhuei.

4. Să-i redea libertatea lui E Tin și să-l repună în funcția de comandant al Noii armate a 4-a.

5. Să înapoieze complet oamenii și armamentul Noii armate a 4-a pe care au pus mîna în perioada eve-nimentelor din sudul provinciei Anhuei.

6. Să asigure din punct de vedere material pe toți comandanții și ostașii răniți, precum și familiile luptătorilor din Noua armată a 4-a, căzuți în sudul provinciei Anhuei.

7. Să recheme din China centrală așa-numitele trupe „anticomuniste de pedepsire“.

8. Să dărîme toate construcțiile ridicate în nord-vest în scopul blocadei³.

9. Să elibereze pe toți patrioții deținuți politici.

10. Să abroge dictatura unui singur partid, să instaureze un regim democratic.

11. Să înfăptuiască cele trei principii populare și să se conducă după testamentul lui Sun Iat-sen.

12. Să aresteze și să defere justiției pe căpeteniile clicii projaponeze.

Dacă cele 12 puncte arătate mai sus vor fi îndeplinite, starea de lucruri se va îmbunătăți de la sine, iar noi, comuniștii și întregul popor chinez, nu vom crea, desigur, complicații. Dacă aceste puncte nu vor fi îndeplinite, atunci cu toată dorința noastră nu avem ce face, căci „mi se pare că nenorocirea nu-i vine lui Tzi Sun din principatul Ciuanui, ci dintre zidurile propriului său castel“⁴, iar reacționarii, cu piatra pe care au ridicat-o, își vor zdrobi propriile picioare. Apreciem colaborarea, dar trebuie s-o aprecieze și ei. Trebuie spus de-a dreptul că concesiile noastre au o limită, iar perioada concesiilor s-a și sfîrșit. Trăgînd sabia, reacționarii au dat prima lovitură, iar rana pricinuită de această lovitură este foarte adîncă. Dacă ei se mai gîndesc la viitor, trebuie să se apuce ei singuri de lecuirea acestei răni. Mai bine mai tîrziu decît niciodată!

Aceasta este de o importanță vitală pentru ei înșiși, și noi nu putem să nu le dăm un ultim avertisment. Dacă însă se vor încăpățâna, dacă vor continua cu samavolniciile lor, răbdarea poporului chinez va ajunge la capăt și îi va zvîrli la lada cu gunoi; atunci va fi prea târziu ca să se căiască.

În ceea ce privește Noua armată a 4-a, Consiliul militar revoluționar de pe lângă Comitetul Central al Partidului Comunist Chinez a dat la 20 ianuarie un ordin prin care a numit pe Cen I comandant ad-interim al armatei, pe Cian Iun-i — locțiitor al comandantului armatei, pe Liu Șao-ți — comisar al armatei, pe Lai Ciuan-ciu — șeful statului-major, și pe Den Tzi-huei — șeful direcției politice a armatei. Unitățile Noii armate a 4-a din China centrală și din sudul provinciei Tziensu numără încă peste 90.000 de oameni. Deși aceste unități sînt amenințate de o dublă lovitură — pe de o parte din partea bandiților japonezi, iar pe de altă parte din partea trupelor „anticomuniste“ — ele vor ști încontestabil să-și îndeplinească în greaua lor luptă, pînă la capăt, datoria față de popor și de patrie. Totodată unitățile armatei a 8-a frățеști nu vor privi de loc cu brațele încrucișate cum Noua armată a 4-a este strînsă ca într-un clește, ci vor lua măsurile corespunzătoare pentru ca să-i dea ajutorul necesar. Aceasta o putem declara direct tuturor reacționarilor.

În ceea ce privește declarația reprezentantului Comitetului militar din Ciunțin, pentru a o dezminți e destul să spunem: „Comitetul se contrazice singur“. Căci în ordinul Comitetului militar din Ciunțin se spunea că Noua armată a 4-a „a pornit o rebeliune“, iar în declarația reprezentantului comitetului se spune că Noua ar-

mată a 4-a s-a străduit să intre în regiunea triumphiului Nankin—Șanghai—Hanciou și să creeze acolo o bază de sprijin. Să admitem că e adevărat; oare e posibil ca intrarea în regiunea triumphiului Nankin—Șanghai—Hanciou să fie considerată o „rebeliune”? Obtuzul reprezentant al Comitetului militar din Ciunțin nu și-a dat osteneala să se gândească împotriva cui merge în definitiv acolo armata, împotriva cui pornește o rebeliune. Doar acesta e un teritoriu ocupat de japonezi! Atunci de ce nu vreți să permiteți Noii armate a 4-a să meargă acolo și ați încercat s-o nimiciți în sudul provinciei Anhuei? Vezi bine, oamenii vinduți imperialismului japonez nu pot acționa decît tocmai așa. Iată de ce s-a născut planul de concentrare a șapte divizii pentru operații „de exterminare”, iată de ce a și fost dat ordinul din 17 ianuarie, iată de ce E Tin a fost deferit justiției. Dar aș mai vrea să adaug că acest timpit — reprezentantul Comitetului militar din Ciunțin — a dat fără să vrea în vileag întregii lumi planurile imperialismului japonez.

ADNOTĂRI

¹ Este vorba despre tripla alianță militară dintre Germania, Italia și Japonia, încheiată la Berlin la 27 septembrie 1940.

² Telegramele din 19 octombrie și 8 decembrie au fost trimise în numele lui He In-țin, șeful marelui stat-major al guvernului gomindanist, și al lui Bai Ciun-si, locțiitorul lui, în iarna anului 1940, cînd Cian Kai-și desfășura a doua campanie anti-comunistă. În telegrama din 19 octombrie, calomniind cu nerușinare armata a 8-a și Noua armată a 4-a, care duceau cu dirzenie lupta în spatele frontului dușmanului, ei au ordonat ca unitățile acestor armate, care se aflau la sud de fluviul

Huanhe și acționau împotriva cotropitorilor japonezi, să părăsească regiunea în termenul stabilit și să treacă la nord de Huanhe. La 9 noiembrie tovarășii Ciu De, Pin De-huai, E Tin și Sian In, în telegrama de răspuns adresată lui He In-țin și Bai Ciun-si, referindu-se la fapte, au respins născocirile calomnioase ale acestora din urmă și, ținând seama de interesele țării, s-au declarat de acord cu transferarea în nord a trupelor care se aflau în sudul provinciei Anhuei. Telegrama lui He In-țin și Bai Ciun-si din 8 decembrie, trimisă ca răspuns la telegrama din 9 noiembrie a lui Ciu De, Pin De-huai, E Tin și Sian In, urmărea scopul de a mobiliza în continuare „opinia publică” la luptă împotriva comuniștilor.

³ Este vorba despre blocada organizată de reacționarii gomindaniști și îndreptată împotriva Regiunii de graniță Șensi—Gansu—Ninsia. După 1939, gomindaniștii, minind cu forța populația la muncă, au construit în jurul Regiunii de graniță cinci linii de fortificații, constând din șanțuri, metereze și cazemate, care se întindeau prin câteva provincii, începând din Ninsia la apus, de-a lungul fluviului Tzinșui la sud, până la fluviul Huanhe la răsărit. În ajunul evenimentelor din sudul provinciei Anhuei, efectivul trupelor care încercuiau Regiunea de graniță a fost ridicat la peste 200.000 de oameni.

⁴ Cuvintele lui Confucius din cartea „Lunii”. Tzi Sun a fost demnitar în principatul Lu în epoca Ciunțiu; Ciuanui era un mic principat existent în acea epocă. Tzi Sun se pregătea să atace principatul Ciuanui. Confucius considera că nenorocirea îl amenință pe Tzi Sun nu din afară, ci că ea se ascunde chiar în principatul Lu.

**SITUAȚIA DUPĂ ZDROBIREA
CELEI DE-A DOUA CAMPANII
ANTICOMUNISTE ***

(18 martie 1941)

** Directivă a Comitetului Central al Partidului
Comunist Chinez către organizațiile de partid, scrisă
de tovarășul Mao Tze-dun.*

STUDIA IN THE EXHIBITION
OF THE BODILY CANON
— ANTHROPOLOGY —

THE BODILY CANON

A STUDY IN THE EXHIBITION OF THE BODILY CANON
— ANTHROPOLOGY —

1. Punctul culminant al celei de-a doua campanii anticomuniste¹, care a început prin telegrama lui He In-țzin și Bai Ciun-si din 19 octombrie anul trecut, l-au constituit evenimentele petrecute în sudul provinciei Anhuei și ordinul lui Cian Kai-și din 17 ianuarie²; cuvântarea anticomunistă din 6 martie a lui Cian Kai-și și rezoluția anticomunistă a Consiliului politic național³ erau lupta de ariergardă a forțelor reacționare în această campanie. E posibil ca într-o anumită măsură să se producă acum o destindere vremelnică a situației. În ajunul ciocnirii hotărâtoare dintre cele două mari grupări imperialiste mondiale, marea burghezie chineză de orientare anglo-americană, ostilă ca și înainte bandiților japonezi, nu poate să nu încerce să obțină o vremelnică și neînsemnată destindere a încordării, care există în momentul de față în relațiile dintre gomindan și partidul comunist. În același timp, situația dinăuntru gomindanului (contradicțiile dintre centru și periferie, dintre clica „Si-si“ și clica „Științele politice“, dintre clica „Si-si“ și clica „Fusinșe“, dintre clica obtuzilor și grupările intermediare, contradicțiile din însăși clica „Si-si“ și din clica „Fusinșe“), situația dinăuntru țării (nemulțumirea maselor largi populare, provocată de safnavolnicia gomindanului, și simpatia acestor mase pentru

partidul comunist) și politica partidului nostru (care continuă campania sa de proteste), — toate acestea luate la un loc nu permit gomindanului să mențină și de acum înainte în relațiile sale cu partidul comunist încordarea care a existat în ultimele cinci luni. De aceea, în momentul de față Cian Kai-și are nevoie de o vremelnică, neînsemnată destindere a acestei încordări.

2. Lupta a scos în evidență scăderea prestigiului gomindanului și creșterea prestigiului partidului comunist și a devenit punctul de cotitură în direcția unei anumite schimbări în raportul de forțe dintre partidul comunist și gomindan. Această împrejurare l-a obligat pe Cian Kai-și să reflecteze din nou la propria sa situație și la linia sa de conduită. Intensa trîmbițare a sarcinilor apărării naționale, declarația că e timpul de a da la arhivă mărginirea de partid constituie din partea lui o încercare de a se erija în rolul de „conducător al națiunii“, care stă deasupra contradicțiilor înăuntrul țării, și de a arăta în afară că el nu înclină, chipurile, de partea unei singure clase, a unui singur partid, iar în realitate toate acestea le face pentru a menține stăpînirea marilor moșieri, a marii burghezii și a gomindanului. Dacă însă lucrurile se vor limita numai la o schimbare a formei, menită să înșele, iar politica nu va fi schimbată, atunci această încercare a lui Cian Kai-și va fi inevitabil sortită eșecului.

3. Politica de concesiuni dusă de partidul nostru la începutul acestei campanii anticomuniste, cînd partidul, în interesul cauzei comune, a închis ochii asupra foarte multor lucruri (telegrama din 9 noiembrie anul trecut), i-a atras simpatia maselor largi populare; întregul popor a aprobat de asemenea trecerea noastră la o contra-

ofensivă energetică după evenimentele din sudul provinciei Anhuei (primul și al doilea rînd de douăsprezece revendicări ⁴, refuzul de a participa la sesiunea Consiliului politic național și campania de proteste desfășurată în întreaga țară). Această politică a noastră, bazată pe principiul echității, al chibzuinței și al fermității, era absolut necesară pentru a zdrobi campania anticomunistă, și a și dat rezultate. Atîta timp cît problemele fundamentale care constituie obiectul controverselor dintre partidul comunist și gomindan nu vor primi o rezolvare rațională, va trebui să ducem, ca și pînă acum, o campanie de proteste categorice împotriva evenimentelor din sudul provinciei Anhuei, provocate de clica proja-poneză și de cea anticomunistă din gomindan, și împotriva oricăror presiuni politice sau militare exercitate asupra noastră, va trebui să lărgim propaganda în jurul primelor douăsprezece revendicări, neîngăduind nici cea mai mică slăbire a eforturilor noastre.

4. În regiunile de sub stăpînire a sa, gomindanul nu slăbește de fel nici politica de represiuni împotriva partidului nostru și grupurilor progresiste, nici propaganda anticomunistă, și de aceea partidul nostru trebuie să-și sporească vigilența. Gomindanul va mai continua, probabil, atacurile împotriva trupelor noastre în regiunea de la nord de fluviul Huaihe, în partea de răsărit a provinciei Anhuei și în partea centrală a provinciei Hubei, iar armata noastră va trebui să respingă cu hotărîre aceste atacuri. Toate bazele de sprijin vor trebui să înfăptuiască cu perseverență directiva din 25 decembrie anul trecut ⁵ a Comitetului Central al partidului, să intensifice în cadrul partidului munca de lămurire a problemelor de tactică, să biruie concepțiile stîngiste, pen-

tru a putea menține ferm, vreme îndelungată, toate bazele de sprijin democratice pentru împotrivirea față de ciotopitorii japonezi. În întreaga țară și în toate bazele de sprijin trebuie dusă lupta împotriva modului greșit în care apreciază situația oamenii care consideră că între gomindan și partidul comunist s-a produs deja, sau trebuie să se producă în viitorul cel mai apropiat, o ruptură definitivă, și împotriva unei serii întregi de concepții nejuste, apărute ca rezultat al acestei aprecieri greșite.

ADNOTĂRI

- ¹ Vezi lucrarea „Despre plenara a unsprezecea a C.E.C. al gomindanului și a doua sesiune a celui de-al treilea consiliu politic național“ în volumul 4 al ediției de față.
- ² Este vorba despre ordinul contrarevoluționar al lui Cian Kai-și din 17 ianuarie 1941, publicat în numele Comitetului militar al guvernului național, cu privire la dizolvarea Noii armate a 4-a. Mai amănunțit vezi „Declarația făcută corespondentului agenției Sinhua“, în lucrarea „Ordinul și declarația în legătură cu evenimentele care au avut loc în sudul provinciei Anhuei“ în volumul de față.
- ³ La 6 martie 1941, în ședința Consiliului politic național, Cian Kai-și a rostit o cuvîntare anticomunistă în care a declarat că este inadmisibilă existența unei puteri democratice anti-japoneze în spatele frontului dușmanului, că forțele armate populare conduse de Partidul Comunist Chinez, potrivit „ordinului și planului“ lui Cian Kai-și, urmează „să se concentreze în regiunile care le-au fost indicate de el“ și a perorat pe tema că în țară trebuie să existe „un comandament militar unic“ și „o putere guvernamentală unică“. În aceeași zi, la ședința Consiliului politic național, care se afla în mîinile clicii reacționare a gomindanului, a fost adoptată o rezoluție în care

erau justificate acțiunile criminale ale lui Cian Kai-și îndreptate împotriva partidului comunist și împotriva poporului și în care erau cuprinse atacuri deșănțate la adresa comuniștilor membri ai Consiliului politic național care refuzaseră să ia parte la ședințele Consiliului în semn de protest împotriva evenimentelor petrecute în sudul provinciei Anhuei.

4. Primul rind de douăsprezece revendicări a fost prezentat Consiliului politic național la 15 februarie 1941 de către comuniștii membri ai Consiliului; după conținut, ele coincideau cu cele douăsprezece revendicări formulate în lucrarea „Ordinul și declarația în legătură cu evenimentele care au avut loc în sudul provinciei Anhuei” (vezi „Declarația făcută corespondentului agenției Sinhua”). Al doilea rind de douăsprezece revendicări a fost prezentat lui Cian Kai-și la 2 martie 1941 de către comuniștii membri ai Consiliului politic național, ca o condiție prealabilă a participării lor la ședințele Consiliului. Aceste revendicări au fost următoarele:

„1. Să se înceteze imediat, în întreaga țară, atacurile militare împotriva forțelor armate ale partidului comunist.

2. Să se înceteze imediat, în întreaga țară, represiunile politice, să se recunoască situația legală a Partidului Comunist Chinez și a tuturor celorlalte partide și grupuri democratice, să se elibereze cei arestați în Sian, Ciunțin, Guiian și în toate celelalte locuri.

3. Să se ridice pretutindeni sigiliul de pe librăriile închise de autorități, să se abroge ordinul de confiscare a publicațiilor antijaponeze.

4. Să se înceteze imediat represiunile împotriva ziarului „Sinhua-jibao”.

5. Să se recunoască ca legală situația Regiunii de graniță Șensi — Gansu — Ninsia.

6. Să se recunoască puterea democratică antijaponeză din spatele frontului dușmanului.

7. Să se încredințeze unităților militare regiunile din China centrală, de nord și de nord-vest, apărute acum de ele.

8. Să se creeze în cadrul trupelor conduse de Partidul Comunist Chinez încă o grupă militară în afară de grupa militară

a 18-a. Ambele aceste grupe militare trebuie să fie alcătuite în total din șase corpuri.

9. Să se elibereze întregul nostru corp de comandă luat în captivitate în sudul provinciei Anhuei; să se asigure fonduri pentru ajutorarea familiilor celor căzuți în timpul acestor evenimente.

10. Să se elibereze toți militarii luați prizonieri în sudul provinciei Anhuei; să se restituie toate armele capturate.

11. Să se creeze din toate partidele și grupurile un comitet unificat, fiecare partid sau grup trimițând un singur reprezentant pentru a face parte din acest comitet; să se numească ca președinte al acestui comitet reprezentantul gomindanului, iar ca locțiitor al președintelui — reprezentantul partidului comunist.

12. Să se introducă în prezidiul Consiliului politic național un reprezentant al Partidului Comunist Chinez⁵.

⁵ Este vorba despre directiva „Despre politica noastră” din volumul de față.

**BILANȚUL ZDROBIRII
CELEI DE-A DOUA CAMPANII
ANTICOMUNISTE ***

(8 mai 1941)

** Directivă a Comitetului Central al Partidului
Comunist Chinez către organizațiile de partid, scrisă
de tovarășul Mao Tze-dun,*

RENTAL VOUCHER
CITY OF A. B. CAMPBELL
ANTHONY

(10 May 1911)

Received of the City of A. B. Campbell
the sum of \$10.00 for the month of May 1911
for the use of the City of A. B. Campbell

Ultima campanie anticomunistă, așa cum s-a arătat încă în directiva Comitetului Central dată la 18 martie, s-a terminat. După această campanie, războiul împotriva cotropitorilor japonezi continuă într-o nouă situație internațională și internă. În această situație factorii noi sînt următorii: extinderea războiului imperialist, avîntul mișcării revoluționare internaționale, încheierea pactului de neutralitate sovieto-japonez ¹, zdrobirea celei de-a doua campanii anticomuniste a gomindanului și, ca urmare, scăderea prestigiului politic al gomindanului și creșterea prestigiului politic al partidului comunist; la această treabă să adăugăm pregătirea din ultima vreme a Japoniei pentru o nouă ofensivă vastă împotriva Chinei. Pentru a uni întregul popor în vederea unei lupte dîrze împotriva cotropitorilor japonezi și pentru a continua cu succes învingerea primejdiei capitulării marilor moșieri și a marii burghezii, precum și a activităților anticomuniste, este absolut necesar să studiem și să ne însușim învățătura luptei eroice și victorioase duse de partidul nostru împotriva ultimei campanii anticomuniste.

1) Dintre cele două contradicții foarte importante existente în China, cea principală rămîne, ca și pînă acum, contradicția națională dintre China și Japonia,

iar contradicțiile dintre clase înăuntrul țării ocupă, ca și în trecut, un loc secundar. Faptul că dușmanul național a pătruns adânc în țara noastră determină totul. Atîta vreme cît contradicția dintre China și Japonia va continua să existe într-o formă acută — chiar și în cazul unei trădări și capitulări totale a marilor moșieri și a marii burghezii — situația din 1927 nu se mai poate cu nici un chip repeta; nu se poate repeta nici „lovitura de stat de la 12 aprilie”², nici „lovitura de stat de la 21 mai”³. Unii tovarăși apreciau prima campanie anticomunistă⁴ ca fiind asemănătoare cu „lovitura de stat de la 21 mai”; ei apreciau de asemenea ultima campanie anticomunistă ca fiind asemănătoare cu „lovitura de stat de la 12 aprilie” și cu „lovitura de stat de la 21 mai”. Faptele obiective au dovedit însă că această apreciere era greșită. Greșeala acestor tovarăși consta în faptul că ei uitaseră că principala contradicție este contradicția națională.

2) Într-o asemenea situație marii moșieri și marea burghezie de orientare anglo-americană, care dirijează întreaga politică a guvernului gomindanist, își arată, ca și pînă acum, duplicitatea lor. Pe de o parte sînt ostili Japoniei, iar pe de alta partidului comunist și maselor largi populare reprezentate de acesta. O asemenea duplicitate manifestă ei și în lupta împotriva cotropitorilor japonezi și în activitatea anticomunistă. În lupta împotriva cotropitorilor japonezi, ei au o atitudine ostilă față de Japonia, dar în același timp duc un război neactiv, luptă neactiv împotriva lui Van Tzin-vei și altor trădători ai națiunii, ba uneori chiar urzesc intrigi împreună cu trimișii japonezi care vin în misiuni de pace. În activitatea lor anticomunistă, ei se străduiesc să lupte în-

potriva comuniștilor, ajungînd chiar pînă la extreme, cum sînt evenimentele din sudul provinciei Anhuei și ordinul din 17 ianuarie, dar în același timp nu vor să ajungă la o ruptură definitivă și mențin, ca și pînă acum, politica de „lovituri și mîngîieri“. Toate acestea au fost confirmate o dată mai mult în cursul ultimei campanii anticomuniste. Viața politică extrem de complexă a Chinei cere de la tovarășii noștri o mare atenție. În măsura în care marii moșieri și marea burghezie de orientare anglo-americană mai luptă încă împotriva cotropitorilor japonezi și în măsura în care ei mențin politica de „lovituri și mîngîieri“ față de partidul nostru, în aceeași măsură și linia partidului nostru trebuie să conștă, cum se spune, în aceea de „a-l influența pe om folosind propriile lui reguli de conduită“⁵: la „lovitură“ să răspundem prin „lovitură“, la „mîngîiere“ prin „mîngîiere“. Aceasta este politica revoluționară cu caracter dublu. Atîta timp cît marii moșieri și marea burghezie nu vor păși definitiv pe calea trădării, această politică a noastră va rămîne nestrămutată.

3) În lupta împotriva politicii anticomuniste a go-mindanului trebuie folosit un întreg sistem de procedee tactice. Aici nu trebuie îngăduit nici un fel de acțiuni nechibzuite; cruzimea marilor moșieri și a marii burghezii, reprezentați de Cian Kai-și, și ura lor împotriva forțelor revoluționare ale poporului sînt dovedite nu numai de războiul dus în trecut timp de zece ani împotriva comuniștilor, dar sînt dovedite clar și de cele două campanii anticomuniste desfășurate chiar în cursul războiului împotriva cotropitorilor japonezi și în special de evenimentele petrecute în sudul provinciei Anhuei în timpul celei de-a doua campanii anticomuniste. Dacă forțele re-

voluționare ale poporului nu vor ca Cian Kai-și să le nimicească, ci vor să-l constrângă să recunoască existența lor, nu au altă cale decât să ducă o luptă necruțătoare împotriva politicii lui contrarevoluționare. Faliamentul liniei oportuniste a tovarășului Sian In⁶ în timpul ultimei campanii anticomuniste trebuie să servească drept un serios avertisment întregului partid. Trebuie să ducem lupta conducându-ne după principiul echității, al chibzuinței, al fermității. Nerespectarea fie și a unuia singur dintre aceste trei principii ne va costa foarte scump.

4) În lupta împotriva clicii de obtuzi din gomindan trebuie să deosebim marea burghezie compradoră de burghezia națională, care nu are de loc caracterul de burghezie compradoră sau îl are într-o măsură relativ mică; trebuie de asemenea să deosebim pe cei mai reacționari dintre marii moșieri de șenșii progresiști și de moșieri în genere. Astfel este fundamentată teoretic lupta partidului nostru pentru atragerea de partea sa a grupurilor intermediare și pentru crearea de organe ale puterii după sistemul celor „trei treimi“, lucru pe care Comitetul Central l-a indicat în repetate rînduri încă din martie anul trecut. Justețea acestei metode a fost încă o dată confirmată în timpul ultimei campanii anticomuniste. Poziția adoptată de noi față de evenimentele petrecute în sudul provinciei Anhwei și care și-a găsit expresia în telegrama din 9 noiembrie 1940⁷ a fost absolut necesară pentru trecerea noastră la o contraofensivă politică în urma acestor evenimente. Fără aceasta n-am fi putut atrage de partea noastră grupurile intermediare, întrucît fără repetate învățăminte concrete grupurile intermediare nu ar fi putut înțelege de ce trebuie

să ducă partidul nostru o luptă hotărâtă împotriva clicii de obtuzi, de ce se poate dobîndi unirea numai prin luptă, iar dacă se renunță la luptă, atunci nu va exista nici un fel de unire. Deși principalii reprezentanți ai grupărilor care posedă forțe reale în unele localități fac parte tot dintre marii moșieri și marea burghezie, totuși, în virtutea contradicțiilor dintre ei și reprezentanții marilor moșieri și ai marii burghezii care controlează puterea centrală, trebuie să-i considerăm în genere și pe ei ca pe o forță intermediară. Ian Si-șan, care în perioada primei campanii anticomuniste s-a ridicat cu un zel deosebit împotriva comuniștilor, de data aceasta a și adoptat o poziție intermediară, iar clica guansită, care prima oară ocupase o poziție intermediară, de rîndul acesta a trecut în lagărul anticomunist; totuși, între aceasta și clica lui Cian Kai-și există, ca și pînă acum, contradicții, și nu putem avea față de ele aceeași atitudine. Cu atît mai mult se referă aceasta la celelalte grupări asemănătoare. Totuși mulți dintre tovarășii noștri mai pun și astăzi în aceeași oală diversele grupe de moșieri și diversele grupe ale burgheziei, ca și cum după evenimentele petrecute în sudul provinciei Anhuei toți moșierii și întreaga burghezie ar fi devenit trădători. Acesta este un fel simplist de a aborda complexa viață politică a Chinei. Dacă ne vom comporta astfel și vom începe să adoptăm față de toți moșierii și de întreaga burghezie aceeași atitudine ca față de clica de obtuzi din gomindan, riscăm să ne izolăm singuri. Trebuie înțeles că societatea chineză este o societate care are „extremitățile mici și mijlocul mare”⁸, și dacă partidul comunist nu va ști să atragă de partea sa masele

păturilor intermediare, astfel încît să asigure pentru fiecare locul corespunzător, el nu va fi în stare să rezolve problemele vitale care stau în fața Chinei.

5) Unii tovarăși, care nu înțeleg destul de clar că principala contradicție este contradicția dintre China și Japonia și de aceea „apreciază greșit relațiile de clasă dinăuntru țării, manifestă uneori șovăieli și în problemele politicii partidului. Acestor tovarăși — care, după evenimentele petrecute în sudul provinciei Anhuei, au pornit de la aprecierile lor proprii cu privire la aceste evenimente, considerîndu-le asemănătoare cu „lovitura de stat de la 12 aprilie“ și cu „lovitura de stat de la 21 mai“ — li s-a părut pesemne că principala directivă a Comitetului Central dată la 25 decembrie anul trecut nu mai e aplicabilă sau nu mai e pe deplin aplicabilă. Ei consideră că acum nu mai e nevoie de puterea tuturor acelor care s-au ridicat pentru a opune rezistență cotropitorilor japonezi și pentru democrație, ci numai de puterea muncitorilor, țăranilor și a micii burghezii de la orașe; că nu mai e nevoie de politica frontului unic din perioada războiului împotriva cotropitorilor japonezi, ci de politica revoluției agrare asemănătoare celei duse în trecut, în perioada războiului civil de zece ani. Acești tovarăși au pierdut, cel puțin pentru moment, imaginea clară a politicii juste a partidului.

6) Cînd Comitetul Central al partidului nostru a arătat acestor tovarăși necesitatea de a fi gata să întîmpine complet înarmați posibilitatea unei rupturi între gomindan și noi, să întîmpine complet înarmați posibilitatea dezvoltării evenimentelor în direcția cea mai rea, ei au încetat să mai vadă toate celelalte posibilități. Ei

nu înțeleg că, deși este absolut necesar să ne pregătim pentru ce e mai rău, aceasta nu înseamnă totuși că trebuie să părăsim ideea posibilității dezvoltării înspre mai bine, ci, dimpotrivă, pregătirea pentru ce e mai rău constituie chiar condiția dobândirii posibilității unei cotituri înspre mai bine și a transformării acestei posibilități în realitate. De data aceasta, pregătiți pe deplin să întâmpinăm complet înarmați ruptura dintre gomindan și noi, am obținut ca gomindanul să nu riște să ajungă la o ruptură.

7) Un număr și mai mare de tovarăși nu înțeleg unitatea dintre lupta națională și lupta de clasă, nu înțeleg unitatea dintre politica frontului unic și politica de clasă, și din cauza aceasta nu înțeleg nici unitatea dintre educația în spiritul frontului unic și educația de clasă. Acești tovarăși consideră că, după evenimentele petrecute în sudul provinciei Anhuei, trebuie să punem accentul îndeosebi pe așa-numita educație de clasă, deosebită de educația în spiritul frontului unic. Ei nu înțeleg nici pînă acum că partidul nostru, în tot timpul războiului împotriva cotropitorilor japonezi, duce față de reprezentanții păturilor de sus și mijlocii ale societății, care mai luptă încă împotriva cotropitorilor — indiferent dacă este vorba de marii moșieri, de marea burghezie sau de clasele intermediare —, o singură politică unitară, o politică cu caracter dublu și indivizibilă, politica frontului național unic, care cuprinde și unirea și lupta. Chiar dacă este vorba despre trupele-marionetă de militari, despre trădătorii națiunii și elementele projaponeze, trebuie să ducem față de ele aceeași politică cu caracter dublu, exceptînd cazurile cînd trebuie

să aplicăm politica de înlăturare hotărâtă a oamenilor înrăiți care refuză cu încăpăținare să se îndrepte. Munca de educare pe care partidul nostru o duce în rîndurile sale și în rîndurile maselor poporului cuprinde și ea, prin caracterul ei, amîndouă aceste laturi, și anume: instruirea proletariatului, a țărănimii și a celorlalte pături ale micii burghezii, pe de o parte, cum să se unească în diferite forme cu diferitele pături ale burgheziei și moșierilor pentru lupta comună împotriva cotropitorilor japonezi; iar pe de altă parte cum să ducă lupta, diferită ca intensitate, cu aceste pături în funcție de gradul conciliatorismului lor, al instabilității lor și al activității lor anticomuniste. Politica frontului unic este tocmai politica de clasă; nu se poate despărți una de alta. Cine nu se orientează în problema aceasta nu se va putea orienta nici în multe alte probleme.

8) Mai există și tovarăși care nu înțeleg că Regiunea de graniță Șensi — Gansu — Ninsia, precum și bazele de sprijin pentru împotrivirea față de cotropitorii japonezi din China de nord și centrală, au de acum, prin orînduirea socială instituită acolo, un caracter nou-democratic. Principalul criteriu pentru a stabili dacă regiunea dată are, prin orînduirea socială instituită acolo, un caracter nou-democratic este participarea reprezentanților maselor populare în organele puterii și conducerea de către partidul comunist. De aceea puterea frontului unic sub conducerea partidului comunist este principalul indiciu al unei societăți de democrație nouă. Unii cred că numai desfășurarea unei revoluții agrare ca aceea care a avut loc în perioada războiului civil de zece ani poate fi considerată ca înfăptuire a noii demo-

crații. Aceasta nu este adevărat. Actuala orînduire politică existentă pe teritoriul bazelor de sprijin este orînduirea politică a frontului unic al tuturor celor care s-au ridicat la luptă împotriva cotropitorilor japonezi și pentru democrație. În economia acestor baze, în linii generale, au fost lichidate elementele semicoloniale și semifeudale. Cultura existentă acolo este o cultură anti-imperialistă, antifeudală, cultura maselor largi populare. De aceea, sub orice unghi le-am examina — politic, economic sau cultural —, atît la bazele de sprijin pentru împotrivirea față de cotropitorii japonezi pe teritoriul căroră s-a înfăptuit numai reducerea arenzii și a dobînzii la împrumut, cît și în Regiunea de graniță Șensi—Gansu—Ninsia, unde s-a înfăptuit o consecventă revoluție agrară, există deopotrivă o societate nou-democratică. Cînd ceea ce avem acum pe teritoriul bazelor de sprijin va fi înfăptuit în întreaga țară, China va deveni o republică nou-democratică.

ADNOTĂRI

¹ Este vorba despre pactul de neutralitate încheiat între Uniunea Sovietică și Japonia la 13 aprilie 1941. Încheierea acestui pact a consolidat pacea la granița de răsărit a Uniunii Sovietice, a zădărnicit planurile secrete cu privire la un atac comun al Germaniei, Italiei și Japoniei împotriva Uniunii Sovietice și a fost o mare victorie a politicii externe de pace a Uniunii Sovietice.

² Este vorba despre lovitura de stat contrarevoluționară săvîrșită de Cian Kai-și la Șanghai la 12 aprilie 1927. În timpul acestei lovituri de stat, Cian Kai-și a asasinat în masă comuniști și muncitori, țărani și intelectuali revoluționari. Vezi

adnotarea 5 la „Raportul cu privire la studierea mișcării țărănești din provincia Hunan” din volumul 1 al ediției de față.

- ³ Vezi adnotarea 16 la lucrarea „Lupta din Țzinganșan” din volumul 1 al ediției de față.
- ⁴ Este vorba despre campania anticomunistă întreprinsă de Cian Kai-și în perioada dintre iarna anului 1939 și primăvara anului 1940. Vezi adnotarea 10 la lucrarea „Să unim toate forțele care sînt pentru lupta împotriva cotropitorilor japonezi, să luptăm împotriva clicii anticomuniste a obtuzilor” din volumul de față.
- ⁵ Cuvinte ale lui Ciu Si din comentariul său la capitolul al 13-lea al cărții „Ciuniun” — una din cărțile canonului confucianist.
- ⁶ Vezi nota la titlul lucrării „Să dezvoltăm cu îndrăzneală forțele care luptă împotriva cotropitorilor japonezi, să respingem atacul clicii anticomuniste a obtuzilor” din volumul de față.
- ⁷ Este vorba despre telegrama trimisă la 9 noiembrie 1940 de către Ciu De, comandantul suprem al armatei a 8-a, și de Pin De-huai, locțiitorul său, precum și de E Tin, comandantul Noii armate a 4-a, și de Sian In, locțiitorul său, ca răspuns la telegrama lui He In-țin și Bai Ciun-si din 19 octombrie. În această telegramă era demascată complotul anticomunist și capitulard al reacționarilor gomindaniști, fiind de asemenea supusă unei critici nimicitoare cererea absurdă a lui He In-țin și Bai Ciun-si cu privire la transferarea la nord a unităților armatei a 8-a și ale Noii armate a 4-a care se aflau la sud de fluviul Huanhe. Totuși, pentru unirea în vederea luptei împotriva cotropitorilor japonezi, pentru cauza comună, în telegramă se dădea consimțămîntul la transferarea la nord de Iantzi a unităților Noii armate a 4-a care se aflau la sud de Iantzi. Totodată, în telegramă era din nou formulată revendicarea cu privire la rezolvarea unei serii de importante probleme litigioase în relațiile dintre par-

tidul comunist și gomindan. Această telegramă a fost întâmpinată cu simpatie de grupurile intermediare și a dus la izolarea lui Cian Kai-și.

- ⁸ Această expresie a tovarășului Mao Tze-dun înseamnă că, pe de o parte, proletariatul industrial chinez, conducătorul revoluției, iar pe de altă parte marii moșieri chinezi reacționari și marea burghezie chineză reacționară constituie o minoritate a societății chineze. Vezi „Cuvîntare la ședința Consiliului politic popular al Regiunii de graniță Șensi—Gansu—Ninsia” din volumul 4 al ediției de față.
-

THE JOURNAL OF THE AMERICAN MEDICAL ASSOCIATION
PUBLISHED WEEKLY
CHICAGO, ILL., MAY 1, 1914
Vol. 13, No. 19

THE JOURNAL OF THE AMERICAN MEDICAL ASSOCIATION
PUBLISHED WEEKLY
CHICAGO, ILL., MAY 1, 1914
Vol. 13, No. 19

THE JOURNAL OF THE AMERICAN MEDICAL ASSOCIATION
PUBLISHED WEEKLY
CHICAGO, ILL., MAY 1, 1914
Vol. 13, No. 19

THE JOURNAL OF THE AMERICAN MEDICAL ASSOCIATION
PUBLISHED WEEKLY
CHICAGO, ILL., MAY 1, 1914
Vol. 13, No. 19

THE JOURNAL OF THE AMERICAN MEDICAL ASSOCIATION
PUBLISHED WEEKLY
CHICAGO, ILL., MAY 1, 1914
Vol. 13, No. 19

THE JOURNAL OF THE AMERICAN MEDICAL ASSOCIATION
PUBLISHED WEEKLY
CHICAGO, ILL., MAY 1, 1914
Vol. 13, No. 19

THE JOURNAL OF THE AMERICAN MEDICAL ASSOCIATION
PUBLISHED WEEKLY
CHICAGO, ILL., MAY 1, 1914
Vol. 13, No. 19

THE JOURNAL OF THE AMERICAN MEDICAL ASSOCIATION
PUBLISHED WEEKLY
CHICAGO, ILL., MAY 1, 1914
Vol. 13, No. 19

THE JOURNAL OF THE AMERICAN MEDICAL ASSOCIATION
PUBLISHED WEEKLY
CHICAGO, ILL., MAY 1, 1914
Vol. 13, No. 19

C U P R I N S

PERIOADA RĂZBOIULUI ÎMPOTRIVA COTROPITORILOR JAPONEZI (II)

	Pag.
MIȘCAREA DE LA 4 MAI (<i>Mai 1939</i>)	7
Adnotări	12
DIRECȚIA DEZVOLTĂRII MIȘCĂRII TINERETULUI (<i>4 mai 1939</i>)	13
Adnotări	28
IMPOTRIVA SPIRITULUI CAPITULARD (<i>30 iunie 1939</i>)	31
Adnotări	39
SA PUNEM FRIU REACȚIONARIILOR (<i>1 august 1939</i>)	43
Adnotări	50
CONVORBIRE CU CORESPONDENTUL ZIARULUI „SINHUAJIBAO” CU PRIVIRE LA SITUAȚIA INTERNAȚIONALĂ ACTUALĂ (<i>1 septembrie 1939</i>)	53
Adnotări	64
CONVORBIRE CU CORESPONDENȚII AGENȚIEI TELEGRAFICE „CIUNIANȘE” ȘI AI ZIARELOR „SAODANBAO” ȘI „SINMINBAO” (<i>16 septembrie 1939</i>)	67
Adnotări	78
UNITATEA DE INTERESE A UNIUNII SOVIETICE ȘI A ÎNTREGII OMENIRI (<i>28 septembrie 1939</i>)	79
Adnotări	95

LA APARIȚIA PRIMULUI NUMAR AL REVISTEI „GUN- CEANDANJEN“ (4 octombrie 1939)	97
Adnotări	117
SITUAȚIA ACTUALĂ ȘI SARCINILE PARTIDULUI (10 octombrie 1939)	119
SA ATRAGEM PE SCARĂ LARGĂ INTELECTUALITATEA (1 decembrie 1939)	127
REVOLUȚIA CHINEZĂ ȘI PARTIDUL COMUNIST CHI- NEZ (Decembrie 1939)	133
Capitolul I. Societatea chineză	135
1. Poporul chinez	135
2. Vechea societate feudală	138
3. Societatea colonială, semicolonială și semifeudală contemporană	141
Capitolul II. Revoluția chineză	150
1. Mișcarea revoluționară din ultimul secol	150
2. Impotriva cui este îndreptată revoluția chineză ?	151
3. Sarcinile revoluției chineze	156
4. Forțele motrice ale revoluției chineze	158
Moșierimea	159
Burghezia	160
Diferitele categorii ale micii burghezii în afară de țăranime	162
Țăranimea	165
Proletariatul	167
Elementele declassate	170
5. Caracterul revoluției chineze	171
6. Perspectivele revoluției chineze	176
7. Dubla sarcină a revoluției chineze și Partidul Co- munist Chinez	178
Adnotări	180

STALIN — PRIETEN AL POPORULUI CHINEZ (20 decembrie 1939)	185
Adnotări	189
IN MEMORIA LUI BETHUNE (21 decembrie 1939)	191
Adnotări	195
DESPRE NOUA DEMOCRAȚIE (Ianuarie 1940)	198
1. Încotro merge China?	199
2. Noi vrem să construim o Chină nouă	200
3. Particularitățile dezvoltării istorice a Chinei	201
4. Revoluția chineză — parte a revoluției mondiale	204
5. Regimul politic al noii democrații	212
6. Economia noii democrații	221
7. Împotriva dictaturii burgheziei	223
8. Împotriva pălăvrăgelii stingiste	229
9. Împotriva oamenilor obtuși	233
10. Cele trei principii populare vechi și cele trei principii populare noi	238
11. Cultura noii democrații	248
12. Particularitățile istorice ale revoluției culturale din China	250
13. Cele patru perioade	254
14. Devieri în problema caracterului culturii	262
15. Pentru o cultură națională, științifică, de masă	265
Adnotări	269
SA BIRUIM PRIMEJDIĂ CAPITULARII, SĂ REALIZĂM O COTITURĂ ÎN SITUAȚIA EXISTENTĂ (28 ianuarie 1940)	273
Adnotări	280
SA UNIM TOATE FORȚELE CARE SÎNT PENTRU LUPȚA ÎMPOTRIVA COTROPITORILOR JAPONEZI, SĂ LUPȚĂM ÎMPOTRIVA CLICHII ANTICOMUNISTE A OBȚUZILOR (1 februarie 1940)	281
Adnotări	291

ZECE PROPUNERI FACUTE GOMINDANULUI (1 februarie 1940)	294
Adnotări	307
LA APARIȚIA PRIMULUI NUMAR AL REVISTEI „CIUNGO GUNJEN“ (7 februarie 1940)	309
Adnotări	313
SA PUNEM ACCENTUL PE UNIRE ȘI PE MERSUL ÎNAINTE (10 februarie 1940)	315
Adnotări	319
PENTRU O GUVERNARE CONSTITUȚIONALĂ NOU-DEMOCRATICĂ (20 februarie 1940)	321
Adnotări	337
DESPRE PROBLEMA PUTERII ÎN BAZELE PENTRU ÎMPOTRIVIREA FAȚĂ DE COTROPITORII JAPONEZI (6 martie 1940)	339
ACTUALA TACTICĂ A PARTIDULUI ÎN FRONTUL ANTI-JAPONEZ UNIC (11 martie 1940)	347
SA DEZVOLTĂM CU ÎNDRAZNEALĂ FORȚELE CARE LUPTĂ ÎMPOTRIVA COTROPITORILOR JAPONEZI, SA RESPINGEM ATACUL CLICII ANTICOMUNISTE A OB- TUZILOR (4 mai 1940)	365
Adnotări	375
PENTRU UNIRE PÎNĂ LA CAPĂT (Iulie 1940)	379
DESPRE POLITICA NOASTRĂ (25 decembrie 1940)	387
Adnotări	404
ORDINUL ȘI DECLARAȚIA ÎN LEGATURĂ CU EVENIMENTELE CARE AU AVUT LOC ÎN SUDUL PROVIN- CIEI ANHUEI (Ianuarie 1941)	405
Ordinul Consiliului militar revoluționar de pe lângă Comitetul Central al Partidului Comunist Chinez (20 ianuarie 1941, orașul Ianan)	407

Declarația reprezentantului Consiliului militar revoluționar de pe lângă Comitetul Central al Partidului Comunist Chinez făcută corespondentului agenției „Sinhua“ (22 ianuarie 1941)	408
Adnotări	417
SITUAȚIA DUPĂ ZDROBIREA CELEI DE-A DOUA CAMPANII ANTICOMUNISTE (18 martie 1941)	
Adnotări	419
BILANȚUL ZDROBIRII CELEI DE-A DOUA CAMPANII ANTICOMUNISTE (8 mai 1941)	
Adnotări	424
BILANȚUL ZDROBIRII CELEI DE-A DOUA CAMPANII ANTICOMUNISTE (8 mai 1941)	
Adnotări	427
Adnotări	
	437

*Dat la cules 21.06.55. Bun de tipar 04.08.55. Tîraj
15.250. Hirtie velină mată de 52 gr/m². 540×840/16.
Coli editoriale 17,07. Coli tipar 28. A. 0.27.56/955.*

Tiparul executat sub comanda nr. 1.813/2.070 de
Combinatul Poligrafic Casa Științei „I. V. Stalin”,
Piața Științei nr. 1, București — R.P.R.

[C. 10]

Copy 2 sent to J. H. Smith - R. 1. R.
Examination of the same - R. 1. R.
Transcript of the same - R. 1. R.
Copy 1 sent to J. H. Smith - R. 1. R.
Copy 3 sent to J. H. Smith - R. 1. R.

C. B. 7

5